Oana Stoica Mujea

SARAMA

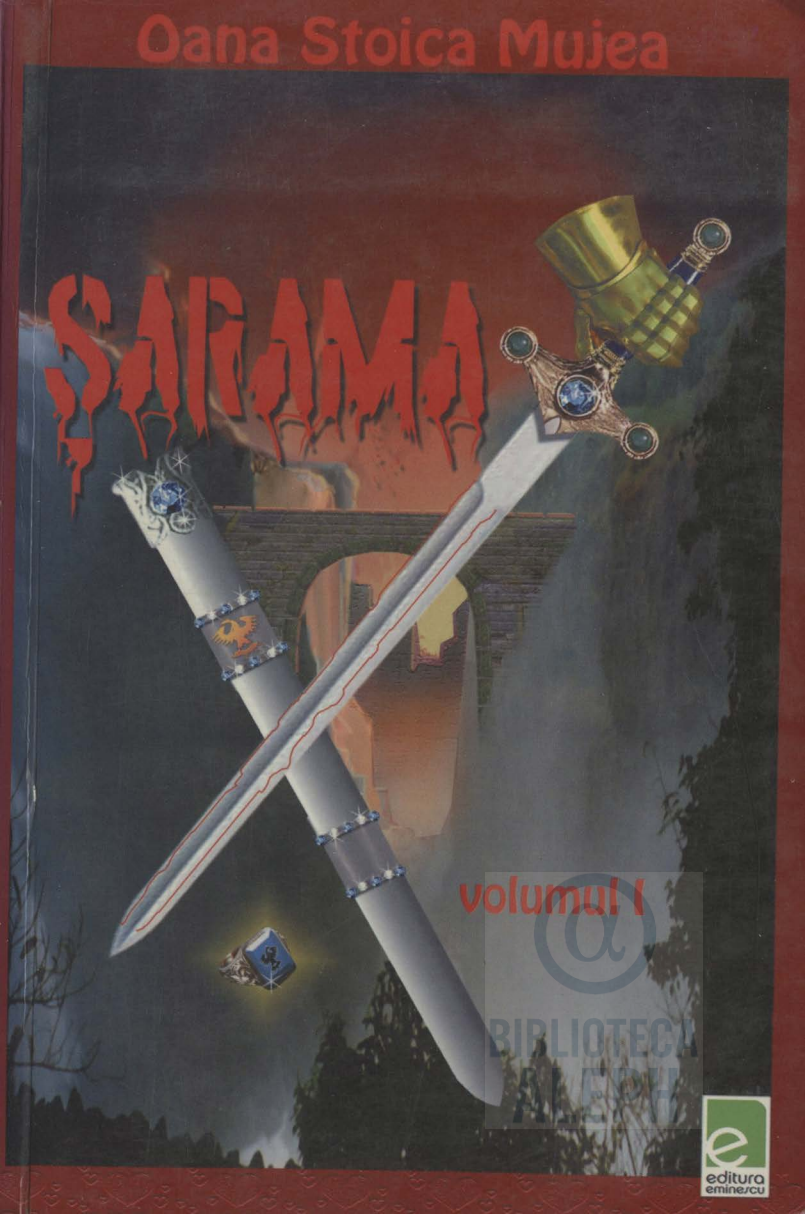

volumul I

BIBLIOTECA VIRTUALĂ

editura eminescu

Oana Stoica Mujea

ȘARAMA

Ilustrația copertei: Vick Anthony

Copyright © pentru această ediție – Editura Eminescu

Toate drepturile de reproducere și de difuzare asupra acestei ediții aparțin Editurii Eminescu: orice reproducere, sub orice formă, a textului, fără acordul scris al editurii este interzisă.

www.edituraeminescu.com
E-mail: edituraeminescu@yahoo.com

Editura Eminescu este membră
World Publishing Industry

Str. Sf. Spiridon, Nr. 8, Sector 2, București
Tel/fax: 021/ 212.35.88

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STOICA-MUJEA, OANA
Șarama / Oana Stoica Mujea – București: Editura Eminescu, 2006
2 vol.
ISBN (10) 973-22-1028-1; ISBN (13) 978-973-22-1028-4
Vol. 1.– 2006 – ISBN 973-22-1029-X;
ISBN 978-973-22-1029-1
821.135.1-32

Oana Stoica Mujea

ȘARAMA

– PROFEȚIA –

VOLUMUL I

editura eminescu

PARTEA I
DESTINUL

PROLOG: PROFEȚIA

Ziua se îngâna cu noaptea sub amenințarea unui vânt puternic. Nici făcliile, ce luminau până în depărtare peste sate și văi, nu mai făceau față vijeliei stingându-se pe rând ca într-un joc amețitor.

Strigătul înfundat al soldaților abia se mai auzea, era pentru prima oară când Sar'alaba (Palatul) avea puțin noroc. Furtuna părea că va amâna lupta ce le dăduse atât de furcă până atunci.

Regele s-a lăsat pe lespedea rece simțind cum un fior îi trece prin piept făcându-i pielea să se zbârlească și să se încrețească. Din camerele de sus se auzeau strigătele reginei ce se chinuia în durerile facerii. Asta i-a adus un zâmbet scurt, dar și o durere profundă. Trebuia să-și salveze noul născut acum, când norocul încă îi mai surâdea. Nu avea să mai facă față pentru mult timp răzvrătiților și nici lui Sorian, cel ce-i vâna născutul din pricina profeției ce lovise Imperiul ca un blestem.

S-a ridicat greoi și s-a îndreptat spre treptele pline de sânge ce îi aminteau de război. Cu greu și-a stăpânit greața ce-i întorcea stomacul pe dos. De ce trecea pe coridoarele înguste își amintea și mai aprig de ceea ce îl va aștepta odată ce furtuna va trece.

A trecut printre trupurile oștenilor ce își dăduseră viața pentru Șiar (Imperiu) și, cu inima bătându-i a nerăbdare, s-a îndreptat spre camera regală. De acum glasul frumoasei sale soții nu se mai auzea, iar asta îi confirma că cel promis fusese adus pe lume. A deschis ușa mare, din lemn lucrat, cu o singură atingere. Rămase înmărmurit pentru câteva secunde, apoi își duse mâna la ochi ștergându-și lacrimile ce-i aduceau atâta fericire. Niara, camerista Doamnei, ținea în brațe doi prunci atât de mici cu pielea de un roz

năucitor şi cu priviri îngândurate. Aşadar. vrăjitoarea spusese adevărul şi doi copii se născuseră pentru a aduce salvarea.

Regele îşi sărută copiii şi se îndreptă spre patul reginei. Pletele ei nu mai erau strălucitoare ca de obicei, de parcă, un soare nevăzut s-ar fi ascuns în dânsul; chipul îi era alb ca varul iar ochii păreau obosiţi. A sărutat-o pe frunte şi i-a zâmbit.

– Profeţia e adevărată, a îngânat pentru a-i confirma ceea ce ştia deja.

Femeia i-a luat mâna într-a sa şi l-a privit în ochi, atât de neliniştită că-i simţea fiecare bătaie a inimii:

– Niara trebuie să plece. Promite-mi că nu o vei opri. Sfârşitul nostru e aici, dar ei trebuie să-şi îndeplinească destinul.

Regele îşi plecă ochii în pământ. Cum putea să-i promită una ca asta, acum când toate speranţele lui deveneau realitate, dar nu era singurul motiv pentru care nu ar fi vrut să-i lase să plece. Ştia că trebuie să facă ceea ce e drept măcar de data asta. Ea avea dreptate, nu aveau să reziste prea mult timp, iar pruncii ar fi pierit odată cu ei. Cu greutate s-a îndreptat spre cufărul din spatele încăperii. L-a deschis cu gesturi ferme şi, totuşi, şovăitoare, a căutat timp îndelungat, ceva, apoi s-a ridicat triumfător şi s-a îndreptat către Niara:

– Acest inel e pentru rege, a spus cu glasul stins. E simbolul acestei familii de secole, oricine o să-l recunoască atunci când va veni vremea. Iar colierul este pentru prinţesă.

A oftat îndelung privindu-şi pruncii, apoi din buzunar a scos o punguţă, de piele de căprioară, pe care i-a înmânat-o femeii:

– Aici ai suficienţi bani pentru a-i creşte. Du-i departe, în afara Şiarului, şi ai grijă ca doar atunci când vor fi suficient de puternici să îi îndrumi spre casă. Şi nu uita: prinţesa trebuie să deprindă arta spadei, a arcului, a războiului, că doar împreună, ca un singur suflet, îşi vor duce misiunea la bun sfârşit.

Femeia i-a sărutat mâna cu lacrimi în ochi, pentru o clipă s-a apropiat de regină dându-i ocazia să îşi ia rămas bun de la cei doi prunci, apoi a dispărut în spatele unui perete.

Regina şi-a întins mâna către rege, l-a privit câteva secunde încercând să schiţeze un surâs şi şi-a dat ultima suflare.

CAPITOLUL I
STÂNCILE TIARULUI

Încă din copilărie colinda acele stânci şi nici până la venerabila vârstă de şaisprezece ani nu reuşise să le descopere toate secretele. Ţinutul în care crescuse era misterios şi în aer se simţea tot timpul un miros magic nemaiîntâlnit. Pentru el era ceva firesc, dar ştia că toţi drumeţii se feresc de Tiar, preferând să lungească drumul spre sud, pentru a ajunge în următorul oraş.

Dar acel mister îi trezea în fiecare zi câte o curiozitate de nedescris. Nu îşi putea închipui cum ar fi dincolo de acele stânci. Întreg oraşul era apărat, ca un scut, de stâncile ascuţite din care, pe timp de iarnă, ieşeau uşoare pâlpâiri de culori diferite ce-i înspăimântau pe trecători.

Văzut de acolo, oraşul nu părea prea mare. Casele, toate de culoarea vişinei putrede, erau rarefiate, unite doar de străzile înguste pavate cu un fel de marmură mult mai netedă şi fără de luciu. Casa lui era cea mai depărtată, undeva între două coline, acoperită de mărăcini mari ce nu le lăsa posibilitatea locuitorilor de-a vedea interiorul. Nici de acolo nu se vedea mai mult decât un arc de plante necunoscute, îngălbenite de vreme.

Soarele începea să dispară în spatele pietrelor, ceea ce-i spunea că e timpul să coboare în oraş. Tiarul era mai mult o cetate, o cetate în care se făcea comerţ şi pelerini din întreaga lume îşi învingeau teama pentru a veni aici. Cei ce cutreierau Tiarul de ani de zile scorneau întotdeauna cele mai bizare istorisiri despre acest locuşor, ceea ce-i amuza pe localnici, dar îi şi întrista. Cu siguranţă că ar fi fost mult mai înstăriţi dacă unii nu ar fi spus asemenea bazaconii.

Însă teama multora era justificată, căci se ştia că acest orăşel nu putea fi atacat. Oricine se apropia cu gânduri de cucerire murea prin nu ştiu ce forţă. Nimeni nu îşi explicase vreodată ce forţă nebănuită ascund aceste pământuri. Dar pe localnici nici nu-i mai interesa, erau mulţumiţi că sunt apăraţi de forţele întunecate despre care tot auzeau vorbindu-se.

Soarele a dispărut cu totul când tânărul a ajuns pe străzile

pavate ale Tiarului, doar lumina felinarelor îi mai arăta calea.

Era o seară obişnuită. Cele două hanuri erau deschise, iar lumea se înghesuise să stea la taifas. Cel dintâi pe lângă care trecu era mare şi avea două etaje frumos împodobite. În faţa hanului se putea citi pe o pancardă mare din lemn: „Şapte Cai". Băiatul a intrat în încăperea mare în care mirosea a fum de pipă:

– Bună Sior, s-a auzit o voce înăbuşită şi înecăcioasă venită dintr-un colţ al încăperii.

Băiatul s-a întors pe vârfuri aţintindu-şi privirea albastră spre cel ce tocmai l-a salutat:

– Bună Tio, a salutat cu ochii mai mult închişi din pricina fumului ce îl făcea să lăcrimeze. Tot pe aici îţi petreci timpul?

Bărbatul a zâmbit lăsând să i se vadă dinţii stricaţi. Era în vârstă, avea de patru ori vârsta tânărului, dar ochii îi erau, încă, copilăroşi şi părul destul de negru, ceea ce nu lăsa să se vadă adevărata lui vârstă.

Băiatul a şovăit o clipă, apoi i s-a alăturat:

– Ce ar zice Niara dacă te-ar vedea intrând în han? a întrebat Tio cu un rânjet prostesc.

Sior şi-a frecat ochii pentru a încerca să iasă din ceaţa produsă de fum, dar nu a făcut decât să lăcrimeze şi mai rău:

– Probabil că m-ar certa şi bine ar face, a remarcat cu amărăciune. Nici nu ştiu de ce am intrat.

– Poate pentru că vrei să mai afli ceva veşti din Şiar? se prefăcu bărbatul.

Sior i-a zâmbit confirmându-i că are dreptate, apoi cu însufleţire întrebă:

– Când te-ai întors?

Bărbatul a tras un fum din pipa veche şi a mustăcit satisfăcut. L-a tras pe băiat mai lângă el, pentru a nu fi auziţi, şi i-a şoptit:

– Acu două nopţi. Dar ceea ce am să-ţi spun nu o să te bucure prea mult.

– Niciodată nu îmi aduci poveşti îmbucurătoare. Asta dacă mai sunt şi reale.

Bărbatul a făcut pe îmbufnatul, apoi a pufnit în râs:

– Doar nu crezi că-ţi vând gogoşi. Şi de ce aş face-o?

Sior s-a gândit pentru o clipă şi i-a răspuns cercetător:

– Pentru că eu nu am de unde să ştiu adevărul. Nu am ieşit niciodată din Tiar.

– Se pare că ai dreptate. l-a aprobat bătrânul. Ştii bine că nu te-aş minţi. Şi până la urmă foarte bine că nu ai ieşit de aici. Dincolo de stâncile astea este numai durere. Nimic nu mai este ca pe vremea lui Aratt, acum omenii s-au schimbat şi trăiesc cu teamă în fiecare secundă. Sorian face doar ce-l taie capul şi nu este în folosul Şiarului. Oamenii sunt terorizaţi de-a dreptul. Mulţi îşi caută refugiu dincolo de Şiar, dar imperialii nu îi lasă să scape.

Sior căzu pe gânduri. Ceva îl atrăgea dincolo de stâncile reci ce se ridicau ca un scut de nepătruns. Nici chiar ploaia nu pătrundea întotdeauna şi nu cunoscuse niciodată acel frig aprig ce se pogora, de obicei, în munţi. Auzise vorbindu-se despre zăpezile din Dar'banu şi despre fumuseţea lui Sar'alaba şi, adesea, visa în timpul nopţii că vede toate acele minunăţii şi că oamenii îl primesc cu braţele deschise, aruncându-i-se la picioare şi venerându-i numele. Şi toate astea îl făceau să-şi dorească cu adevărat să vadă ce este dincolo de Tiar şi de porţile acelea întunecate ce nu se deschideau decât în faţa anumitor oameni.

Porţile, ce se zăreau de la casa lui, păreau mai degrabă nişte umbre negre cu sclipiri ciudate, ce aveau rolul de-a învălui oraşul într-o armonie plictisitoare şi, totuşi, demonică.

Tio l-a împuns pe băiat cu un deget făcându-l să revină cu picioarele pe pământ:

– Mai eşti printre noi?

Sior şi-a dus mâna la nas încercând să nu mai inhaleze fumul ce-i intra până în adâncul sufletului:

– Mai sunt. Acum trebuie să plec. Mama se îngrijorează repede, cu toate că aici nu se întâmplă, niciodată, nimic. Dar vreau să-mi promiţi că mâine îmi vei povesti mai mult.

Bărbatul l-a invitat să ia ceaiul împreună şi avea să-i povestească tot ceea ce ştia despre Şiar şi despre supuşii lui.

*

Dimineaţa s-a arătat prietenoasă ca de obicei. Timpul nu se schimba prea des prin acele locuri şi atunci când o făcea era cu adevărat înspăimântător. Sior s-a rostogolit din pat oprindu-se direct la fereastra rotundă pe unde razele soarelui abia dacă puteau intra.

Profesorul venise mai devreme în această dimineață, din câte a remarcat. Sirona își începuse deja antrenamentul, ceea ce era destul de bizar. O privea cum își arcuiește trupul zvelt, ca o felină, reușind să pareze toate loviturile profesorului cu o viteză uimitoare. Copila îi semăna destul de mult, doar ochii aveau culori diferite, ceea ce îi făcea să pară diferiți. Era la fel de înaltă ca și el, iar părul avea aceeași strălucire albicioasă în lumina soarelui. Fața îi era perfect rotundă și dezvăluia doi ochi verzi a căror magie îți lua mințile. Doar buzele erau ușor curbate și nu se prea potriveau cu restul, dar și acestea îi dădeau un aer mistic ce ar fi făcut pe oricine să tresară doar privind-o.

Încă o privea fermecat când în spatele său s-a auzit o voce calmă și în același timp rece și calculată:

– Treci la masă! După aceea e rândul tău.

Băiatul și-a întors privirea spre femeia din prag. Ca de obicei nici o tresărire, nici o alinare nu se observa pe chipul ei tot timpul rece și de neclintit. Părea un tablou ale cărui buze se mișcau din când în când. Nu văzuse niciodată pe acel chip fericirea sau tristețea, nici măcar ochii nu îi trădau starea de spirit.

Sior și-a mai aruncat o privire spre sora sa, apoi a coborât în spatele femeii care nu a mai scos nici un cuvânt.

După ce a mâncat pe săturate, femeia a chemat-o pe Sirona spunându-i că e rândul băiatului. Fata era mult mai supusă decât el și a făcut întocmai fără să șovăie.

Încă de la vârsta de doi ani începuseră lecțiile cu profesorul Troten. Acesta era cel mai bun din ținut, știa să mânuiască spada, lancea și arcul, iar de-a lungul timpului îi învățase și pe ei cam tot ceea ce știa, de acum nemaiavând secrete în ale luptei față de ei. De asemenea, luaseră ore de echitație de la vârsta de cinci ani și învățaseră și cum să domolească un cal prea nărăvaș. Au luat și lecții de scris și de citit, chiar și de bune maniere și de dans, cu toate că nu înțelegeau la ce le sunt folositoare.

Troten a scos un zgomot înfiorător aducându-l pe Sior cu picioarele pe pământ. Chipul bărbatului, atât de blajin și vesel, s-a crispat dintr-o dată dându-i o înfățișare bătrânicioasă. Ridurile i s-au strâns sub ochii mici și aproape goi, iar dinții i s-au încleștat:

– La dracu cu motanul ăsta, și-a înfipt ghearele în piciorul meu. Ce e cu el?

Sior s-a abținut să nu pufnească în râs.

Motanul cel gras și negru precum un corb nu era chiar cel mai normal pisoi din lume. Întotdeauna făcea lucruri inedite și misterioase, dar de data asta îi părea că întrecuse măsura cu toate că nu putea spune că nu e amuzant. Pe Liort îl găsise Niara în ziua în care ei se născuseră. Le povestise că stătea la porțile Tiarului așteptând, parcă, ca cineva să-l îndrume spre oraș. La câteva zile după aceea a venit T, ciobănescul alb ca spuma laptelui:

– Liort, vino la mine, l-a chemat băiatul abia stăpânindu-se să nu râdă.

Pisoiul nici nu l-a băgat în seamă întorcând spatele și mergând la locul său preferat, deasupra Lordului T, marele câine ciobănesc ce le păzea gospodăria:

– Ești bine, Troten? întrebă băiatul văzând că profesorul încă se strâmbă de durere.

– Sunt bine! Sunt bine! O să-l omor într-o zi și nimeni nu mă va putea opri. E mai rău decât un câine.

Băiatul chicoti încercând să-și ascundă buna dispoziție:

– Lasă-l Troten, știi doar că așa e el.

Bărbatul aruncă câteva blesteme, își luă spada de pe jos și încercă să uite de durerea ce i-o provocase pisoiul. Fața i s-a luminat dintr-o dată redându-i înfățișarea de om blând. Ochii îi sclipeau în lumina soarelui, iar părul i se amesteca în culori cenușii:

– Hai, băiete, azi e ultima lecție. Vreau să văd de ce ești în stare.

– Ultima?!

– O să-ți explice mama ta mai târziu. Acum să începem, deja am pierdut timp prețios.

Fără alte explicații bărbatul a aruncat spada dintr-o mână în alta și a început atacul. Sior, încă îngândurat, abia a avut timp să pareze tăișul spadei. Parcă readus din visare, a început să se miște cu agilitate și, în loc să se mai gândească la felul în care să pareze loviturile maestrului, a început să atace înverșunat ca o fiară. Lui Sior îi plăcea lupta cu spada, asta îi dădea posibilitatea să arate cât de priceput este. Și, într-adevăr, în scurt timp l-a pus pe Troten la pământ și, triumfător, i-a pus spada în dreptul gâtului:

– Mori cu mândrie, mândru cavaler! a urlat cât l-a ţinut gura.

Troten a început să râdă zgomotos:

– Dacă ai reuşit să mă învingi pe mine, vei învinge cu uşurinţă pe oricine,.cu toate că ar trebui să-ţi mai stăpâneşti entuziasmul.

Bărbatul s-a ridicat şi şi-a şters hainele de praf. Pentru câteva clipe l-a privit pe tânăr în ochi. Părea trist şi îngândurat. În cele din urmă a făcut ca acea expresie să dispară de pe chipul său şi s-a îndreptat spre sacul ce îl ţinea întotdeauna aproape de el. S-a aplecat câteva clipe asupra sacului din blană de urs, sub privirea cercetătoare a lui Sior. În cele din urmă a părut că şi-a rupt ceva din suflet. S-a întors uşor pe vârfuri fără să facă nici un zgomot. În mână ţinea o spadă mare, cu teacă din argint, încolăcită cu firicele de safire şi diamante. Pe mijlocul învelişului se afla un desen ce reprezenta un vultur de culoarea soarelui la asfinţit, iar în gheare ţinea un fel de animal sălbatic. A scos teaca cu grijă lăsând ca tăişul spadei să lumineze puternic în bătaia soarelui. Era galbenă precum astrele curate. Pe fiecare parte a lamei se puteau observa firicele roşiatice ce păreau a fi râuri. Mânerul era cu adevărat deosebit, semănând cu o mănuşă făcută exact pe mână bărbatului. Sior şi-a dat seama că este din aur moale şi că se mula perfect pe mâna celui ce o ţinea.

Bărbatul a pus spada la loc în teacă şi i-a înmânat-o băiatului:

– Acesta este darul meu pentru tine. Am salvat-o din mâinile grumilor acum vreo doi ani. Era a regelui nostru, Aratt. Iar aceasta este cea mai vestită spadă din tot Şiarul: Xarr'rott. A ucis mulţi grumi la vremea ei şi tot atât de mulţi oameni. Îţi va fi de folos mai târziu, sunt sigur de asta.

Băiatul a primit-o surprins, apoi a pufnit în râs:

– Şi unde crezi că voi pleca? Mama nu mă lasă nici în oraş.

Bărbatul şi-a mângâiat barba deasă ce îi acoperea buzele şi pieptul:

– De acum eşti bărbat. Într-o zi tot o să pleci. Nu cred că eşti unul dintre cei ce va rămâne prea mult sub protecţia stâncilor Tiarului. Nu cred că e cel mai potrivit loc pentru tine şi probabil şi tu simţi acelaşi lucru în sufletul tău.

Troten s-a aşezat pe treptele ce duceau spre casă. Acestea se uneau în mod bizar cu pavajul pentru o persoană, ce ducea dincolo de mărăcinii deşi:

– Vezi tu, tinere, destinul fiecăruia este scris în *Șarama* (*Marea Carte*) și, dacă l-am citit bine pe al tău, tu nu vei mai fi aici atunci când stâncile vor ceda în fața atacatorilor.

– Dar stâncile astea nu vor ceda niciodată, a spus neîncrezător Sior. Cred că exagerezi.

Troten ar fi vrut să continue această discuție, dar femeia cu chip de piatră a apărut în prag întrerupându-le discuția pe un ton rece și sfidător:

– Ajunge, Troten! Ai spus prea multe. Restul e de datoria mea.

Bărbatul a făcut o plecăciune și s-a grăbit să urmeze cărarea pavată, dispărând în spatele plantelor năucitoare. Sior a rămas cu gura căscată privind și spre alee, și spre mama sa, a cărei figură rămăsese la fel de inexpresivă.

Încercă să o întrebe ceva, dar i-a dat de înțeles că acum nu voia să vorbească. A rămas aproape o oră pe treptele reci, ușor albăstrui. Nu mai avea nimic de făcut și se apropia ora ceaiului. Chiar dacă întrebări cu nemiluita îl chinuiau, știa că femeia nu-i va răspunde dacă nu voia, așa că avea să dea curs invitației lui Tio.

*

Orașul era la fel de aglomerat ca întotdeauna. De prea puține ori Tiarul rămânea liniștit. Mulți se strânseseră prin hanuri încercând să încheie afaceri cât mai profitabile. Străinii care intraseră pentru prima oară așteptau să li se întâmple dintr-un moment în altul ceva, iar cei mai mulți se strânseseră în jurul comercianților ce tocmai sosiseră de dincolo, din Răsărit.

Sior s-a strecurat printre ei ajungând pe o străduță înghesuită și pustie. Aici era doar o singură casă. Avea aceeași culoare de vișină putredă, dar era mult mai ștearsă. Pereții erau aproape jupuiți, iar geamurile și ușa păreau că o să cadă dintr-un moment în altul.

Tânărul a împins ușa cu mâna și a intrat într-un hol lung și sărăcăcios. De o parte și de cealaltă a holului erau uși bine zăvorâte, doar în față se afla o încăpere din care se vedeau ieșind fumuri colorate. Băiatul a înaintat curios intrând în camera mică cu pereții cojiți. În față era o masă pe care se preparau tot felul de poțiuni și se fierbeau diverse mirodenii așezate, se pare, pe

categorii şi culori. Undeva, într-un colţ, se aflau două scăunele din lemn şi o măsuţă ce găzduia două ceşti cu ceai. În rest, camera era goală şi dădea un sentiment de răceală. Băiatul s-a aşezat pe unul dintre scaunele goale sorbind cu satisfacţie din ceaiul ce presupunea că îl aştepta.

Un pocnet scurt s-a auzit în spatele său şi vocea prietenului său a răsunat în toată încăperea:

– Văd că te-ai făcut comod.

Sior părea familiarizat cu toate astea căci nici un muşchi de pe faţa sa nu a trădat îngrijorarea şi nici nu a făcut vreun efort să vadă ce se întâmplă în spatele său:

– Mă aşteptam la o intrare mai furtunoasă, mărturisi cu o uşoară dezamăgire în glas. Cred că vinul începe să-ţi încetinească reacţiile.

Bărbatul a făcut ochii mici şi i-a aţintit asupra lui, pufnind într-un râs demonic:

– Adevărul este că vinul nu are un astfel de efect, dar îmbătrânesc şi micile mele scamatorii nu mai sunt ca odinioară. Dar să lăsăm asta, tu ai venit pentru a afla poveştile de dincolo de stânci.

Băiatul dădu din cap în semn de dezaprobare:

– De fapt nu mă mai interesează aşa mult. Azi mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Cu sora mea nu pot să vorbesc, uneori am impresia că este la fel de rece ca şi mama. Iar cu mama... o ştii bine. De fapt voiam să vorbesc cu cineva, poate mă ajuţi să înţeleg ce se întâmplă.

Sior i-a povestit discuţia sa cu Troten, despre Xarr'rott şi despre cum mama sa a pus capăt discuţiei într-un mod ciudat.

Bărbatul a ascultat fără să se tulbure deloc. Şi-a păstrat acelaşi calm ce îl caracteriza oricât ar fi fost de supărat sau de surprins. A sorbit zgomotos din cana lui de ceai în timp ce-şi plimba ochii prin încăpere:

– Ceea ce îmi spui nu este deloc bizar. Lucrurile se întâmplă pentru că aşa trebuie, iar noi nu ar trebui să ne punem prea multe întrebări. Mai sorbi încă odată şi îşi lăsă capul pe spate. Tot ceea ce trebuie să cunoşti îţi va explica mama ta. Nici eu şi nici Troten nu avem vreun drept să facem una ca asta, ea este păstrătoarea secretelor voastre şi tot ea vi le va împărtăşi. Să ştii că nu vreau să mai discutăm despre asta orice ai spune tu. Mai bine întreabă-mă despre Şiar.

Sior căzu pentru o clipă pe gânduri. Şi-a dat seama că până când mama lui nu va vrea să le vorbească nu are să afle nimic de la nimeni. Aşa cum îi spusese şi Tio, nu avea rost să continue pe acest subiect. Chipul bărbatului îi spunea destul de clar lucrul acesta. Nu avea decât să se intereseze de soarta Şiarului, cu toate că nu credea nici o iotă din ceea ce i se povestea:

– Bine, povesteşte-mi ce mai este prin Şiar.

– Drept să-ţi spun, de data asta, pot să-ţi povestesc doar ce-am auzit, în nici un caz nu îţi pot mărturisi ce am văzut cu ochii mei, pentru că nu vin din Şiar.

Băiatul a făcut ochii mari şi l-a privit cu mai mult interes. Până atunci nu auzise poveşti decât despre Şiar, despre celelalte două Imperii învecinate nu se prea povestea. Nu ştia exact de ce: poate că erau mai liniştite şi nu se întâmplau atâtea nenorociri; sau... din contră. Cine ştie ce secrete se ascundeau dincolo, după munţii Ősseat sau după Marele Deşert.

Bătrânul a continuat să povestească văzând că a stârnit interesul tânărului interlocutor:

– Ei da, am fost în Gildaman. Acolo am un prieten care mi-a scris că e grav bolnav şi că dorea să mă vadă înainte de-a muri. Din fericire, am reuşit să-l salvez cu poţiunile mele de mătrăgună şi şparandel. Fusese otrăvit într-un han din apropierea oraşului Dintar. Ultimul timp l-am petrecut la capul lui până în ziua în care s-a pus pe picioare. După aceea, prietenul meu a ţinut morţiş să mergem la hanul „Stepa Verde", pentru a face cercetări. Cum am ajuns acolo, hanul era închis, iar oamenii ne-au spus că a fost închis cu câteva zile în urmă. Ni s-a părut ciudat că după ceea ce a păţit el s-a şi închis hanul, dar... bărbatul a făcut o pauză sorbind încă o înghiţitură din ceaiul fierbinte, dar nu era chiar ciudat dacă stăteam să mă gândesc că a luptat odinioară pentru Aratt.

A mai sorbit o gură de ceai şi şi-a aprins o pipă lungă în care a îndesat un tutun de culoare verzuie:

– La doar o zi după asta am aflat că Sorian a declarat război foştilor luptători ai lui Aratt dacă nu i se alătură şi jurase să-i găsească şi în gaură de şarpe. Trebuie să-ţi spun că după ce Sorian a pus stăpânire pe Şiar, mulţi dintre cei ce i-au rămas credincioşi regelui s-au ascuns prin Imperiile vecine. Mulţi dintre ei au primit binecuvântarea porţii şi a stâncilor şi s-au adăpostit aici.

– Aici?!, a întrebat surprins băiatul. Poți să-mi spui cine sunt?

Bărbatul s-a încruntat pentru o secundă după care chipul i-a redevenit cald și luminos:

– Unul este Troten...

– Troten?!

– Lasă-mă să continui, i-a făcut un semn de supunere tânărului. El era cel ce antrena gărzile și era de departe cel mai iscusit. Și Gildaman, și Öriat au încercat să-l cumpere cu bani grei, dar el a rămas supus Șiarului și regelui.

Băiatul i-a făcut semn să se oprească în timp ce a căzut o clipă pe gânduri:

– Și mai sunt și alții?

– Mai sunt, dar nu sunt importanți. Dar lasă-mă să-ți spun povestea. Ei bine, se pare că Sorian se ține de cuvânt. Am aflat că mulți dintre cei ce i-au fost fideli regelui au murit în condiții misterioase, iar cei mai mulți au murit otrăviți precum era să moară și prietenul meu. Oriunde te-ai duce nimic nu mai este sigur. În afară de porțile și stâncile ce ne apără, totul este scufundat în beznă și teamă. Și, una peste alta, Șiarul a declarat război Gildamanului și se pare că este inevitabil. A căzut o clipă pe gânduri și a continuat cu glas scăzut: asta dacă nu se împlinește profeția.

Sior nu era convins că auzise bine, așa că și-a permis să întrebe:

– Ce profeție?

Bărbatul a tras din pipă și s-a ridicat, îndreptându-se spre unul din recipientele care dădeau în clocot:

– E timpul să-mi termin poțiunile, a spus vizibil emoționat. Iar tu ar trebui să te întorci acasă. Sunt sigur că Niara va dori să vă vorbească în seara asta.

CAPITOLUL II
MĂRTURISIREA

Stătea lângă Sirona, la măsuța mică din lemn neşlefuit, în timp ce îşi privea mama cum prepară mâncarea pentru seară. Întotdeauna camera i se păruse mult prea mică şi sărăcăcioasă în timp ce ei trăiau aproape ca regii. În afară de masa neşlefuită, ale cărei aşchii le intrau uneori sub piele, şi plita mare unde Niara gătea toată ziua, nu mai era nimic altceva.

Liort adormise într-un colţ răcoros, ciulind din când în când urechile, în timp ce Lord T mârâia supărat că nu i se permite să intre.

Cei doi se priveau întrebători, dar nu îndrăzneau să dea frâu liber gândurilor de teama ca Niara să nu se supere. Însă, pe chipul Sironei se citea o uşoară crispare, ochii i se micşoraseră anormal de mult şi părea că priveşte pe sub genele lungi într-un punct fix.

După mai mult timp, în care tensiunea crescuse vizibil, Niara s-a întors spre ei. Pentru prima dată în şaisprezece ani chipul ei avea o expresie de tristeţe profundă. Sior s-a cutremurat văzând-o cât de palidă şi tristă era. O lacrimă i s-a prelins pe pielea catifelată oprindu-se sub bărbie. Şi-a şters lacrima şi ochii, negrii ca pana corbului, i s-au luminat dintr-o dată.

Nu ar fi crezut vreodată că acea femeie, care întreaga sa viaţă fusese de o asprime de nedescris, ar putea să emane atâta frumuseţe.

S-a aşezat în faţa lor, pe un scaun, privindu-i câteva secunde pe fiecare. Un oftat sfâşietor a ieşit printre buzele ei aproape închise. Şi-a strâns şorţul boţit în pumni, în semn de emoţie, apoi vocea ei a spart liniştea încăperii ca un susur lin de apă:

– Cred că a venit momentul să vă spun adevărul. Nu m-aş fi gândit să o fac atât de devreme dacă timpurile nu ne-ar ameninţa. Vă rog să mă ascultaţi cu atenţie şi să puneţi întrebările abia după ce termin.

Cei doi o priveau curioşi, dar şi cu inimile strânse. Simţeau că ceea ce vor auzi le va schimba întru totul soarta.

Femeia s-a ridicat şi s-a îndreptat spre o cămăruţă mică în

care ţinea un cufăr mare şi vechi, plin de praf. A ridicat capacul învechit de vreme şi a căutat, cu mâinile tremurânde, ceva anume. Când a găsit ceea ce căuta, chipul i-a devenit triumfător iar ochii trădau o speranţă ascunsă. S-a întors la ei punând pe masă două obiecte: un inel vechi de aur şi smarald, în mijlocul căruia se afla simbolul Şiarului, vulturul cu prada în gheare. Medalionul reprezenta acelaşi lucru, doar că lucrătura acestuia era mai complicată, iar smaraldele fuseseră înlocuite cu mici firişoare albicioase, dintr-un material necunoscut de ei. Femeia a înmânat fiecăruia bijuteria ce-i aparţinea: lui Sior inelul, iar Sironei medalionul:

– Aceste bijuterii sunt moştenirea ce v-au lăsat-o părinţii voştri.

Sirona a privit surprinsă vrând să o întrerupă, dar femeia a făcut un gest din mână făcând-o să amuţească:

– Acum şaisprezece ani, şi-a început Niara povestea, Şiarul a fost asediat de armatele lui Sorian, vărul tatălui vostru. Lui i s-au alăturat grumii şi sperienii, astfel Sorian a învins Şiarul şi a luat locul regelui. În acea ultimă noapte de război, Regina Foriniana a adus pe lume gemeni, aşa cum spunea profeţia. Cei doi copii născuţi odată aveau să salveze Şiarul de sub stăpânirea Trădătorului şi, odată cu acesta, aveau să elibereze şi celelalte imperii. Atunci v-aţi născut voi. Iar soarta va fost legată unul de a celuilalt până la sfârşitul întregii vieţi. „În negura nopţii şi-n pragul războiului, doi prunci vor aduce lumina şi speranţa. Doar împreună vor reuşi să alunge răul, doar împreună vor reuşi să aducă pacea şi, tot împreună, îşi vor conduce supuşii; atât ei, cât şi copiii lor", cită Niara, parcă vrăjită.

Femeia a tras aer în piept în timp ce pe obrajii aprinşi îi curgeau şiroaie de lacrimi:

– Regele v-a pus în braţele mele şi mi-a spus să fug cu voi şi să mă asigur că profeţia va deveni realitate. Nu aş fi ştiut încotro să mă îndrept dacă nu în Tiar, locul în care bestiile nu ar fi îndrăznit să vă caute. Atunci când am ieşit din pasajul secret, prin stepa murdară, am văzut în spatele meu cum Sar'alaba era mistuit. Arăta ca un soare în flăcări. Inima mea a murit odată cu Regele şi Regina, dar mi-aţi rămas voi şi asta mi-a dat puterea necesară pentru a trece prin viaţa asta amară. Am făcut întocmai cum mi-a cerut Regele şi v-am educat cum am ştiut mai bine.

Aşa cum mi s-a cerut. Sirona a fost antrenată asemenea unui cavaler învăţând tot ceea ce învăţai şi tu, Sior.

Sirona nu a mai suportat şi a întrerupt-o pe femeie ridicându-se în picioare, spre surprinderea fratelui:

– Atunci, tu cine eşti?

Niara i-a făcut semn să se aşeze şi să se liniştească:

– Am să vă povestesc tot. Dar acum trebuie să înţelegeţi că în curând va trebui să părăsiţi Tiarul şi să vă luaţi soarta în mâini. Oricum, oraşul acesta nu va mai rezista mult. Stâncile nu-i pot respinge la nesfârşit pe atacatori, iar poarta nu mai poate înghiţi ca înainte. Pe voi vă aşteaptă trei Imperii, ce speră că profeţia se va adeveri în cele din urmă. Nu ştiu ce aş mai putea să fac pentru voi în afară de tot ceea ce am făcut. Sper doar că veţi fi suficient de puternici pentru a vă regrupa armatele ce vă aparţin de drept şi pentru a vă recâştiga tronul.

Femeia făcu o scurtă pauză şi continuă cu aceeaşi însufleţire:

– Trebuie să vă avertizez că unul fără celălalt nu veţi reuşi. Destinele voastre sunt legate într-un mod misterios pe care nu am reuşit să-l desluşesc până acum, dar presupun că, în timp, veţi descoperi singuri. Dacă unul dintre voi va fi ucis nu veţi mai avea nici un sorţ de izbândă. De aceea, trebuie să aveţi grijă unul de celălalt. Chiar şi tronul vă este destinat amândurora şi nu puteţi să conduceţi decât împreună, la fel şi copiii voştri. Să ţineţi minte că împreună sunteţi de neînvins şi să nu uitaţi asta niciodată, că altfel nenorocirea se va abate asupra întregului Imperiu şi asupra voastră.

Niara şi-a şters sudoarea de pe frunte şi s-a întors către copila ce o privea pierdută în atâtea amănunte:

– M-ai întrebat mai devreme cine sunt eu. Am fost camerista principală a mamei voastre. Avea mare încredere în mine şi îmi dezvăluia taine pe care nici Regele nu le cunoştea. Am iubit-o nespus de mult. Era bună, iubitoare şi înţelegătoare. Niciodată nu am văzut vreun fior de tristeţe sau asprime pe chipul ei. Trebuie să vă mai spun şi că mama voastră era o arkadios, iar asta a atras invidia lui Sorian de două ori mai mult. Arkadios erau cei mai buni în mânuirea armelor şi deosebit de frumoşi, astfel atrăgeau invidia multor neamuri. Din păcate, după acea noapte nu am mai auzit vorbindu-se despre ei de parcă au intrat cu toţii în pământ.

Niara şi-a plecat ochii pentru o clipă trăgându-şi sufletul.

Sior simţea cum toată viaţa lui lua o întorsătură ciudată şi tot trupul îi zvâcnea neliniştit. Nu ştia ce să spună sau ce să creadă. Auzise el nenumărate poveşti, dar nu crezuse vreodată că sunt reale. Acum, însă, se afla în faţa faptului împlinit. El, un biet orăşean, acum devenit rege. Simţea în privirea Sironei aceeaşi nelinişte. Nu se gândise niciodată că sunt atât de legaţi printr-o soartă tristă, dar şi printr-o forţă mistuitoare, ce nu şi-o puteau explica.

Ca trezit dintr-un coşmar, Sior îşi auzi propria voce umplând acea linişte stânjenitoare:

– Cum vom reuşi, doar noi, să unim o întreagă armată? Şi, oricum, majoritatea din vechea gardă au fost ucişi, îşi aminti cu tristeţe despre ceea ce-i spusese Tio.

Femeia a rămas uşor surprinsă, dar nu descumpănită:

– Asta stă scris în destinul vostru. Nu ştiu să vă îndrum spre acest destin, dacă aş fi ştiut v-aş fi spus cu siguranţă. Ştiu doar că nu trebuie să vă încredeţi în nimeni, decât în voi. Oamenii sunt înşelători, mulţi dintre ei sunt vrăjitori, grumi, sperieni şi cine ştie ce alte creaturi au să vă iasă în cale. Nu prea mai ştiu veşti de dincolo, dar... şi l-a privit pe Sior... sunt convinsă că tu ştii destule. Tio a avut grijă să te informeze, i-a zâmbit cu subînţeles.

– Aşadar... Tio a fost însărcinat cu informarea mea?

– Chiar aşa, a chicotit femeia.

– Eu nu înţeleg nimic din toate astea, a mărturisit Sirona. Nu vreau să mă lupt şi nici atât să recapăt un regat care este destinat pieirii.

Chipul Niarei s-a schimonosit. A tras aer în piept încercând să-şi recapete calmul:

– Este destinul vostru şi, indiferent că vă place sau nu, trebuie să-l duceţi la împlinire. Sunt atâţia oameni care au încredere că aţi fost salvaţi şi că veţi apărea într-o bună zi.

– Dar cum să facem asta? s-a întristat Sior. Sunt convins că Trădătorul este cu ochii în patru.

Niara a închis ochii încercând să alunge o amintire neplăcută:

– Nu e chiar aşa. Imediat ce şi-a dat seama că voi aţi scăpat a ordonat să fie ucişi toţi noi-născuţii din Şiar, într-un final a fost convins că a reuşit să vă omoare şi de atunci nu s-a mai gândit la asta. Dar în inima oamenilor a rămas speranţa şi asta nu o poate omorî nimeni.

Liniştea s-a lăsat apăsătoare. Gemenii încercau să îşi

amintească fiecare cuvințel din ceea ce le destăinuise Niara. Ambii își priveau bijuteriile regale sperând că o să dispară odată cu coșmarul pe care îl trăiau. Nu voiau să își exteriorizeze sentimentele, cel puțin nu în fața Niarei care fusese tot timpul rece.

Liort a sărit în poala lui Sior arcuindu-și spatele într-o încercare de a-și întinde corpul. Ca și cum ar fi vrut să prelungească agonia, l-a privit îndelung în ochi într-un mod bizar. Dar tânărul nu i-a dat atenție gândindu-se la tot ceea ce aflase și la cât de dureroase erau veștile. Imediat în minte îi veni un lucru înspăimântător pe care îl expuse cu voce tare:

– De ce numele noastre sunt, oarecum, asemănătoare cu cel al lui Sorian?

Niara și-a șters mâinile pe șort, mai mult pentru a-și ascunde emoția:

– Asta nu am de unde să știu eu. La două zile după ce ne-am stabilit aici au venit trei ursitoare de fiecare și ele v-au dat numele ce le purtați și, odată cu numele, v-au dat și o grămadă de binecuvântări, presupun.

– Cum adică presupui? a întrebat Sirona.

– Păi, făcu femeia încurcată, în afară de numele voastre nu am înțeles absolut nimic. Vorbeau într-o limbă pe care nu am auzit-o niciodată.

Cei doi se cufundară în gândurile lor, privindu-se din când în când, cu figuri cercetătoare, ca și cum ar fi vrut să-și vorbească, dar încă nu îndrăzneau.

*

O nouă zi se anunța dincolo de înaltul stâncilor. Soarele încerca să își facă simțită prezența lăsând umbre groase acolo unde, încă, nu reușise să pătrundă.

Sior nu adormise deloc în noaptea precedentă, încercând să ghicească ceea ce îi rezerva destinul de acum încolo. Se convinsese pe sine că nu își poate ocoli soarta. Tot ceea ce era scris în *Șarama* era sfânt pentru el și tot neamul său. Acum gândurile îi amuțiseră, aproape că somnul încerca să pună stăpânire pe el, dar nu voia să adoarmă. Simțea că trebuie să rămână treaz și să mai afle câte ceva despre soarta lui. S-a îmbrăcat în grabă și a

coborât în bucătărioara micuță unde le găsi pe cele două gătind ceva ce mirosea fermecător.

S-a așezat pe același scaun pe care a stat și în seara precedentă încercând să le cuprindă cu privirea. Liort, stătea în același colț răcoros, lingându-și blana cu credință.

Băiatul și-a luat inima în dinți și a întrebat:

– De ce asta este toată averea pe care ne-a lăsat-o Regele?

– Pentru că era sărac, a răspuns scurt Niara. Și așa a strâns cu greu banii necesari educației voastre.

Sirona a afișat un zâmbet ironic, ceea ce o făcea să pară și mai frumoasă:

– Un rege sărac, a îngânat mai mult pentru urechile fratelui.

Niara s-a înnegrit dintr-o dată și a început să vorbească foarte repede:

– Erau săraci pentru că nu au luat niciodată biruri de la locuitorii Șiarului. Iar în ultimul an de domnie nenorociri de toate felurile s-au abătut asupra țăranilor, iar el le-a dat toți banii din vistieria proprie. Acei bani erau moștenirea mamei voastre de la regele arkudilor. Au fost cinstiți și și-au apărat Imperiul cu prețul vieții. Dacă voi credeți că asta este...

– Gata, Niara, a întrerupt-o băiatul. Voiam doar să știm. E dreptul nostru. Nu crezi?

Femeia s-a luminat la chip și a continuat să vorbească, de data asta pe un ton mult mai cald:

– Întreg Șiarul și-a dat viața pentru ca voi să vă puteți naște și mai târziu să veniți să-i salvați. Antrenamentul vostru s-a terminat. Troten crede că sunteți pregătiți să înfruntați ceea ce este dincolo de Tiar. Va trebui să vă decideți repede, căci războiul stă să bată și la ușa noastră și nu vreau să vă văd murind după ce am alergat atât cu voi în brațe.

Sior i-a făcut semn sorei să-l urmeze, lăsând-o singură pe Niara cu amintirile și durerile ei. În mod miraculos, Liort a venit după fată, parcă încercând să afle ce au cei doi să-și spună.

Băiatul a ocolit casa oprindu-se în dreptul gardurilor mari. De acolo se întindea ferma pe care Niara o ținuse în cârcă atâția ani. Cai, bivoli, păuni și gâște se aflau dincolo de porți și toate fuseseră crescute pentru ca ei să nu ducă lipsă de nimic. Dincolo de fermă nu se mai zăreau decât câțiva mărăcini ce se ridicau ca niște copaci și stâncile reci.

Sior s-a cățărat pe gard urmat îndeaproape de Liort. în timp ce fata s-a așezat pe iarba din jurul porții:

– Ce părere ai de toate astea? s-a auzit Sior.

Sirona a rămas neclintită ca o stană de piatră, dar buzele i s-au mișcat armonios:

– Nu știu. Dar nu cred că avem de ales.

– Ți-e frică?

Fata nu se aștepta la asta. Ar fi vrut să-i răspundă că îi bate inima ca nebuna și îi este frică de simte că moare, dar ceva a făcut să nu-i spună întocmai:

– Nu chiar. Mai degrabă sunt dezorientată.

– Mie îmi este, a mărturisit tânărul cu o voce stinsă. Îmi este așa de frică, încât îmi vine să mă bag în pământ, acolo unde nimeni nu mă va găsi.

Sirona și-a strâns părul, galben ca însuși soarele, în mâini și și-a sucit gâtul astfel încât să îl poată privi acolo sus, deasupra ei:

– Nu trebuie să-ți fie. Vom fi împreună orice s-ar întâmpla și o să ne sprijinim la greu.

– Îmi este teamă că nu o să reușim. Și atunci Sorian își va putea pune la cale toate planurile mârșave. În cele din urmă o să cucerească și Gildamanul și nu îi va lua prea mult până va înrobi și Őriatul. Iar noi cu ce armată ne vom lupta?

Câțiva pași ce se târau pe pământul moale le-au întrerupt discuția. Cei doi priviră mirați când lângă ei a apărut Troten:

– Cu armatele din Őriat, desigur.

Gemenii l-au privit neîncrezători:

– Crezi că dacă ne ducem și le spunem povestea noastră ne vor da și armatele lor? a întrebat furioasă Sirona.

– Da, a spus simplu bărbatul, spre surprinderea celor doi, și am să vă explic și de ce: pentru că regele Norian vă așteaptă.

Gemenii s-au privit pentru o clipă neîncrezători. Sior a sărit de pe gard și s-a apropiat de bătrân:

– Troten, el nici măcar nu este convins că existăm.

Bărbatul s-a tras de barbă ciupindu-se ușor:

– Ba știe. Toți anii ăștia l-am ținut la curent cu soarta voastră. Acum știe că este timpul să porniți într-acolo și vă așteaptă.

– Și chiar de-ar fi așa, de ce e regele ăsta așa interesat de noi? întrebă scârbită fata.

Troten s-a așezat pe iarbă asemenea Sironei, simțea că

picioarele sale bătrâne nu îl mai țin, iar șalele începuseră să îl doară îngrozitor:

– Pentru că este fratele tatălui vostru.

Gemenii au rămas cu gurile căscate nevenindu-le să creadă ceea ce auzeau. Întrebarea lui Sior sună firesc pentru Troten:

– Atunci de ce nu ne-a crescut el?

– Pentru că Sorian i-ar fi declarat război și apoi era mult mai bine ca el să creadă că va ucis în timpul acelui măcel.

Fata s-a ridicat și s-a îndreptat spre casă de-a dreptul scârbită de tot ceea ce afla. Poate că și teama era mult mai mare decât bănuise ea și avea nevoie să își pună gândurile în ordine. Însă și firea îi era vulcanică și cam tot timpul neîncrezătoare. Sirona nu făcea parte dintre acei oameni care se lasă înduplecați cu una cu două. Era mai rece și de multe ori și nedreaptă. Troten observase, de-a lungul timpului, că poate fi destul de crudă atunci când ceva îi stătea în cale. Cu siguranță că știa să treacă peste obstacole cu orice preț.

Troten a dat s-o oprească, dar Sior i-a făcut semn s-o lase:

– Las-o, Troten, a îndurat destule pentru două zile! Nu vreau să treacă prin clipe și mai dureroase. Mai bine spune-mi cum crezi tu că vom ajunge la Norian? Din câte știu drumurile sunt împânzite de soldații Șiarului și de bestii ce abia așteaptă un motiv de scandal.

– Asta am să vă spun la momentul potrivit. Până atunci pregătiți-vă atât sufletește, cât și trupește de călătoria ce o veți începe. În curând va sosi clipa.

CAPITOLUL III
SPRE DRUMURI NECUNOSCUTE

În dimineaţa următoare soarele nu şi-a mai făcut apariţia la fel de cald şi de încântător. Marile „scuturi" ale Tiarului începuseră să fumege ca nişte vulcani gata de erupţie. Culori de toate felurile ieşeau din locuri necunoscute şi nebănuite. Câţiva nori s-au adunat deasupra lor aruncând umbre sumbre de diferite forme. În depărtare cerul se vedea roşu ca focul mistuitor şi dintr-o dată s-a înnegrit cu penele vulturilor din nord.

Sior privea înspăimântat spectacolul ce se dădea aproape de graniţa oraşului. Era convins că este vorba de atacatori ce veniseră să îşi ceară drepturile asupra Tiarului.

Sirona a intrat în cameră cu paşi grăbiţi. Părul îi era răvăşit, iar în ochi i se putea citi spaima. Era îmbrăcată băieţeşte şi pe cap purta o pălărie de cavaler, dar el nu observă asta:

– Ai văzut? a întreabat fata agitată. Se pare că au avut dreptate. Până la urmă stâncile vor ceda. Poarta este aproape sfărâmată.

– Niara va veni cu noi? a reuşit să întrebe.

Fata şi-a plecat capul, şi-a strâns părul şi l-a ascuns sub pălărie:

– Nu, Sior! Nu va veni. Spune că trebuie să-şi accepte destinul. Nu a fost chip să o înduplec. Dar ce mai contează? Noi trebuie să mergem, Troten ne aşteaptă.

Lui Sior nu-i venea să creadă. Cu o zi în urmă nici nu voia să audă, iar acum era atât de îndârjită şi hotărâtă. Întotdeauna se purta ca o nebună când era tristă sau speriată, iar acum era într-unul dintre acele momente:

– Şi cum vom pleca? Nu vezi ce se petrece?

– Te rog, Sior, lasă vorba şi îţi vom explica pe drum.

Băiatul îşi mişcă cu greu trupul. Părea că nu mai are putere să facă nici un pas. Se simţea greu, dezorientat şi înfricoşat. Inima îi bătea să sară din piept, atât de tare că nici nu şi-a dat seama că ajunsese în faţa casei.

Niara îi privea cu lacrimi în ochi. Se vedea că abia îşi

stăpânea glasul să nu tremure de emoție. dar până la urmă lacrimile au început să curgă cu mai multă repeziciune, iar ea nu și-a mai putut stăpâni hohotele. I-a îmbrățișat pe amândoi și le-a sărutat frunțile, fără să le poată adresa vreun cuvânt, apoi a fugit în casă dispărând ca o nălucă.

Sirona ar fi vrut să se ducă după ea, dar Troten a oprit-o strângându-i mâna cu putere:

– Va fi bine! Pentru voi îmi fac griji.

Sior rămăsese cu privirea ațintită asupra ferestrei de unde îi privea Niara. Ar fi vrut să o mai îmbrățișeze o dată și să-i mulțumească pentru tot ceea ce a făcut, dar nu se putea mișca. Doar lacrimile și le simțea coborând în jos pe obrajii fierbinți. Corpul îi tremura într-un ritm nebunesc, abia dacă se mai putea abține să nu leșine.

Nechezatul puternic al unui cal l-a făcut să își retragă privirea. În fața sa se aflau doi cai negri ca moartea, musculoși și foarte puternici. Troten le-a făcut cunoștință:

– Aceasta este Agape și este calul Sironei, iar armăsarul ăsta mândru este Felix. Sunt cei mai buni cai ai mei și vă rog să vă purtați cu blândețe.

Fără să-i pese Sior întrebă:

– Cum crezi că vom ieși pe poartă când este asediată și dintr-o clipă în alta armate întregi vor tăbărî în oraș?

– Orașul are multe secrete și nu vă voi scoate prin față. Acum încălecați și urmați-mă!

Gemenii l-au ascultat. Au aruncat o ultimă privire spre cea care îi crescuse ca o adevărată mamă și au pornit după Troten pe o cărare îngustă ce trecea pe lângă ferma lor și ducea în sufletul stâncilor, acolo unde prea puțini puseseră piciorul.

Pe măsură ce urcau, vedeau nenorocirea ce se abătea asupra Tiarului. Porțile întunecate cedaseră în cele din urmă și armate întregi intrau triumfătoare. Spre surprinderea lui Sior nimeni nu opunea rezistență, ca și cum își acceptaseră soarta. Câteva focuri se ridicau repede spre cer învăluind Tiarul într-un fum negru și înecăcios. Privind în urmă, pentru ultima oară, l-a zărit pe Lord T și pe Liort, cocoțat pe capul câinelui, ținându-se după ei.

Lord T era alb ca neaua, ar fi fost imposibil să nu îl observe, mai ales că era aproape la fel de mare ca Felix, iar labele îi erau

chiar de două ori mai puternice. Sior a zâmbit în sinea lui, dar a continuat să privească spre Tiar cu inima îngreunată:

– Aş vrea să fiu acolo, să le ţin piept, şi-a dat frâu liber sentimentelor.

Troten l-a privit înţelegător:

– Şi eu mi-aş dori să fiu acolo, a recunoscut cu amărăciune. Dar acum voi sunteţi prioritatea mea.

Gemenii şi-au încrucişat privirile. De cele mai multe ori se simţeau de la cea mai mare depărtare, sentimentele lor erau strâns legate chiar dacă, în general, nu erau de acord unul cu celălalt.

Sirona a strâns hăţurile cailor, ducându-le aproape de piept, apoi, fără nici o însufleţire, a privit jos, spre oraşul Tiar. Ceea ce vedea era înspăimântător, inuman.

Drumul începea să se strâmteze. Stâncile deveneau tot mai mari şi mai ameninţătoare. Răspândeau umbre reci şi un miros proaspăt, ca după o dimineaţă răcoroasă.

Abia mai avea loc câte unul pe cărarea ce ducea spre necunoscut. De acum, oraşul se pierdea în spatele pietrelor enorme lăsând în urmă doar o ultimă rază de soare ce lumina fără însufleţire. Sior oftă din greu, simţea că este pentru ultima oară când va vedea oraşul ce le făcuse copilăria frumoasă. De acum privea înainte cum stâncile se înalţă în forme bizare. Nu îşi dădea seama cum de nu văzuse niciodată drumul acesta, doar străbătea zilnic crestele înalte şi ascuţite ce uneori semănau cu nişte colţi înfiorători.

Au mers pe drumul îngust timp de mai multe ore, până când Tiarul a fost lăsat cu mult în spate iar noaptea pusese stăpânire. Din când în când îşi mai arunca privirea în spate pentru a se asigura că cele două animale îi mai urmăresc, dar de fiecare dată reuşea să observe silueta masivă a lui T şi capul ce avea o prelungire bizară, ceea ce-i dădea de înţeles că motanul rămăsese nemişcat.

După multe ore de mers Troten a hotărât să se oprească. Au ajuns într-o poieniţă cu puţină iarbă şi cu o cascadă micuţă ce dădea un aer rece, aproape de nerespirat.

Troten le-a făcut semn că pentru o zi era de ajuns şi că ar trebui să poposească acolo. Niara le legase destule provizii de şeile cailor şi pături pentru nopţile friguroase.

Sior şi Sirona au aranjat păturile în timp ce Troten a aprins focul şi a pus carnea la proţap. Băiatul a aruncat o privire în urmă şi a văzut silueta câinelui privindu-i de la distanţă. Nu îl lăsa inima să îi lase acolo morţi de foame şi înfrigurați aşa că i-a chemat:

– Haide, T, vino încoace şi adu-l şi pe neastâmpăratul ăla mic cu tine.

Sirona şi bărbatul l-au privit întrebători. Nici unul nu a zărit silueta animalului până când acesta nu s-a apropiat suficient de mult în lumina focului:

– Nu pot să cred, a declarat uimită fata! S-au ţinut tot timpul după noi.

– Mie nu îmi place pisica aia, a şoptit Troten parcă de teamă să nu îl audă.

Sior nici nu-l băgă în seamă pe bătrân şi îl lăsă pe Liort să i se cuibărească în braţe în timp ce Lord T îl privea cu jind:

– Vino şi tu să te mângâi, l-a chemat băiatul, iar câinele nu s-a lăsat înduplecat.

– Ce caută aici? l-a întrebat fata.

Băiatul a ridicat din umeri. Nu îi păsa de ce se ţinuseră după ei, adevărul este că îi convenea asta. Liort era animalul său preferat, iar T era un câine de pază foarte bun. Se ruga doar ca animalele să îi însoţească tot drumul. Întotdeauna se simţise legat de cele două animale. Parcă îi dădeau putere de fiecare dată când se aflau prin preajmă. La Liort ţinea şi mai mult. Motanul părea a fi mult mai deştept decât orice seamăn al său. De multe ori avea convingerea că înţelegea tot ceea ce i se spune.

După ce au mâncat într-o linişte profundă fiecare s-a băgat în pătura care îi era destinată.

Sior nu a adormit imediat, gândindu-se la cât de mult îi va lipsi patul de paie din camera de la mansardă şi neînduplecarea Niarei. Avea să-i lipsească şi oraşul cu scutul său magic din stânci şi poarta neagră cu sclipiri bizare. Într-un final a adormit uitând pentru câteva ore de griji.

*

S-au trezit înainte de apariţia zorilor şi au pornit imediat la drum. Troten nu le-a mai dat răgaz să mănânce sau să se spele;

părea foarte grăbit şi îngrijorat. Gemenii nu au îndrăznit să-l întrebe despre ce este vorba şi l-au urmat fără nici un cuvânt. În spatele lor, urmându-i cu credinţă, erau T şi Liort.

După ce au trecut de poienița în care au înnoptat au luat-o pe un drum la fel de îngust ca şi cel anterior. Pe aici stâncile nu mai erau atât de înalte, lăsând să se vadă la orizont o fâşie de cer rece şi întunecată. Abia după două ore razele soarelui începeau să îşi facă loc prin fâşia de cer revărsând o lumină roşiatică ca o pâlpâire. Încet-încet, soarele îşi făcea apariţia descoperind stâncile tot mai mici ce semănau cu nişte gheare ameninţătoare. Unele locuri încă mai erau umbrite şi întunecate şi în unele părţi începeau să se vadă urmele vegetaţiei.

Ora prânzului a sosit destul de repede, însă Troten nu a vrut să le dea răgaz să se odihnească sau să mănânce. Nici Lord T şi Liort nu păreau prea bucuroşi de această decizie, dar nu s-au descurajat şi i-au urmat îndeaproape.

În cele din urmă, în faţa lor s-a arătat o nouă poartă întunecată. Era la o distanţă apreciabilă şi abia îşi puteau da seama ce este acel punct negru din depărtare, dar Troten le-a explicat că vor trebui să treacă prin acea poartă. Nu mulţi reuşiseră să treacă, iar cei mai mulţi dintre cei care au încercat au rămas prizonieri pe veci, iar alţii îşi pierduseră minţile. Dar nu îşi făcea griji pentru ei. Spunea că poarta ştie cine trece cu gânduri bune, iar cine nu, rămânea acolo, prins ca într-un iad. Câţiva reuşiseră să se smulgă din prinsoare, dar nu mai fuseseră niciodată oameni în adevăratul sens al cuvântului.

Sirona s-a cutremurat când a auzit toate astea, dar nu a lăsat să i se citească spaima pe chip. Ştia că avea să-l descumpănească şi pe Sior şi nu îşi dorea una ca asta.

Când soarele a început să apună, aceeaşi lumină roşiatică a împânzit canionul. Lumina se lăsa ca o mantie fermecată aducând un miros uşor de flori. Lumina se lăsa tot mai repede, iar Troten părea descumpănit, pe chipul său se putea citit o oarecare îngrijorare. Până la urmă a găsit un loc, între două stânci, şi a hotărât că vor înnopta acolo.

Sior a priponit caii într-un loc în care iarba era mai mare, apoi a ajutat-o pe Sirona să întindă păturile.

Gemenii l-au privit îndelung pe Troten, care blestema printre dinţi, în timp ce pregătea o fiertură într-un recipient bizar de

formă dreptunghiulară. În cele din urmă Sior şi-a luat inima în dinţi şi l-a întrebat:

– Ce a fost cu toată graba asta?

Bărbatul nu era prea dornic să-i răspundă. Nu i-a aruncat nici măcar o privire, convins fiind că nu merită să-şi irosească blestemele pe explicaţii. Dintr-o dată a sărit ca ars şi a început să urle:

– Ce dracu' e cu pisoiul ăsta? Iar şi-a înfipt ghearele în piciorul meu.

Gemenii au râs pe înfundate, privindu-i figura roşie de furie:

– Întrebări şi ameninţări, a constatat bărbatul. V-am alergat pentru că după ce apune soarele poarta nu se mai deschide pentru nimeni în lumea asta.

Sirona a zâmbit printre dinţi lăsând să-i cadă o şuviţă de sub pălărie. Pentru prima oară Sior şi-a dat seama că este îmbrăcată precum el:

– De ce te-ai îmbrăcat aşa? a interogat-o curios.

Pe chipul fetei s-a lăsat o umbră de tristeţe:

– Niara m-a sfătuit să călătorim ca doi bărbaţi, şi nu ca frate şi soră. Altfel am putea atrage privirile curioşilor, iar veştile ar putea ajunge la urechile lui Sorian.

Băiatul şi-a lăsat capul pe spate privind spre stelele ce luminau în acest loc cu mai multă forţă şi încântare:

– Oare de ce ne-au urmat? s-a întrebat pe sine fără să creadă că cineva avea să-l bage în seamă.

– La cât e de nebun pisoiul ăla, cred că vă va scăpa din multe belele, a adăugat Troten vizibil deranjat. Jur că dacă nu era al vostru i-aş fi rupt gâtul cu mâna mea.

Gemenii se amuzară din nou. Troten era cu adevărat supărat. Atât de supărat cum nu îl mai văzuseră. De obicei, Troten îşi păstra calmul. De multe ori îi jucaseră feste, nu tocmai potrivite pentru un bătrân, dar el nu se arătase nervos sau supărat.

Cina veni destul de repede şi a fost savurată cu tot atâta repeziciune. Pe când se pregăteau de culcare un zgomot ciudat le-a atras atenţia. T şi-a ciulit, pe îndată, urechile, în timp ce Liort şi-a zburlit blana fiind pregătit de luptă. Caii au nechezat înfundat, iar Sior şi-a şi dus mâna la spadă.

Zgomotul a dispărut, dar ei au rămas vigilenţi. Troten i-a făcut semn lui T să-l urmeze şi a plecat să cerceteze zona. O bubuitură înfundată şi câteva blesteme se auzeau dincolo de

stâncă. Sirona a fost prima care şi-a scos spada mică şi subţire. Din două sărituri a fost deasupra stâncii pregătită de atac. A privit o clipă, apoi a dat din mână scârbită:

– Tio! Ce cauţi aici?

Bărbatul şi-a adunat burduful cu vin de pe jos şi i-a aruncat o privire urâcioasă lui Troten:

– Data viitoare am să te omor, dacă te mai apropii de vinul meu.

Troten a plecat enervat, în timp ce Sirona l-a ajutat pe Tio să se ridice.

Sior a rămas impresionat văzându-l pe prietenul său, beţivul, pe urmele lor:

– Tio, ce faci aici?

– Vin cu voi, a spus ferm convins!

Troten şi-a ridicat sprânceana ameninţător:

– Da, că doar de un beţiv nu mai avuseseră grijă. Ce mai ajutor!

Tio scoase de la brâu o spadă în formă ciudată, cu vârful uşor curbat. Avea vinişoare aurii, asemănătoare cu cele de pe Xarr'rott, doar că era de culoare diferită. A dus spada deasupra capului şi a urlat provocând un ecou lung:

– Te provoc, bondarule!

Troten a pufnit în râs şi şi-a tras pătura deasupra capului bombănind furios:

– Mă provoacă. De parcă a reuşit vreodată să mă doboare... puh!

Tio nu s-a lăsat descurajat de atitudinea lui jignitoare şi a continuat să-l provoace sub privirile amuzate ale gemenilor:

– Dacă eşti bărbat, demonstrează.

Troten s-a ridicat enervat, şi-a tras spada şi a pornit un atac periculos. Tio s-a lăsat uşor pe spate reuşind să treacă fără prea mare greutate pe lângă tăişul spadei.

Gemenii erau cu adevărat impresionaţi. Nu înţelegeau cum Tio, care era ameţit bine, putea să se ţină atât de bine pe picioare şi să mai facă şi figuri despre care ei doar auziseră.

Luând încă o gură de vin, Tio continua să pareze loviturile cu uşurinţă, fără să fie atent măcar la adversarul său. Troten încercă să-l dezechilibreze, căutând să îl atingă cu spada la glezne. Însă, spre surprinderea tinerilor, beţivul sări cu uşurinţă peste tăişul lamei, evitând astfel lovitura.

Lupta a mai continuat în acelaşi ritm pentru mai mult timp, până când Troten, frânt de oboseală, aruncă spada la picioarele inamicului şi se declară înfrânt.

Tio mai luă o gură de vin şi se aşeză pe o piatră în apropierea focului:

– Niciodată nu ai reuşit să mă dobori, râse el.

– Niciodată când eşti beat, remarcă sarcastic Troten.

– Ar fi bine să lăsaţi cearta, i-a întrerupt Sirona. Suntem cu toţii obosiţi şi cine ştie ce ne mai aşteaptă şi mâine.

Toţi au fost de acord. Sior l-a ajutat pe Tio să îşi întindă păturile instalându-l comod. În scurt timp au adormit cu toţii lăsând aerul rece să-i ducă cât mai repede pe tărâmul viselor.

*

Din nou s-au trezit înainte de ivirea zorilor. Câteva stele încă mai rătăceau în întunericul imens, lăsând impresia unei nopţi liniştite. De data asta, Troten i-a lăsat să se trezească cum se cuvine, pregătindu-le un mic dejun copios. Primii care s-au bucurat de gustarea caldă au fost T şi Liort, urmând apoi Sior şi Sirona, cei din urmă rămânând bătrânii.

Micul dejun s-a întins până când soarele şi-a revărsat razele calde descoperind un tărâm înverzit peste noapte cu stânci mult mai puţin ascuţite şi ameninţătoare. Ceea ce se întâmplase peste noapte era uimitor, gemenii priveau fără să le vină a crede. În schimb, cei doi bărbaţi nu părea câtuşi de puţin impresionaţi. Tinerii nu au pus întrebări, simţind că lucrurile se desfăşurau în normalitate. Auziseră poveşti despre locuri misterioase ce se preschimbau peste noapte. Poate că nu crezuseră atunci în ele, dar acum ştiau că magia stâncilor este reală.

Imediat ce soarele a fost deasupra lor au pornit spre poarta întunecată. De data asta drumul se tot lărgea dându-le un sentiment de libertate. În scurt timp au ajuns în faţa porţii care se ridica precum o mantie întunecată de smoală, cu mici sclipiri argintii. Era demonică şi, totuşi, fermecătoare, iar înălţimea ei era de-a dreptul impresionantă. În stânga şi în dreapta nu se sprijinea de nici o stâncă, era doar aerul curat, singurul care reuşea să treacă prin balamalele invizibile.

Troten le-a făcut semn să se oprească dorind să le adreseze ultimele cuvinte:

– După ce voi deschide poarta nu mai există cale de întoarcere. Sper că aveţi bijuteriile cu voi.

Tinerii au confirmat.

– Bine! Aveţi grijă să nu le vadă nimeni. Nu vorbiţi şi nu destăinuiţi secretele voastre străinilor. Încercaţi să păreţi doi simpli călători, iar tu Sirona ai grijă să nu se descopere că eşti fată.

– Dar..., rămase nedumerită Sirona. Tu nu ne însoţeşti?

Bărbatul şi-a mângâiat barba încercând să-şi alunge lacrimile ce îi stăteau în gât:

– Aş vrea, dar nu pot. În schimb, Tio o să vă însoţească o bună bucată de timp, cel puţin până ajungeţi dincolo de Şiar. Acultaţi-mă cu atenţie! spuse bărbatul punându-şi mâinile mari şi păroase pe umerii lor. Orice ar fi, să nu urmaţi calea munţilor Ösţeat, mai bine înfruntaţi grumii şi sperienii. Acolo nu este locul vostru, iar munţii aceia v-ar înghiţi fără milă. Ascultaţi-l pe Tio şi încercaţi, pe drum, să mai învăţaţi câteva secrete de la el. Nu vă lăsaţi induşi în eroare de înfăţişarea lui, cunoaşte multe lucruri pe care nici măcar eu nu le ştiu.

Făcu o scurtă pauză pentru a îndepărta lacrimile ce stăteau să-i curgă:

– Fie ca *Şarama* să vă aibă în pază şi peste câtva timp să aud că v-aţi reluat locul! De acum totul este în mâinile voastre. Fie ca profeţia să se adeverească!

Cu ultimele puteri i-a stâns în braţe, simţind că pământul îi fuge de sub picioare. Apoi, fără să le mai arunce nici o privire, pentru a se asigura că nu începe să plângă, s-a întors către poartă şi a rostit cu putere:

– Gramat'ahah úriat!

De îndată ce cuvintele ciudate au fost pronunţate, poarta s-a deschis larg, smulgându-se dintr-o strâmtoare bizară şi lăsând să se prelingă pe pământ câteva picături negre ca de sânge. T şi Liort au fost primii care s-au avântat în aventură, urmaţi fără şovăială de Tio. Gemenilor le era încă greu să se despartă de acel ţinut. Au privit în urmă vrând să descopere, acolo în depărtare, o urmă a Tiarului; dar nu mai era nimic. Doar stânci mici şi mari ce se ridicau în razele soarelui aducând umbre pe pământ.Cu sufletul îndoit, l-au salutat pe Troten şi, ţinându-se de mână, au păşit spre libertate.

De cum au intrat pe poartă au simțit un curent și un frig înfiorător. Auzeau glasuri disperate ce cereau să fie eliberate în timp ce altele strigau că s-au căit. Nu era totul negru, așa cum se așteptaseră; zeci de sclipiri ca de licurici se vedeau prin perdeaua groasă; puteau, chiar, să jure că au văzut conturându-se chipuri înspăimântate sau iele. Li s-a părut că au trecut câteva ore până au simțit mângâierea caldă a soarelui pe pielea lor, albă, ca spuma laptelui.

Soarele nu le-a permis să vadă de la început unde se află. De cum s-au obișnuit cu lumina au observat că totul era verde, iar în mijlocul acelei oaze de verdeață se vedea un râu cu apă cristalină. Nechezatul cailor, care îi urmară, i-a făcut să tresară, dar au rămas cu privirile ațintite asupra ținutului ce li se așeza în față. Un ținut cunoscut doar din poveștile orășenilor, un ținut mistic pentru ei, poate chiar ireal.

Tio i-a readus cu picioarele pe pământ:

– Trebuie să străbatem valea asta până la apus și să ajungem în Haram. Pe aici sunt numeroase animale sălbatice.

– Dar tu? întrebă Sior. Cum vei călători? Nu ai cal și nici picioarele nu o să te țină atâta drum.

Tio și-a băgat două degete în gură și a tras o fluierătură ce a spart întreaga liniște. Din depărtare se auzea galopul unui cal. Și, într-adevăr, un cal alb ca neaua și-a făcut apariția nechezând încrezător:

– El este Fulg de Nea. Tovarășul meu de nădejde.

– Dar..., încercă să întrebe fata.

Tio a întrerupt-o cu un surâs:

– Știam că pe aici vă va scoate Troten. Acum o săptămână l-am ascuns pe Fulg de Nea în locurile astea și i-am poruncit să mă aștepte.

– Dar de ce ai venit cu noi? îl măcina curiozitatea pe Sior.

Bărbatul a băut o gură de vin și s-a așezat lângă T:

– Pentru că voi nu cunoașteți drumul spre Oriat și cel mai probabil v-ați rătăci sau, și mai rău, armatele Șiarului ar pune mâna pe voi. Sunteți pregătiți, nu zic nu, însă când veți da ochii cu grumii nu știu dacă veți reuși să faceți față. Și mai am și alte treburi de rezolvat.

– Dacă putem să ținem piept unui om, putem să ținem piept și unui grum, a insistat Sirona.

– Nu e chiar aşa şi am să vă povestesc pe drum. Acum încălecaţi şi să mergem.

În timp ce încălecau lui Sior i s-a părut că aude un glas ciudat:

– Poţi să te ţii după cal? întrebă vocea ciudată.

– Sigur că pot Tuciuriule, s-a auzit o altă voce groasă.

Băiatul privi în jur, dar înafară de T şi Liort nu zări pe nimeni. Gândindu-se că a înnebunit l-a întrebat pe Tio:

– Ai auzit?

– Ce?

– Două glasuri necunoscute, a spus cu voce joasă pentru a nu părea prea nebun.

Tio a zâmbit:

– Le aud tot timpul. Lasă, am să-ţi povestesc pe drum.

Băiatul rămase nedumerit, dar şi-a dat seama că timpul este preţios şi trebuie să se grăbească pentru a ajunge cât mai repede în Haram.

CAPITOLUL IV
VOCILE

Tărâmul Şiarului era altfel decât şi-l imaginaseră gemenii. Era mult mai cald şi mai primitor decât fusese vreodată Tiarul. La orizont se puteau observa mii de kilometri de păduri, cerul era limpede, iar soarele ceva mai prietenos. Drumurile erau mari, deschise, iar în stânga şi-n dreapta verdeaţa predomina peisajul, flori, iarbă, copaci, câmpuri întinse, păsări şi tot felul de vietăţi cu care Tiarul nu-i familiarizase. Fiecare adiere de vânt era nouă pentru ei, fiecare fir de iarbă, fiecare mişcare.

La început, tot ceea ce vedeau li se părea minunat, ieşit din comun. Se bucurau pentru fiecare floare ce le ieşea în cale şi pentru fiecare adiere ce le mângâia faţa. Pe urmă şi-au dat seama că drumurile principale dintre oraşe erau nesigure pentru ei, erau prea mari, iar armatele Şiarului ar fi putut să mărşăluiască pe oriunde. Nu prea aveau cum să evite o confruntare cu soldaţii Imperiului, iar asta îi înspăimânta.

După o bună bucată de drum, când soarele începea să se piardă în orizont, Tio a rupt tăcerea:

– Va trebui să vă explic ceea ce trebuie să facem dacă ne întâlnim cu vreo armată sau doar cu vreun ţăran. Voi spune că sunteţi fii mei: Damin şi Orcle şi că venim din Solon, de dincolo de Şiar. Le vom spune că ne îndreptăm spre Varna, acolo unde ne aşteaptă mama voastră care acum este bolnavă. Astfel vom avea o poveste cât de cât credibilă şi e posibil să nu ni se facă probleme, dar nu acelaşi lucru se va întâmpla dacă ne întâlnim şi cu un grum.

Bărbatul s-a oprit pentru a privi apusul. De acolo se vedea într-un fel anume, ca şi cum cerul ar fi explodat în culori galbene şi roşii:

– V-am spus că dacă întâlniţi un sperian nu este la fel de uşor de învins ca un om sau un grum. Sperienii, pe lângă faptul că sunt de două ori mai mari, au o forţă magică ce cu greu poate fi învinsă. Şi nu vă spun asta ca să vă sperii, ci doar ca să ştiţi că e mult mai bine să fugiţi, asta dacă nu sunteţi cumva mari

vrăjitori, ceea ce ar schimba complet problema, râse bărbatul.

Sirona zâmbi la rândul său. Era suficient că era o prințesă al cărei destin era destul de îndoielnic, dacă ar mai fi fost și vrăjitoare ar fi fost cu adevărat o nebunie. Dar, ca și cum ar fi vrut să o sâcâie, Tio continuă:

– Ceea ce nu ar fi exclus, continuă cu o frază greu de înțeles. Și vă spun și de ce.

De acum Sior nu îl mai asculta simțindu-se obosit și prost dispus, însă Sirona fu numai ochi și urechi:

– Din câte știu eu toate femeile arkadios sau arkudiene, cum spun unii, au fost vrăjitoare. Sau cel puțin asta spun poveștile. Se spune că indiferent dacă o arkudiană face o fată cu un seamăn sau cu oricine altcineva, aceasta îi moștenește în totalitate calitățile vrăjitorești. Așa că ne-am putea trezi cu o prințesă vrăjitoare, chicoti mulțumit.

Sirona se mânie:

– Asta este prea de tot. Câte crezi că mai pot îndura?

Sior, care nu era deloc atent la ceea ce se întâmpla, puse o întrebare fără de noimă, ceea ce-i făcu pe ceilalți să rămână ușor surprinși:

– Cine e Tuciuriul?

După o clipă de buimăceală, timp în care caii se opriră, Tio zâmbi și spuse:

– Liort!

– Liort? au întrebat gemenii într-un glas.

Bărbatul își scoase burduful cu vin ce îl ținea în locul spadei, bău o înghițitură și continuă:

– Îi auzi vorbind, nu-i așa? i se adresă lui Sior.

Băiatul confirmă din priviri.

– Mă bucur să aflu că nu sunt singurul. Mult timp i-am ignorat, și pe motan, și pe câine, apoi mi-am dat seama că eu chiar îi aud. Nu îți fie teamă. Liort și T fac parte din vechea gardă, cel puțin așa susțin ei.

– Voi chiar credeți că îi auziți? s-a minunat fata.

– Da, au răspuns într-un glas.

– Și eu care credeam că sunt ciudată.

Sirona dădu pinteni calului și o porni înainte pe drumul spre Haram. De acum începea să se întunece, iar asta nu era tocmai plăcut prin locurile acelea. Tio îi avertizase în legătură cu

animalele sălbatice ce ies pe timp de noapte. iar Sirona nu își dorea prea mult să le întâlnească.

După încă câțiva kilometri, parcurși în mare grabă, lămpile colorate din Harlem au început să se ivească. Porțile orașului erau luminate de jur împrejur, arătându-și și pe timp de noapte măreția și importanța. De acolo se vedeau precum două stânci deschise, înalte până aproape de cer. Pe măsură ce s-au apropiat, au reușit să le vadă îndeaproape: porți de oțel în formă triunghiulară, cu vârful ațintit înspre cer, ca și cum și-ar fi dorit să îi prevină pe cei ce veneau pe calea aerului.

De cum au intrat, un nou tărâm se ridica pe dealuri de mărimi diferite. Ceea ce era după poartă putea fi asemuit mai degrabă cu un mic târguşor în care locuitorii își aveau micile afaceri. Magazine cu mărfuri diverse, hanuri și taverne prăfuite. Toate astea erau construite pe un teren perfect neted în formă de oval. În mijlocul acestui intrând se afla o piață mare pavată în galben și albastru. Acolo, probabil, negustorii de peste hotare își expuneau mărfurile. În spatele acestora se aflau dealuri, de la cel mai mic până la cel mai mare, ce ajungea la înălțimea unui munte. Dealurile erau în formă de spirală, ceea ce dădea senzația unei scări rotitoare. Pe fiecare dintre trepte se aflau șiruri-șiruri de case albe ca varul și nu cu mai mult decât un etaj. Pe măsură ce priveau mai sus, silueta caselor dispărea lăsând să se vadă doar luminițe mici.

Tio le făcu semn spre un han. Era mai mare și mai curat ca celelalte, avea două rânduri de etaje și de la fiecare se puteau observa lumini aprinse. Lângă han se afla o clădire mai mică, de culoare maro, cu o inscripție ciudată: „Pe aici ți-e destinul".

Bărbatul le-a făcut semn să descalece în timp ce un băiețandru, nu mai mare de doisprezece ani, le ieși în cale:

– Bună seara, domnilor! Vă pot ajuta cu ceva?

Tio i-a aruncat o monedă mică din argint și l-a întrebat:

– Mai aveți camere libere?

– Sigur că avem, a răspuns băiețandrul ai cărui ochi gălbui se întrevedeau în lumina felinarelor.

– Bine, a continuat bărbatul. Atunci du caii în grajduri și ai grijă să fie hrăniți așa cum se cuvine.

Băiatul luă caii și dispăru cu ei cu tot în spatele unor uși mari din lemn.

Cei trei au intrat în încăperea principală, însoțiți de T și Liort. Camera era mare și primitoare. Nu era ca alte hanuri. Avea covoraşe de-a lungul sălii, cu modele din ce în ce mai complicate. Peste fiecare covoraş era aşezată câte o măsuță din bambus cu scaune mari și încăpătoare din acelaşi material. Pe fiecare scaun erau aşezate piei ale diverselor animale și pe fiecare masă era câte o lumânare parfumată. În dreapta se afla o masă mare, rotunjită la margini, iar la baza acesteia erau aprinse lumânări de diferite culori.

În colțul stâng era o scară în spirală ce ducea la etajele superioare, acolo unde se aflau camerele, iar pe tavane erau candelabre mari care găzduiau mii de lumânări ce răspândeau un parfum aromat.

Majoritatea meselor erau goale, doar într-un colț luminat se aflau doi domni prinși într-o discuție. Hangiul apăru pe dată invitându-i să ia loc la masă și aruncând priviri ciudate spre cele două animale. Sior a intervenit de îndată ce i-a citit privirea:

– Sunt însoțitorii noştri şi vor rămâne cu noi.

Bărbatul, scund, cu chelie proeminentă și două urechi alungite într-un mod anormal, a lăsat capul în jos dându-le de înțeles că nu are nimic împotrivă. Apoi vorbi cu o voce pițigăiată ce părea că vine de undeva din fundul pământului:

– Cu ce aş putea să vă servesc?

Tio îl privi pentru câteva clipe, ca și cum meniul i-ar fi fost scris pe față, apoi îi înmână burduful:

– Umple-l pe ăsta cu vin roşu, apoi adu cea mai suculentă friptură şi trei carafe cu vin. A! Şi să nu uit. Şi ceva carne proaspătă pentru animale.

Hangiul își plecă fruntea și dispăru în spatele mesei lungi.

Sior privi un timp spre Liort sperând că ar mai putea să-i surprindă glasul, dar asta nu s-a întâmplat:

– Eşti sigur că pisoiul ăsta vorbeşte? i s-a adresat lui Tio.

– Întreabă-l!

Băiatul îl privi în ochi pentru câteva secunde apoi spuse:

– Liort, spune ceva.

O voce pițigăiată și uşor înfundată ca un miorlăit prelung se auzi:

– Mă cheamă Tuciuriul.

Băiatul mări ochii, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Inima

i-a luat-o la trap de bucurie, simțind cum pământul se învârte în jurul lui:

– Vorbește cu adevărat, urlă tânărul.

– Ai luat-o razna de tot, s-a răstit Sirona. Eu nu am auzit nimic.

– Pentru că ea nu ne poate auzi, interveni motanul.

Băiatul îl privea mirat. Nu își mișca buzele, iar pe chipul său nu se observa nici o expresie; într-un fel îi era teamă de ceea ce se întâmpla:

– De ce nu vă poate auzi? întrebă cu glasul scăzut.

– Pentru că ea e o arkadios, iar cei din neamul lor nu ne pot auzi.

– Dar suntem născuți din aceeași mamă, a întărit băiatul cu o voce fermă și puternică sub privirea înspăimântată a sorei.

Motanul își linse o lăbuță tacticos, sări de pe capul câinelui, care se întinsese pe covoraș, și-i sări în brațe:

– Sunteți născuți din aceeași mamă, dar fetele, așa cum ți-a spus și Tio, dețin prin naștere puterea rasei.

O altă voce, groasă și calculată, s-a auzit de lângă băiat:

– Mai bine fă-mi un masaj, Tuciuriule.

– Dar ce crede ăsta, că sunt servitorul lui? se enervă motanul care îi și sări în spate și începu să dea tacticos din lăbuțe.

Sior privea uimit, în timp ce Sirona îi arunca priviri mustrătoare:

– Nu te mai preface că vorbești cu animalele. Doar nu mă crezi nebună.

Nici băiatul și nici Tio nu se chinuiră să-i explice lăsând ca între ei să se lase liniștea.

Cina a decurs în mod normal. Tio, după două carafe cu vin, le povestit tot felul de întâmplări până când hangiul îi conduse în camerele lor.

*

Camerele erau destul de mari. În fiecare exista câte un șemineu, acum nefuncțional. Șemineul era aproape cât tot peretele din fața patului și atunci când deschideai ușa acesta îți lua o bună parte din vederea spre gem. Era construit dintr-un

granit uşor albăstrui, ce dădea senzaţia de murdar, însă avea farmecul său. Pe marginile late ale şemineului, de o parte şi cealaltă, erau suporturi de lumânări cu câte cinci braţe dintre care unul era dispus în mijloc. Suporturile erau dintr-un argint greu ce dădea senzaţia de vechi. Fiecare lumânare era de culoare galbenă şi răspândea o lumină argintie ca a lunii într-o noapte geroasă.

Patul se afla în faţa şemineului, între ele rămânând doar un loc mic pentru a traversa. Acesta era mare, cam pentru două sau trei persoane. Avea lenjerie albastră presărată cu firicele galbene şi cu picături roşiatice. În dreapta patului era un loc mare şi tot acolo se afla şi o fereastră în formă de semilună. Lângă fereastră se afla un birou şi un scaun; pe birou erau aşezate câteva coli, o călimară şi o pană. În partea stângă a patului se afla o noptieră şi o lampă cu ulei, iar de acolo se putea observa în umbră o uşă ceva mai sărăcăcioasă ce dădea spre o baie improvizată.

Sior şi Sirona s-au instalat într-o singură cameră găzduindu-i şi pe T şi Liort, în timp ce Tio a luat camera ce dădea perete în perete cu a lor.

Odată rămaşi singuri, Sirona şi-a aruncat pălăria lăsându-şi pletele să se desfete în voie:

– Ce crezi despre Tio?, întrebă într-o doară.

– Habar nu am, a recunoscut Sior, privind suporturile pentru lumânări cu mare interes. Eu îl cunosc de mult şi ştiu că atunci când nu bea e un om de treabă, dar nici când e băut nu mi se pare altfel.

Fata începu să îşi pieptene părul ce se încurcase groaznic:

– Aş fi foarte curioasă să ştiu şi eu când nu bea. Dar mă tot întreb de ce a venit cu noi.

– Cui îi pasă? Voiai să ne lase singuri în toată nebunia asta?

Sirona se repezi spre geam cu gesturi rapide şi calculate:

– Mă întreb unde o pleca la ora asta?

Sior s-a repezit lângă ea, aproape scăpând unul din suporturi. Luna contura silueta lui Tio ce tocmai îl încăleca pe Fulg de Nea şi se pierdea printre magazine îndreptându-se spre dealuri:

– Ciudat, recunoscu Sior! Nouă de ce nu ne-a spus?

Fata se aşează pe scaunul uşor incomod şi privi spre cele două animale ce dormeau încolăcite. Ca şi cum şi-ar fi dorit să uite de escapada lui Tio, întrebă:

– Chiar îi poţi auzi?

– Da, veni răspunsul băiatului ce încă urmărea silueta fugarului.

– Dacă poţi să le vorbeşti ar trebui să-l întrebi pe Tăciune...

– Tuciuriul, o corectă tânărul.

– Aşa cum îi spui tu. Ar trebui să-l întrebi câte ceva despre Tio.

Pisoiul mări dintr-o dată ochii, ca şi cum ar fi fost atent la ceea ce se discuta. A căscat scoţând un mieunat prelung şi dintr-o săritură s-a căţărat pe birou:

– Ce vrea să ştie? îl întrebă pe Sior.

Băiatul îşi privi sora pentru o clipă, apoi îi povesti motanului ceea ce s-a întâmplat. Pisoiul s-a aşezat pe labele din spate dând din cap într-un mod bizar:

– Tio e un beţiv, spuse simplu Liort, dar asta nu înseamnă că e şi prost. Este unul dintre cei mai buni vraci şi atunci când era tânăr era şi un bun magician. Acum i-a rămas doar ceea ce a învăţat din cărţi şi din lungile sale călătorii. Ascunde multe secrete, dar nu este un trădător. Dacă v-a însoţit a făcut-o pentru că a vrut să vă ajute şi nu se va lăsa până nu o să vă vadă în siguranţă.

Sior i-a spus fetei cuvânt cu cuvânt ceea ce i-a destăinuit motanul.

Ochii ei păreau, încă, neîncrezători, iar mimica îi era rece şi distantă:

– Atunci de ce a fugit în plină noapte? i s-a adresat ea lui Liort.

Motanul şi-a lins o labă suspendând-o apoi în aer:

– Spune-i că nu am de unde să ştiu. Nu sunt dădaca lui.

Apoi s-a dat jos de pe masă şi s-a aşezat pe T făcându-şi culcuşul.

Băiatul l-a privit amuzat, în timp ce Sirona îi arunca priviri reci ca de gheaţă:

– Nu îmi place asta, îi mărturisi fratelui. Nici nu am pornit bine la drum, iar el are secrete faţă de noi.

– Să aşteptăm până dimineaţă. Sunt sigur că ne va explica.

Fata s-a ridicat şi s-a îndreptat spre desaga ce o avea lângă pat. A căutat un timp apoi a scos o pungă de piele şi i-a aruncat-o lui Sior:

– Ţine! Niara a spus să îi ţii la brâu. Sunt mai puţine şanse să ne fie furaţi astfel.

Sior a desfăcut punguţa şi, spre surprinderea lui, descoperi peste trei sute de coroane, ceea ce era o adevărată avere.

– De unde a avut atâția bani?

Sirona și-a șters două lacrimi ce au sclipit în lumina palidă a încăperii:

– A vândut tot ceea ce avea de valoare, l-a lămurit ea cu o voce tristă. Spunea că oricum i le vor lua soldații Șiarului și a vrut să știe că avem bani la noi.

Până când au adormit nu și-au mai adresat nici un cuvânt. Pentru amândoi era grea despărțirea de Niara. În ciuda chipului ei rece și a vorbelor calculate, îi iubise cu adevărat și tot ceea ce făcuse, fusese pentru ei.

Când razele soarelui le-au bătut în geam, Sirona s-a trezit prima observând că Liort și T așteptau de mult să iasă din încăpere. Le-a deschis ușa lăsându-i să colinde în voie, s-a îmbrăcat în grabă, ascunzându-și părul sub pălărie și l-a trezit pe Sior:

– E timpul să coborâm și să mâncăm ceva. Sunt curioasă dacă Tio s-a întors.

Sior i-a urmat exemplul îmbrăcându-se repede, apoi au coborât împreună în sala principală.

În lumina zilei, sala nu mai părea la fel de frumoasă. Aproape toate mesele erau ocupate, ceea ce dădea o senzație de dezordine.

S-au așezat la o masă mai retrasă și l-au chemat pe hangiu:

– Tatăl nostru nu a coborât? l-a interogat Sior.

Fără să-i răspundă, hangiul s-a repezit în spatele mesei lungi și s-a înapoiat cu o scrisoare sigilată:

– Mi-a spus să vă dau asta. Să vă servesc cu ceva?

Sirona l-a cercetat pentru câteva clipe.

– Vrem ceva de mâncare. Alege tu, spuse fără însuflețire.

Între timp băiatul era cufundat în citirea scrisorii. După ce a terminat a ars-o la flacăra lumânării și i-a explicat Sironei:

– A zis să ne plimbăm pe aici și să încercăm să nu ieșim în evidență. Restul, o să ne explice când se întoarce.

– Cum nu se poate mai bine, strigă fata în timp ce T și Liort și-au făcut apariția. Unde o fi plecat?

Băiatul i-a făcut semn să vorbească mai încet, atrăgându-i atenția că printre atâția meseni ar putea să se afle vreun spion:

– Stt! încearcă să te calmezi. Vom afla când se întoarce. Mai bine să mâncăm și să vedem ce se află pe aici.

Fata a fost de acord, însă trupul i-a rămas la fel de încordat ca și înainte.

*

Casele de pe dealuri, acum, se puteau observa mai bine. Spre surprinderea lor nu erau deloc sărăcăcioase şi dărăpănate. Din contră, erau construite într-un fel cum ei nu mai văzuseră, aveau pavaje sofisticate şi balconaşe ce păreau a fi din dantelă. Pe măsură ce priveau mai sus, casele erau mai solemne şi se observa că oamenii sunt mai bogaţi.

Dar nici micul bazar în formă de oval nu era mai prejos. Magazinele erau frumos colorate şi fiecare comerciant încerca să îşi expună marfa cât mai la vedere.

Pe Sior îl atrăgea într-un mod ciudat clădirea mică de lângă han a cărei inscripţie era: „Pe aici ţi-e destinul". Uitând de sora sa a călcat pragul clădirii fermecat de mirosul de busuioc.

De cum a intrat, totul în jurul său s-a întunecat; doar câteva luminiţe, ce reprezentau stele colorate, se plimbau într-un dans fascinant pe pereţi. Undeva în dreapta se afla o poliţă înaltă cu mai multe sertare, pe fiecare fiind expuse tot felul de borcănaşe de diverse culori. În faţă era o masă acoperită cu o cuvertură de culoare închisă, iar pe masă se aflau tot felul de ciudăţenii, de la gheare de găini la pene de struţ. În spatele mesei se afla o bibliotecă impresionantă cu cărţi învelite în piele de căprioară, iar pe raftul cel mai de sus se aflau pergamente scrise într-o limbă ciudată.

Tânărul privea fascinat. Nu mai văzuse vreodată aşa ceva, totul era învăluit în mister. Dintr-o dată o voce subţire şi chiţăitoare îl făcu să tresară:

– Cauţi ceva?

Sior îşi duse mâna la spadă, din instinct, şi căută cu privirea prin încăpere. Oricât ar fi căutat nu văzu nimic, ceea ce i se părea înspăimântător căci era sigur că auzise acea voce. Dădu să plece când în faţa lui apăru o femeie mărunţică, uşor rotundă, cu ochii mari şi roşii şi cu plete încâlcite:

– Cauţi ceva? l-a întrebat din nou.

Băiatul s-a fâstâcit neştiind ce să răspundă. Din fericire, salvarea a venit la timp. Motanul cel negru tocmai şi-a făcut apariţia în pragul uşii:

– Pisica, spuse cu vocea tremurândă. Căutam pisica.

– Motan, l-a corectat Tuciuriul, însă băiatul nici nu l-a auzit.

Femeia a aruncat o privire în locul în care stătea Tuciuriul şi a făcut ochii mari cât cepele:

– Pisica neagră, murmură neclar. Pisica din profeţie.

Sior o privea îngrozit. Putea să jure că se află în faţa unei creaturi demonice cu chip de om. A vrut să se strecoare pe lângă ea, dorindu-şi să o ia la fugă, însă femeia l-a oprit cu un simplu gest din mână:

– Ia loc! Ai să-mi dai nişte explicaţii.

– Dar nu pot, protestă tânărul. Fratele meu mă caută.

– Nu te reţin mult, a insistat femeia luându-l de mână şi aşezându-l forţat pe scaun.

Liort veni şi el în grabă şi se ghemui în braţele băiatului. Motanul îşi ridică privirea încrucişând-o cu a tânărului:

– Nu o să ţi se întâmple nimic, îl linişti el. Nu îţi vrea răul.

Sior nu era în stare să-i răspundă, poate şi de teamă ca femeia să nu îl creadă uşor nebun, dar ea reuşi să-l scape de acest sentiment:

– Pisica are dreptate. Nu îţi vreau răul.

– Motan, spuse sâcâit Liort. Motan.

Nici femeia şi nici băiatul nu îl băgară în seamă. Aceasta s-a aşezat în faţa tânărului jucându-se într-un fel foarte precis cu penele de struţ:

– Deci profeţia era adevărată. Şi nimeni nu m-a crezut, a spus cu regret.

Sior o privea indignat. Şi-ar fi dorit să fugă cât mai departe şi să uite de tot ceea ce s-a întâmplat. Mii de sentimente ciudate îi mişunau prin tot corpul. Femeia nu îl lăsă să cadă în agonie continunând cu aceeaşi voce chiţăitoare:

– Vrăjitoarele m-au alungat spunând că sunt o mincinoasă, o falsă. Dar iată că am avut dreptate.

– Dar de unde ştii? vru să se dumirească băiatul.

Vrăjitoarea lasă penele şi îl privi drept în ochi:

– Ar fi culmea să nu ştiu când mie mi s-a arătat profeţia. Eu l-am înştiinţat pe Aratt despre venirea voastră pe lume şi tot eu i-am spus că va veni un timp în care o să-l învingeţi pe Sorian şi o să vă reluaţi locul în Şiar. Mă bucur că te văd. Dar unde îţi este sora?

Sior privi spre uşă şi ridică din umeri:

– Cred că se uită prin oraş.

Femeia şi-a pus mâinile pe cap şi a răcnit furioasă:

– Nu trebuie să vă despărţiti nici o clipă. M-ai înţeles? Nici o clipă. Acum du-te după ea şi spune-i lui Tio să-mi facă o vizită, trebuie să-i vorbesc.

Sior şi-ar fi dorit să-i pună multe întrebări, dar a vrut să profite de libertatea ce i-o oferea şi fără să îşi dea seama l-a smuls pe Liort şi s-a repezit în stradă.

Strada era aglomerată, iar soarele strălucea peste mulţimea de oameni ce îşi făceau loc grăbiţi. Băiatul s-a repezit spre han simţind că dintr-o dată i se face rău.

CAPITOLUL V
ÎNTREBĂRI

Abia când noaptea şi-a tras cortina, Sirona a apărut în pragul încăperii. Pentru prima oară părea veselă, nu mai avea aceeaşi privire tulburată de cine ştie ce gânduri ascunse. Şi-a lăsat pletele libere şi dintr-o mişcare s-a aruncat pe pat scoţând un sunet de fericire.

Sior nici nu băgă de seamă. De când fugise din încăperea vrăjitoarei stătuse cu ochii aţintiţi asupra oraşului, căutând ca acesta să îi dea nişte răspunsuri. De data aceasta el era cel tulburat, iar gândurile îi mişunau cu miile.

După câteva clipe de linişte uşa scârţâi uşor iar T, însoţit de Liort, şi-au făcut apariţia. Fata i-a privit preţ de câteva secunde, apoi şi-a îndreptat privirea spre fratele său:

– Ce e cu tine? Şi unde ai dispărut?

Tânărului îi era greu să se despartă de fereastră ca şi cum şi-ar fi lăsat acolo cine ştie ce averi. Cu greutate şi-a mişcat trupul, şi-a pus cizmele în picioare şi s-a aşezat pe marginea patului. În câteva cuvinte i-a explicat fetei ceea ce a păţit de dimineaţă, apoi s-a întins lângă ea privind spre tavan.

Sirona s-a ridicat privindu-l uşor tulburată:

– Atunci va trebui să-l întrebăm pe Tio.

Băiatul făcu un semn din mână în semn de dispreţ:

– Tio! Tio nu s-a mai întors. Am urmărit toată ziua.

Sirona şi-a dat părul pe spate cu gesturi ferme şi gingaşe:

– Ba sigur că s-a întors. Tocmai l-am văzut când urcam, mi-a spus că ne aşteaptă la masă.

Băiatul a sărit din pat ca muşcat de şarpe. Ochii i s-au luminat, iar chipul i-a devenit vesel:

– Păi să mergem. De ce nu ai spus de la început?

Fata ridică din umeri şi îl urmă spre camera principală.

Ca şi cu o seară înainte camera era aproape goală. Aceeaşi doi domni stăteau în acelaşi loc, continuându-şi discuţia.

Tio era aşezat undeva lângă masa lungă cu colţuri rotunjite şi

sorbea dintr-o carafă cu vin. De cum i-a văzut chipul i s-a luminat şi, în semn de bucurie, a comandat mai mult vin şi mâncare.

Sior l-a privit dojenitor, ceea ce se simţi şi în glasul lui:

– Unde ai plecat? Aşa, fără să ne anunţi?

Bărbatul i-a făcut semn să-i dea un răgaz, timp în care şi-a aprins pipa îndesând acelaşi tutun pe care Sior îl cunoştea deja prea bine. După ce a tras două fumuri lăsându-l să iasă în mii de cerculeţe şi după ce a mai sorbit două guri de vin, părea gata să le destăinuie marele secret:

– Am fost pe cel mai înalt vârf, spuse cu însufleţire. Acolo stă un prieten al meu, este negustor. Umblă mult şi ştie cam tot ceea ce se întâmplă prin Şiar. Am vrut să aflu ce se mai aude şi bine am făcut. Bătrânul meu prieten m-a prevenit că peste două zile Sorian are de gând să vină în Haram, iar noi trebuie să ne facem nevăzuţi. În zorii zilei vom părăsi oraşul şi vom merge spre nord-vest până la Epiktetos, iar de acolo vom merge direct spre Varna şi mai apoi vom continua spre nord-est, de-a lungul râului Pelagius...

– Lasă asta, Tio, s-a mâniat fata. Mai bine spune-ne adevărul. M-am plictisit să îţi ascult prostiile.

Bărbatul se înnegri la chip, dădu carafa la o parte şi scoase din buzunar o hartă ce nu reprezenta nici unul dintre cele trei Imperii. A întins-o pe masă şi a oftat îndelung:

– Pe aici, pe undeva, se presupune că ar fi captiv Aratt.

Tinerii şi-au holbat ochii, dar nici unul nu putu să spună nimic. Tio lăsă privirea în jos şi continuă:

– Asta este misiunea mea. Am făcut parte din garda personală a regelui, de atunci tot încerc să-i dau de urmă.

– Nu a murit în incendiu? întrebă Sior înmărmurit.

Bărbatul trase carafa mai lângă el şi sorbi cu putere:

– Nu! A fost luat prizonier şi dus aici. Dacă o mai fi în viaţă. De atunci spionii mei îmi tot trimit veşti despre ce au auzit sau văzut cu ochii lor. Acum era musai să mă întâlnesc cu unul dintre oamenii de încredere. Acesta mi-a confirmat că regele este în viaţă şi întemniţat. Dar nu se ştie dacă o să o mai ducă mult.

Gemenii l-au privit stupefiaţi. Mâinile le erau încleşate, iar privirile pline de durere:

– De ce nu ne-ai spus până acum? s-a plâns fata.

– Pentru că Niara mi-a interzis. Vrea să vă îndepliniţi destinul şi să uitaţi de rege. Asta este misiunea mea.

– Poate că ăsta ne e destinul, s-a răţoit Sirona. Şi, indiferent de ceea ce vei spune tu, noi vom merge să îl eliberăm. A cui e harta asta? întrebă cu răceală.

Tio o privi pentru o clipă. Îi venea să o pună la punct chiar atunci, chiar acolo, dar şi-a stăpânit sentimentele şi a încercat să îi vorbească pe acelaşi ton calm:

– Copila mea, nu vă pot duce acolo. S-ar putea să îmi găsesc chiar eu sfârşitul, iar tatăl vostru m-ar ucide cu siguranţă dacă am reuşi.

– Nu îmi pasă nici dacă mă lupt cu tot pământul, izbucni fata.

– Gata, Sirona! a intervenit tânărul. Gata! Ştie el mai bine ce are de făcut, şi îi făcu cu ochiul să o liniştească. Fiecare cu destinul lui.

Fata nu mai scoase nici un sunet. Şi-a terminat mâncarea şi a pornit val-vârtej spre cameră.

Sior a profitat de acest moment de linişte pentru a-i spune lui Tio că vrăjitoarea de lângă han îl aşteaptă. Ar fi vrut să îl mai întrebe despre Aratt, dar beţivul a şi pornit spre uşă fără a-l mai băga în seamă.

*

Sior a aşteptat aproape jumătate din noapte până când Tio s-a întors. Între timp a putut să îşi pună gândurile în ordine şi să se gândească la ceea ce aveau să facă în continuare. De când îi făcuse cu ochiul Sironei pusese ceva la cale. Avea de gând să afle ce reprezenta harta lui Tio şi să-şi salveze tatăl. Era convins că şi Sirona îşi dorea aceleaşi lucru. De fapt, întreaga seară o simţise tristă şi îngândurată. Poate şi din pricina faptului că erau gemeni, iar aceste legături sunt foarte puternice. O simţea de multe ori, mai ales când se simţea singură şi tristă. Nici în seara asta nu fusese altfel. Aproape că o vedea cu ochii minţi cum stă lângă fereastră şi suspină îngândurată.

Îşi iubea sora mai mult decât orice pe lume, întotdeauna o iubise, mai ales pentru spiritul ei de luptătoare. Îi plăcea că nu e gingaşă şi firavă, aşa cum erau majoritatea fetelor şi, cu toate astea, avea o frumuseţe sălbatică şi o gingăşie asemenea. Ştia că ea voia din tot sufletul să-l cunoască pe Aratt, chiar dacă asta ar

fi dus-o pe drumul morții, iar el voia să-i îndeplinească această dorință.

Nu era sigur că este o hotărâre înțeleaptă, mai ales că Niara le spusese destul de clar că destinul lor este unul singur, iar oamenii aveau speranța ca profeția să se adeverească. Sufletul său se zbătea între cele două dileme, știa că atât oamenii din Șiar, cât și Regele aveau nevoie de ei, iar asta îi înrobea gândurile.

Tio s-a așezat lângă el privindu-l suspicios. O lungă liniște a tronat între ei până când Sior și-a făcut curaj și l-a întrebat:

– Ei?

Bărbatul a comandat o nouă carafă de vin și și-a ridicat sprâncenele:

– Ei ce?

– Ce ți-a spus vrăjitoarea?

Bărbatul și-a împreunat mâinile la nivelul pieptului și a scos un oftat prelung:

– Nu am de gând să-ți spun ție ce am discutat cu Alfsigr. Ceea ce a avut să-mi spună a fost doar pentru urechile mele.

Tânărul luă o sorbitură din carafa bărbatului și se apropie periculos de mult:

– Dacă este vorba despre tatăl meu, iar tu nu îmi spui, te ucid, Tio.

Bărbatul a râs puternic:

– Chiar mi-ar plăcea să încerci, și fără să mai aștepte vreun răspuns și-a scos sabia din teacă. Hai, tinere, arată-mi de ce ești în stare!

Sior l-a privit neîncrezător și cu un gest plăpând și-a scos sabia din teacă sub privirea înmărmurită a hangiului care a și intervenit:

– Domnilor, vă rog!

Tio l-a împins ușor cu dosul palmei și i-a făcut semn să se retragă:

– Acum să te văd cât ești de viteaz, și și-a îndreptat spada în poziție de luptă.

Sior nu a vrut să atace primul, așa că a așteptat să fie atacat, dar se părea că nici Tio nu prea avea chef să înceapă, ca și cum ambii știau că de vor începe le va fi fatal. În cele din urmă, bătrânul se hotărî și atacă cu îndârjire, dar spre surprinderea lui Sior a făcut doar un gest simplu de-a se apăra din calea spadei.

fără ca măcar să încerce să își ridice propria armă în apărare.

Tio s-a dat în spate făcând o ușoară fandare pe piciorul drept și ridicând mâna stângă într-o poziție ciudată. Ochii îi străluceau din pricina vinului ce i se urcase la cap și se clătina ușor, abia perceptibil. Cu o viteză uimitoare, a făcut o piruetă și și-a lovit ușor adversarul în coaste:

– Acum ai fi fost mort, declară bărbatul, după care mai sorbi o gură de vin.

Sior era surprins, nu fusese destul de atent pentru a-i observa mișcarea rapidă, iar asta îl scotea din sărite. Fără să mai aștepte să fie atacat, s-a ridicat pe vârfuri, iar spada lui a pornit într-o luptă vijelioasă. Dar, de fiecare dată când se îndrepta spre inamic acesta îi para loviturile fără un efort prea mare și chiar, din când în când, mai lua și câte o gură de vin. După o jumătate de oră tânărul aruncă spada urlând mânios:

– Bine, ți-ai câștigat dreptul la tăcere!

Bărbatul s-a înclinat politicos scoțându-și pălăria și schițând un zâmbet fioros:

– Foarte bine. În felul ăsta, măcar pentru un timp, mă vei lăsa în pace. Dar tu ar trebui să mai exersezi la apărare. Aș fi putut să te ucid de nenumărate ori. Dar o să reparăm noi asta, îi făcu cu ochiul. Acum du-te și odihnește-te; peste doar două ore vom pleca. Așa cum știi, grumii nu sunt creaturi ale nopții și prefer să plecăm pe întuneric și să ajungem cât mai repede la Epiktetos. Acolo vom fi în siguranță pentru un timp.

Sior plecă destul de descumpănit, dar și-a adus aminte că nici Troten nu l-a învins, iar asta îi aducea o ușoară speranță. Nu era din pricină că era el un spadasin prost, doar că Tio era un spadasin foarte bun.

Când a intrat în cameră o lumină ușor albăstruie l-a întâmpinat. Sirona stătea ghemuită în pat ținându-l între brațe pe Liort, în timp ce T își întinsese trupul pe covor.

Băiatul privi pentru o clipă în încăpere simțind o privire ațintită asupra lui.

După câteva clipe, în care a constatat că încăperea este sigură, a închis ușa și s-a îndreptat spre fereastră. Îi plăcea în mod deosebit să privească dealurile rotitoare pe timp de noapte. Părea că totul este rupt dintr-o poveste și ascundea secrete de nerostit. Gândurile îi erau îndreptate spre orașul de pe coline

când a simţit din nou acea privire rece. Privind cu atenţie spre magazinul din faţa hanului a observat o siluetă zveltă acoperită de o pelerină neagră ce îl fixa.

Inima a început să i-o ia la trap. Ar fi vrut să se poată mişca măcar pentru a se îndepărta de fereastră, dar chipul întunecat părea că-l paralizase.

Vocea surorii îl făcu să scoată un ţipăt ca un chiţăit şi să se îndepărteze de pericol:

– Ce faci acolo?

Tânărul se retrase speriat. Se simţea ameţit şi fără de putere ca şi cum acea fiinţă i-ar fi absorbit întreaga forţă. O privi o clipă pe Sirona încercând să scoată ceva pe gură, dar nu simţi decât cum se prelinge şi cade rămânând fără suflu.

*

Nu au trecut mai mult de câteva minute până când i-a auzit glasul lui Tio, dar lui i s-au părut ore. Inima încă îi bătea cu putere, iar silueta aceea întunecată îi rămăsese întipărită în minte.

Când a deschis ochii a observat că lumina albăstruie, ce îl întâmpinase la intrarea în cameră, dispăruse cu desăvârşire, făcând loc luminii lumânărilor cu care era deja familiarizat.

Sirona îl privea îngrijorată în timp ce Tio se plimba prin cameră blestemând de mama focului. T şi Liort îşi mişcau capetele după mişcările bătrânului fără să scoată vreo vorbă.

De cum a deschis ochii, fata a şi sărit asaltându-l cu întrebări:

– Sior, ţi-e bine? Ce ai păţit? Cum te simţi?

Băiatul a zâmbit ducându-şi mâna la frunte:

– Sunt bine, cred.

Înainte ca fata să mai apuce să-i pună vreo întrebare Tio s-a apropiat de el. Avea un zâmbet şters ce îi cuprindea toată figura, iar în ochi i se citea îngrijorarea:

– Ce ai păţit, băiete?

Sior s-a repezit spre fereastră pentru a se asigura că străinul nu mai este acolo. Răsuflă uşurat când în faţa magazinului nu văzu decât un felinar ce lumina prin noapte. S-a retras la fel de repede, parcă încercând să îşi ascundă chipul din faţa întunericului, şi s-a aşezat pe scaunul din dreptul biroului:

– Mi s-au înmuiat picioarele şi am simţit că nu mai am aer, răspunse în cele din urmă.

Tio şi Sirona îl priveau panicaţi. Nu îi înţelegeau comportamentul şi încercau din răsputeri să priceapă ce e cu el.

Fata s-a apropiat aşezându-se pe birou. L-a privit cu blândeţe şi l-a mângâiat pe părul blond:

– De ce ţi s-au înmuiat picioarele?

Liort îi sări în braţe şi îl privi într-un mod misterios:

– Nu le spune, a spus rapid motanul aproape fără să răsufle. Am să-ţi povestesc mai târziu.

Băiatul, aproape hipnotizat de ochii pisici, a schiţat un gest dezaprobator încercând să surâdă:

– Nu ştiu, minţi fără prea multă însufleţire. Poate că din pricina oboselii.

Şi Tio, şi Sirona îi aruncară priviri neîncrezătoare, dar el nu mai avea chef să le răspundă, aşa că se aşeză în pat spunând că este prea obosit pentru a-şi da seama ce s-a întâmplat cu el. Apoi închise ochii şi încercă să nu se mai mişte pentru a părea adormit.

Înainte să iasă, Tio îi aminti Sironei că în mai puţin de o oră aveau să plece.

Rămasă singură cu fratele ei, Sirona îl studie cu atenţie. Ştia că nu doarme şi mai ştia şi că este îngândurat, ceea ce nu îi dădea pace. S-a aşezat pe marginea patului şi a rupt tăcerea:

– Poate că mie poţi să îmi spui.

Sior deschise ochii şi îl văzu pe Liort aprobând din cap. Atunci îi mărturisi totul dintr-o suflare, însă fata nu înţelegea de ce pisoiul nu voise ca el să spună toate astea de faţă cu Tio:

– Întreabă-l despre ce e vorba! îi porunci pe un ton rece şi îngrijorat.

Sior făcu întocmai, însă motanul nu era prea convins că vrea să îi împărtăşească acest secret. În cele din urmă se lăsă înduplecat, dar înainte să îi povestească îşi făcu loc pe spatele lui T.

– Ceea ce ai văzut afară sunt spirite ale nopţii. Îşi spun elpidius şi sunt foarte puternice. De obicei pot fura sufletele de la distanţe impresionante. Dar nu fură decât sufletele care după părerea lor merită cu adevărat. Cred că al tău merită, miorlăi pisoiul.

Sior îi povesti Sironei tot ceea ce i-a mărturisit pisoiul. Fata s-a ridicat şi s-a dus lângă Liort, l-a ridicat în braţe la nivelul ochilor şi l-a întrebat:

– De ce nu ai vrut să spună de față cu Tio?

– Spune-i să mă lase jos că o zgârii, amenință motanul a cărui coadă se zgribulise.

Sior l-a luat din brațele fetei și i-a adresat aceeași întrebare, însă pisoiul părea cu adevărat mut, parcă nu își mai dorea să scoată nici un cuvințel. În cele din urmă T își ciuli urechile și se ridică pe labele din spate luând o poziție complicată:

– Vă va spune atunci când va trebui să știți, mormâi câinele mai mult enervat. Acum încercați să vă odihniți.

Dar nici nu putea fi vorba de odihnă. Atât Sior, cât și Sirona simțeau o oarecare amenințare. Și asta nu venea neapărat din partea elpizilor, ci mai degrabă din partea lui Tio.

Gemenii rămaseră treji până când bătrânul îi anunță că este timpul să pornească la drum.

Nici unul nu prea avea tragere de inimă, dar fără să scoată vreun cuvânt îl urmară pe bărbat. După ce și-au înșeuat caii și au legat bine proviziile, nu le-a mai rămas decât să își verifice armele și să pornească la drum. Înainte să plece, ușa de la „ Pe aici ți-e destinul" s-a deschis și în prag a apărut capul lui Alfsigr. Tânărul i-a făcut semn cu mâna de rămas bun, dar ea nici nu s-a clintit, privirea rămânându-i ațintită asupra lor într-un mod amenințător. Tio le-a distras atenția văzându-i pe tineri în impas:

– Nu o băgați în seamă, să mergem!

Cu luna încă deasupra capului au părăsit Haramul spre noi aventuri.

*

Nu au urmat drumul principal așa cum se așteptaseră gemenii, ci au mers prin păduri ocolind drumurile ce legau orașele între ele.

Timpul a trecut destul de repede, deoarece gemenii nu mai văzuseră păduri atât de dese și atâtea animale frumoase. Pentru ei totul era atât de frumos, încât au uitat și de pericolele ce îi pândeau, și de spiritele nopții.

Când ora prânzului s-a apropiat, Tio a găsit un luminiș liniștit unde să poată mânca. Ca de obicei, Sior a legat caii asigurându-se că au destulă iarbă și apă pentru a se sătura, apoi

şi-a ajutat sora să pregătească ceva de mâncare. În timp ce mâncarea fierbea într-unul dintre recipientele destinate gătitului, ce îl aveau de la Tio, bărbatul a chemat-o pe Sirona pentru a face împreună puţină mişcare şi puţin antrenament:

– Am văzut de ce este în stare fratele tău, a informat-o cu plăcere. Acum aş vrea să văd cum te descurci tu.

Sirona nu prea avea dispoziţia necesară pentru o astfel de confruntare, mai ales că ştia că Tio este foarte rapid, nu că această calitate i-ar fi lipsit ei, doar că lupta cu spada nu îşi avea momentul potrivit. Dar nici nu s-a împotrivit. Fără prea mare tragere de inimă şi-a scos spada din teacă şi a îndreptat-o spre bătrân.

Ca de obicei, înainte de-a începe lupta, Tio a băut cu poftă din burduful pe care i-l umpluse hangiul chiar înainte de-a părăsi hanul. Picioarele începură să i se împleticească, iar ochii să îi strălucească într-un mod demonic. Sior ştia că atunci când se întâmplă asta Tio era foarte bun, ca şi cum băutura îl făcea să se mişte într-o armonie perfectă cu spada. Vru să o atenţioneze pe Sirona, dar s-a gândit că este timpul să se dea şi ea bătută, aşa cum făcuse şi Troten şi mai apoi el, cu toate că asta era destul de complicat. Sirona era foarte încăpăţânată şi nu se dădea bătută cu una cu două.

Lupta a început. Tio a fost cel ce a atacat printr-o săritură complicată, ducându-şi mâna la spate şi lovind în lateral. Sirona nici nu se mişcă din loc, doar ochii i-au urmărit mişcările cu repeziciune şi pară lovitura la fix. Bătrânul s-a retras printr-o piruetă şi a atacat din nou, de data aceasta spada venea de deasupra capului drept spre gâtul fetei. Dar nici de data asta Sirona nu făcu nici un efort şi se mulţumi să respingă spada adversarului.

Tio se opri pentru o clipă sorbind din băutura ce părea că îi dă forţă, apoi, fără nici un avertisment, făcu o piruetă mai mult în aer, iar spada, spre surprinderea lui, se opri în tăişul celeilalte. Îi venea să urle de mânie văzând că fata nu face nici un efort pentru a ataca, dar îşi păstră calmul şi începu să atace din nou, dar de fiecare dată loviturile îi erau respinse.

După ceva timp, plictisită de luptă, Sirona atacă violent punându-şi adversarul la pământ:

– Acu mă laşi în pace?

Tio îşi şterse transpiraţia cu podul palmei şi zâmbi mulţumit:

– Un adversar demn de orice demon. Îi faci o mare onoare lui Troten.

Sior privea amuzat toată această scenă. Citea foarte limpede în privirea bătrânului dezamăgirea de-a fi doborât de o copilă, iar asta îl făcea să se simtă răzbunat pentru noaptea precedentă. Însă nu îl mira prea tare. De cele mai multe ori, Sirona semăna cu un ostaş dârz ce nu se dă în lături din faţa nimănui. Chiar şi în copilărie fusese mai băieţoasă şi de prea puţine ori făcea loc câte unui sentiment. În schimb, el era mult mai sensibil, iar asta era un dezavantaj, în cazul de faţă.

În timp ce mâncau Sior se gândi să mai facă o încercare pentru a afla câteva răspunsuri:

– Te rog, Tio, se milogi, spune-ne ce ai vorbit cu vrăjitoarea.

Bărbatul se prefăcu că nu aude şi continuă să mănânce nestingherit. Liort veni mai aproape de Sior şi îi şopti:

– Nu îţi va spune în veci, dar eu te sfătuiesc să nu îl mai întrebi. Dacă ţii neapărat am să aflu eu.

Băiatul ar fi dorit să-l întrebe mai multe. Era clar că motanul ştia multe secrete şi îi era la fel de clar că este de partea lui. Singura problemă era că acum nu era cel mai bun moment pentru a-i pune întrebări, iar atunci când venea momentul constata că Liort nu e prea vorbăreţ.

Îi aruncă o privire Sironei, iar aceasta îi făcu semn că a înţeles:

– Tio, ar trebui să ne spui, insistă ea. Dacă este vorba despre tatăl nostru avem dreptul să ştim.

Bărbatul se ridică în picioare şi îşi îndepărtă privirea de a lor:

– Vă asigur că nu are nici o legătură cu Aratt. Ceea ce am vorbit cu Alfsigr este ceva personal şi nu am să vă destăinui.

– Bine, atunci spune-ne ce reprezintă harta aceea, continuă fata pe un ton mai mult poruncitor.

– Dacă vă dezvălui asta, Troten mă va ucide când va pune mâna pe mine. Vă rog să nu mai puneţi atâtea întrebări, unele lucruri e mai bine să nu le cunoaşteţi.

Sirona se ridică în picioare vizibil nervoasă. Duse mâna la spadă, îşi îndreptă spatele şi spuse pe un ton demn de o prinţesă:

– Domnule Tio, de data asta nu mai este o rugăminte, Prinţesa ta îţi porunceşte să vorbeşti.

Sior o privi impresionat. Nu se gândise niciodată să pună problema aşa, însă Tio se schimonosi şi roşi ca para. Făcu o plecăciune în faţa fetei şi, vizibil nervos, încercă să se abţină:

– Prea bine, Prinţesă! Atunci dacă tot doriţi să aflaţi vă voi

spune. Harta ce ați văzut-o și unde se presupune că este ascuns tatăl dumitale, este harta munților Ősseat. Acolo unde nu o să ajungeți decât peste cadavrul meu.

În timp ce fata încerca să-l împace pe bătrân, mulțumită de răspuns, Sior și-a amintit de sfatul lui Troten de-a nu merge prin munții Ősseat sub nici o formă. Încă nu înțelegea dacă le spusese asta pentru că știa că acolo se află Aratt, iar ei aveau de parcurs un alt drum, sau doar încercase să-i avertizeze cu privire la vreun pericol.

După ce serviră masa, porniră din nou la drum. Până la lăsarea serii acestea erau singurele probleme ce îl deranjau.

CAPITOLUL VI
ELPIDIUS

Era trecut de doisprezece noaptea şi încă nu se opriseră aşa cum era de aşteptat. Luminile din Epiktetos nu se mai vedeau de mai bine de o oră încât Sior se întrebă dacă nu cumva se rătăciseră.

Întunericul era peste tot: în fiecare copac, în fiecare frunză. Oricare dintre ei s-ar fi simţit mai bine dacă ar fi urmat drumul principal, chiar dacă riscau să se întâlnească cu grumii sau sperienii.

Sirona era încordată la maxim, din când în când tresărea atunci când vedea ochii motanului sclipind în întuneric. Nu se mai simţiseră niciodată atât de ameninţaţi, sau era doar vina întunericului cu care ei nu erau obişnuiţi. Sirona, însă, simţea. Simţea acel miros puternic ce nu putea fi provocat de vreun leş abandonat. Era mirosul fricii sau al morţii. La doar câţiva paşi în faţa ei era Liort, pentru prima oară pe picioarele sale. Dacă T nu se deranja să adulmece aerul, cu motanul era ceva. Parcă îi confirma că ceva, greoi, ca o apăsare, pluteşte în aerul acela.

Parcă simţindu-i gândul fratelui se gândi că s-au rătăcit. Nu mai avea nici un rost să continue, ei nu vedeau nimic prin întuneric, iar pisica îi dădea un sentiment de teamă profundă.

Sirona refuză să mai facă vreun pas:

– Gata! Îmi ajunge. Trebuie să recunoşti Tio că ne-am rătăcit.

Bărbatul a descălecat şi a lăsat să-i iasă un oftat profund. Sior a făcut aidoma, doar Liort rămase nemişcat în întunericul nopţii.

– Bine, recunoscu bărbatul. Se pare că prinţesa are dreptate. Ne-am rătăcit. Nu am mai văzut în viaţa mea o noapte fără lună sau stele. E mult prea întuneric.

– Mda, mormăi Sior! Propun să facem focul şi să mâncăm ceva. De dimineaţă vom găsi drumul, cu siguranţă.

Bătrânul şi Sior s-au apucat de treabă, dar fata nu se simţea deloc bine. Era ca şi cum în fiecare punct întunecat mii de ochi ar privi-o în încercarea de-a se apropia. Şi-a dus mâna la spadă şi şi-a ascuţit privirea în speranţa că va putea străbate mantia

neagră. Dar chiar atunci focul s-a aprins creând un cerc mistic şi luminos. Atunci temerile ei au dispărut, de parcă lumina focului ar fi îndepărtat spiritele nopţii doar cu o licărire.

Chiar şi Liort părea mult mai relaxat. Şi-a reluat locul pe marele T, însă privirea i-a rămas aţintită în depărtare.

Sirona s-a apropiat de fratele său şovăind în lumina ce o răspândeau flăcările albăstrui:

– Tu ai simţit?

Sior şi-a îndreptat privirea spre întunericul profund ce se întrezărea dincolo de copaci:

– Să nu ne gândim. Prefer să cred că sunt doar festele întunericului.

Fata nu a mai spus nimic. A preferat să mănânce în linişte şi, chiar dacă Sior şi Tio făceau gălăgie, încerca să nu îi audă. Ceva mai presus decât orice spirit, ceva ce nu putea să înţeleagă cu mintea, ci doar cu sufletul, se afla dincolo de acei copaci ce pentru moment le ţineau adăpost.

Chiar şi atunci când ceilalţi au adormit, ochii ei şi ai pisicii au rămas pierduţi undeva în beznă, de parcă îi era teamă să-i închidă de frică să nu dispară.

Până când s-a luminat nu a putut să închidă nici un ochi. Abia când primele raze ale soarelui începeau să-şi facă apariţia a hotărât să-şi odihnească pentru câteva clipe pleoapele ce se lăsau tot mai grele.

Soarele îşi făcuse apariţia în toată splendoarea lui. Încălzea cu putere mângâind frunzele verzi şi râul ce curgea ca un susur. Abia atunci s-a trezit Sirona uitând de grijile ce le avusese pe timp de noapte.

Un miros îmbietor de carne friptă o făcu să se trezească cu repezeală. Nu văzu decât proţapul pe care se rotea uşor carnea în jurul focului, ca şi cum ar fi fost mişcată printr-o magie nebănuită, şi pe T ce privea cu mare interes mişcarea.

S-a ridicat în picioare vrând să se apropie de proţap, dar rotirea s-a oprit şi carnea a rămas ferm deasupra focului ce mocnea.

Pe chipul lui T s-a observat o uşoară nedumerire, dar a întors spatele şi s-a aşezat lângă un copac acoperind o suprafaţă semnificativă.

Nedumerirea fetei nu a durat mult, până ce Tio, Liort şi Sior au apărut cu două burdufuri pline cu apă:

– Tio, cum ai făcut chestia aia? a întrebat Sirona de cum l-a văzut apărând printre copaci.

Bărbatul a lăsat burduful şi a privit-o uimit. Privirea îi era sinceră şi încurcată:

– Ce chestie?

– Cum ai făcut carnea să se rotească pe proţap?

Ambii bărbaţi au aruncat o scurtă privire proţapului. Fata simţi că ceea ce avea să se întâmple nu o să-i placă, aşa că sări să se apere înainte ca ei să poată spune ceva:

– Întreabă-l pe T, i se adresă în mod special fratelui ei. Întreabă-l, şi el a văzut.

Băiatul îi aruncă o privire câinelui. Faţa a început să i se crispeze şi inima să-i bată cu putere:

– T confirmă, a şovăit.

Tio îi privea încremenit:

– Să mâncăm şi să plecăm de aici.

Până nu au părăsit locul acela nu şi-au mai vorbit, dar, cu toate că era ziuă, acel miros al morţii încă se mai simţea.

Gemenii s-au înţeles din priviri în privinţa acelui sentiment bizar ce le mişuna prin trup şi abia când au ieşit din desişul pădurii şi în faţa lor au văzut că se ridică oraşul Epiktetos au răsuflat uşuraţi.

*

Epiktetos era un orăşel mic cu câteva case, iar cele mai multe erau transformate în magazine. Nu exista nici un han, unde drumeţii ar fi putut să tragă, ci doar o tavernă dărăpănată ai cărei pereţi păreau că au să cadă în orice moment.

Tio le-a făcut semn că se vor opri acolo, dar nu pentru mult timp:

– Mâncaţi ceva şi încercaţi să vă odihniţi, i-a sfătuit. Eu trebuie să mă duc până în oraşul nou şi am să mă întorc până la lăsarea serii. Aveţi grijă să nu ieşiţi în evidenţă.

Sirona îl privea cu neîncredere. Pe măsură ce călătorea mai mult alături de el, ceva îi spunea că nu face tocmai bine. A făcut un gest din mână şi i-a spus cu răutate:

– Tu întotdeauna trebuie să te duci undeva.

Tio nu o băgă în seamă şi dispăru în praful micului orăşel lăsându-i în faţa tavernei.

Gemenii nu aveau nici o tragere de inimă să intre în acel loc. Pentru Sior era mai misterios chiar şi decât prăvălia vrăjitoarei din Haram.

Intrară cu o uşoară strângere de inimă. Localul era exact cum şi-l închipuiseră: mese mici şi prăfuite, scaune ce abia se mai ţineau pe picioare, covoare acoperite de praf şi un candelabru ce ameninţa să cadă. Au observat că nu există nici o scară interioară, cu toate că de afară se mai vedea un etaj.

De după o uşă, ce abia se mai ţinea într-o balama, a apărut o femeie îndesată cu părul roşu şi mâini mici cu degete ca de cârnaţi. Femeia nici nu s-a obosit să-i privească şi a intrat pe aceeaşi uşă întorcându-le spatele. Sirona rămase ca trăsnită, nevenindu-i să creadă că i se întâmplă una ca asta:

– Ai văzut? şi-a întrebat fratele. Eu zic să plecăm de aici fără să-l mai aşteptăm pe Tio. Încă de azinoapte sentimente ciudate se confruntă în mine. Iar Tio devine tot mai puţin credibil. Serios, Sior, hai să plecăm! Te rog!

Sior simţea acelaşi lucru, dar ceva îi spunea că nu ar face bine să fugă de unii singuri fără să aibă habar încotro se îndreaptă. Dintr-o dată, gândul i s-a îndreptat spre Niara: „Ce o face? Or fi pus mâna pe ea, oare se gândeşte la noi din când în când?". Fără să îşi dea seama era deja aşezat la una din mesele dărăpănate sub privirea mustrătoare a Sironei:

– Nu înţeleg de ce ţii neapărat să-l târâm pe beţivul ăla după noi, s-a revoltat fata. Până acum nu mi s-a părut că a făcut altceva decât să îşi pună propriile planuri la cale şi nici asta prea bine.

– Sirona, încearcă să înţelegi. Unde mergem? Ne-a spus vreodată mai mult decât că trebuie să ne întâlnim cu Regele Norian? Habar n-avem cum să ieşim din Şiar şi pe unde să o apucăm spre Őriat. Trebuie să fim îndrumaţi, nu crezi?

Fata s-a strâmbat semnificativ:

– Eu nu am de gând să merg la Őriat. Mai întâi ne găsim tatăl. Mergem spre Ősseat, orice ar fi.

Băiatul oftă prelung. Nu putea să-i ţină piept şi nici nu dorea, până la urmă tot asta îşi dorea şi el. Poate că Niara nu ar fi fost de acord cu ei de data asta, dar nu puteau porunci inimii,

cu toate că tânărul nu era prea convins că tatăl său se află acolo.

Până la urmă femeia bondoacă s-a întors la ei şi i-a servit cu tot ceea ce au cerut. După ce au mâncat pe săturate au lenevit în scaunele prăfuite până când Tio s-a întors.

Sirona, chiar dacă nu îl înţelegea pe Liort, nu putu să nu remarce privirea rece ce i-a aruncat-o bătrânului, iar asta o înspăimânta mult mai mult decât dacă l-ar fi înţeles. Părea că tot ceea ce face motanul este în asentimentul ei, păreau că au aceeaşi stare de spirit. Dar nu putu să-i studieze mai mult stările motanului că Tio întrerupse acea legătură cu vocea lui răsunătoare:

– Să mergem.

– Unde? se miră băiatul.

Tio nu se grăbi să răspundă. Le-a făcut semn să-l urmeze şi cu asta considera că a spus tot.

Pe măsură ce se afundau în oraş, observau luminiţe strălucitoare ce veneau de la poalele unui deal. După doar câteva minute de mers oraşul dărăpănat a rămas în urmă, iar în faţă se înălţa un altul ce îi întâmpina cu porţile deschise. Porţi mari, deloc ameninţătoare, aşa cum şi le aminteau pe cele din Haram sau, de ce nu, pe cele din Tiar. Acestea erau mai degrabă primitoare, mari, albe cu însemne plăcute ce reprezentau flori colorate. Pe marginea fiecăreia erau reprezentate degete ce păreau că se străduiesc să le ţină deschise. De cum au pătruns, un miros de agheasmă i-a învăluit. Întregul oraş era împânzit într-o ceaţă deloc bizară, mai degrabă liniştitoare şi plăcută. Ceaţa nu era groasă şi părea a fi fum venit de pe coşurile caselor.

Casele erau aşezate una lângă cealaltă, păzite de porţi mari ce stăteau ca nişte gardieni în noapte, de o parte şi de cealaltă. Cât era strada de lungă, casele se ridicau fără ca vreuna să depăşească înălţimea celeilalte.

Trecând de această parte a oraşului au descoperit o piaţă mare cu câteva magazine aşezate în centru. Toate erau la fel: mici şi înghesuite, de culoare galbenă, cu mici pervaze rotunde. După piaţă, o altă stradă, asemenea primeia, îi întâmpina. Această stradă părea mai strâmtă şi înghesuită. Casele erau mai mici, dar mai multe, aici nu mai existau porţi să le apere de ochii curioşilor. Era slab luminată. Doar câteva felinare ridicate pe stâlpi de lemn nu întotdeauna foarte drepţi.

Tio s-a oprit în fața unei case unde îi aștepta un copilandru cu ochii bulbucați și părul răvășit. De cum au descălecat, băiatul a și dispărut în întuneric cu caii.

Un bărbat între două vârste, cu chipul blând, pe care îi atârna o barbă stufoasă ce îi acoperea pieptul, cu ochii mici și jucăuși, le-a ieșit în întâmpinare deschizându-și larg brațele:

– Copii mei, a strigat vizibil emoționat. Câtă bucurie să vă văd.

Gemenii și-au încrucișat privirile în care li se citea uimirea, după care s-au simțit îmbrățișați mai mult cu forța.

Bărbatul a aruncat o privire pe străzile întunecate și pustii asigurându-se că nu i-a văzut nimeni, apoi cu pași grăbiți i-a tras pe tineri în casă.

Lumina care i-a întâmpinat le-a luat privirile. Două candelabre acopereau aproape tot tavanul și răspândeau o lumină puternică, ușor aurie. Camera nu era prea mare, dar suficient de încăpătoare pentru cele două măsuțe unite, plita pe care fierbea o zeamă și o canapea din paie.

Din spatele unei a doua uși a apărut o femeie palidă, slabă, cu ochii afundați în cap. Când le-a zâmbit a dat senzația că este un schelet viu, ceea ce a înspăimântat-o pe Sirona. Femeia i-a îmbrățișat la rândul ei, dar nu cu tot atâta putere ca și bărbatul, apoi i-a poftit să se așeze la masă grăbindu-se să facă fiertura:

– Nu mai durează mult, i-a asigurat cu o voce pițigăiată, dar fermă.

Între timp Tio și bărbatul au dispărut într-o altă cameră lăsându-i doar în compania femeii și a celor doi însoțitori credincioși.

Liort s-a ridicat în două labe făcându-și loc pe sub masă până în brațele fetei. I-a aruncat o privire încurcată pe care Sirona nu a reușit să o înțeleagă, dar știa cu siguranță că avea să-i comunice lui Sior.

Și, într-adevăr, Sior auzi glasul motanului:

– Comportă-te normal. Dacă vrei să-mi adresezi vreo întrebare, prefă-te că vorbești cu sora ta.

S-a oprit pentru o clipă atunci când femeia s-a așezat alături de ei, de parcă aceasta i-ar fi putut înțelege glasul. Cum această teamă s-a întețit în sufletul său, a sărit din poala fetei dărâmând scaunul de lângă el, provocând destul zgomot pentru a putea rosti repede ceea ce avea de spus:

– Mă aude, a șoptit. Nu suntem în siguranță.

Băiatul încercă să rămână calm, cu toate că faţa i se îngălbenise dintr-o dată şi nici nu avea cum s-o anunţe pe Sirona.

Femeia le-a zâmbit prietenește şi l-a scuzat pe Liort:

– Nu-i nimic, astfel de lucruri se mai întâmplă.

Sironei i se păru ciudat. Nici unul dintre ei nu încercase să îl certe pe Liort şi nici nu se gândise la una ca asta. Însă femeia nu-i dădu voie să-şi termine gândul:

– Soţul meu şi Tio se vor întoarce imediat, continua să le răspundă la întrebări ce nici unul nu le punea. O să-i aşteptăm şi o să mâncăm împreună. Nu pot să vă spun cât de fericită sunt că vă am oaspeţi.

Fata căută pe sub masă mâna fratelui în timp ce se chinuia să schiţeze un zâmbet cât mai prietenos. Când în sfârşit a dat de mâna lui Sior l-a strâns cu atâta putere încât băiatul a crezut că i-o va rupe. Încercând să-şi ascundă durerea a surâs forţat şi s-a ridicat în picioare, parcă ameţit de durere:

– Eu şi..., făcu o scurtă pauză, căci nu ştia exact ce ştie femeia aia, şi fratele meu vrem să vorbim între patru ochi dacă se poate.

Ochii femeii se micşorară periculos de mult, dar nu i-a dispărut zâmbetul de pe faţă şi nici nu s-a arătat a fi deranjată:

– Sigur, puteţi să mergeţi în camera de vizavi, spuse în timp ce deschise uşa unei camere încăpătoare în care mirosea a aer proaspăt.

Sior nu observă decât ferestrele larg deschise şi fără să se mai gândească a tras-o pe Sirona după el, asigurându-se, de asemenea, că T şi Liort îl urmează.

– Nu crezi că ne comportăm ciudat? a întrebat fata.

– Taci şi sari, o sfătui băiatul, arătându-i fereastra larg deschisă!

Liort nici nu a mai aşteptat un al doilea semnal şi a sărit pe fereastră. Însă Sirona nu era chiar sigură:

– Şi Tio? întrebă ea.

În acel moment Sior şi-a amintit ceea ce uitase. Era, într-adevăr, vorba de Tio. L-a strigat pe Liort printr-un pâsâit uşor:

– Liort, ce facem cu Tio?

– Lasă-l, se descurcă el. Mai repede. Nu vreau să fim prinşi.

– Ce a spus? a întrebat fata.

– Să ne mişcăm.

Sirona nu era prea convinsă, dar învățase într-un mod foarte ciudat să se încreadă în Liort, așa că a sărit pe fereastră în întunericul și liniștea de afară.

Degeaba încerca Sior să dea de urma cailor, nu avea nici cea mai mică idee pe unde ar fi fost, așa că s-a lăsat bătut în acest joc și l-a urmat pe Liort ce susținea că știe el unde să-i ducă.

După ce s-au pierdut în întunericul nopții, trecând pe lângă căsuțele mici, și-au dat seama că nenumărați ochi îi fixează. Sirona începuse să tremure. Abia aștepta să scape de senzația aceea, iar rugile ei s-au îndeplinit destul de repede, căci Liort a mieunat prelung la una dintre case, singura ce răspândea puțină lumină. Când ușa s-a deschis, Sior a avut un adevărat șoc:

– Alfsigr?!

Vrăjitoarea a privit în noapte și i-a tras în casă.

Așa cum îl obișnuise deja pe tânăr, casa nu era tocmai una normală, același întuneric îmbinat cu stele ce alergau pe pereți se putea observa și aici. Aceeași masă cu materiale bizare era așezată într-un colț. În spatele acesteia se afla același dulap cu borcănașe colorate, ca și cum nu ar fi părăsit niciodată micul magazin din Haram. Singurul lucru care era altfel era o măsuță pentru patru persoane și trei ceșcuțe cu ceai:

– Luați loc, i-a îndemnat vrăjitoarea.

Aceasta s-a îndepărtat atât de rapid că gemenii abia au văzut, apoi s-a întors apărând în fața lor cu un buchet de flori cu petale întortocheate:

– Elpidius, a spus arătând undeva afară. Vă urmăresc.

– Știu, i-a mărturisit băiatul. I-am simțit. Ce vor?

– Cred că doar vor să se asigure că sunteți în siguranță.

Gemenilor nu le venea a crede. Aveau atâtea întrebări să-i pună și, totuși, nici una nu le venea acum în cap. Dar Sirona a rupt liniștea în timp ce privea spre o fereastră mică luminată de jumătate de lună:

– Ce se întâmplă? Cine sunt oamenii ăia?

– Trădători, le-a confirmat vrăjitoarea o bănuială. Cleon este vechi prieten al lui Tio. De când se tot spune povestea aia că Aratt ar fi prizonierul lui Sorian, Cleon a fost cel ce l-a îndrumat pe Tio. Bețivul ăla are mare încredere în el, de aceea va adus aici, crezând că sunteți în siguranță. Din fericire, Tuciuriul i-a simțit, și l-a mângâiat ușor pe motan care începuse deja să toarcă

de plăcere. Ceea ce urma era să-l anunțe pe Sorian sau să vă dea pe mâna gărzilor, care oricum vor apărea și vor scotoci fiecare colțișor din orașul ăsta blestemat.

Sirona simți cum îi îngheață sângele de teamă, însă pe chipul vrăjitoarei văzu acea liniște profundă de parcă absolut nimic nu avea să se întâmple.

– Și Tio? a întrebat Sior.

Femeia mângâia cu o mână câinele și cu una pisica afișând un zâmbet satisfăcut:

– Tio se va descurca. Problema e că trebuie să vă scot de aici în noaptea asta, iar voi nu aveți suficientă putere pentru ceea ce va trebui să faceți.

– E adevărat sau nu că tata este prizonier? o întrerupse Sirona căreia nu-i mai păsa de altceva.

Femeia nu o băgă în seama, mai mult evitând să-i dea răspunsul, și continuă:

– Ca să vă scot de aici trebuie să urmați spiritele nopții, doar ele vă pot apăra. Dar nu sunt sigură că nu o să leșinați. Sunt puternice și emană o răceală cum nu mulți pot suporta. Și mai e și partea cealaltă. Spiritele voastre se vor amesteca cu ale lor și doar dacă ești suficient de puternic poți să-ți păstrezi spiritul.

Sirona îi făcu un gest cu mâna, mai mult de amenințare:

– E adevărat sau nu?

– Fetițo, vrei să scapi cu viață?

Fata simți că se înroșește și aprobă dând din cap.

– Bine! Acu că am terminat cu prostiile va trebui să plecați. Dacă o fi să leșinați, asta este. Ele or să vă ducă în siguranță. Presupun că o să vă aducă și caii de care vă îngrijorați atât.

Sior tresări. De unde știa că la asta se gândește:

– Știu pur și simplu, răspunse femeia unei întrebări căreia nu i se dăduse curs.

Băiatul încercă să nu se mai gândească la nimic altceva, dar aceeași întrebare ca și surorii îi veni acum în minte.

Vrăjitoarea dădu dezaprobator din cap:

– Bine! Sunt sigură că e în viață, pentru că îl simt. Dar nu știu dacă este prizonier.

*

Sior a leşinat de îndată ce spiritele le-au sărit în ajutor. Acea răceală şi faptul că nu se mai cunoştea pe sine, şi chipurile lor care nici nu existau – toate astea l-au făcut să leşine într-o clipită.

Sirona nu era sigură că acele pelerine sunt din material sau pur şi simplu aceea era forma lor. Nici ea nu a reuşit să vadă dincolo de glugile lăsate pe ochi mai mult decât un întuneric imens, un gol ce o făcea să tresară. Nici ea nu se simţea prea bine în preajma lor, dar nici slăbită.

Atunci când silueta aceea întunecată a adus cei trei cai a fost de-a dreptul impresionată, chiar dacă nu înţelegea ce face acolo Fulg de Nea.

Se simţea bizar în prezenţa lor, dar şi ocrotită. Se simţea învăluită de o răceală întunecată şi avea impresia că este învăluită în aceeaşi mantie neagră ca şi însoţitorii ei. Şi avea dreptate, dar ea nu avea de unde să ştie asta. Siluetele lor nu se vedeau decât ca umbre în noapte şi nimic mai mult.

Fata îi urmă orbeşte pe străzile mici ale oraşului, însă deodată nu se mai simţi în siguranţă. Şi asta la doar câţiva paşi de ieşirea din oraş.

Bătăile inimii erau neregulate şi răsufla cu greu de parcă şi-ar fi dorit să fie una cu noaptea. Chiar atunci, în faţă, a apărut o armată de creaturi înfiorătoare. Aveau picioare schiloade, dar braţe puternice. Chipurile erau dintre cele mai terifiante. Câte două perechi de colţi se uneau cu un nas mare în formă de rât, iar ochii aproape că nu existau. Aveau armuri din alamă şi spade foarte mari.

Aproape fără să se controleze şi-a dus mâna la spadă, însă un fior rece, ca o atingere, a oprit-o. Se simţea ca şi cum cineva o ţinea strâns în braţe, dar nu simţea puterea lor, ci doar o răceală ca a unor lanţuri ce-i învăluie trupul. Chiar şi gura şi-o simţi astupată.

Privi spre Liort care părea destul de calm, iar asta a ajutat-o şi pe ea să se liniştească.

Creaturile păreau că o privesc fix în ochi, ceea ce o nelinişti din nou, însă trecură pe lângă ea cai şi spirite fără să-i dea cea mai mică importanţă. Când au dispărut în întunericul nopţii a răsuflat uşurată.

Nu ştia cum de nu au fost observaţi, dar nici nu era dispusă să afle. Dacă ar fi ţinut-o picioarele, cu siguranţă că ar fi luat-o la fugă fără să mai privească în spate. O senzaţie uşoară de greaţă a cuprins-o, dar a alungat-o suficient de repede. A tras aer în piept şi a privit spre spirite, însă, spre surprinderea ei, nu mai erau acolo.

Sior era aşezat pe spatele lui Felix şi părea că doarme profund. Şi-a dat seama că au rămas singuri. Poate că spiritele îşi îndepliniseră misiunea, dar ei tot îi era teamă.

A legat caii unii de ceilalţi şi a ieşit din oraş pe urmele lui T. Liort rămăsese undeva în spate, poate pentru a se convinge că nu mai erau în pericol.

După ceva timp a reuşit să iasă de pe drumul principal şi să se ascundă în pădure. Acum tot ceea ce avea de făcut era să aştepte. Tocmai atunci o mână puternică a prins-o de braţ făcând-o să scoată un ţipăt înfundat ce a fost acoperit imediat de o altă mână. Încercând să se elibereze, pălăria i-a căzut descoperind-o total:

– Sttt, s-a auzit o voce calmă!

De cum s-a simţit eliberată şi-a scos spada şi a fluturat-o în aer:

– Ce vrei? a ţipat.

Doi ochi căprui se întrezăriră odată cu apariţia lunii. Un tânăr, nu mai mare ca ea, cu plete negre şi neordonate o privea plăcut. Pentru un moment simţi că picioarele i se înmoaie, dar şi-a recăpătat repede stăpânirea:

– Ce vrei?

Tânărul a scos o pipă lungă din buzunar şi a aprins-o tacticos. Nu părea să-i vrea răul, cel puţin nu arăta asta:

– Nu vreau nimic, a spus el. Doar că ai nimerit în locul unde mă odihnesc. Întrebarea este ce vrei tu?

Fata se simţi pierdută şi un sentiment de singurătate fără noimă o încercă. Şi-a luat pălăria ascunzându-şi cu grijă părul:

– Doar... doar încercam să mă ascund.

– Ah, făcu bărbatul fără să exprime vreun gest anume!

Sirona strânse caii unul lângă celălalt, îi aruncă o privire lui Sior şi dădu să plece:

– Unde te duci? se auzi aceeaşi voce caldă.

– Să-mi caut propriul loc, răspunse ţâfnoasă.

– Poţi să rămâi aici. Văd că ai un rănit cu tine.

Mâna lui grea se lăsă pe umărul ei făcând-o să tresară. Nu se simțea în pericol în preajma lui și în cele din urmă avea dreptate, nu putea să se descurce singură cu trei cai și cu Sior.

Bărbatul îl luă pe Sior în cârcă și îl așeză pe păturile sale:

– Am observat că aveți trei cai. Sau pisica încalecă pe vreunul?

– Ești glumeț, remarcă fata fără nici un chef de glumă. Mai așteptăm pe cineva.

– Ah!

În timp ce necunoscutul îl cerceta pe Sior, ea îl cerceta la rândul ei pe el. Inima îi tresărea de fiecare dată când îi arunca câte o privire. Noroc că era întuneric, altfel ar fi văzut-o roșind și și-ar fi pierdut din autoritate.

Bărbatul vru să facă focul, dar ea îl opri cu gesturi ferme și totuși gingașe, fâstâcindu-se toată atunci când mâna ei a atins-o pe a lui:

– Nu. Nu vreau să fim descoperiți.

– De cine? a întrebat atât de calm că a făcut-o să se simtă pentru o clipă în siguranță.

– De grumi.

Necunoscutul a surâs ușor, abia perceptibil:

– Nu sunt grumi pe aici, încercă să o asigure.

– Sunt, îl contrazise fata. Cred că tocmai acum părăsesc Epiktetosul.

– Și de ce crezi asta?

Pentru o clipă se lăsă liniștea. Nu era sigură dacă să-i spună sau nu, dar oricum nu vedea cum ar putea să-l oprească să facă focul dacă nu i-ar spune:

– Pentru că ne urmăreau.

Bărbatul nu păru deloc surprins atunci când îi auzi mărturisirea. Continuă să-l vegheze pe Sior, ca și cum ea nu i-ar fi spus nimic:

– Eu sunt Prințul Ingvarr, rupse acea tăcere stânjenitoare.

Sirona râse cu poftă, apoi vrând să facă o glumă se prezentă:

– Prințesa Sirona.

– Știu! i-a mărturisit spre surprinderea ei.

Fata nu mai știu ce să zică. Nu voia să-i dezvăluie identitatea, dar el a luat-o prea tare și nu mai era în stare să dezmintă:

– De unde știi?

– Tatăl meu, Regele Stigandr al Gildamanului, m-a trimis după voi. Sunt mulţi spioni în Imperiu şi doar în mine a avut suficientă încredere. Misiunea mea este să vă duc în siguranţă în Gildaman, pe voi şi pe Tio.

Fata răsuflă oarecum uşurată, dar asta tot nu-i confirma de unde ştie cine e ea.

– Bine, dar de unde ştii că îţi spun adevărul?

– Am recunoscut-o pe Xarr'rott. Asta îmi este suficient.

Prinţul a acoperit-o cu una din păturile sale lăsând-o să se odihnească.

CAPITOLUL VII
PRINȚUL INGVARR

Întreaga noapte a fost rece. Doar lumina lunii o mai încălzea din când în când, aruncându-şi razele aurii asupra întunericului înfiorător.

Cerul părea de porţelan, nici un nor nu străbătea marea întindere, iar luna se întrezărea ca într-o oglindă.

Sirona nu a reuşit să adoarmă. Aştepta ca din clipă în clipă fratele ei să se trezească, dar până la venirea zorilor nu a dat nici un semn că ar vrea să îşi revină din somnul morţii. Caii nechezau, speriaţi parcă de-o umbră nevăzută, însă Liort era calm şi, ca de obicei, asta îi dădea o senzaţie plăcută de linişte.

Când luna a fost înlocuită de soare, totul s-a revărsat într-o altă lumină. Copacii din jurul lor nu mai păreau ameninţători, iar umbrele dispăruseră întru totul. Chiar şi caii s-au calmat lăsându-se mângâiaţi de căldura soarelui.

Sior încă nu dădea nici un semn de viaţă. Chipul îi era palid, dar liniştit de parcă acel somn misterios i-ar fi adus toată bucuria de care avea nevoie. Sirona nu se putea mişca de lângă el, simţea că dacă ar face-o l-ar pierde în acel somn profund şi nu s-ar mai putea întoarce.

Ingvarr dispăruse întreaga noapte, fără să îi dea vreo explicaţie. La început s-a gândit că se va întoarce repede, dar din moment ce dimineaţa sosise şi nu era nici o urmă de el, începea să îşi facă probleme. Nu ştia cum să procedeze. Se simţea singură, chiar dacă era îndrumată de ochii galbeni ai motanului. Singura soluţie pe care o vedea în acest moment era să plece cât mai departe de locul acela.

Fără să se mai gândească la altceva, a legat caii unii de ceilalţi; cu toate forţele ce le mai avea l-a ridicat pe Sior punându-l pe spatele lui Felix şi a pornit prin pădure.

Nu a făcut mai mult de câţiva paşi şi glasul suav al prinţului a făcut-o să se oprească:

– Nu cred că este tocmai o poziţie comodă pentru fratele tău.

Fără să-şi întoarcă privirea spre el a început să se răţoiască:

– Dacă mi-ai fi spus şi mie unde pleci şi când te întorci poate că nu apelam la această ultimă soluţie. Dar nu vreau să mai fiu pe aici la noapte, când grumii s-ar putea întoarce.

– Sau spiritele, remarcă tânărul.

Sirona s-a dat jos de pe cal şi s-a apropiat de el:

– Ce spirite?

– Cele din cauza cărora fratele tău preferă să doarmă, i-a răspuns uşor ironic.

Ştia prea multe despre ei şi tot ceea ce ţine de această aventură, iar ochii lui îi păreau mai de grabă înşelători, dar şi fermecători. Ar fi vrut să fie mai puternică în prezenţa lui însă simţea că nu îşi poate mişca picioarele ori de câte ori o privea cu privirea aceea întinsă şi cotrobăitoare. Ştia că până la urmă o să scoată tot de la ea, nu i se putea opune de nici o culoare:

– De unde ştii de spirite?

Prinţul l-a luat pe Sior şi l-a pus la loc pe pământ administându-i o licoare ciudată:

– Ce faci? a strigat Sirona.

– Îi dau antidotul, i-a răspuns pe acelaşi ton calm şi fermecător. Majoritatea nu le supravieţuiesc elpizilor, iar cei ce cad în somnul morţii trebuie treziţi cumva. Acesta este antidotul.

De cum l-a înghiţit, Sior a început să tuşească într-un mod alarmant. Ingvarr l-a ajutat să se ridice şi cu gesturi uşoare l-a bătut pe spate:

– Aşa, prietene, o să-ţi revii, continua să îi vorbească pe acelaşi ton calm.

După ce a părut că şi-a tuşit şi ultima bucată din plămâni a cerut o gură de apă. Sirona s-a grăbit să-i aducă, dar Ingvarr a respins-o:

– Nu are voie.

Sior l-a privit întrebător. Nu era în stare să-i pună prea multe întrebări şi nici nu îi prea păsa cine era şi de ce îl ajuta. Voia doar un strop de apă:

– Nu ai voie, i-a răspuns prinţul unei întrebări fără ecou. Cel puţin două ore, altfel îţi va fi mult mai rău.

Sior şi-a lăsat capul pe spate arcuindu-şi trupul în formă de cerc. Simţea mii de senzaţii ce îi străbat trupul, dureri cumplite îl loveau drept în stomac, iar gura îi era din ce în ce mai uscată.

Sirona ar fi vrut să facă ceva. ca să pună capăt acelei suferințe, dar Ingvarr părea atât de stăpân pe situație că nu a îndrăznit să se mai miște din locul în care era.

În timp ce Sior se zvârcolea, ca și cum cel mai mare rău i-ar fi intrat în corp, prințul a făcut focul și a pregătit ceva de mâncare. După ce au servit masa, Sior părea să se simtă ceva mai bine. Durerile parcă începeau să dispară și se simțea din nou stăpân pe trupul său. Doar o oboseală plăcută îl mai incomoda acum:

– Va trebui să-l mai lăsăm să doarmă un timp, i-a mărturisit prințul Sironei. Până când se va trezi am să mă duc în oraș să văd dacă aflu ceva despre Tio.

– Nu, s-a auzit fata strigând cu atâta înfrigurare că s-a cutremurat și ea. Nu te duce acolo.

Tânărul i-a zâmbit. Era de două ori mai fermecător atunci când zâmbea, iar picioarele ei nu mai puteau rezista sub influența lui:

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Nu mă urmărește nimeni, așa că nu au motive să mă bănuiască de ceva. Și apoi, ei caută doi tineri nu unul singur.

– Chiar și așa, nu vreau să pleci. Dacă grumii mă atacă, cum am să mă descurc de una singură?

– Nu te vor ataca.

– De unde știi?

– Ai încredere în mine.

Încredere. Era complicat pentru oricine se afla în situația ei să aibă încredere în cineva. Dar ce avea de pierdut? Până atunci totul mersese anapoda. Nu avea încredere nici în Tio, nici în iapa care o purta în spate. Ceea ce îi cerea el i se părea... Poate că până la urmă trebuia să aibă și ea încredere în cineva:

– Voi încerca.

Prințul a zâmbit mulțumit de răspuns, apoi s-a făcut nevăzut printre copacii groși.

*

Când s-a întors, noaptea se lăsase deja. Sior abia își revenise din somnul morții, iar Sirona abia reușise să adoarmă.

Ingvarr părea frânt. Părul îi era răvășit, iar pe umăr avea o zgârietură adâncă din care curgea sângele șiroaie. Cu toate astea,

nu își pierduse zâmbetul fermecător și nici nu părea că îl doare prea tare:

– Te simți bine? l-a întrebat Sior.

Ingvarr s-a mulțumit să-i zâmbească și să ocolească răspunsul:

– Văd că sora ta a adormit în cele din urmă.

– Lasă-mă să te ajut, s-a oferit Sior fără să îi bage în seamă remarca. Sirona mi-a povestit totul despre tine. Ea nu e prea încrezătoare. Se ferește de oameni, mai ales de cei ce se poartă frumos cu ea. Are impresia că fiecare ascunde câte ceva.

Prințul a scos un răcnet înfundat atunci când Sior îi dezinfecta rana:

– Și are dreptate. Fiecare ascunde câte ceva, fie că vrea sau nu.

– Poate că are dreptate, a continuat Sior în timp ce-i curăța rana. Dar tot trebuie să-ți mulțumesc pentru că m-ai ajutat. Dacă nu erai tu, Sirona nu ar fi știut cum să procedeze.

Bărbatul i-a mulțumit la rândul său. Rana era destul de adâncă și pierduse ceva sânge, dar încă se simțea în puteri:

– Trebuie să vă duc în Gildaman cât mai repede. Sorian și-a întins trupele peste tot, iar zvonurile despre voi încep să devină tot mai credibile.

– Ce s-a întâmplat acolo? a întrebat Sior cu vocea stinsă. Ai dat de Tio?

Bărbatul a râs acoperind liniștea nopții:

– Adevărul este că am dat de câțiva soldați ai Șiarului și nimic mai mult. Nu-i așa că pare o nebunie? Dar..., l-a privit pe sub sprânceană, înainte să mă iau la harță cu ei am aflat că azi noapte a scăpat și al treilea. Am face mai bine să pornim spre Gildaman, Tio va ști unde să ne găsească.

– Atunci să pornim.

Ingvarr i-a aruncat o privire Sironei ce dormea atât de liniștită:

– Mâine dimineață. Ar trebui s-o lăsăm și pe ea să se odihnească.

*

Dimineața au pornit devreme. Mergeau de mult timp, dar nu s-au oprit să se odihnească fiind decișii ca în trei zile să ajungă

în Varna. Nu aveau de gând să se mai oprească în vreun sat sau oraş, de acum locurile prea aglomerate deveneau periculoase pentru ei.

Urmau drumuri din ce în ce mai întortocheate şi mai ascunse. De multe ori pădurile prea dese le puneau dificultăţi, dar asta nu îi descuraja. Sirona era cea mai hotărâtă, avea de gând să ajungă cât mai repede în Gildaman. Chiar dacă în fiecare noapte simţea spiritele nopţii îndrumându-i, nu se mai simţea în siguranţă, nu mai putea să doarmă sau să mănânce. În ultimul timp nu se mai gândise la altceva decât la tatăl său care o aştepta undeva să îl salveze.

Voia cu disperare să îl găsească pe Aratt, era singura lor rudă, sigurul ce le-ar putea spune ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea în care s-au născut. În plus, nu era prea sigură că de ei depinde salvarea Şiarului; nici unul dintre ei nu se simţea prea puternic. Aveau nevoie de o forţă supranaturală pentru a reuşi să adune o armată suficient de mare şi de dârză, spre a-l învinge pe Sorian.

În seara celei de-a doua zile au ieşit într-o vale lăsând pădurea în urmă. Soarele îşi închidea razele roşiatice trăgând cortina întunecată peste cascadele ce curgeau puturoase.

Valea era altfel decât tot ceea ce văzuseră gemenii până în acel moment. Era o explozie de verde care înconjura fiecare copăcel ce încerca să se înalţe. În jos se observau trei cascade ce se vărsau în aceeaşi albie. De jur împrejurul albiei se aflau flori în culorile curcubeului şi copăcei mici cu coroane bogate.

Ingvarr i-a îndemnat să coboare lângă cascade. Acolo aveau să fie în siguranţă cel puţin pentru acea noapte.

Noaptea a venit călduroasă şi plăcută. După ce au mâncat, Sior a adormit imediat însă Sirona nu reuşea să mai adoarmă. Prea multe gânduri o chinuiau, iar Tio o îngrijora de-a dreptul. Se tot întreba ce s-a întâmplat cu el, dacă va şti unde să-i găsească, dacă a ştiut ceva despre capcana ce li se întinsese.

Doar susurul apelor îi mai calma spiritul ce părea că se învăluie cu cascadele. Nereuşind să adoarmă a decis că o baie în albia înspumată i-ar prinde bine.

S-a asigurat că toată lume doarme şi s-a îndepărtat pentru a-şi pune planul în aplicare. Tânjea după o baie, chiar dacă noaptea nu îi oferea căldura necesară; nu îi păsa, simţea nevoia să o facă.

Şi-a lăsat hainele deoparte rămânând doar în furoul scurt, singura piesă vestimentară ce îi amintea că este femeie, şi s-a aruncat în apă. Ar fi crezut că este precum gheaţa, dar surpriza i-a fost mare când a descoperit că apa era atât de caldă, ca şi cum cineva ar fi turnat de sus apă încălzită. Apele au început să formeze valuri învolburate, în jurul ei, ca nişte mâini calde ce o răsfăţau în vâltoarea caldă.

S-a lăsat în mâinile apelor uitând tot ceea ce o preocupa. Fără să îşi dea seama însă, pe măsură ce se elibera de gânduri se scufunda, până când a rămas fără aer. Când şi-a dat seama că braţele ce o trăgeau în străfund sunt reale, era prea târziu. Oricât încerca să se zbată nu reuşea să facă nici o mişcare. Cu un ultim efort şi-a chemat fratele strigând în gând, de parcă el ar fi reuşit să o audă.

Simţea cum corpul îi devine tot mai uşor, iar gândurile începeau să i se piardă, nu reuşea să se mai zbată şi nici să strige cu ajutorul gândului. Atunci când apa îi pătrunsese cu totul în plămâni şi când credea că o să moară, două mâini puternice au tras-o la suprafaţă. Nu a reuşit să vadă cine, însă tusea aceea anormală o făcea să îşi dea duhul.

Abia după ce a eliminat toată apa ce îi invadase trupul a reuşit să-i vadă pe cei doi bărbaţi ce o priveau disperaţi. Sior a luat-o în braţe aşa cum nu a mai făcut-o până atunci. Putea să-i simtă inima cât de tare îi bate. Câtă teamă îi fusese că o va pierde!

Ingvarr a luat-o în braţe şi a întins-o pe pături învelind-o cu grijă.

Acum se simţea mai bine.

– Ce o fi fost în capul meu? s-a întrebat pe sine.

Prinţul a bătut-o uşor pe umăr şi s-a îndepărtat lăsând-o singură cu Sior.

– Cum v-aţi dat seama?

– Te-am simţit foarte agitată şi m-am trezit. Când am văzut că nu eşti aici l-am trezit pe Ing, iar el a fost cel care şi-a dat seama imediat unde eşti. Să nu mai faci asta niciodată, s-a zburlit tânărul. Am crezut că mor de inimă.

Sirona a dormit liniştită în timp ce cei doi tineri au preparat micul dejun. Când s-a trezit, totul îi părea altfel. Misterul din jurul cascadelor dispăruse lăsând în urmă doar trei prăpăstii prin care curgea o apă neclară, tulbure.

– Nu îmi vine să cred, s-a mirat Sirona. Aseară totul era atât de diferit.

– Altădată când mai vrei să faci vreo prostie să ne anunți și pe noi, s-a supărat Ing.

Fata l-a privit surprinsă. Tânărul începea să devină obraznic, iar asta nu îi plăcea, dar nu a lăsat să se citească asta pe chipul ei.

– Ce s-a întâmplat aseară?

– Trebuie să înțelegi că oriunde ai fi, noaptea este o altă lume, a continuat prințul. Este o lume frumoasă și misterioasă ce te prinde în capcană. Niciodată să nu crezi în ceea ce vezi la lumina lunii, așteaptă ca soarele să îți arate adevărul.

– De unde știi atâtea? s-a mirat Sior.

Prințul încerca să își curețe rana ce o căpătase cu două nopți în urmă. Cu chipul schimonosit de durere a reușit să spună, mai mult printre dinți:

– Știu și gata! Mai bine ne-am pregăti de plecare. Dacă mergem toată ziua fără să ne oprim și toată noaptea, până dimineață vom fi în Varna. După aceea, ne va mai lua cam o săptămână până vom ajunge în Gildaman și încă una până în Zoticus. Trebuie să mergem pe drumuri ascunse, Gildamanul este mult mai împânzit de gărzile astea nenorocite decât Șiarul.

– Atunci de ce ne duci acolo? a întrebat nedumerită fata. Nu crezi că acolo vom fi în pericol?

Ing și-a uns rana cu o alifie misterioasă și și-a tras haina peste:

– Dacă ajungem la Parl'laman (Palatul) veți fi în siguranță. Sorian nu ar îndrăzni într-atât.

– Eu nu sunt prea sigur, l-a contrazis Sior. Dacă a avut curaj să își bage nasul în treburile voastre, nu văd de ce nu și-ar băga nasul și în Palat.

– Nu o s-o facă, a întărit tânărul. Nu este chiar atât de nebun. Tata l-a lăsat să își pună trupele pe drumurile noastre tocmai pentru a nu da de bănuit. Dacă i-ar fi ținut piept ar fi izbucnit războiul și nu ne dorim asta pentru moment. Dar știe că dacă ar îndrăzni să calce pragul Parl'lamanului furia tatălui meu ar fi mare. Momentan, nu-i convine nici lui să-l zgândăre. Încă speră că-i va da Imperiul de bunăvoie și îi va deveni aliat. Atâta timp cât tata îl lasă să creadă că acest lucru este posibil nu va îndrăzni să ne deranjeze.

Gemenii nu erau prea convinşi că Sorian îi va lăsa liniştiţi odată ajunşi în palatul Gidamanului şi nici Liort nu părea prea încântat. Dar până acolo mai aveau drum lung de parcurs şi puteau să se întâmple multe. Ceea ce ştia Sirona cu siguranţă era că nu doreşte să ajungă în faţa regelui Stigandr. Era un sentiment ca acela când a ajuns în casa celor doi trădători. Un sentiment ce nu-i dădea pace.

De când porniseră la drum însoţiţi de Ing, aşa cum îl alintau, gemenii nu au mai avut timp să vorbească între patru ochi. Acum mai mult ca niciodată şi-ar fi dorit să îşi poată împărtăşi sentimentele şi temerile. Nici Liort nu-i mai vorbise lui Sior, ca şi cum ar fi fost în căutarea adevărului; motanul prefera să fie cu ochii în patru şi pentru moment avea să-şi ţină părerile pentru el.

CAPITOLUL VIII
VARNA

În ciuda celor spuse de Ing, drumul a durat mai mult de două zile. Două zile în care nu au reuşit să doarmă sau să mănânce, asta şi din cauza faptului că rezervele lor de mâncare se împuţinaseră văzând cu ochii.

Când, în sfârşit, după două nopţi de nesomn, oraşul Varna se arătă undeva la nord de ei. Era periculos să iasă pe drumul principal, aşa cum observaseră în ultimul timp. Nici drumurile dosnice nu mai erau sigure, iar noaptea începea să ascundă cele mai bizare creaturi. Soldaţii Şiarului deveneau tot mai numeroşi, iar drumurile nu mai erau sigure nici pentru negustorii ambulanţi care se plimbau dintr-un oraş în altul.

Cu toţii erau obosiţi, iar între ei se lăsase liniştea de mai bine de o zi. Când au văzut porţile impunătoare ale oraşului Varna oboseala părea să rămână undeva în urmă, iar gândul că vor avea parte de o masă caldă şi un pat adevărat îi făcea să uite de pericolele prin care au trecut în ultimul timp.

Singura problemă era că nu ştiau cum să pătrundă în oraş, deoarece porţile erau împânzite de gărzi, iar majoritatea erau sperieni şi ştiau să citească în sufletele oamenilor şi să arunce blesteme din cele mai grele.

Odinioară, sperienii fuseseră altfel. Semănau între ei, dar doar trupeşte; fiecare avea câte un simbol pe frunte pe care doar ei îl descifrau, iar fiecare simbol le dădea puterea cu care s-au născut. Atunci când au luat viaţă erau buni, iubitori şi drepţi, dar trecerea timpului i-a înăsprit, iar secolele îndelungate i-au învăţat să fie asemenea oamenilor, răi şi hapsâni.

Acum erau de partea celui mai mare duşman al celor trei Imperii, erau mai puternici decât grumii şi mult mai şireţi. Puteau lua înfăţişarea oricărei fiinţe pe care o întâlneau şi puteau cunoaşte şi cele mai întunecate secrete ale unui om.

Ing se temea se sperieni, iar cel mai rău îl speria că una din creaturile alea i-ar putea lua înfăţişarea. Ăsta era un gând înspăimântător.

Au hotărât să își petreacă noaptea pe drumul dosnic. Aveau să facă cu rândul de veghe pentru a nu fi luați prin surprindere de gărzile ce cercetau locurile.

Sior a hotărât că el va fi primul ce va sta de veghe, astfel avea puțin timp să stea de vorbă cu Tuciuriul și cu T.

Nu au îndrăznit să facă focul, așa că au mâncat rece, de altfel puțina mâncare ce le-a mai rămas, și au încercat să adoarmă măcar pentru câteva clipe.

De îndată ce Ing și Sirona au adormit, Sior l-a smucit ușor pe pisoi care dormea nestingherit în blana câinelui:

– Iartă-mă, Liort, că te trezesc! Dar vreau să mă sfătuiesc cu tine.

Motanul a căscat somnoros și s-a apropiat de Sior. În același timp lângă ei a apărut și T:

– Ei, văd că suntem toți, a șușotit tânărul.

– Eu sunt Gardianul, a spus într-o doară câinele.

Băiatul nu l-a băgat în seamă mângâindu-l ușor pe cap și s-a întors spre pisoi:

– Am să-ți pun o grămadă de întrebări. În ultimul timp nu mi-ai mai vorbit.

Pisoiul s-a lins ușor pe labă și i-a aruncat o privire galbenă în care s-a reflectat culoarea lunii:

– Nu îți mai vorbesc pentru că nu vreau să te grăbesc în a lua decizii proaste.

– Despre ce decizii vorbești?

– Ce voiai să mă întrebi? i-a răspuns cu o altă întrebare Liort.

Tânărul l-a ridicat pe Liort în brațe la nivelul ochilor, l-a mângâiat pe sub bărbie și l-a așezat în poală:

– De ce ne-au ajutat spiritele nopții? Și de ce doar eu am leșinat în preajma lor?

Motanul a mieunat prelung până ce și-a găsit poziția. Și-a pus labele pe bot și a început să șușotească:

– Elpidius! Sunt spirite interesante, cu personalități ciudate, uneori de neînțeles. Dar ele sunt legate de Șiar într-un fel mai special pe care nu am să ți-l dezvălui. V-au ajutat pentru că așa au vrut, dacă nu ar fi vrut nu ar fi făcut-o. Mai mult nu știu să-ți spun. Cât despre cea de-a doua întrebare, e bizar că mă întrebi. Tocmai pentru că pe tine te iubesc mai mult, am simțit asta. De aceea tu nu ar fi trebuit să leșini. Se pare că Sirona e mai puternică. Asta cred eu.

Sior nu era tocmai mulțumit de răspunsul primit, dar știa că dacă îl va sâcâi pe tema asta nu-i va mai răspunde deloc:

– Mai spune-mi, te rog, ce părere ai despre prințul ăsta care a apărut tocmai când aveam nevoie de el?

Motanul s-a ridicat tacticos și s-a repezit pe spatele câinelui:

– Uneori e mai bine să nu crezi nimic. Alteori dacă crezi ceva poate nu crezi bine. Lasă-mă să îl descopăr și am să-ți spun atunci când voi fi sigur.

– Ești foarte concret, a glumit băiatul. Dar despre Gildaman ce crezi?

– Despre plecarea voastră acolo?

Sior i-a aprobat din ochi:

– Eu nu cred că este o idee tocmai bună. Dar și pe asta o să o descoperim atunci când va fi momentul.

– Să nu fie prea târziu, a mormăit câinele ce părea să doarmă.

Sior i-a zâmbit și l-a mângâiat ușor:

– Are dreptate. Dacă va fi prea târziu?

– Nu va fi, l-a liniștit motanul cu un ton aspru! O să-mi dau seama înainte să ajungem acolo. Acum e rândul meu să-ți mărturisesc ceva, a făcut o pauză pentru a-și linge nasul. Adevărul este că nu pot să întrepătrund în sentimentele prințului ăstuia, dar până la urmă o să lase garda jos.

– Cum adică? s-a minunat băiatul.

– Asta nu am să-ți dezvălui.

T s-a mișcat ușor purtându-l pe Liort pe spate și și-au reluat locul de somn.

De acum luna începea să-și piardă din strălucire, iar noaptea devenea banală și rece. Sior și-a scos spada din teacă punând-o lângă el. A rămas privind spre porțile orașului cu un sentiment de neliniște.

*

Dimineața părea să vină cu noroc. Gărzile sperienilor începuseră să plece chemate spre alte destinații, dar rămâneau gărzile umane ce nu s-au mișcat din loc. Cu toate astea, cei trei au răsuflat ușurați, gărzile rămase erau mai ușor de păcălit, iar riscul ca ei să fie recunoscuți în vreun fel era destul de mic.

Cu toate astea, Ing a hotărât ca animalele să rămână ascunse pe drumul cel dosnic, însă Sirona nu a fost de acord cu nici un preț:

– Liort şi T sunt prietenii noştri, nu îi pot obliga să stea încă o noapte fără hrană.

Prinţul şi-a pus mâinile pe cap şi a răsuflat îngreunat:

– Este o problemă, a anunţat-o cu glas molatec. Dacă cineva v-a văzut împreună cu animalele în Epiktetos, şi sunt sigur că v-au văzut, acoperirea noastră va fi în van. Oricum, ele ar putea intra după noi prin locuri dosnice.

– Atunci nu mai intrăm nici noi, s-a încăpăţânat Sirona.

Sior i-a făcut semn să tacă:

– Poate că are dreptate, te-ai gândit la asta? Şi apoi credeam că nu îl placi pe Liort.

– Ei, află că îl plac.

Ing şi-a pus mâna după umărul ei şi a privit-o profund:

– Nu îi putem lua cu noi, chiar dacă tu îţi doreşti asta. Ştiu că nu sunt doar nişte animale, tocmai pentru asta nu putem.

– Nu înţeleg, l-a împins cu putere. Chiar nu înţeleg.

– Nici nu trebuie, i-a aruncat-o prinţul. Mi-aş face griji dacă ai înţelege.

Sior întrevedea tensiunea dintre cei doi, trebuia să facă repede ceva, altfel Sirona ar fi sărit la harţă.

– Gata! a pus el capăt privirilor fulgerătoare. Acum trebuie să intrăm în Varna, cel puţin pentru a ne cumpăra proviziile. Sunt sigur că T şi Liort se vor descurca.

Ing a cedat cel dintâi şi a început să pună la cale un plan credibil pentru a păcăli gărzile. După mai multe minute au hotărât să încerce; dacă nu făceau rost de provizii nu ar mai fi rezistat prea mult timp pe drum.

Sirona s-a asigurat că pălăria îi ascunde cu grijă pletele şi şi-a pus spada mai la îndemână. Cei doi au sfătuit-o să facă pe muta pentru ca vocea să nu o dea de gol. În schimb, Sior nu era pregătit sufleteşte pentru toate astea. Chiar dacă gărzile se împuţinaseră şi rămăseseră doar oameni, ceva nu îi mirosea tocmai bine. Pentru o clipă şi-ar fi dorit să rămână acolo, alături de T şi Liort, dar nici pe Sirona nu ar fi vrut să o lase singură cu Ing, în care nu prea avea încredere.

În câteva minute au ieşit pe drumul principal fiind doar la câţiva paşi de porţile impunătoare ale oraşului. Varna era mai

degrabă un centru comercial. Toţi comercianţii se întâlneau aici pentru a face schimb de mărfuri şi pentru a vedea ce a mai apărut nou în domeniul fiecăruia. Odinioară aici era locul de înnoptare al pelerinilor, al celor ce treceau hotarele Şiarului.

De cum s-au apropiat de porţile oraşului, patru oşteni au blocat drumul îndreptând sulițele lungi spre ei. Ing a fost cel ce a înaintat scoţându-şi pălăria şi salutând politicos:

– Suntem locuitori ai Gildamanului, de pe lângă curtea regelui. Venim de dincolo de Şiar şi suntem obosiţi. Vrem doar o masă caldă şi un pat pentru o noapte. De cum se lasă zorii, vom pleca.

Un oştean mai tânăr cu o figură palidă şi ochi iscoditori s-a strâmbat dezaprobator:

– Şi ei?

– Ei sunt cumnaţii mei, Damin şi Orcle. Regele mi-a cerut să-i însoţesc la el pentru nişte treburi urgente.

Bărbatul i-a privit cu atenţie, însă pe chipul lor nu a zărit nici o tresărire, nimic care să trădeze că nu ar fi cei ce presupun a fi. Cu impertinenţă le-a făcut semn să treacă, dar nu înainte de a-i avertiza:

– Dacă intraţi în oraş nu veţi mai putea pleca până dimineaţă. Aşa că, dacă sunteţi siguri că vreţi să înnoptaţi aici nu aveţi decât, dar să nu ziceţi că nu v-am prevenit.

– Nici o grijă, l-a asigurat prinţul. Nu avem de gând să plecăm până dimineaţă.

Oştenii şi-au retras sulițele şi i-au lăsat să intre în marele oraş negustoresc.

Spre surprinderea gemenilor noul oraş semăna izbitor de mult cu Tiarul. Aceleaşi străzi mici şi înghesuite pe care se ridicau căsuţe de culoare cenuşie. În nordul aşezării se zăreau stânci puternice, asemănătoare cu cele din Tiar, ce păreau a fi adevărate scuturi.

Străduţele erau aglomerate, comercianţii ce reuşiseră să treacă de porţile păzite încercau acum să facă schimburi cât mai convenabile, însă acest lucru nu se prea întâmpla. Dacă vânzătorii veniţi de departe erau bucuroşi de târgul făcut, locuitorii Varnei nu erau chiar mulţumiţi. Comercianţi de departe au profitat de faptul că aceştia sunt închişi în propriul oraş şi vindeau totul la preţuri mult prea mari, iar pe mărfurile ce le schimbau cereau de două ori mai mult ca de obicei.

Pe cât înaintau, pe atât spectacolul era mai grotesc. Oamenii se certau şi se blestemau, iar în alte părţi trecuseră la luptă.

Cu greu şi-au făcut loc printre acei oameni nervoşi, încercând să se substragă cât mai bine de la cumpărarea anumitor mărfuri. În cele din urmă au reuşit să găsească un han, la fel de gri şi de mohorât ca toate căsuţele din jur.

Şi-au lăsat caii în grija grăjdarului şi au păşit în încăperea principală. Surpriza le-a fost mare când au văzut că întreg hanul este plin, aşa cum nu mai văzuseră vreun altul. Nici o masă nu era liberă, iar gălăgia şi fumul din jur nu îi ajuta deloc.

Erau pe punctul de-a pleca spre un alt han, când o voce prietenoasă şi cunoscută l-a abordat pe Sior:

– Sior, prietene!

Tinerii au încercat să repereze vocea în acea mare de oameni, însă fumul îi incomoda şi nu vedeau pe nimeni cunoscut. Dar o mână puternică i-a scos din impas:

– Tio! s-au mirat gemenii. Eşti bine?

– Sigur că sunt bine. Hai, veniţi la masa mea.

Şi-au făcut loc cu greu printre comercinaţii ce începuseră să se ia la harţă până ce au ajuns la o masă mică, băgată într-un colţ întunecos unde mirosea a mucegai:

– Luaţi loc, i-a poftit bătrânul în timp ce a dat pe gât o carafă de vin. Am atâtea să vă povestesc! Dacă aţi şti ce fericit sunt să vă văd teferi!

Dar ochii lui roşii de beţie s-au oprit asupra tânărului ce-i însoţea. După ce l-a cercetat câteva clipe i s-a adresat lui Sior ca şi cum nimeni altcineva nu ar mai fi fost de faţă:

– Pe ăsta de unde l-aţi pescuit?

Gemenii şi-au încrucişat privirile aruncându-şi zâmbete:

– Este... îţi povestim noi, spuse Sirona uşor amuzată. Acum cred că e rândul tău să ne povesteşti ce s-a întâmplat în Epiktetos.

Bărbatul l-a mai cercetat câteva clipe pe tânăr, însă acesta nu a făcut nici un gest, rămânând calm:

– Am să vă povestesc, dar el?

– Nu îţi face griji, l-a asigurat Sior. Oricum ştie mai multe decât spune că ştie.

– Şi asta e bine? a întrebat surprins bătrânul.

Sior s-a mulţumit să salte din umeri, apoi i-a făcut semn să vorbească.

Tio a mai gâlgâit o carafă de vin şi le-a comandat oaspeţilor ceva de mâncare. S-a aşezat comod în scaunul prăfuit şi murdar, întinzându-şi cu meticulozitate picioarele pe masă, după care a început să îşi spună povestea:

– Nu aveam de unde să ştiu că sunt trădători. Din pricina lor acum nici nu mai sunt sigur dacă informaţiile despre Aratt sunt precise, s-a oprit pentru o clipă simţind cum capul îi vâjâie. Când mi-am dat seama că pune ceva la cale mi-a fost foarte greu să vă mai previn. Ne-au separat în mod special, sperând că astfel voi veţi avea destulă încredere şi v-aţi fi lăsat dezmierdaţi de scorpia aia bătrână. Presupun că prietenul nostru – i-a făcut cu ochiul lui Sior – v-a spus despre ce este vorba şi atunci aţi acţionat. Când am auzit-o pe scorpie ţipând că aţi fugit mi-am dat seama că se îngroaşă gluma. Cleon a sărit ca ars când a auzit şi pentru câteva clipe a uitat de mine. Suficient pentru a reuşi să fug pe geamul din încăperea respectivă. Apoi i-am simţit pe elpidus şi mi-am dat seama că voi veţi fi în siguranţă, dar eu nu-mi găseam calul şi de aici au început toate necazurile mele. Am alergat din casă în casă, dar toate păreau zăvorâte cu grijă, atunci am auzit paşii apăsaţi ai grumilor. Nici nu vă închipuiţi ce sentimente m-au năpădit.

Bărbatul a tras aer pe gură în încercarea de a-şi aduna gândurile, apoi a dus la gură şi a treia carafă de vin. S-a foit uşor în scaun şi a continuat:

– Atunci am ştiut că sunt pierdut. Eram pierdut şi gata, nu puteam să mă lupt cu douăzeci de grumi de unul singur şi calul meu nu era niciunde. M-am ascuns printre case încercând să mă fac una cu întunericul, dar bestiile alea au căutat peste tot fiind cam tot timpul aproape să pună mâna pe mine. Norocul meu că ei nu văd prea bine pe timp de noapte, altfel aş fi fost pierdut. Am reuşit să o duc aşa până dimineaţă când Sorian i-a chemat pe drumurile principale. Atunci s-a dus vestea că eu fugisem din oraş odată cu voi, aşa că au părăsit locaţia plecând pe urmele voastre. Străzile au rămas pustii şi pe timpul zilei, ceea ce este destul de ciudat. Nici un oblon nu s-a deschis cu toate că soarele era pe cer. Eram descumpănit de-a dreptul. Până la urmă am ajuns în vechiul Epiktetos şi m-am cazat la hanul ruinat. M-am pus pe picioare şi am fugit în timpul nopţii, am furat un cal şi nu m-am mai oprit până aici.

– Cum ai trecut de sperieni? s-a minunat Sior.

Bătrânul părea că este pe punctul de-a adormi, dar a tresărit dintr-o dată lăsând să i se întrevadă un zâmbet acru. Cu ultimele forțe a mai cerut o calfă de vin și s-a lăsat din nou în scaun ca într-un pat moale și confortabil:

– Păi, am așteptat să se facă lumină. Pe timp de zi nu mai fac de strajă preferând să se întoarcă la graniță, iar de acolo pornesc spre oraș alți sperieni ce-i înlocuiesc pe cei plecați și tot așa. Am profitat de moment, le-am vândut niște „gogoși" fraierilor de la poartă și am intrat. Dar de atunci nu am mai plecat, cred că am fost prea beat să mai pot merge și mă mai caută și proprietarul calului pe care l-am furat. Dar tot mă întreb: unde o fi calul meu?

Tinerii s-au privit pe furiș aruncându-și zâmbete răutăcioase. Nu avea rost să-i povestească acum, era prea beat pentru a-și mai aminti. Însă bărbatul își îndreptă spatele și făcu ochii mari:

– Dar unde sunt T și Liort?

De data asta a fost rândul Sironei să-i arunce o privire rece lui Ing care s-a prefăcut că nu observă:

– Ne așteaptă în afara orașului, a spus mâhnită fata.

– Foarte bine, a spus Tio mulțumit, surprinzând-o pe prințesă.

Acum Ing afișa un aer mândru, superior, ceea ce o scotea pe Sirona din sărite.

După ce au servit masa, Tio i-a condus în camera lui, deoarece nici o altă încăpere nu mai era disponibilă. Dar camera era încăpătoare, avea trei paturi mici și un șemineu ce emana căldură. Astfel aveau o noapte asigurată într-un pat adevărat.

*

De cum au apărut zorii, gemenii au plecat să cumpere provizii. Orașul era la fel de aglomerat cum fusese și cu o seară în urmă. Zeci de negustori încercau să vândă tot felul de mărfuri care mai de care mai atractive. Într-un colț mai retras al străduței era o cabănuță pe care scria mare: „CARMANGERIE". Sirona a insistat să intre mai întâi acolo pentru a cumpăra carne și oase pentru T. Lângă carmangerie, un magazinaș de culoare diferită, roz-bombon, strălucea în lumina încă palidă a soarelui.

Pe Sior îl atrăgea în mod deosebit acel loc, așa că a lăsat-o pe

Sirona să se ocupe de carmangerie în timp ce el avea să arunce o privire în micul magazin.

De cum a intrat, un miros, uşor mentolat şi dulce, l-a întâmpinat. Pe tavan erau tot felul de cerculeţe ce se învârteau haotic creând o senzaţie ameţitoare. În faţă se aflau multe rafturi de culori diferite şi o tejghea ce acoperea raftul cel mai de jos. Pe tejghea se afla un clopoţel alb-cristalin şi o carte mare cu coperţi învechite şi mâncate de vreme. Din vechile coperţi se mai observa culoarea roşiatică şi literele aurii ce alcătuiau un titlu bizar scris într-o limbă necunoscută. Rafturile erau împodobite cu forme din hârtie colorată ce acopereau produsele ce păreau a fi aranjate cu mare grijă.

De cum s-a apropiat de tejghea, un puf colorat i-a pufnit în faţă distingându-se din el o faţă bătrânicioasă şi blândă. Bătrânul a schiţat un zâmbet în colţul gurii şi cu o mişcare fermă a făcut să-i apară o barbă lungă şi o pereche de ochelari.

Sior a rămas înmărmurit. Faţa bătrânului îi oferea încredere însă tot ceea ce se întâmpla îi producea o spaimă de nedescris. Printre buze a susurat:

– Cum ai făcut asta?

Bătrânul şi-a înfundat ochelarii pe nas şi s-a îndreptat spre rafturi, cu un alt gest al mâini a dat podoabele la o parte descoperind o întreagă comoară.

Pe primul raft, aranjate într-un mod misterios, se aflau tot felul de nuieluşe ce semănău cu nişte baghete magice; unele erau negre cu vârfuri ascuţite de culoare aurie, altele erau colorate cu vârfuri sclipitoare, unele argintii, altele aurii, iar cele mai multe aveau vârfuri ascuţite din care ieşeau luminiţe colorate ce făceau: puf-puf. Pe raftul al doilea se găseau cărţi cu coperţi sofisticate şi desene dintre cele mai misterioase. Nici una dintre cărţi nu era asemănătoare cu cealaltă, fiecare părând că are personalitate şi o poveste ce merită citită. Pe al treilea raft, în ordinea mărimii, erau aşezate clepsidre de tot felul, cu nisip auriu, argintiu, roşu sau negru. Fiecare avea un model anume ce le conferea unicitatea, iar pe ultimul raft se aflau spade învelite în teci de piele fină şi catifea neagră. Spadele luceau în lumina ce intra timid de pe geamul conic, iar strălucirea lor străbătea încăperea oprindu-se asupra unei statuete în mărime naturală ce reprezenta un rege muribund.

Bătrânul şi-a fixat privirea asupra tânărului şi l-a întrebat:

– Deci, ce ai dori să cumperi?

Sior s-a fâstâcit neştiind ce să-i răspundă. Toate acele lucruri păreau minunate, dar el nu voia să cumpere, dorise doar să le privească. Bătrânul păru că i-a ghicit gândul şi s-a îndreptat spre o baghetă de culoare albastră cu vârf argintiu:

– Aceasta este cea mai valoroasă. A aparţinut unui arkadios, are puteri înspăimântătoare şi este tocmai bună pentru un călător ce înfruntă primejdii zi de zi.

Sior a întins mâna, mai mult din reflex, şi de cum a atins-o a simţit o furnicătură plăcută ce îşi făcea loc prin trupul lui. A aruncat-o speriat, însă râsul bătrânului l-a făcut să se ruşineze:

– Asta înseamnă că te place, i-a explicat bărbatul. Poţi să o ţii. E a ta.

– Dar eu... încercă băiatul să se scuze.

– Ţi-o dăruiesc. Într-o bună zi îţi va salva viaţa. Apoi s-a întors către raftul cu spade.

Sior îl privea cu curiozitate, sentimentul de teamă îi dispăruse. Acum era perplex, nu ştia cum să reacţioneze şi cum să-i mulţumească pentru darul primit. Dar nu a apucat să-şi ducă gândul la sfârşit că bătrânul a tras o spadă învelită în piele fină. A tras-o din teacă lăsând să se vadă lama aurie strălucind în razele soarelui. Lama avea o formă ciudată, un desen în formă de trandafir se unduia armonios pe lamă, iar vârful era uşor curbat, asemănător cu vârful spadei lui Tio. Mânerul părea a fi sculptat, era din aur cu mici inscripţii din argint şi cu un inel de culoarea soarelui la apus. Mânerul era mai degrabă feminin, mic şi graţios, aşa cum ar sta bine în mâna unei femei.

Bătrânul a împins spada în teacă şi i-a înmânat-o tânărului.

De data asta Sior era cu adevărat copleşit, nu voia să primească darul şi, cu toate astea, ochii îi sclipeau la vederea armei:

– Asta e pentru sora ta, i-a mărturisit bătrânul. A fost a mamei voastre şi se numeşte Dal'rot. Are puteri magice şi este uşor de folosit, sunt convins că va fi pe placul ei.

Sior a rămas înmărmurit. Ar fi vrut să-l întrebe de unde ştie de el şi sora lui, de mama lui şi de ce i-a dăruit cele două obiecte, dar întrebările sale aveau să rămână fără răspuns căci bătrânul a dispărut precum a şi apărut. În urma sa a lăsat o încăpere

sărăcăcioasă. Nimic din ceea ce văzuse Sior nu mai era acolo, doar o casă părăsită cu grinzi vechi şi dărăpănate. Doar statuia regelui a rămas pe loc, dar părea uşor schimbată, ca şi cum şi-ar da duhul.

Tânărul a ieşit în stradă căutându-şi cu privirea sora. Din când în când mai arunca câte o privire în spate pentru a se asigura că nu visase.Doar cele două obiecte pe care le mai ţinea în mână îi spuneau că a fost aievea.

Era încă dezorientat când Sirona l-a prins de mână:

– Eşti bine? Parcă ai fi văzut o fantomă.

Nu a reuşit să scoată nici un cuvânt, i-a înmânat spada privind-o cu ochii goi şi realmente răvăşiţi.

– De unde ai asta, s-a minunat fata?

– Dacă ţi-aş spune, cu siguranţă nu m-ai crede.

– Încearcă-mă, l-a provocat Sirona!

Sior a zâmbit sec vrând să alunge un gând neprimitor. A mai aruncat o privire în spate şi, spre surprinderea sa, casa roz dispăruse cu totul.

CAPITOLUL IX
FUGA

Soarele învăluia întreg oraşul oprindu-se asupra fiecărei clădiri. În bătaia razelor oraşul părea murdar şi trist, griul clădirilor era tot mai pronunţat şi se îmbina în mod neplăcut cu pavajul galben pai. Străzile deveneau tot mai aglomerate şi mai neîncăpătoare. Tot mai mulţi comercianţi îndrăzneau să calce pragul Varnei pentru a câştiga un ban în plus.

Varna era un oraş istoric. Avusese multe atribuţii. Pioris, zeul creator, pe care oamenii nu îl mai cunoşteau, crease oraşul ca un zid de protecţie împotriva propriului fiu, fiu ce i-a adus nenorociri şi dureri. De atunci deţinuse multe funcţii: avusese rolul de a ascunde regii din calea cotropitorilor, fusese cetate, chiar şi oraş politic ce abia dacă era populat şi mai târziu – cu mult înainte ca gemenii sau rudele lor să se nască – căzuse în ruină. Abia pe timpul lui Aratt oraşul s-a ridicat din nou şi a devenit ceea ce era şi astăzi.

Locul acesta cunoscuse multe secrete şi adăpostise multe suflete. Poate că, în adâncul lui, pe străzi dosnice şi întunecate, încă se mai găseau dovezi ale primelor forme de viaţă, ale războaielor crunte sau ale vieţilor pierdute.

Din capătul oraşului se puteau observa porţile ce se înălţau ca nişte vulturi ocrotitori. Erau atât de înalte că păreau să se unească cu cerul, ba chiar să-l străpungă lăsând dâre însângerate în inima norilor. În partea de nord se ridicau stâncile ca nişte ţepi ameninţători ce se uneau cu orizontul într-o unduire ameţitoare. Pe două dintre cele mai înalte stânci se observau unduiri albe ca o zăpadă tocmai căzută din înalturile boltei. Tot pe acolo se observa o dungă gri ce părea să ducă în inima stâncilor unindu-se în mod misterios cu munţii ce se vedeau dincolo de orizont.

Era ora prânzului şi oraşul devenea tot mai aglomerat şi mai sufocant. O căldură năpăditoare s-a revărsat asupra lor făcându-şi loc printre comercianţi.

Sior şi Sirona aşteptau ceva cu nerăbdare. Toţi acei oameni îi făcuseră să se simtă ameţiţi şi uşor tulburaţi. Când i-au zărit pe

Tio şi Ing, însoţiţi de cei trei cai şi încă unul pe care nu îl mai văzuseră, Sior a presupus imediat că este calul pe care Tio a fost nevoit să îl fure pentru a-şi salva viaţa.

Toţi patru au încălecat şi au pornit spre porţile oraşului, acolo unde îi lăsaseră pe T şi Liort. Acum aveau suficiente provizii şi îşi puteau continua drumul până în Gildaman. Gemenii deveneau din ce în ce mai pregătiţi şi cu trecerea timpului învăţaseră să îşi accepte soarta. Însă, uneori, gândul le mai zbura spre Niara şi spre frumosul Tiar pe care şi-ar fi dorit să nu îl părăsească niciodată. Nici unul dintre ei nu se simţea de viţă nobilă şi nici nu îşi doriseră un asemenea destin. Trăiseră bine alături de Niara în ciuda răcelii ei, o iubiseră în felul lor, iar acum simţeau acel gol ce le seca sufletele.

Sior era mult mai sensibil decât sora sa şi de multe ori adormise cu lacrimi în ochi cu gândul la vechiul oraş ce l-a văzut sub ameninţarea armelor. Uneori se gândea şi la Troten care îi fusese ca un tată şi îl învăţase nenumărate lucruri. Mai erau şi alţii pe care şi-i amintea cu plăcere. Într-un fel, singura alinare i-o aducea Tio, căci el era tot ceea ce mai rămăsese din Tiar. Tio îl învăţase multe când era copil şi-i spunea poveşti incredibile de dincolo de Tiar, poveşti ce până atunci le privise cu seninătate, poveşti ce-l încântau şi îi făceau visele mai frumoase. Dar acum realiza că toate acele istorisiri pentru Tio fuseseră adevărate coşmaruri ce-l urmăriseră întreaga sa existenţă.

Acum înţelegea cât de mult suferise bătrânul şi poate asta era şi cauza pentru care se îneca în băutură. Şi cu toate astea, aşa cum bine observase de-a lungul timpului, lupta mult mai bine atunci când era beat. De parcă euforia aceea i-ar fi dat un curaj nebun şi o forţă nebănuită.

În timp ce se îndreptau spre ieşire Sior i-a povestit Sironei despre magazinul buclucaş. Despre cum a primit bagheta albastră cu capăt argintiu şi despre spada Dal'rot ce aparţinuse mamei lor. Tinerii nu au îndrăznit să le povestească însoţitorilor această întâmplare aşa că au preferat să spună că au cumpărat bagheta şi spada. Dar atât Tio, cât şi Ing citiseră ceva în privirea lui Sior şi nici unul nu i-a dat crezare. Dar asta nu era prioritar acum.

Pe măsură de se apropiau de ieşire, aleile erau tot mai goale, iar casele aveau obloanele trase. Toate astea îi făceau să creadă că ceva ciudat se întâmpla dincolo de porţi.

Când casele au dispărut în spatele lor au observat că toți cei ce doreau să iasă din oraș erau controlați de sperieni. Nici unul nu se așteptase să-i vadă pe timp de zi, iar asta i-a agitat teribil.

Tio le-a făcut semn să se oprească:

– Întoarcem caii în liniște și ne întoarcem în oraș.

Cei trei au aprobat, dar de îndată ce și-au întors caii un sperian a observat că încercau să se sustragă:

– Voi de-acolo, rămâneți pe loc! s-a auzit vocea impunătoare a sperianului.

– Fugiți, a strigat Ing cât l-a ținut gura.

Caii au pornit în galop înapoi spre oraș. Zecile de oameni ce le ieșeau în cale erau trântiți și târâți de dârjii armăsari. În spatele lor se auzeau copitele altor cai, trăpașii inamici ce îi urmăreau cu o viteză uimitoare.

Au străbătut orașul în câteva clipe, iar singura cale ce le mai rămânea era cea a dealurilor urmate de stâncile amenințătoare. Tio a privit cu spaimă spre întinderea ce se întindea în fața lor, făcându-l pe Sior să tresară. Dar era prea târziu, Sirona și Ing pătrunseseră pe acele ținuturi, iar Tio și Sior au fost nevoiți să-i urmeze.

Spre surprinderea lui Sior, sperienii s-au oprit privind îngroziți, dar el își continuă drumul, forțându-l pe Felix să meargă mai departe chiar dacă acesta necheza înspăimântat.

Abia după două ore de alergat s-au oprit între două văi adânci. Sior și Tio au ajuns ceva mai târziu, însă chipul Sironei le spunea clar că ceva s-a întâmplat.

Sior a sărit de pe cal înainte ca acesta să se oprească și s-a îndreptat spre sora sa:

– Ce s-a întâmplat?

Fata încerca să-și șteargă lacrimile, iar Ing o privea cu tristețe:

– Ce s-a întâmplat? a insistat băiatul.

Sirona și-a plecat capul pe umărul lui lăsând lacrimile să-i ude cămașa albă:

– T și Liort, au rămas acolo.

– Nu îți fă griji pentru ei. Ne vor găsi, s-a auzit bătrânul. Mai bine ți-ai face pentru noi. Nu ai văzut că sperienii nu ne-au urmat? Nu ți-ai dat seama că locul ăsta este privit cu ochi răi?

Sirona și-a șters lacrimile și i-a aruncat o privire rece lui Ing:

– Ce e cu noi? Unde suntem? l-a întrebat pe Tio.

– Suntem în Iad!

Tinerii l-au ațintit cu privirea. Tio era agitat și chipul îi exprima o spaimă de nedescris.

*

Vremea devenea tot mai rece. Cerul își chema norii furios. În câteva clipe totul s-a transformat într-o ceață neagră și deasă. Câteva picături au început să lovească furioase în timp ce vântul se întețea.

Pământul s-a întunecat cu totul, chiar dacă în oraș se putea observa soarele. O ploaie torențială a răzbit prin ceața deasă și fumurie, ca o funie. Tunete îngrozitoare se auzeau venind de dincolo de stânci în timp ce fulgerele încercau să-și facă loc printre nori.

Întreaga vegetație începuse să valseze pe o tainică melodie legănându-se în bătaia puternică a vântului și îmbrățișând ploaia cu brațe invizibile. Dintr-o dată urletul vântului a umplut întreaga zonă ca plânsul unui nou-născut. Alte sunete se îmbinau cu cele ale vântului, sunete de jale și durere, sunete chinuitoare pe care nici o ureche nu le-ar fi putut suporta. Întreg ținutul se umpluse de o durere nebănuită, o suferință îngrozitoare.

Sunetele s-au oprit pentru o clipă, timp în care vârtejuri de ceață au început să se ridice, amenințătoare, spre cer. S-au format câteva ochiuri ce urcau cu repeziciune, apoi au dispărut lăsând în urmă un cer înnourat ce privea cu ochi de sticlă. Un oftat profund s-a auzit din depărtare, apoi vântul și-a reluat cântecul macabru zguduind de durere stâncile, ce acum păreau umile.

Călătorii erau îngroziți. Ceața se ridica tot mai deasă dispărând din când în când, frigul devenea tot mai aprig, iar ploaia bătea necontenit, ca un bici aspru și neîndurător, udându-i până la piele. Caii nechezau disperați, ca și cum prin ochii lor s-ar fi scurs toate fantasmele vremii și toate durerile vântului.

Nici valea în care se adăpostiseră nu le oferea mai multă siguranță, rafale de vânt ridicându-se în cele mai macabre moduri, formând scurte vârtejuri ce se împreunau cu ploaia. Sirona era înspăimântată și era convinsă că în cel mai scurt timp avea să

plângă. Era udă până la piele, iar frigul din jur îi dădea senzații reci și usturătoare. Ing încerca din răsputeri să ajungă la ea, însă vântul îl împiedica de fiecare dată. Avea o forță năucitoare, atât de puternică încât ar fi putut scoate o stâncă din rădăcini fără cea mai mică problemă.

Sior și Tio nu se mai vedeau, iar caii lor nu dădeau nici un semn de viață. Păreau pierduți undeva în marea cortină de ceață. În scurt timp totul a devenit și mai aprig: vântul s-a intensificat urlând ca nebunul în sunete înăbușitoare, ceața s-a îndesit nemailăsând posibilitatea de a vedea nici la un metru în față, iar ploaia a început să lovească precum un bici nevăzut.

Cu greu Ing a reușit să ajungă lângă Sirona. A legat-o pe Agape de Fulg de Nea, iar pe fată abia a reușit să o ajute să încalece. Fără să îi dea nici o explicație a început să-l tragă pe Fulg De Nea, ce se opunea din răsputeri, înspre stânci.

Pe măsură ce înaintau, vremea devenea mai capricioasă. Prințul abia se mai descurca cu toată ploaia aceea ce îi cădea pe pleoape și ceața ce nu îi dădea posibilitatea să vadă nici pe unde calcă.

Tânărul și-a tras spada de la brâu simțind că pericolul se apropie. Erau ca doi ochi reci ce îi priveau dincolo de ceață, doi ochi iscoditori. Au mai făcut doar câțiva pași când niște bobițe roșii au început să apară din toate părțile. Prințul a înțeles imediat că este vorba de ochii unor animale ce aveau poftă de sânge proaspăt.

Cu repeziciune s-a aruncat pe Fulg de Nea și i-a dat pinteni dând în stânga și în dreapta cu spada. Din când în când se mai auzea câte un chelălăit aprig, iar spada i se umplea de sânge, semn că bestiile cădeau secerate sub puterea lamei. Până la urmă animalele au dispărut în ceață, însă Fulg de Nea s-a ridicat pe picioarele din spate, aruncându-l pe Ing.

Sirona nu și-a dat seama ce se întâmplă. Chiar dacă Agape era legată de Fulg de Nea, fata nu reușea să-l vadă. Și-a dat seama că s-a întâmplat ceva cu calul și cu Ing, dar nu vedea la nici un metru în față.

A sărit de pe iapă și și-a tras noua spadă de la brâu. Lama a început să lumineze ușor părând că încearcă să alunge ceața. Și, într-adevăr, acolo unde lama pătrundea ceața dispărea cu repeziciune lăsând doar ploaia și vântul să înainteze cu și mai multă putere.

Fata şi-a acoperit ochii cu mâna pentru o clipă, încercând să se apere de furia vântului. Pălăria i-a zburat lăsându-i părul să-i intre în ochi. Abia reuşea să îi facă faţă vântului şi ploii ce loveau fără milă. Când a reuşit să deschidă ochii l-a zărit pe Ing întins pe jos, iar pe Fulg de Nea speriat de moarte. Calul necheza într-un mod bizar dându-i aceeaşi senzaţie de nelinişte şi iepei. Pentru o clipă, Sirona avu impresia că armăsarul o va lua la goană, însă, spre surprinderea ei, acesta făcu câţiva paşi în spate nechezând furios.

Fără să îi mai pese de armăsar s-a repezit spre Ing. Acesta nu părea a fi rănit, ci doar uşor „zguduit". Tânărul a deschis ochii când i-a simţit atingerea caldă. Părea uşor dezorientat, dar o nouă năvală a ploii i-a adus pe ambii cu picioarele pe pământ.

Sirona a înaintat câţiva paşi pentru a vedea ce anume l-a speriat pe animal. Spada a făcut lumină lăsând să se vadă atât cât era posibil, căci şi vântul şi ploaia îi îngreunau vederea, însă ochii aceia mari şi verzi, ca două bile goale, au speriat-o de moarte făcând-o să se dea înapoi şi să scoată un strigăt de spaimă. Dar, din cauza vântului care urla cu toată puterea, Ing nu a auzit-o, însă i-a simţit mâna care îl căuta disperată.

A prins-o de mână şi a tras-o lângă el. Privirea îi era pierdută, îngrozită, încât şi inima i a luat-o la trap nebuneşte.

Ceaţa începea să se ridice, iar ploaia părea că îşi mai domoleşte stropii. Când ceaţa s-a ridicat suficient de mult, bestia cu ochi goi ca de sticlă era tot acolo privindu-i cu o oarecare curiozitate. Era un şarpe mare de vreo opt metri şi gros de cinci sau şase, solzii îi erau tari ca o armură şi luceau straniu.

Sirona simţea că o să leşine, nu mai simţise o asemenea spaimă în viaţa ei. În momentul acela ar fi preferat să se întoarcă în Varna şi să le ţină piept sperienilor şi grumilor, şi tutuor armatelor Şiarului. Nici Ing nu a reacţionat imediat fiind hipnotizat de acea privire rece, însă îndată ce şi-a revenit a tras-o pe Sirona în spate şi a îndrumat-o spre cai:

– Fugi pe partea cealaltă. Am să-l ţin ocupat.

Fata se dădu câţiva paşi în spate, dar alte priviri o îmboldeau în ceafă. Când vru să o încalece pe Agape ceva a tras-o de picior târând-o în bezna din ceaţă. Gura îi era astupată şi nu putea ţipa. Un fior rece a pătruns-o în tot trupul, era sigură că de data asta o să leşine însă o mână puternică a eliberat-o din strâmtoare.

Era Ing, era lângă ea. Nu văzuse ce anume o trăsese, dar acum începea să se simtă mai bine. Tânărul a tras-o lângă el acoperind-o cu braţele sale de vijelia ce urma să treacă peste ei.

Vântul a prins a urla cu putere zguduind cerul şi stâncile, ploaia a început să răpăie tot mai mult în timp ce ceaţa se lăsa din nou la fel de deasă şi înspăimântătoare.

Sirona şi-a tras spada de la brâu încercând să mai ridice încă o dată ceaţa, dar aceasta părea că este fermă şi nu se mai lăsa îndupleca cu atâta uşurinţă.

Erau obosiţi, uzi, înfrigurați, speriaţi şi nu aveau nici o cale de scăpare. Ing a luat o pătură ce o ţinea pe Fulg de Nea, a luat-o pe Sirona lângă el şi s-au acoperit, cel puţin pentru a nu mai vedea ce se întâmplă în jur. S-au ţinut strâns în braţe până când printr-o adevărată minune au adormit.

*

Sirona s-a trezit prima. A încercat să îşi amintească ceea ce se întâmplase, dar îi era imposibil. Somnul îi luase toate simţirile, nu mai avea idee ce e cu ea, unde e sau ce s-a întâmplat. Totul era ascuns undeva în adâncul sufletului ei. Ştia doar că frigul dispăruse, iar hainele i se uscaseră. Acum se simţea bine şi nimic altceva nu mai conta. A adormit din nou lăsându-se condusă de un sentiment mult prea puternic.

Când s-a trezit din nou a simţit căldura ce provenea de la un foc din apropiere. Trupul o durea înfiorător, iar mâinile abia reuşea să le umească. A deschis ochii cu greu şi a privit în jur. Era într-un fel de peşteră cu pereţi de piatră. Încăperea era destul de mică şi de întunecată, singura sursă de lumină fiind focul ce ardea undeva în faţa ei. A privit în jur şi l-a descoperit pe Ing care încă mai dormea. Atunci un presentiment puternic i-a sfâşiat sufletul: Sior şi Tio. Nu îi mai văzuse de când începuse furtuna. Dacă atunci avusese temeri mai întemeiate acum simţea că se topeşte. Dacă îl pierduse pe Sior totul era pierdut.

Câteva lacrimi i s-au prelins pe obraji. Ar fi vrut să aibă suficientă putere pentru a pleca după ei, cu toate că nu era sigură de locul în care se află.

A încercat să se ridice însă ameţeala nu a lăsat-o să facă nici

un pas. Putea să mai audă încă urletul vântului de undeva de afară. „Bietul Sior", gândi fata. S-a lăsat la loc pe păturile moi; acum se simțea mai bine. Se făcuse cald și îi era cu adevărat bine.

În scurt timp s-a trezit și Ing. Avea părul răvășit ca și al ei și privirea pierdută. La fel ca și ea a cercetat încăperea cu privirea, apoi s-a oprit asupra ei:

– Astăzi trebuia să mă însor, i-a mărturisit tânărul.

Sirona a mărit ochii. Nu știa dacă ceea ce vede pe fața prințului este regret sau ușurare, dar inima ei bătea ca nebuna într-un ritm amețitor:

– Îmi pare rău, a spus Sirona printre dinți.

Tânărul a zâmbit amețind-o din nou cu șarmul său caracteristic:

– O să înceapă războiul în Gildaman dacă tata nu îl convinge că mă voi întoarce.

– Nu înțeleg!

Prințul a oftat. Un oftat dureros ce îi străpungea inima:

– Trebuia să mă însor cu fata lui Sorian, Photine.

Sirona simțea că i se face rău. Nu știa de ce acele furnicături îi umblă nestingherite prin trup. Nu știa de ce simte atâta durere, dar cu siguranță că nu și-ar fi dorit să-l vadă pe Ing însurat cu fiica trădătorului:

– Frumos, a șușotit ea. Presupun că astfel tatăl tău avea o alianță cu Sorian și tot astfel avea să își dobândească libertatea. Dar nu înțeleg de ce ne mai duci acolo dacă Sorian îți va fi socru și va putea să vină oricând îi va fi voia.

Ing a întins mâna spre ea vrând să o îmbrățișeze, dar ea s-a retras speriată:

– Nu va putea să ne mai calce teritoriul după ce mă voi căsători cu Photine, așa ne-a fost înțelegerea.

Sirona simțea că va plânge. S-a retras într-un colț mai întunecat încercând să nu îl mai privească pe Ing:

– De ce îmi spui toate astea? De ce nu ne-ai spus până acum? Și unde dracu' suntem?

Tânărul s-a apropiat de ea, i-a pus mâna pe umăr încercând să o alinte însă ea s-a retras. Dacă vocea aceea groasă nu ar fi oprit-o la timp, probabil că între ei s-ar fi încins un adevărat război:

– Văd că v-ați trezit.

Un bătrân tocmai intra în încăpere. Avea peste un secol de viață, iar trupul îi era adus în față. Se ajuta de un baston pentru a merge. Ochii săi erau adânciți cu totul în cap accentuând niște cearcăne galbene, barba îi acoperea mai tot restul feței, dar tinerii tot au reușit să îi vadă zâmbetul sincer:

– Bine, a spus bătrânul. Dacă v-ați trezit atunci sunt convins că vreți să și mâncați.

S-a oprit asupra Sironei privind-o cu interes. A văzut în ochii ei două lacrimi ce erau gata să pornească spre bărbie:

– Haideți, urmați-mă!

Ing a vrut să o sprijine pe Sirona, dar fata i-a refuzat categoric ajutorul și a pornit în urma bătrânului.

Au ieșit din mica încăpere călduroasă și au urmat un tunel lung și jos de abia puteau să meargă. Și-au dat seama că această „casă" se afla undeva între stâncile pe care le observaseră atunci când au părăsit orașul în fugă.

Au trecut de micul tunel ce ținea locul unui hol, au coborât câteva trepte bătute în piatră, și au ajuns într-o încăpere mare, cu multe mese, două paturi, o plită mică și un dulap mare. Pe jos erau așezate covoare din blănuri cu modele complicate și totuși fermecătoare. Camera arăta cu adevărat bine, era caldă, primitoare și mirosea a mâncare proaspătă. Sirona a observat pe unul dintre paturi trupul adormit al lui Sior. De îndată s-a repezit spre el:

– Sior, ești bine?

Băiatul a deschis ochii și a prins-o de mână:

– Voi fi bine. Acum vreau să mă odihnesc puțin.

Sirona și-a sărutat fratele pe frunte și l-a lăsat să se odihnească, însă nu putea ști ce se întâmplase cu Tio. Cu siguranță că el nu avusese atâta noroc. Nu era acolo și nici nu simțea mirosul înțepător al băuturii.

Li s-a alăturat celor doi asigurându-se că stă cât mai departe de tânărul prinț. Și-a înmuiat glasul și l-a întrebat pe bătrân:

– Cum ne-ai salvat?

Bătrânul s-a tras ușor de barbă:

– Nu mi-a fost chiar greu. V-ați adăpostit chiar la ușa peșterii mele și apoi mi-am dat seama imediat că niște străini au pătruns pe teritoriul meu.

– Cum ți-ai dat seama? s-a interesat Ing.

– Simplu. Doar când câte un străin le calcă pământul aduc

furtunile şi ridică ceaţa. Şi apoi vântul – el urlă tot mai tare pentru a chema toate spiritele să-i vină în ajutor.

– Dar ce e aici? a întrebat Sirona.

Bătrânul s-a îndreptat spre plita micuţă pe care fierbea ceva. A luat recipientul mare cu ajutorul unui băţ, apoi a început să pună fiertura în vase de lut. După ce a dat fiecăruia câte un castron cu supă i-a răspuns fetei:

– Pe vremuri, pe timpul lui Aratt, aici au murit multe suflete nevinovate. Suflete care acum bântuie supărate. Nu părăsesc această vale, dar nici nu sunt prea prietenoase atunci când cineva le calcă pământul. Eu sunt paznicul lor, mă cheamă Aingeriu.

Tinerii s-au prezentat pe rând făcând câte un gest de curtoazie:

– Mai era cineva cu noi, a continuat Sirona după ce prezentările au fost făcute. Un bărbat în etate. L-aţi văzut cumva?

– Înafară de tânărul care ţi-e frate nu am mai văzut pe nimeni. Ori a scăpat, ori a murit, căci spiritele s-au liniştit, ceea ce îmi dă de înţeles că nu mai este nimeni pe aici.

Fata l-a privit pe Ing care asculta tăcut. De data aceasta nu putea să citească nimic pe chipul prinţului, nici măcar un sentiment, ca şi cum chipul i-ar fi devenit de piatră.

Au mâncat în linişte, apoi Sirona s-a instalat la căpătâiul fratelui pentru a se asigura că atunci când se va trezi se va simţi mai bine.

*

Au trecut două zile, timp în care cei trei tineri au primit adăpostul lui Aingeriu. După două zile erau complet refăcuţi şi spre bucuria lor şi-au recuperat şi caii, găsindu-l chiar şi pe armăsarul furat de Tio. Proviziile li se înjumătăţiseră, iar caii erau încă speriaţi.

După două zile au hotărât că este timpul să plece. Bătrâna gazdă le-a mărturisit că mai există un drum dosnic ce dădea direct în Pădurea Neagră.

După ce i-a condus prin tuneluri întortocheate şi peşteri slab luminate, o rază de soare a pătruns printre stâncile reci. Aici bătrânul s-a oprit dându-le cele din urmă sfaturi:

– Trebuie să ţineţi cărarea şi să nu vă abateţi de la drum, orice

ar fi. În pădurea asta este tot timpul întuneric, dar sub nici o formă să nu încercați să faceți lumină sau să aprindeți vreun foc. Rămâneți pe cai și mergeți pe cărare spre nord. Dacă mergeți continuu și nu vă abateți de la reguli în două zile veți vedea din nou lumina zilei. Țineți minte, orice zgomot ați auzi, orice sunet, nu trebuie să vă speriați, ci continuați să mergeți.

Tinerii i-au mulțumit și s-au îndreptat spre ieșire. Ing a legat caii unii de ceilalți și a pornit cu inima îndoită spre Pădurea Neagră.

Sirona nu îi mai vorbise de două zile, iar Sior se purta destul de distant. Pentru prima oară de când plecase pe urmele lor, Ing se simțea singur. Se îndrăgostise de prințesă și nu putea nega asta, dar erau prea multe lucruri ce îi despărțeau și dacă până cu două zile în urmă se încăpățânase să creadă altceva acum era din ce în ce mai sigur.

Sirona era sălbatică, nu își cunoștea sentimentele și chiar dacă în sinea ei i-ar fi împărtășit dragostea era mult prea mândră să recunoască. Acum se gândea cu regret la ziua în care i-a mărturisit despre nunta lui și despre fiica lui Sorian; știa cu siguranță că asta i-a îndepărtat suficient de mult și nu era sigur că se vor mai apropia vreodată.

De cum au ieșit la lumină soarele s-a revărsat cald asupra lor. Ing a privit-o cu jind pe Sirona. Părea mult prea serioasă, iar chipul îi era oarecum senin. Râvnea să o țină în brațe, să-i mărturisească iubirea ce i-o purta, dar cu siguranță asta ar fi înrăutățit și mai rău lucrurile, mai ales că acum fata nu se putea gândi decât la T și la Liort pe care i-a lăsat undeva în sălbăticia din apropierea Epiktetosului.

Doar câțiva pași îi despărțea de Pădurea Neagră, însă gemenii nu erau încă pregătiți să înfrunte întunericul pentru încă două zile. Sior a oprit caii:

– Nu cred că sunt în stare să suport două zile de întuneric iar în jurul meu să urle tot felul de animale pe care nu le pot vedea.

– Nici eu, a recunoscut Sirona.

Ing încă mai dădăcea caii asigurându-se că sfoara ce îi ținea uniți nu se va rupe:

– Nu trebuie să vă faceți griji. De obicei, dacă urmezi regulile nu are ce se întâmpla. Am străbătut de multe ori pădurea și poporul meu s-a ascuns aici în multele momente de criză.

Fata i-a aruncat o privire rece, parcă reproşându-i ceva. Tânărul a încercat să nu îşi lase emoţia să iasă la iveală şi a continuat:

– Nu o să ni se întâmple nimic. Trebuie doar să stăm aproape unul de celălalt şi să nu ne lăsăm impresionaţi de ceea ce se va întâmpla în jurul nostru. Cel puţin aşa sunt convins că nici grumii şi nici sperienii nu vor îndrăzni să ne caute în pădure.

Ing a pornit primul, hotărând ca el să fie responsabil în privinţa cărării ce avea să-i scoată din beznă. Sirona a fost cea care l-a urmat la doar câtiva paşi distanţă, şirul încheindu-se cu Sior şi calul furat al lui Tio.

Gemenii nu au avut curaj să se întrebe ce s-a întâmplat cu bătrânul, sperau doar că o să-l mai revadă într-o bună zi, şi nu se înşelau în această privinţă.

Ziua aceea superbă a dispărut scufundându-se într-un întuneric aprig.

CAPITOLUL X
PĂDUREA NEAGRĂ

Bezna a apărut ca o perdea ce închide lumina într-o sferă şi nu îi mai dă drumul. Copitele cailor erau singurele ce îi asigurau că urmează calea cea bună. Sub picioarele lor puternice răsuna piatra ca un gol profund.

Pe măsură ce se afundau, pădurea părea mai înfiorătoare. La început, vântul a vuit uşor, cu glas suav şi îmbietor, apoi a început să scoată sunete lungi, ca plânsul unei domniţe, continuând până la un urlet de groază în vuiete sumbre, macabre. Pe urmă strigătele animalelor au început a prinde contur îmbinându-se într-un mod tragic cu urletul vântului. Pădurea părea că se cufundă în durere.

Sirona simţea cum sângele îi îngheaţă. Inima îi bătea cu putere, iar trupul îi tremura. Şi caii erau peste măsură de nervoşi, Agape necheza încontinuu încercând să se desprindă din strâmtoarea lui Ing.

Tânărul încerca să-i conducă prin beznă luptându-se cu teama şi cu caii ce se smuceau din hăţuri. Le simţea teama gemenilor, iar asta îl impacienta şi pe el, şi-ar fi dorit să îi poată încuraja, dar nici el nu mai avea puterea necesară pentru a se convinge că va trece cu bine şi de data asta.

Era adevărat. Parcursese de nenumărate ori pădurea, dar de fiecare dată avusese pierderi însemnate, iar acum nu trebuia să-şi piardă tovarăşii de drum sub nici o formă.

Sior era cel mai în spate. Spre propria-i surprindere nu îi era atât de teamă pe cât crezuse, chiar dacă animalele şiroiau pe lângă ei, chiar dacă vântul urla, deşi nu producea nici o mişcare. Într-un fel fusese pregătit pentru întâlnirea cu bătrâna pădure, cea în care mii de suflete pieriseră fără urmă. Tânărul simţea doar un fior rece, ca şi cum spiritele nopţii l-ar fi urmat îndeaproape, dar în acelaşi timp se simţea în siguranţă, o siguranţă tăinuită de sufletul său. Încerca din răsputeri să-şi obişnuiască ochii cu întunericul, dar acela era mai mult decât un

simplu întuneric, era o beznă mult prea deasă, atât de deasă încât avea impresia că animalele abia reuşeau să-şi înfigă copitele în ea pentru a le croi drum.

Se afundau tot mai mult şi pădurea nu dădea nici un foşnet de frunză sau vreo adiere de vânt, doar urletul înfiorător al unor vânturi nevăzute şi al unor animale ce păreau a fi inexistente. Din ce în ce totul devenea mai înfiorător. Păreau că se afundă într-o pătură densă ce îi înghiţea cu poftă şi nu avea să le mai dea drumul.

Pentru prima oară Sirona şi-ar fi dorit ca Ing să fie lângă ea. Era bizar că nu îşi dorea apropierea fratelui, însă Ing îi acaparase atenţia într-un fel deosebit. Simţise pentru el lucruri deosebite chiar dacă sufletul o îndemna să îl respingă, să fugă de el. Însă, în bezna aceasta necontrolată, unde în afară de urlete bizare nimic altceva nu putea fi reperat, aici şi-ar fi dorit ca el să fie lângă ea. Încerca să nu se mai gândească la bezna ce o înconjura lăsându-şi mintea liberă şi amintindu-şi de frumosul ţinut al Tiarului, de Niara, de locul copilăriei. Îi era teamă; chiar dacă ea fusese întotdeauna cea puternică, acum se simţea ca şi cum ar fi legată la ochi şi ar merge spre ghilotină. Se întreba dacă tatăl ei se simţise vreodată aşa cum se simte ea acum, dacă a trecut prin momente atât... Şi-a oprit gândul dându-şi seama că el se simţise poate şi mai rău atunci când a zărit-o pe Niara pentru ultima oară cu ei în braţe. Pentru o secundă s-a mustrat pentru egoismul de care a dat dovadă.

Gândurile tuturor au fost spulberate de un altfel de sunet. Părea a fi un sunet produs de un om sau ceva asemănător. Din nou bubuitura, ca şi cum cineva s-ar fi lovit violent, s-a auzit de undeva. Apoi, pentru o secundă – linişte – timp în care Ing a oprit caii şi s-a apropiat cu grijă de gemeni. Dintr-o dată, în zare, s-au observat flăcări ce păreau să fi cuprins bezna. Un foc se ridica lăsând să se vadă copacii bătrâni aplecaţi anormal de mult, ce păreau că se roagă.

Ing a încremenit. Ăsta era cel mai rău lucru ce se putea întâmpla. Pentru prima oară au simţit adierea vântului. Părea să vină de undeva de sus şi îşi făcea loc cu repeziciune. Sironei i s-a părut că vede un copac mişcându-şi două perechi de braţe ce se întindeau ca nişte caracatiţe spre locul de unde venea focul. Şi-a dus palmele la ochi pentru a alunga iluzia. Însă temerile ei s-au adeverit atunci când a auzit glasul speriat al lui Ing:

– Închide-ți ochii și orice s-ar întâmpla în jurul vostru nu vă uitați.

Ing a cuprins-o pe fată în brațe acoperindu-i capul cu propriile mâini, în timp ce Sior strângea din ochi cu putere încercând să-și învingă instinctul de-a privi.

Timp de câteva minute, în jurul lor s-au auzit țipete inumane, urlete de durere și blesteme înfricoșătoare. Vântul s-a oprit din urlat pierzându-se odată cu glasul animalelor, în jurul lor părea că se dă un adevărat război. Pe urmă totul s-a terminat și s-a lăsat o liniște profundă, înfiorătoare.

Ing a fost cel dintâi care a deschis ochii. Întunericul se lăsase la fel de profund ca înainte. A răsuflat ușurat, însă în palmele lui simțea lacrimile fetei; era atât de aproape de ea, încât îi simțea bătăile inimii. S-a ridicat pe vârfuri și a sărutat-o pe frunte, apoi a rostit pe un ton serios:

– Puteți să deschideți ochii. Oameni nesăbuiți.

Însă Sirona nu l-a auzit și nici nu i-a simțit sărutul. Era încă speriată de ceea ce văzuse. Nu știa cum să-și ascundă acel sentiment, știa că dacă pădurea ar fi aflat, soarta ei ar fi fost aceeași cu a nenorocitului care a aprins focul. Ar fi vrut să le destăinuie ceea ce a văzut, însă nu avea putere.

Liniștea ce se lăsase îi neliniștea pe toți. Era ciudat, ca și cum pădurea își prinsese victima, iar acum se odihnea mulțumită. Însă Sirona știa că nu se odihnește deloc, putea să jure că toate privirile întunecate erau ațintite asupra ei, că o privesc cu reproș, de parcă ar fi greșit cu ceva.

Caii s-au pus în mișcare alungând liniștea sumbră, în scurt timp vântul a început să urle odată cu animalele. Atunci, Sirona a știut că este iertată.

*

Nu știau cât timp trecuse de când se aflau în beznă. Sunetele înfiorătoare nu îi mai deranjau, până și caii se obișnuiseră. Însă oboseala își spunea cuvântul, iar foamea îi făcea să înnebunească. Sior a adormit în cele din urmă pe Felix visând la o masă regească.

Când s-a trezit nimic nu se schimbase, același întuneric,

acelaşi sunet se auzea sub copitele cailor. aceleaşi zgomote. De acum totul îi părea perfect normal. Nu îi mai era teamă absolut deloc, dar nici nu spera că vor ieşi în curând din pădure. Simţea că mai au de mers, poate chiar câteva zile. Acum nu mai era aşa sigur că văile de dincolo de Varna fuseseră cele mai rele din această călătorie. Pădurea părea să nu se mai termine sau pur şi simplu voia să-i ţină prizonieri.

Ing a hotărât să oprească pentru o clipă. Caii erau obosiţi şi aveau nevoie de câteva clipe de repaus. A ajutat-o pe Sirona să descalece şi în acelaşi timp a încercat să-l repereze pe Sior:

– Sunteţi bine? i-a întrebat.

– Cred că da, a răspuns Sior.

Se auzea cum Ing caută ceva prin întuneric. Când a reuşit, a exclamat bucuros:

– Am găsit! Veniţi lângă mine.

Gemenii s-au strâns lângă Ing. Tânărul i-a pus să întindă mâinile şi le-a dat fiecăruia câte o bucată de pâine, pe care au înfulecat-o pe loc.

– Cred că acum mai putem rezista puţin, a spus amărât Ing. Sunt sigur că nu mai avem mult.

Însă el ştia bine că ar fi trebuit să iasă până atunci la lumină. Ceva se întâmpla şi nu ştia cu precizie ce. De câteva ore avea un presentiment nu tocmai prietenos.

Au pornit din nou la drum însă părea că se învârt în cerc. Vântul a început să sufle cu putere aducând cu sine un miros misterios ce se răspândea mult prea repede. Cei trei şi-au aruncat privirile în întuneric şi, spre surprinderea lor, au zărit zeci de luminiţe ce păreau a se mişca.

– Oh, a exclamat prinţul! Asta ne mai trebuia.

– Ce se întâmplă? a întrebat Sirona în şoaptă.

– Urieni.

– Ce mai sunt şi ăştia? a intervenit Sior.

Ing a oftat alavertizându-i pe gemeni:

– Orice s-ar întâmpla nu opuneţi rezistenţă. O să faceţi mai rău. Am să mă înţeleg eu cu ei până la urmă.

– Despre ce e vorba? a insistat fata.

– Pitici de pădure. Sunt foarte încăpăţânaţi, dar nu sunt chiar aşa răi.

Aproape că nici nu şi-a terminat bine fraza că s-au şi văzut

înconjurați de zeci de ființe pitice, ce țineau în mâinile ca niște gogoși torțe. Creaturile arătau bizar. Aveau plete împletite într-un mod necontrolat, ochii mult prea mari în comparație cu capul, un nas mic, ca un nasture lipit de față, iar dintre buzele subțiri ieșeau niște colțișori ascuțiți.

Unul dintre pitici s-a apropiat de Ing și a urlat într-o limbă necunoscută:

– Sarlaba'am.

– Hamar, i-a răspuns prințul.

Prințul le-a făcut semn gemenilor să îi urmeze. Ambii simțeau că nu este momentul să pună întrebări; piticii păreau foarte hotărâți, iar asta era de ajuns pentru a se simți în pericol.

Acum puteau să observe cât de cât în jurul lor. Copacii erau îmbătrâniți, păreau că sunt acolo de secole, veșnici gardieni ai naturii și ziduri în spatele cărora se ascundeau animale dintre cele mai periculoase. După puțin timp au părăsit aleea principală. Copitele cailor se afundau într-un pământ moale ce se ridica la loc imediat ce povara i se lua.

Nu au mers mult până au observat mii de luminițe provenite din peșteri ce se ridicau în movile de pământ. Luminile se observau doar la intrare, însă Sirona bănuia că nu o să stea prea aproape de suprafață.

Piticul le-a făcut semn să intre într-unul dintre tunelurile săpate în pământ, precum cuibul unei cârtițe. De cum au intrat, torțe micuțe ce sălășluiau pe pereții din pământ s-au aprins din senin dezvăluind trepte pământii ce duceau în fundul pământului.

Sior a fost împins pe trepte de doi pitici nervoși. Tânărul s-a rostogolit peste câteva trepte lovindu-se. Sirona a vrut să alerge spre el, dar Ing a tras-o lângă el ținând-o cu forța de braț.

Îndată zece pitici cu sulițe puternice și-au făcut apariția. I-au împuns, convingându-i să înainteze.

Drumul devenea tot mai strâmt, iar treptele erau tot mai micuțe. Cu cât înaintau, cu atât alte torțe se aprindeau ca prin minune scoțând la iveală treptele moi și pereții pământii. Au mers mult timp așa, simțind cu toții aerul ce devenea tot mai închis. Pereții au început să se îngusteze, iar tavanul era din ce în ce mai jos.

Tinerii au fost nevoiți să meargă în pasul piticului până când o luminiță aurie s-a arătat la capătul lungului coborâș. De cum

s-au apropiat de lumină, pereţii păreau că se dau la o parte, iar tavanul revenea la o poziţie acceptabilă. Au mai coborât câteva trepte şi au ajuns într-o sală imensă, ce ar fi putut găzdui un întreg oraş. Sala era din marmură roşiatică. În jurul ei erau torţe de argint ce răspândeau o lumină plăcută ochilor. Pereţii erau şi ei acoperiţi cu granit fin de culoare cenuşie, iar de-a lungul lor erau reprezentate tot felul de motive din viaţa piticilor. În cel mai luminat loc se afla un tron de o mărime impresionabilă, construit din aur şi argint. Pe tron stătea o piticanie cu ochii bulbucaţi şi un zâmbet rece. În mână ţinea un sceptru ce îl depăşea în înălţime, făcându-l pe suveran să pară neînsemnat. Până şi coroana de aur roşu îi era mai mare decât capul şi trebuia să o aranjeze tot timpul.

Suveranul piticilor le-a făcut semn să se apropie, oprind cu un singur gest gărzile. Ing a fost cel dintâi care s-a apropiat şi s-a închinat piticaniei printr-un gest sobru ce nu trăda dispreţul:

– Triam! a salutat prinţul. Hiar tunam.

Suveranul a schiţat un zâmbet plăcut ce i-a accentuat ridurile din jurul ochilor:

– Variaman. Să înţeleg că idioţii ăştia au răpit nişte pui de regi, s-a zgâit la Ing. Am dreptate?

Sirona vru să facă un pas în faţă însă Ing i-a făcut semn să se oprească. L-a invitat pe Sior lângă el, dându-i de înţeles că trebuie să se încline în faţa suveranului:

– Da, Mărite, a spus Ing. Aveţi dreptate. Cu toţii suntem copii de regi şi încercăm să ne salvăm supuşii din mânia şi lăcomia lui Sorian.

Suveranul a sărit de pe tronul mult prea mare, şi-a aranjat cu grijă coroana şi s-a îndreptat spre fată. A studiat-o cu atenţie urmărindu-i fiecare gest şi tresărire. Apoi ochii i s-au oprit asupra spadei ce o avea la brâu. I-a smucit arma, cu toate că fata s-a împotrivit:

– Dal'rot. De unde o ai?

– E a mea. Dă-mi-o înapoi, s-a răstit prinţesa.

Ing a intervenit imediat sperând ca suveranul să nu se enerveze:

– Iertaţi-o, Sire! E obosită şi nu ştie ce intenţii aveţi cu noi.

Piticania i-a făcut vânt lui Ing şi şi-a holbat ochii bulbucaţi la Sirona:

– De unde o ai? a întrebat răutăcios.

– De la mama, a răspuns mândră.

Piticul a studiat spada şi i-a aruncat-o unuia dintre supuşi:

– Eşti o hoaţă! a acuzat-o cu tărie.

Sior simţea că e momentul să intervină. S-a apropiat de pitic şi şi-a scos propria spadă de la brâu înmânându-i-o:

– Priviţi, Sire, i s-a adresat piticaniei. Aceasta este Xarr'rott, spada tatălui meu. Spada regelui Aratt.

Ing privea îngrozit. Ştia că piticii de pădure nu-i fuseseră niciodată prieteni lui Aratt sau vreunui alt conducător. Ar fi putut considera toată această poveste o sfidare la adresa suveranului. Însă piticania s-a arătat cu adevărat interesată de spada regelui. I-a smucit-o lui Sior din mână, fiind gata să cadă, deoarece spada era mult prea mare pentru el. Apoi a studiat-o cu atenţie recunoscând sigiliul regal pe care îl cunoştea destul de bine:

– Pe tine te cred, dar pe ea...

– E sora mea, a intervenit Sior.

– Soră, s-a minunat piticania. Eu ştiam că Aratt a avut gemeni.

– Suntem gemeni.

I-a înmânat sabia tânărului şi de data aceasta a început să-i studieze pe amândoi ridicând din când în când sprâncenele în semn de curiozitate:

– Într-adevăr, semănaţi destul de bine, a recunoscut printre dinţi. Doar că toată lumea a crezut că este vorba de doi băieţi. Aratt i-a făcut-o şi de data asta lui Sorian, a zâmbit printre buzele subţiri.

Piticania s-a îndreptat spre tronul din aur. De îndată doi pitici i-au adus o scăriţă pentru a-l ajuta să urce. În timp ce se cocoţa, coroana i-a căzut pe o parte acoperindu-i ochiul drept. A blestemat printre dinţi şi s-a oprit mândru să şi-o aranjeze. Apoi, cu gesturi îngâmfate, s-a aşezat pe tron făcând câteva mişcări bruşte pentru a-şi găsi poziţia. Când în sfârşit s-a simţit confortabil şi-a mai aşezat o dată coroana şi a zâmbit mulţumit:

– Dacă voi sunteţi cei din profeţie, unde sunt Gardianul şi Păstrătorul?

Gemenii s-au privit încremeniţi. Nu ştiau despre ce vorbeşte piticul. Spre norocul lor, Ing a intervenit:

– Îmi permiteţi să intervin?

Piticul s-a mişcat cu greutate spre el şi i-a făcut semn să vorbească:

– Am fost nevoiţi să ne despărţim în Epiktetos. Gărzile Şiarului erau peste tot şi mi-a fost teamă să nu fim recunoscuţi. Dar ne vom întâlni cu ei la Parl'laman.

– Cine este Păstrătorul, a întrebat suveranul mai mult pentru a se convinge?

– Liort. Pisica neagră, i-a confirmat prinţul.

Din nou gemenii s-au privit surprinşi şi oarecum supăraţi. Ar fi vrut să ştie şi ei despre această poveste. Şi ce era cu Gardianul şi Păstrătorul?

Suveranul a sărit din nou de pe tronul său îndreptându-se spre gemeni:

– Dacă îmi arătaţi cea mai de preţ dovadă vă las să plecaţi.

Sirona s-a scotocit prin buzunare şi a scos medalionul ce i l-a dăruit Niara. La fel a făcut şi Sior, scoţând din buzunar inelul ce îi conferea regalitatea.

Piticania le-a studiat, fără a le atinge, apoi a răsuflat uşor tulburat, parcă fiindu-i ciudă că trebuie să îi lase să plece:

– Atunci profeţia a fost adevărată, a vorbit pentru sine. Dacă v-aş ţine prizonieri atunci ne-aţi aduce numai necazuri pentru că Alfsigr a prezis tot felul de nenorociri celor ce le pun gând rău aleşilor. Atunci nu îmi rămâne decât să vă las să plecaţi. Dar înainte de asta, – s-a îndreptat spre Ing – tu, tinere, trebuie să-mi dai nişte explicaţii:

– De unde cunoşti limba sacră?

Prinţul a făcut o nouă plecăciune:

– Mărite, sunt un descendent al arkadios şi am fost crescut în credinţa lor. Am învăţat limba sacră de când aveam şase ani şi am fost crescut pentru a fi Gardianul prinţilor pierduţi. De aceea eu cunosc lucruri pe care ei nu le ştiu, a făcut o nouă plecăciune politicoasă.

– Arkadios sunt prietenii neamului meu, a spus regele.

Le-a făcut un semn gărzilor. Aceştia au înţeles perfect ce au de făcut şi au înaintat în faţa celor trei ţinând, câte doi, spada Dal'rot, pe care i-au înmânat-o Sironei cu cele mai de seamă respecte. Fata şi-a plecat capul, salutând respectoşi, şi şi-a pus spada la locul ei.

Suveranul le-a zâmbit mulţumit şi cu un ultim gest a studiat-o pe Sirona:

– Am fost un prieten al mamei tale, a început suveranul. Eu nu iubesc oamenii, doar pe arkadios, ei merită, însă pe Aratt l-am respectat pentru că a scăpat-o pe mama voastră dintr-o căsătorie ce nu şi-o dorea. Bunicul vostru era nevoit să o mărite cu fiul duşmanului său pentru a nu porni războiul. Dar Aratt a fost ceva mai deştept şi a ştiut cum să pună capăt conflictului şi a luat-o şi pe Foriniana de soţie dându-i speranţa că lângă el va fi fericită. Şi a fost. Asta nu înseamnă, însă, că o să vin vreodată în sprijinul vostru. Sunteţi ultimii oameni care îmi călcaţi pământul. Cu toate că nu ştiu ce-a fost în capul gărzilor de v-au adus aici. De obicei nu îi capturăm pe cei ce urmează aleea principală.

Suveranul s-a îndepărtat îngândurat apoi s-a întors dintr-o dată:

– Sunteţi liberi! Gărzile mele vă vor conduce pe un alt drum. Veţi ieşi pe drumul ce duce spre Ŏriat, de acolo porniţi spre sud vest şi veţi da şi de drumul ce vă va conduce spre Gildaman. Şi acum am să vă rog să nu povestiţi nimănui că ne-aţi văzut, iar tu – s-a zgâit la Sirona – să nu vorbeşti niciodată despre ceea ce ai observat în pădure.

Sirona a simţit că leşină. Atunci, era adevărat. Ceea ce văzuse nu fusese doar o viziune, ceea ce a simţit când liniştea s-a lăsat a fost aievea. Mâinile începuseră să îi tremure: „Ce demoni bântuie pe aici?", s-a întrebat supefiată. Suveranul i-a simţi teama şi, parcă pentru a o încuraja, i-a adresat un zâmbet plăcut.

Piticania le-a făcut semn să părăsească încăperea, părând extenuat după toată acea discuţie. Se vedea că oaspeţii îl obosiseră, iar el nu îşi mai dorea decât să se odihnească liniştit în tronul său cel mare.

Patru gărzi le-au deschis drumul conducându-i pe aceleaşi scări pe care au venit. De îndată ce au ieşit la suprafaţă s-au scufundat în acelaşi întuneric demonic. Caii erau speriaţi şi dădeau din copite neliniştiţi. Ing a încercat să îi liniştească şi, spre surprinderea tuturor, s-au liniştit doar auzindu-i glasul.

Cei patru pitici, ce abia se mişcau din pricina sulițelor prea lungi, le-au făcut semn să-i urmeze. Cu toţii şi-au dat seama că nu vor mai urma cărarea principală şi, dacă vor scăpa cu viaţă din pădure, probabil că ar fi singurii ce au reuşit fără să urmeze drumul.

Drumul pe care îi conduceau pitici era ceva mai liniştit, nu se mai auzea plânsul vântului şi nici urletele animalelor, decât de

undeva din depărtare. Aici copacii erau mai tineri şi aveau coroanele îndreptate spre cer. Chiar şi câte o rază de soare mai reuşea să pătrundă din când în când, în încercarea de-a alunga demonii întunericului.

După mai multe ore de mers piticii s-au oprit, au făcut o reverenţă şi i s-au adresat lui Ing:

– Aliam sara'sar.

– Munala'alam, a spus tânărul făcând la rândul său o reverenţă.

Piticii au dispărut în întuneric lăsându-i pe tineri singuri în beznă.

– Şi acum? a întrebat Sior.

– Acum ieşim, a răspuns mulţumit Ing. Dar trebuie să fim atenţi. Chiar dacă este o regiune neutră între cele trei Imperii asta nu înseamnă că Sorian nu a pus gărzi să vegheze drumul.

Tânărul a pornit înainte trăgându-l pe Fulg de Nea de căpăstru, iar calul îi trăgea la rândul său pe ceilalţi trei.

Pădurea s-a terminat brusc, de parcă i-ar fi scuipat din burta mare. De cum au scăpat de coroanele falnice, luna şi-a făcut apariţia înconjurată de mii de stele:

– Este noapte, a suspinat Sirona. Cea mai frumoasă noapte pe care am văzut-o vreodată.

Însă fericirea lor nu a durat mult. Paşii apăsaţi şi greoi ai grumilor se auzeau din depărtare, pe drumurile pietruite şi prăfuite.

CAPITOLUL XI
CAPTURA

Luna bătea în străzile pietruite făcându-le să pară de cristal, luminând pietrele şi şlefuindu-le în lumina ei caldă şi binevoitoare. Stelele păreau că s-au strâns în jurul ei ca o mantie protectoare. Erau mai multe ca niciodată şi se întindeau pe toată bolta părând că poftesc după albastrul infinit. Nu erau la fel de luminoase ca altădată, ci doar stăteau de veghe într-o noapte ce părea tulburată.

Vântul sufla uşor, şuierând ori de câte ori trecea prin apropierea pădurii. Câteva particule de praf s-au ridicat în aer urmând un dans înălţător, după care s-au lăsat la pământ printr-o piruetă ameţitoare.

Era destul de cald pentru jumătatea lunii mai, însă în spatele nopţii călduroase şi liniştite, se anunţau furtuni dintre cele mai crunte. Paşii soldaţilor se auzeau, în depărtare, cum sfăârmau piatra sub cizmele grele. Tot mai multe armate se îndreptau spre sud-vest, erau atât armatele grumilor, cât şi cele umane, însă toate luptau pentru aceeaşi cauză: Şiarul.

Primul şir de soldaţi s-a îndepărtat văzând cu ochii, spre cel mai bogat Imperiu, Gildamanul. Pe acolo pe unde treceau ei luminile se stingeau, iar obloanele erau trase. Drumurile erau pustii, nu se mai vedeau decât urmele de cizme ale soldaţilor, nici o urmă de căruţă nu se mai putea vedea. De prea mult timp pe acolo nu mai trecuseră comercianţii şi nici călătorii ce căutau refugiu în unul din cele două Imperii, iar asta nu putea să aducă ceva bun.

Puţinele sate ce mai stăteau în picioare în acea zonă neutră păreau pustiite. Doar pe coşul câtorva case se mai putea zări fumul plitelor, restul era sec, fără viaţă. Totul era lipsit de viaţă, doar cerul mai juca un rol vesel şi strălucitor.

Din ce în ce mai mulţi soldaţi îşi făceau apariţia pe străzile mici şi prăfuite. Până în acest moment Sior a reuşit să numere în jur de două sute:

– De ce se duc atât de mulţi spre Gildaman?

Ing nu i-a răspus, a preferat să ofteze prelung şi să urmărească mersul oştenilor. Ştia prea bine că dacă nu se va întoarce să se însoare cu Photine, Sorian îi va declara război tatălui său.

Stelele începeau să dispară lăsând-o doar pe regină să lumineze calea soldaţilor ce se înmulţeau din minut în minut. Grumii erau mai numeroşi decât armatele umane, iar ăsta era un semn de îngrijorare. Grumii erau mult mai periculoşi şi mult mai puternici. Unul singur ar fi reuşit să doboare cel puţin cinci oameni cu o singură lovitură. Erau buni şi în mânuirea sabiei, iar suliţa era arma lor preferată. Poporul grum era recunoscut pentru fabricarea celor mai puternice suliţe. Încă de când se năşteau învăţau să folosească arma ca şi cum ar fi o parte din fiinţa lor. Trăiau pentru a se război şi erau născuţi ca cei mai destoinici războinici, însă niciodată de când trăiau pe aceste pământuri nu se implicaseră în luptele oamenilor şi acum, aşa dintr-o dată, erau dornici să lupte în slujba lui Sorian.

Ing încerca să înţeleagă în ce fel îi manipula regele Şiarului. Era un secret la mijloc, iar el avea să-l descopere. Până la urmă era şi un avantaj în a se însura cu fiica lui, astfel putea să afle anumite amănunte ce l-ar ajuta să îl doboare.

Soarele începea să dea luna la o parte. La început şi-a arătat câteva raze timide, apoi a devenit din ce în ce mai îndrăzneţ. Când întreg ţinutul a fost luminat complet doar câteva gărzi mai rămăseseră de veghe; restul, cel mai probabil, erau deja în Gildaman.

Ing trebuia să ia iniţiativa. Nu mai puteau rămâne la marginea pădurii şi cu siguranţă că nu se puteau îndrepta spre Gildaman, acolo unde gemenii ar fi fost victime sigure:

– Vom merge spre Oriat şi de acolo vom intra în Gildaman prin Valea Adâncă, a hotărât prinţul.

Gemenii au fost de acord; nici ei nu credeau că ar avea vreo şansă dacă ar intra pe poarta principală a Gildamanului.

– Nu ştiu cum o să trecem de gărzile rămase, s-ar putea să fim nevoiţi să luptăm.

– Am putea să-i păcălim, aşa cum am făcut în Epiktetos, a spus Sirona.

Ing a aruncat o privire spre drumul păzit şi a oftat:

– Mă tem că nu este atât de simplu. Am avut destul timp să studiez urmele. Pe aici e drum închis oricât de ciudat vi s-ar

părea. Nu a mai trecut nici o căruță de mult timp și nici vreun fugar. Asta îmi dă de înțeles că Sorian a închis drumurile principale știind că nimeni nu s-ar aventura pe celălalt drum.

– Care e celălalt drum? s-a interesat Sior.

– Să lăsăm acum traseele, trebuie să ne mișcăm.

Tinerii și-au înșeuat caii, și-au pus spadele la îndemână și s-au rugat ca *Șarama* să le rezerve un destin cât mai blând.

Au început să coboare spre drumul păzit. Gemenii erau vizibil nervoși. Înainte să ajungă față în față cu soldații, Ing s-a repezit spre Sirona și i-a dat pălăria lui:

– Ține, tu ai mai multă nevoie de ea pentru ați ascunde identitatea.

Fata a acceptat-o mulțumindu-i din priviri.

Nu au avut mult de mers până ce spadele soldaților s-au îndreptat spre ei. Erau în jur de douăzeci, cu toții erau tineri și puternici. Purtau armuri din argint și aveau scuturi ce îi protejau și de cele mai năprasnice lovituri. Cel ce părea, după port, a fi căpitanul, și-a făcut loc ieșindu-le în cale:

– Voi nu ați aflat că drumurile sunt blocate?

– Nu, i-a răspuns Sior cu o sinceritate debordantă. Ar fi cam greu să știm una ca asta pentru că nu am venit pe drumul principal.

Soldatul l-a măsurat cu privirea insistând asupra hainelor ponosite:

– Și de unde veniți mai exact? a întrebat cercetător.

Ing a făcut un pas în față și s-a înclinat politicos:

– Suntem locuitori ai Oriatului și ne întoarcem acasă; din păcate destinul ne-a împins spre Pădurea Neagră. Am avut pierderi semnificative, dar acum, că am scăpat, nu vrem decât să ajungem acasă.

Chipurile soldaților s-au întunecat auzind de Pădurea Neagră, însă superiorul lor nu părea deloc impresionat. O fixă pe Sirona și părea că nici nu-i pasă de explicațiile trecătorilor:

– Băiete! i s-a adresat Sironei. De unde ai spada aia?

Cei trei au simțit că li se înmoaie picioarele, caii au început să se zvârcolească nervoși, iar Sirona pălise de-a dreptul. Cu toate astea, superiorul părea că nu observă neliniștea lor, s-a apropiat de fată încercând să-i smulgă spada de la brâu. Sirona a tras de Agape, obligând-o să se ridice pe picioarele din spate și să-l lovească pe soldat.

Bărbatul s-a dat nervos în spate reuşind să evite lovitura ce i-ar fi putut fi fatală. Ochii i se înroşiseră, iar buza de sus îi tremura nervoasă:

– Dă-mi-o! i-a poruncit fetei întinzându-şi mâinile păroase spre ea.

Sirona a tras spada din teacă obligându-i pe cei doi să procedeze la fel:

– Mai bine mor, i-a strigat soldatului.

– Atunci aşa să fie, a rânjit în timp ce a dat ordin ca ceilalţi să atace.

Ing a sărit în faţa fetei lovind pe oricine încerca să se apropie, Sior a smucit spada sărind de pe spatele lui Felix. Lupta începuse de-a dreptul. Tânărul Sior a făcut câteva fandări nimerind doi dintre duşmani direct în abdomen.

Sirona a reuşit să se elibereze de sub protecţia prinţului şi a început să îşi încrucişeze spada cu câte doi soldaţi deodată. Era mult mai rapidă decât ei şi îşi mişca trupul în aşa fel încât să pareze lovitura fiecărei lame. Cu graţie, a sărit în picioare pe Agape şi şi-a înfipt lama ascuţită în gâtul unui atacator. Acesta a scos un urlet sfâşietor şi a căzut sub picioarele calului care nu a ezitat să îl calce în copite.

Al doilea atacator a încercat să-şi înfigă spada în picioarele iepei, dar a fost oprit la timp de Sior care tocmai scăpase de un duşman.

Înainte să se declare învingători, paşi greoi şi zgomot de armură se auzeau din depărtare. Un număr de patruzeci de grumi alergau spre locul cu pricina.

Ing a lovit şi ultimul adversar şi i-a îndemnat pe gemeni să fugă, însă nu au apucat, căci grumii îi şi înconjuraseră.

Sirona a sărit de pe Agape şi s-a dus lângă fratele său; în scurt timp Ing le-a urmat, dar grumii îi înconjuraseră deja. Colţii lor rânjeau într-un mod oribil, descoperidu-le rândurile de piei lăsate peste ochi. Cel mai mare dintre grumi era de două ori mai solid şi mai înalt decât un om, iar armurile lor erau impenetrabile.

Sior a gândit repede şi fără să-i pese de consecinţe, cu o viteză uimitoare şi-a înfipt spada în piciorul celui mai apropiat dintre ei. Grumul a început să urle de furie în timp ce ceilalţi s-au repezit asupra lor. Sirona a urmat exemplul fratelui, dându-şi seama că cizmele pot fi penetrate cu uşurinţă, în timp ce Ing le ţinea piept

bărbăteşte oprind tăişul spadelor să se apropie prea mult de gemeni. Caii au început să necheze furioşi şi să dea din copite lovind cu putere în grumi. Dar bestiile erau mult prea puternice şi chiar de cădeau se ridicau din nou, păreau a fi neobosiţi şi chiar dacă erau loviţi păreau că uită de durere.

Unul dintre grumi a reuşit să-l prindă pe Sior de un picior şi să-l ridice la nivelul ochilor săi. Din mâneca hainei tânărului s-a ivit un vârf argintiu ce a produs o lumină puternică la contactul cu soarele. Bestia l-a lăsat să cadă. Sior şi-a revenit repede şi a scos bagheta ce-o primise în magazinul ciudat. De îndată ce bagheta a ieşit la lumină s-a produs o lumină mult mai puternică ce le-a luat ochii grumilor. Aceştia au început să urle furioşi, cuprinşi de panică.

Tânărul a profitat de situaţie şi s-a îndreptat spre Felix care dădea cu putere din copitele din faţă. A reuşit să-l încalece, şi-a scos spada şi a pornit printre bestii lovindu-le cu violenţă între ochi. În scurt timp lumina a dispărut şi puţinii grumi rămaşi în viaţă au luat-o la fugă înspăimântaţi de-a dreptul.

Sirona şi Ing încă îşi mai ţineau ochii închişi încercând să nu orbească. Când au simţit că bestiile se îndepărtează s-au lăsat pe spate prăbuşindu-se în nisip:

– Eşti eroul meu, Sior, a mărturisit Ing.

Tânărul era încă dezorientat. Nu înţelegea nici el prea bine ce se întâmplase şi încă nu era sigur că scăpaseră cu adevărat. Fără să mai stea pe gânduri i-a îndemnat pe cei doi să lase leneveala şi să o rupă la fugă. De îndată tinerii şi-au încălecat caii şi au pornit spre Oriat.

*

Drumul era mult prea liber şi liniştit. Nici vântul nu îndrăznea să sufle, iar soarele se ascunsese în spatele unor nori ameninţători. Era pâcla aceea ce dădea de înţeles că ploaia va sosi din clipă în clipă.

Caii alergau din răsputeri îndemnaţi de pintenii călătorilor. Cu toţii erau obosiţi, dar nu îndrăzneau să se oprească. Trecuseră prin două sate şi în ambele găsiseră teroarea instaurată de Şiar. Obloanele erau trase şi doar câte un copil mai îndrăznea să

privească prin panglicile obloanelor, cu chipurile răvăşite şi înspăimântate.

Noaptea a venit repede, dar nici un semn de lună sau stele. Se lăsase o ceaţă umedă şi mult prea albicioasă, însă nu îndrăzneau să se oprească la vreunul din hanurile ce le-au ieşit în cale; simţeau pericolul plutind în aer şi ştiau că era important să ajungă cât mai repede în Oriat.

Ceaţa devenea tot mai deasă reducându-le vizibilitatea. Chiar şi frigul începuse să se lase simţitor. În zare se observau luminiţe înceţoşate ce anunţau că se apropie de graniţa Oriatului. Tinerii au dat pinteni cailor obligându-i să mărească pasul. Chiar dacă animalele erau istovite încă mai făceau faţă ritmului alert. Alergau cât puteau de repede pentru a-şi duce stăpânii în siguranţă.

De undeva din ceaţă au început să se audă sunetele metalice ale armurilor. Ştiau că nu se pot opri şi apoi ceaţa i-ar fi putut zăpăci pe soldaţii Şiarului. Dar nu ştiau că nu se vor întâlni cu aceiaşi soldaţi pe care îi înfruntaseră şi mai devreme. Din spatele ceţii îi urmăreau cu atenţie armatele sperienilor ce se îndreptau cu uşurinţă spre ei putând să le simtă bătăile inimii şi gândurile.

Ing a simţit că sufletul şi mintea îi sunt invadate de o durere necunoscută, dar ştia despre ce este vorba, auzise vorbindu-se despre asta:

– Sperienii, a anunţat el scoţându-şi sabia din teacă.

În zadar îşi îndemnau caii să înainteze, căci sperienii păreau să fie de două ori mai rapizi decât ei. Erau întotdeauna cu doar un singur pas în urma lor şi nu păreau să se lase mai prejos.

Gemenii nu înţelegeau prea bine de ce sperienii sunt mai puternici decât oamenii, nici măcar nu erau siguri că aceştia nu erau tot oameni pentru că arătau întocmai. Însă puterile lor erau uimitoare, păreau că se născuseră vrăjitori desăvârşiţi. Iar aceşti vrăjitori erau tot mai aproape de ei, atât de aproape încât li se putea simţi suflul.

Sirona a îmboldit-o pe Agape sperând că aceasta o să alerge mai repede, însă calul s-a ridicat pe picioarele din faţă lovind violent un corp din spate. Fata s-a întors şi a constatat că sperienii au prins-o. Tinerii şi-au întors caii şi au pornit atacul împotriva sperienilor, însă, oricât de mult încercau să le ţină piept, ostaşii Şiarului păreau să nu se teamă şi nu aveau de gând să dea înapoi. Ing a sărit de pe cal încercând să o apere pe Sirona

care fusese prinsă de un bărbat masiv. Spada fetei a căzut în ceață auzindu-se doar clinchetul produs la întâlnirea cu pietrele. Încerca în zadar să se elibereze din mâinile bărbatului care a dispărut în ceață cu ea cu tot.

Sior a început să secere în stânga și-n dreapta cuprins de furie și disperare. Încerca să scape de sperieni pentru a porni pe urma celui ce-i răpise sora. Nici Ing nu se lăsa mai prejos; chiar dacă ceața le acoperea trupurile inamicilor, încerca să-i doboare.

Ambii se luptau cu îndârjire, dar în scurt timp și-au dat seama că rămăseseră singuri împreună cu fantasmele create de ceață. Sior a încercat să taie ceața cu privirea în speranța că o va găsi pe Sirona. Teama lui creștea pe măsură ce observa că nu e nici urmă de sora lui, era disperat și alerga prin pătura albă sperând că ea mai este acolo. S-a învârtit atât de mult prin locurile acelea până când ceața a dispărut lăsându-l să vadă cerul, ce acum era senin. Dar nici urmă de Sirona sau de sperieni. Inima îi bătea cu putere și simțea că se îneacă de furie. Și-a scos spada și a început să lovească în inamici invizibili continuând așa până când oboseala l-a răpus:

– Gata, s-a auzit vocea lui Ing! Dacă procedezi așa nu vei rezolva nimic, îți vei face rău și nu vei mai fi în stare s-o salvezi.

Tânărul nu mai putea să vorbească, nici măcar nu mai simțea disperarea ce îl măcina. S-a întins pe pietriș și și-a dus mâinile la ochi încercând să potolească lacrimile ce încercau să-și facă loc. Avea atâta amărăciune în el! Parcă o și auzea pe Niara condamnându-l că nu a fost în stare să aibă grijă de ea, îl auzea și pe Troten care-i tot spunea că trebuie să rămână împreună. O putea auzi chiar și pe Alfsigr care dezaproba nemulțumită, ba chiar îi putea observa privirea acuzatoare. Iar Liort, ce ar fi spus Liort dacă l-ar fi văzut cât a fost de slab? Și-a lăsat lacrimile să-i năpădească obrajii. Nu știa încotro s-o ia, ar fi vrut să-i cheme înapoi pe sperieni și să-i roage să-l ia și pe el, dar îi era prea teamă să dea curs rugăminților.

Ing l-a ridicat în picioare și i-a șters hainele de praf:

– O s-o salvăm. Fii puternic.

Cât și-ar fi dorit să fie puternic. Ar fi vrut din tot sufletul, dar vina îl copleșea, totul îl copleșea. Fuseseră mai rapizi decât ei și asta îl mânia la culme. A început să bată cu spada în pământ când tăișul lamei a produs un sunet metalic. S-a oprit pentru o

clipă privind obiectul lovit. Era Dal'rot, spada Sironei. Un nou val de lacrimi a izbucnit neputând să-l oprească. Simțea că o să cedeze, își voia sora înapoi chiar cu prețul vieții. A început să-și simtă trupul greu, iar ochii i se închideau fără voie. A simțit o răceală tăioasă după care a leșinat.

CAPITOLUL XII
ÎNCHISOARE ÎN LIBERTATE

Cerul plângea încontinuu, nu se mai oprise de mai bine de două zile. Stropi mari şi reci loveau, fără încetare, pământul reavăn. Ape învolburate se zăreau în sudul munţilor, ape ce ameninţau să iasă din matcă şi să se reverse asupra întregului ţinut. Câteva poduri de piatră au dispărut în câteva minute cuprinse de furia apelor ale căror spume albe se revărsau supărate.

Cerul bubuia cu putere răspândind un nou ropot de stropi furioşi ce dispăreau în pământul deja moale. Picioarele trecătorilor se afundau până la glezne, iar fulgerele îi făceau să grăbească pasul.

După un timp cei patru trecători împreună cu prizoniera lor au fost înghiţiţi de pereţii de piatră ce se ridicau triumfători înaintea lor.

Prizoniera era leşinată însă putea să simtă frigul ce-i cuprinsese trupul. Se simţea udă până la piele, iar trupul îi era greoi şi capul îi vâjâia îngrozitor. În cele din urmă s-a simţit acoperită de o pătură pufoasă ce încerca să-i alunge frigul din oase.

Un nou tunet a zguduit încăperea rece, de piatră, iar acesta a fost ultimul sunet pe care l-a auzit după care a căzut într-un somn profund fără vise sau simţăminte.

*

Când s-a trezit a simţit soarele mângâindu-i pielea. Nu ştia ce s-a întâmplat cu ea şi nici de ce se simte atât de rău. O căldură înfiorătoare îi cuprinsese trupul şi simţea broboane reci de transpiraţie curgându-i pe frunte. A deschis ochii greoi, simţindu-şi trupul amorţit.

Primul lucru pe care l-a observat a fost soarele ce se ridica deasupra sa. Era arzător aşa cum nu mai fusese în acea perioadă. În jurul ei totul era verde, iar câteva cascade cădeau învolburate.

Câteva femei o priveau cu curiozitate. Chipurile lor i se păreau blânde şi demne de încredere, însă nu putea să le vorbească, acea stare de leşin nu o lăsa să facă nici cel mai mic efort. Şi-a dat ochii peste cap simţind un nou val de căldură, apoi a simţit cum o cârpă rece îi şterge frunte înfierbântată.

Cu o ultimă sforţare şi-a controlat teaca în care îşi ţinea spada. Nu a fost surprinsă când nu a găsit-o la locul ei, încă mai auzea zgomotul pe care l-a produs atunci când s-a prăbuşit de pământ. Încet-încet, începea să-şi amintească. A fost o luptă, iar ea a fost prinsă de nişte mâini puternice. Îşi amintea că Sior încercase din răsputeri să ajungă la ea, dar a leşinat mai înainte ca el să se poată apropia. O spaimă nebună a străpuns-o direct în inima ce a început pe loc să bată într-un ritm mult prea alert, producându-i noi valuri de căldură. Simţea din nou că leşină, dar şi-a revenit repede gândindu-se că nu poate să fie în captivitate, doar văzuse cu ochii ei întinderea aceea. Atunci ce s-a întâmplat cu Sior şi Ing? A alungat gândul că ar putea fi departe de ea. Cu siguranţă că o salvaseră şi o duseseră undeva în siguranţă.

A deschis ochii pentru a doua oară, însă aceleaşi chipuri feminine au întâmpinat-o. Nu recunoştea locul în care era, ştia doar că toată acea oază de verdeaţă este învăluită de cei mai înalţi munţi pe care îi văzuse vreodată. Întinderea era vastă şi luminată, florile erau în culorile curcubeului, iar copacii erau numeroşi, tineri şi se înălţau mândri ridicându-şi braţele spre cer.

Sirona s-a sprijinit de una dintre femei şi s-a ridicat uşor. Soarele o copleşea cu mângâierile sale calde, părea că vrea să-i şteargă broboanele reci ce i se prelingeau pe obraji. Femeia de care s-a sprijinit a ajutat-o să se pună pe picioare, însă nu avea suficientă putere să stea, aşa că s-a aşezat pe un pietroi răsuflând obosită.

– Unde sunt? a reuşit să întrebe.

Femeia a înmuiat cârpa ce o avea în mână într-un lighean albastru şi i-a şters fruntea. Apoi i-a înmânat o cănuţă cu un lichid galben şi fierbinte:

– Eşti în închisoarea Ősseat.

Sirona nu era sigură că a auzit bine, s-a lăsat uşor pe spate şi a privit spre soarele ce o dezmierda:

– Cum am ajuns aici?

Femeia cu ochi mari şi albaştri precum cerul i-a zâmbit cu amărăciune:

– Aşa cum ajungem toţi.

Ősseat îi spunea ceva, numele îi suna cunoscut. Nu îl auzise de multe ori, dar atunci când l-a auzit a ştiut că de acest nume îi va fi legată soarta. A încercat să se adune însă nu era prea sigură pe ea şi pe ceea ce simţea. Se simţea distantă de parcă gândurile nu îi mai aparţineau, iar trupul îi era plecat împotriva voinţei proprii.

Femeia s-a aşezat lângă ea şi i-a luat mâna într-a sa:

– O să îţi revii. Aşa ni s-a întâmplat tuturor. Primele zile sunt insuportabile, dar pe urmă o să-ţi revii.

– Vreau să plec, a îngânat Sirona.

– Sigur că vrei. Toţi vrem asta.

Începea să se simtă tot mai obosită, iar căldura aceea lăuntrică nu îi dădea pace. A încercat să găsească din priviri ceva ce ar putea-o ajuta, dar nu era nimic, nimic. Îşi dădea seama că este singură, acolo într-o închisoare în aer liber, era convinsă că nu există nici un adăpost, nu văzuse nimic care să aducă a temniţă sau ceva asemănător. Pentru prima oară în viaţa ei era departe de Sior, departe de tot ceea ce însemna familie. Se gândea şi la Ing. Şi-ar fi dorit din suflet ca măcar el să-i întindă umărul şi să o asigure că totul va fi bine. Oare destinele lor se despărţiseră pentru totdeauna? Oare avea să mai iasă vreodată din acel loc?

A cercetat, încă o dată, locul cu privirea. A reuşit să străbată cu ochii munţii ce se ridicau în faţa sa. Erau anormal de înalţi, păreau că se opresc direct în cer, dar putea s-o facă. Ştia că va reuşi să-i treacă şi să ajungă în Gildaman. S-a întors spre femeia ce încerca să o încurajeze:

– Cine ne sunt paznicii?

– Munţii, a răspuns ea simplu.

– Atunci de ce nu plecaţi de aici?

Femeia i-a şters broboanele de pe frunte:

– Nu înţelegi, nu-i aşa? Suntem prizonierii munţilor Ősseat.

Acum îşi amintea. Ştia unde auzise de aceşti munţi, ştia că tot drumul îşi dorise să ajungă aici. Inima a început să-i tresară de bucurie, avea posibilitatea să afle dacă tatăl ei este aici. Îşi dorea din tot sufletul să-l găsească, să-i vorbească.

S-a ridicat, clătinându-se uşor. S-a sprijinit de umărul femeii şi a privit în zare. De-abia acum vedea că zeci de oameni mişunau pe lângă ea, ca şi cum ar fi apărut printr-o vrajă. Până

atunci nu le auzise nici glasurile gălăgioase şi nu le văzuse nici chipurile îmbătrânite şi triste:

– Câţi oameni! a exclamat.

– Totuşi, suntem într-o închisoare.

– Da, a murmurat fata. Ascultă, ai auzit de vreun rege captiv prin părţile astea?

Femeia s-a scărpinat în cap zburlindu-şi şi mai tare părul arămiu:

– Au fost mulţi regi captivi pe aici. Dar cu toţii au plecat.

Sirona spera că tatăl ei mai este. Doar îi spusese Tio că este captiv aici. Trebuia să mai fie:

– De Regele Aratt, ai auzit?

– Ah. Acum două zile un bărbat cu ochii roşii de băutură m-a întrebat acelaşi lucru. Ciudat este că el nu a fost prins, ca noi toţi, de sperieni. Cum o fi ajuns aici?

Fata a făcut ochii mari. Ştia cine este bărbatul cu ochii roşii, trebuia să fie Tio. Reuşise într-un fel sau altul să îşi ducă misiunea aproape de sfârşit:

– Şi ce i-ai răspuns? a întrebat ea.

– Păi, e cam greu de explicat. Dar de ce toată lumea se interesează de el?

Sirona ştia că nu trebuie să-i spună adevărul. Putea să fie o iscoadă a sperienilor:

– Nu ştiu de ce îl căuta bărbatul, i-a răspuns ea. Dar eu vreau să-l găsesc cu orice preţ şi nu îţi pot dezvălui adevăratele mele motive.

– Cum doreşti. Am uitat să mă prezint, şi-a dat seama femeia. Eu sunt Agrippina. Sunt una dintre cele mai vechi prizoniere. Cunosc multe despre cei ce sunt închişi aici, dar povestea lui Aratt este ceva mai dificilă.

– Eu sunt Sirona, s-a prezentat fata la rândul ei.

S-a oprit pentru o clipă căutând în mulţime un chip cunoscut, apoi s-a întors spre Agrippina:

– Şi care este această poveste complicată?

Femeia şi-a strâns părul în mâini lăsând să i se vadă chipul îmbătrânit, dar încă atrăgător.

– De când l-au adus aici, acum şaisprezece ani, tot felul de mituri s-au creat în jurul lui. Unii spuneau că şi-a trădat Imperiul, alţii spun că a fost doar convertit la ideile lui Sorian.

Dar mai exista şi posibilitatea să fi fost un rege demn, care a iubit Şiarul. Din păcate, se crede că Aratt şi-a dat de bunăvoie Imperiul. Acum numai în *Şarama* este scris adevărul. Eu sunt un simplu om care a trăit prea mult şi a auzit prea multe.

Sirona ştia că nu putea să fie adevărat. Niara îi povestise despre dragostea părintelui faţă de toţi supuşii săi. Cu toate astea, era curioasă să afle povestea Agrippinei:

– Povesteşte-mi despre ceea ce se spune, a rugat-o fata.

Agrippina s-a aşezat pe pietroiul pe care a stat ea cu câteva minute mai devreme, şi-a legat părul cu o cârpă murdară şi şi-a adunat gândurile:

– Ei bine, se zvoneşte că înainte ca cei din profeţie să se nască, Sorian l-ar fi convins că este în interesul ambilor să-i cedeze Şiarul. Dar nu putea să o facă fără a lupta. Dacă arkadios, neamul Reginei, ar fi aflat de înşelătoria ce o punea la cale, cu siguranţă l-ar fi distrus. Aşa că regele a pus la cale un război ce a durat mai bine de cinci ani, timp în care Sorian l-a convins să-şi trădeze neamul, atât pe al lui, cât şi pe al Reginei. Singurul său moment de umanitate a fost atunci când şi-a salvat copii, dar i-a trecut şi asta. Acum se pare că Sorian vrea să-i atragă pe gemeni în locul unde este Aratt, iar Regele este dispus să-şi trădeze propriii copii. Nu ştiu dacă să pun asta pe seama nebuniei sau a... nu ştiu ce să zic. Trebuie să-ţi mărturisesc că atunci când Aratt a luat puterea Şiarului în mâinile sale era un om bun, dar pe măsură ce puterea îi creştea a devenit tot mai lacom. Într-adevăr, oamenii ţinutului au trăit bine sub protecţia regelui, dar se zvoneşte că închisorile palatului erau pline cu oameni nevinovaţi ce sfârşeau în chinuri groaznice. Se pare că Aratt ţinea pe lângă el doar oameni cu caracter îndoielnic.

Sirona i-a făcut semn să se oprească. Nu era sigură că vrea să o mai audă. Erau doar minciuni. Doar minciuni, şi totuşi ceva din ea credea povestea asta. Cu lacrimi în ochi a întrebat-o:

– Se spune că dădea din vistieria lui bani săracilor. Este adevărat?

– Se pare că da. Avea momente de umanitate care îi ştergeau răutăţile cu buretele. Se mai spune şi că soţia lui nu-i cunoştea secretele, cu toate că le simţea. Am auzit că atunci, după ce a dat naştere gemenilor, l-ar fi rugat pe rege să o lase pe servitoare să plece cu ei şi şi-ar fi dat suflul abia după ce s-a asigurat că femeia a dispărut cu copiii.

Fata simţea că o să înnebunească. Nu voia să creadă că părintele ei şi-a trădat Imperiul, oamenii, familia, totul. Părea ireal tot ceea ce auzea. Dar erau simple poveşti. Ce ştia femeia asta, de unde avea ea să ştie?

Încă mai căuta din privire figura lui Tio, dar nu îl găsea pe nicăieri:

– Agrippina, ştii cumva unde ar putea fi bărbatul care te-a întrebat de Rege?

– După cum arăta, cred că s-a dus direct la „Hanul Deţinuţilor".

Fata a zâmbit ştergându-şi uşor lacrimile. Era sigură că dacă acolo exista un han, Tio nu putea rata ocazia să încerce vinul. Dar nu era pregătită să plece spre han, oriunde ar fi fost el, încă se simţea slăbită şi gândurile îi erau presărate cu durere. Şi, în plus, ar fi vrut să mai afle câte ceva despre acest loc:

– De ce nu suntem păziţi şi închişi în temniţe? s-a interesat fata.

– Nu au nici un motiv să facă asta. Munţii ăştia sunt cei mai aprigi străjeri. Dacă cineva ar încerca să-i învingă ar muri cu siguranţă. Cele mai înfiorătoare creaturi se ascund pe stâncile reci, există doar un drum sigur, iar pe acela îl cunosc doar sperienii.

Fata s-a întins pe iarbă lăsând vântul să-i mângâie faţa. A închis ochii simţindu-se complet răvăşită. Trebuia să-l găsească pe Tio şi să afle adevărul despre Aratt, şi, cu siguranţă, trebuia să evadeze, oricare ar fi fost pericolele. Dacă povestea Agrippinei era adevărată, atunci Sior era în pericol. În cazul în care Aratt l-ar fi atras la ascunzătoarea lui şi Sorian ar fi pus mâna pe el... dar nici nu dorea să se gândească:

– Agrippina, de ce l-au adus pe Rege aici, dacă el este aliatul lui Sorian?

– Crezi că dacă l-au adus aici a dus-o rău? Unde era să-l ducă? Unde era mai în siguranţă dacă nu sub protecţia Ősseatului? Se spune că arkadios au aflat despre înşelăciune, iar aici ar fi fost singurul loc în care nici măcar ei nu şi-ar fi pus la cale răzbunarea. L-au protejat în felul acesta.

– Am auzit că nu se mai ştie nimic despre arkadios de când s-a sfârşit războiul.

Femeia a privit-o blând:

– Se spune că-i aşteaptă pe gemeni pentru a duce profeţia la

bun sfârşit. Au fost sfâşiaţi de durere atunci când Regina a murit şi nu l-au iertat pe Aratt, şi nici nu-l vor ierta vreodată.

Atunci tot ceea ce auzise despre rege să fi fost doar o iluzie? Ceea ce-i spusese Tio? Ceea ce-i spusese Niara? Nu voia să creadă şi gata. Nu putea să creadă. În cele din urmă a alungat orice gând şi a adormit lăsând ca răul ce o cuprinsese să dispară.

*

Hanul Deţinuţilor era plin. Bărbaţi de toate vârstele îşi înecau amarul în locul acela ce arăta deplorabil. Duşumeaua era udă şi părea că mai are puţin şi intră în pământ cu totul. Scaunele erau de fapt jilţuri înalte din piatră, aveau o lucrătură ciudată ce inspira teama şi moartea, nici mesele nu arătau mai bine. Se vedea că nu mai fuseseră şterse de ani de zile. Piatra devenise aspră şi fiecare picătură de băutură ce căzuse, se îmbibase lăsând urme sumbre.

Sirona şi-a aruncat privirea în fiecare colţ. Încăperea era mult prea aglomerată şi abia putea să zărească pe la mese. Dar undeva în mijlocul încăperii a zărit un bărbat, mic de statură, cu privirea goală, ce turna pe gât carafă după carafă. L-a recunoscut imediat. Chiar dacă îşi dădea seama că era mai beat decât îl văzuse până atunci, se bucura că este acolo. Şi-a făcut loc cu greu printre cei ce stăteau în picioare şi s-a aşezat lângă el.

La început bărbatul nu a recunoscut-o. Alcoolul îi crea anumite vedenii pe care nu le înţelegea, i s-a părut că un înger s-a aşezat la masa lui, ba chiar putea să-i zărească şi aripile ce porneau din spate şi se înălţau până la tavan. Sirona l-a zguduit până când ochii bărbatului s-au mărit:

– Sirona, a şoptit de teamă să nu fie auzit. Ce faci aici?

– Asta aş putea să te întreb şi eu pe tine.

Tio dădu să mai dea o carafă pe gât, însă Sirona l-a oprit cu un gest ferm aruncând carafa pe jos. Bărbatul a rămas uimit văzând cum lichidul roşu este absorbit de pământ:

– Ai înnebunit? a încercat să se revolte, dar glasul îi suna stins şi părea că mai are puţin şi adoarme.

Sirona l-a ridicat lăsându-l să se sprijine de ea. Mergea împleticit şi abia mai reuşea să lege două cuvinte:

– Hai afară, Tio! a râs fata.

Prințesa a reușit să-l târască până la râul ce curgea ceva mai departe. Fără să se mai gândească la sentimentele bărbatului, ce îndruga cuvinte fără înțeles, i-a făcut vânt în apă.

Tio s-a trezit dintr-o dată în apa rece ca gheața. A blestemat printre dinți dând nervos din mâini. A reușit cu greu să iasă sub privirile batjocoritoare ale Sironei.

– Ai înnebunit?

Fata s-a prefăcut că nu îi pasă și l-a îmboldit cu o privire șireată:

– Sper că acum ești treaz. Ar trebui să-ți ții mintea limpede, nebunule. Băutura o să-ți ia într-o zi mințile cu totul.

– Ce știi tu? a spus apatic bărbatul, după care s-a întins pe iarba proaspătă. Ce știi tu, ești doar un copil.

Sirona s-a așezat lângă el, dar era mânioasă și ar fi vrut să îi tragă o palmă.

– Poate că sunt un copil, dar în momentul ăsta sunt prinsă aici și trebuie neapărat să ajung în Gildaman. Și am să-ți pun multe întrebări la care îmi vei răspunde orice ar fi.

– Se pare că nu am altceva mai bun de făcut și oricum am obosit să tot alerg după fantasme.

Sirona a tras aer în piept adulmecând noaptea ce-o învăluia. Nu erau prea multe stele, dar luna părea a fi un felinar ce răspândește lumina în fiecare colțișor. Râul susura ușor gâdilându-i auzul. A mai inspirat o dată pregătindu-se sufletește pentru răspunsurile pe care spera să le primească:

– Tio, e adevărat ceea ce se spune despre Aratt?

Bărbatul s-a întors pe-o parte proptindu-și capul în mână:

– Ai auzit și tu?

Sirona nu i-a răspuns, dar privirea ei spunea mai mult decât o mie de cuvinte:

– Încep să cred că da. Dacă vrei să mă întrebi mai multe nu sunt cel mai nimerit să-ți răspund. Eu nu știu ce se întâmplă în interiorul Sar'alabului. Dacă cineva știe adevărul aceia sunt arkadios. Când am ajuns aici am sperat că îl voi găsi, dar se pare că a fost dus în alt loc. Și nu îmi dau seama de ce. Dacă ceea ce spun oamenii ăștia este adevărat, atunci Sorian consideră că pericolul numit arkadios a trecut și îl poate scoate pe Aratt la lumină. Adevărul este că pe timpul lui dispăreau oameni cu

duiumul, însă el punea totul pe seama grumilor. Nu știu ce să-ți spun, nu știu. Sunt la fel de confuz ca și tine.

Fata și-a plecat privirea. Simțea că un nou val de lacrimi îi va lua cu asalt obrajii fierbinți:

– Dacă este adevărat, de ce ne-ar mai fi lăsat să plecăm?

– Chiar și Troten, care l-a cunoscut, spunea că Regele era un personaj complex și ușor influențabil. Se pare că singurii care l-au ținut la respect au fost arkadios. Cu toate astea, se pare că avea și momente de umanitate. Cred că în ultimul timp conștiința îl chinuia. A văzut cum supușii îi mor în război și cum frumoasa Regină se prăpădește văzând cu ochii. Dar nu știu dacă este adevărat.

– Dar simți că este, a întărit fata.

Tio a scos un oftat prelung și și-a lăsat capul să atingă pământul:

– E greu, fetițo! E greu! De șaisprezece ani încerc să ajung aici pentru a-l elibera, iar acum totul pare o glumă de prost gust. Un rege ce se ridică împotriva propriului Imperiu, împotriva copiilor săi. Este ireal ceea ce se întâmplă. Mi-aș fi dorit să pot crede că nu este adevărat, dar de când sunt aici mă conving tot mai mult că oamenii de aici știu mai bine ca mine care este adevărul.

Sirona simțea cum inima i se îngreunează, iar capul începe să-i vâjâie.

– Ce e de făcut acum?

– Trebuie să ajungem la arkadios. Dar tu ce cauți aici? a mărit ochii dându-și seama unde se află.

Fata i-a povestit despre lupta cu sperienii și despre cum a fost prinsă. Își amintea vag despre o ploaie ce nu se mai sfârșea și despre un râu învolburat. Apoi s-a trezit înconjurată de câteva femei ce au ajutat-o să-și revină dintr-un rău pe care nu îl mai cunoscuse.

La rândul său, Tio i-a povestit cum a fost aruncat de vântul acela aprig, până la baza munților. De acolo a reușit să escaladeze, iar pe măsură ce urca, vântul și ceața dispăreau. Când a ajuns în vârful muntelui și-a dat seama că trecuse hotarul Ősseatului. A trecut prin niște momente îngrozitoare încercând să scape de niște urieni furioși, a întâlnit și alte personaje bizare și doar soarta l-a adus pe drumul bun.

Dimineața a sosit repede. Cei doi au stat întreaga noapte la

taifas, iar când soarele şi-a arătat primele raze au adormit unul lângă celălalt.

*

– Trezeşte-te! s-a auzit glasul lui Tio. Sperienii au venit după un deţinut. Cred că pe tine te caută.

Sirona s-a trezit speriată. Abia dacă îl auzea pe Tio în zarva ce se produsese în jurul său:

– Mai bine mă duc cu ei. Astfel am o şansă să scap mai târziu.

– Nici să nu te gândeşti, s-a înfuriat Tio trăgând-o după el.

Sirona nu înţelegea de ce bărbatul reacţionează aşa, dar era convinsă că avea motivele sale. S-a lăsat cărată printre oamenii ce alergau speriaţi. De la poalele munţilor se vedeau caii anormali de mari de-o culoare roşiatică. Pe cai se iveau falnici, fără nici o expresie, sperienii.

Tio o căra după el alergând ca nebunul. Sperienii ajunseseră aproape de ei. Unul dintre ei le-a arătat celorlaţi fugarii, iar caii au început să alerge rupând iarba sub copitele puternice. În doar câteva clipe cinci sperieni i-au înconjurat. Tio s-a dat un pas în spate şi şi-a scos spada:

– Dă în cai, a urlat Sirona ce nu a stat pe gânduri şi a ridicat o piatră de pe jos pe care a aruncat-o în fruntea unui sperian, acolo unde avea un semn în formă de semilună.

Sperianul lovit în frunte a început să urle de durere. Din semnul ciudat au început să curgă şiroaie de sânge negru ce i se prelingea pe faţă şi părea că îi arde pielea:

– Loveşte-i în frunte, a strigat iar fata.

Dar ţipa în zadar, Tio făcea faţă destul de bine situaţiei luptându-se cu doi sperieni deodată. Avea mişcări complicate ce îi punea în încurcătură pe inamici. Sperienii păreau dezorientaţi. În momentul în care i-a zăpăcit de tot, le-a aplicat lovitura finală înfigând lama în semnul de pe fruntea lor. Un alt sperian s-a repezit spre el, încercând să-şi salveze prietenii, în timp ce un al doilea a prins-o pe Sirona strângându-i trupul cu lanţuri grele.

Fata s-a lăsat în genunchi în timp ce cu mâna căuta o piatră. Ceva ascuţit, ca un ciob, a tăiat-o uşor în palmă. Nu a simţit durerea, nici nu se putea gândi la ea, a strâns obiectul în pumn, iar când bruta s-a apropiat i l-a înfipt în cizmă făcându-l să urle de durere. S-a eliberat repede şi a început să rotească lanţul

deasupra capului, apoi i-a dat drumul cu uşurinţă şi lanţul s-a oprit direct în gâtul namilei. Fata a început să-l strângă cu putere, însă duşmanul era mult prea puternic, iar ea nu mai avea putere să strângă. Chiar când a crezut că sperianul se va elibera Tio i-a sărit în ajutor. Dintr-o simplă săritură i-a înfipt vârful spadei în ochi. Când duşmanul a căzut la pământ, răpus de durere, spada lui Tio l-a nimerit în semnul în formă de pană. Ţipătul a fost înfiorător, a cuprins întreaga vale pierind în vuietul vântului.

Bărbatul a ridicat-o pe Sirona, ce căzuse la pământ şi a urcat-o pe unul dintre cai, făcând la rândul său acelaşi lucru.

Caii erau anormal de mari şi de puternici, Sirona se simţea neînsemnată pe lângă animalul pe care stătea. Dar îi oferea şi o oarecare protecţie; se simţea bine, protejată, iar atunci când calul a luat-o la galop aproape că nici nu a simţit.

CAPITOLUL XIII
CĂRĂRI BIFURCATE

Noaptea căzuse ca un blestem. Ruinele vechilor regate erau înconjurate de umbre înalte ce ascundeau dureri nebănuite. Câțiva bolovani, căzuți în timpul războiului, stăteau de veghe sperând ca regatul să nu se mai ridice. O singură sală mai rămăsese în picioare, o singură sală mai trăda originea nobilă a celor ce locuiseră acolo.

Luna intra plăpând pe un ochi spart descoperind culorile calde ce acopereau pereții. Pe lângă lumină se ridicau umbre în diferite forme ce păreau să danseze în vuietul vântului. Într-un colț se afla un jilț din granit. Acum era îmbătrânit. Nu mai avea culoarea de odinioară, iar de jur împrejur se vedea trecerea vremii. Pe jilț se afla o coroană din aur, acum murdară și scorojită, doar nestematele ce o înconjurau își mai păstrau din strălucire sclipind în întuneric.

Covoarele, odinoară colorate, erau șterse de ploile ce se abătuseră peste regat. Doar frunzele veștejite le mai ofereau un chip primitor și un foșnet. Totul era în ruine și așa aveau să arate și celelalte Imperii dacă Șiarul ar fi pornit războiul.

Vântul urla în depărtare, iar norii au acoperit luna anunțând venirea unei noi ploi. Era cald, însă curentul ce intra pe geamurile sparte dădea o senzație tăioasă ce înfiora trupul. Sirona s-a ghemuit în jilț încercând să adoarmă pentru o clipă. Merseseră mult, aproape două zile. Tio nu îndrăznise să străbată munții, sperase tot timpul ca armăsarii sperienilor să-i ducă spre drumul corect, dar asta nu se întâmplase. Din greșeală, au nimerit în vechiul regat al arkadios. Regatul pe care îl condusese cu multă înțelepciune bunicul Sironei, Honoratus. Acum era doar o ruină, un întreg de ruine. Casele vechilor locuitori încă se mai desluşeau de sub pietrele mari, aruncate în mod intenționat.

Fusese o vreme când toate ținuturile trăiau în pace. O vreme în care oamenilor nu le era teamă să străbată Ősseatul, dar acea vreme dispăruse. Dispăruse între ruine și suflete întristate; între

plânsete şi jalete de durere. Vremea vechilor regi apusese odată cu venirea profeţiei, atunci când lumea a înţeles că nu există binele cu adevărat şi că în spatele lucrurilor minunate care li se întâmplau, existau interese ascunse ce le vor distruge vieţile pentru totdeauna.

Sirona s-a trezit înspăimântată. Vântul intra în încăperea tronului peste tot, aducând cu el şi stropi reci ce se loveau violent de ceea ce mai rămăsese din pardoseala de marmură.

Tio stătea în prag, nepăsându-i că ploaia îl udase până la piele. Privea captivat furia cerului, nepăsându-i de nimic altceva. Când a simţit mâna caldă a fetei a tresărit. Spera că aceasta doarme şi nu se aşteptase la o atingere:

– De ce nu dormi? a întrebat-o cu glas gâtuit.

Sirona l-a privit cu atenţie. Dacă lacrimile cerului nu i-ar fi căzut pe faţă ar fi putut să jure că bărbatul plânge.

– Dar tu?

– Sper să vină după tine. Dacă ei nu ne vor găsi nu ştiu cum i-am putea găsi noi.

Fata a privit în depărtare. Era un întuneric perfect, nici urmă de lumină sau de pete de culori:

– Nu vreau să mă găsească. Nu încă. Vreau să ieşim de aici şi să-l căutăm pe Sior. Îmi este teamă pentru el.

– Va fi bine, a liniştit-o bătrânul luându-i mâna într-a sa.

Ea nu era convinsă că totul va fi bine. Măcar de l-ar fi ştiut pe T şi pe Liort lângă ea, dar ei cine ştie pe unde umblau. Poate erau speriaţi. Atunci îşi aminti de piticii din pădure şi de întrebarea bizară ce i-o adresase suveranul.

– Tio, cine sunt Gardianul şi Păstrătorul?

Bărbatul a tras-o din parg. Ploaia devenea tot mai violentă, iar în depărtare se auzeau urletele lupilor:

– Gardianul este cel ce-l păzeşte pe Păstrător, i-a răspuns bărbatul.

– Şi ce legătură au ei cu T şi Liort?

Jilţul părea singur şi rece. Tio a oftat văzându-l atât neînsufleţit.

– T e Gardianul, iar Liort e Păstrătorul.

– Nu înţeleg, s-a zgribulit fata când un nou val de vânturi a pătruns prin geamurile sparte.

Tio s-a aşezat în jilţ încercând să vadă prin ochii unui

suveran. Şi-a ridicat capul simţind coroana invizibilă şi i-a aruncat o privire jucăuşă Sironei:

– Cred că e bine să fii rege.

Fata a râs zgomotos, acoperind pentru o clipă urletele animalelor.

– Da, Tio. Iar tu ai fi un rege beţivan. Răspunde-mi, ce este cu T şi cu Liort?

Bărbatul s-a trezit din visare şi s-a strâmbat nefericit.

– Atunci când v-aţi născut voi s-au născut şi ei din pulberea stelelor. Zâna stelelor le-a pus o povară în cârcă, să vă apere pe voi şi să vă ajute să duceţi profeţia la bun sfârşit. Gardianul a fost creat pentru a avea grijă de Păstrător, iar Păstrătorul a fost creat pentru a vă oferi ajutor. El este cel ce poate citi dincolo de sufletul unui om, cel ce vă păstrează secretele şi cel ce-i stăpâneşte pe elpidius, chemându-i în ajutorul vostru.

– Vrei să spui că în seara aceea...

– A, nu! a întrerupt-o bătrânul. Atunci alte gânduri i-au îndemnat să vă salveze. Liort nu-i poate chema decât o singură dată şi nu ar fi irosit această şansă în acel moment. Dar el a fost cel ce v-a avertizat în privinţa pericolului, cam asta este menirea lui. Dacă mai are şi alte secrete eu nu am de unde să le cunosc. Doar zâna stelelor v-ar putea răspunde, dar la ea nu aveţi cum să ajungeţi. Şi acum mai bine te-ai odihni, dacă până dimineaţă nu apar arkadios vom încerca să trecem prin munte. *Şarama* să ne aibă în pază.

Sirona a adormit aproape de ziuă. Gândul că este departe de Sior o făcea să înnebunească. Ar fi vrut să fie aproape de el pentru a-i povesti ce s-a întâmplat, ceea ce spuneau oamenii despre tatăl lor. Acum îi părea rău că nu îi spusese despre nunta lui Ing. Nu ştia de ce îl acoperise, de ce nu îi spusese lui Sior ce planuri îşi făcuse Sorian în privinţa prinţului din Gildaman. A adormit gândindu-se la fratele ei şi la cât de dor îi era de el.

*

Dimineaţa nimic nu se schimbase. Arkadios nu apăruseră, aşa cum sperase Tio. Doar soarele reuşise să străpungă norii grei încercând să îi alunge. La lumina zilei, vechiul regat părea mult

mai trist, iar razele ce cădeau pe câte o clădire îi descopereau istoria zbuciumată.

Sirona se simțea rău văzând toate astea, aproape că putea simți durerea străbunilor săi. Parcă vedea umbre fugind din calea măcelului, din calea armatelor cotropitoare. Un gând a străfulgerat-o puternic: să fi fost Aratt cel ce a distrus un minunat regat ce trăia în pace și bună înțelegere cu toată lumea? Nu, nu putea să fie așa, trebuia să existe o explicație logică pentru toate astea. Nu voia să-l întrebe pe Tio de teamă că răspunsul nu avea să fie cel pe care și-l dorea cu atâta ardoare. Cu siguranță trebuia să-i găsească pe arkadios pentru a afla adevărul, dar nu acum. Acum trebuia să-l găsească pe Sior și într-un fel sau altul trebuia să împiedice nunta lui Ing.

Era timpul să recunoască faptul că se gândise mai mult la Ing decât la Sior. Nu își mai putea ascunde sentimentele, cel puțin nu față de sine.

Glasul lui Tio a trezit-o din visare:

– Trebuie să găsim un gloobus, unul adevărat, nu o imitație de prost gust...

Fata și-a dat seama că bărbatul vorbea cu ea de mult timp, dar nu auzise nimic din ceea ce-i spuse. I-a zâmbit, ca și cum ar fi înțeles tot, însă Tio a rămas mirat.

– Tu ai înțeles ceva din ce ți-am spus eu?

Sirona s-a fâstâcit și a râs rușinată:

– Iartă-mă, dar nu eram atentă!

– Așa m-am gândit și eu. Spuneam că trebuie să ți se citească *Șarama*. În alte condiții nu aș fi fost de acord cu asta, dar cum nici tu și nici Sior nu vă mai amintiți ceea v-au spus ursitoarele la naștere, trebuie s-o facem. Pentru asta trebuie să găsim un gloobus adevărat care să fie și dispus să îți citească.

Sirona s-a amuzat de gravitatea glasului lui Tio:

– Tio, zău că nu te înțeleg. Și de ce te agiți atâta?

– Ascultă-mă, prințesă. Atunci când ursitoarele v-au dat binecuvântările lor v-au spus și niște lucruri ce țin de destinul vostru și pe care nu trebuie să le încălcați sub nici o formă. Altfel, destinul vă va fi schimbat și asta nu ar fi bine. De aceea trebuie să consultăm *Șarama*, dar doar un gloobus ți-o poate citi...

Un sunet ca de pași l-a făcut pe Tio să nu își încheie fraza. I-a făcut semn Sironei să tacă și cu mișcări rapide a tras caii

înăuntru. S-a apropiat de una dintre ferestre şi a privit afară. Ceea ce era mai rău urma să se întâmple.

– Sperienii ne-au luat urma, a anunţat-o în şoaptă. Încalecă şi fugi, am să-i ţin pe loc.

Sirona s-a apropiat de el speriată:

– Nu plec fără tine. Nici măcar nu aş şti pe unde să ies din infernul ăsta.

– O să te descurci. Sunt sigur. Şi apoi am să te prind din urmă. Fugi...

Fără alte avertismente Tio şi-a scos spada şi a sărit pe fereastră în faţa sperienilor. Sirona era încă nehotărâtă. Ar fi vrut să îl ajute pe Tio, să rămână cu el, dar în acelaşi timp ceva a împins-o spre calul cel mare, l-a încălecat şi i-a dat pinteni. În urma sa auzea urletele de durere ale bestiilor. S-a oprit pentru o clipă sperând că îl va vedea pe Tio urmând-o, însă l-a văzut căzut într-o baltă de sânge. Încă îşi mai flutura spada în aer, dar s-a dat bătut lăsând-o să cadă în timp ce părea că îşi dă suflul.

Sperienii au început să alerge spre ea, dar fata nu putea să facă nici cea mai mică mişcare. Îi privea cum alergă pe caii lor ce păreau ieşiţi din iad, cu spadele trase din teacă fluturându-le prin aer. Abia atunci a reuşit să-i dea pinteni calului. Animalul a nechezat nervos şi a pornit la trap urcând dealurile înverzite spre stâncile muntoase. Pe cât alergau mai redepe, pe atât i se părea că sperienii sunt tot mai aproape.

A mers în ritmul acesta până când s-a lăsat seara şi a ajuns suficient de aproape de munte. Încă nu vedea o cărare pe care să o parcurgă, dar sperienii erau tot în urma ei. A sărit de pe cal şi a început să urce pe pietrele mari ce păreau că sunt puse special pentru a fi urcate. Nu după mult timp, a găsit şi cărarea ce mergea în spirală spre vârful muntelui. Dar asta nu o scăpa de urmăritori. Văzându-i că sunt hotărâţi să o urmeze, a adunat câteva pietre şi a aruncat în ei. Sperienii se fereau cu agilitate, nelăsându-se impresionaţi.

În depărtare a reuşit să vadă un alt cal ce ţinea în şa un om covârşit de durere. Şi-a dat seama că era Tio. Era fericită că îl vede chiar dacă reuşea să îşi dea seama că este rănit destul de grav. Bărbatul i-a făcut semn să urce, urmând la rândul său o altă cărare, apoi a dispărut în stâncă. Fata a alergat spre locul în care dispăruse Tio, încercând să găsească intrarea.

Sperienii aproape că o înconjuraseră. Nu mai ştia ce să facă. singura soluţie ar fi fost să sară, dar era mult prea sus şi cu siguranţă s-ar fi zdrobit de piatră. S-a lăsat pe peretele rece încercând să se odihnească pentru o clipă. Atunci a simţit cum se rostogoleşte pe spate lovindu-se violent de câteva pietre. În faţa ei noaptea a dispărut fiind înlocuită de un perete de piatră şi un întuneric profund.

A închis ochii sperând că visul o să dispară, dar nu s-a întâmplat aşa. Era undeva în interiorul muntelui şi îşi auzea inima cum bate cu putere:

– Tio! a strigat mai mult în şoaptă, apoi vocea ei a prins curaj şi a strigat tot mai tare, zeci de ecouri ridicându-se şi izbindu-se de pietre.

Nu era acolo; cu siguranţă că deschisese altă poartă şi acum era singură în interiorul Ősseatului, acolo unde se nasc toate coşmarurile. Îi era frică, atât de frică încât îi venea să izbucnească în plâns, dar a tras aer în piept încercând să se îmbărbăteze. Nu ştia cât de mare este locul acela şi nici nu vedea încotro să-o apuce.

După un timp, ochii i s-au obişnuit cu întunericul. A reuşit să observe câteva desene bizare pe pereţii de culoare pământie. În jur se înălţau plante ce se încolăceau pe o coloană ce părea a fi sculptată. După coloana încolăcită de plante se observa o alee îngustă. Pe cât privirea i se obişnuia mai mult, pe atât era mai îngrozită. Pereţii erau umezi şi vâscoşi, ca şi cum o substanţă lipicioasă s-ar fi prelins de undeva de sus.

A decis să urmeze cărarea, căci chiar dacă ar fi reuşit să iasă pe unde a intrat, cu siguranţă sperienii ar fi aşteptat-o. Teama era mare, ştia că în acei munţi se ascund cele mai ciudate fiinţe şi spera să nu se întâlnească cu nici una dintre ele.

A înaintat trecând pe lângă coloana sculptată. Studiind-o cu mai multă atenţie şi-a dat seama că fusese construită de o mână umană. Era sculptată în daltă având fire adânc încrustate ce se întindeau într-o unduire perfectă. Printre firele trasate cu precizie se putea descifra simbolul vulturului cu prada în gheare. Chiar dacă nu era prea clar, fiind desenat într-o formă alungită ce înconjura coloana, Sirona era sigură că este simbolul Şiarului. Simbolul ce le-a reprezentat neamul. Se întreba ce căuta acolo o coloană cu simbolul regalităţii. Dar şi-a continuat

drumul ocolind coloana şi afundându-se pe poteca strâmtă şi întunecată.

Se afunda tot mai mult şi nu găsea nici o cale de ieşire, drumul nu se lărgea deloc, părea că avea să meargă aşa la infinit. Într-un final, poteca a început să se lărgească, iar pereţii să se îndepărteze cu încetinitorul. Ajunsă la capătul culoarului, a descoperit că drumul se bifurcă. Era în cumpănă, nu ştia încotro s-o apuce. Până în acel moment nu i se întâmplase nimic imprevizibil, cu toate că teama o însoţise tot timpul. Acum simţea că, dacă va apuca drumul greşit, nu va fi tocmai în siguranţă. S-a aşezat pe pământul reavăn şi şi-a lăsat capul în mâini, iar lacrimile i-au pornit şiroaie.

Îşi dorea mai mult ca oricând ca Sior să fie cu ea. Era singură, era beznă şi îi era frică. Prea frică. Nici măcar nu avea curaj să închidă ochii pentru o clipă, de teamă să nu se trezească faţă în faţă cu cine ştie ce creatură.

Stătea acolo de mult timp, încercând să ia decizia corectă, când nişte glasuri nedefinite i-au sunat în urechi. Inima a început să i-o ia la trap cu o viteză uimitoare, iar picioarele i s-au înmuiat anormal de mult. Ar fi vrut să se mişte, să se ascundă în întuneric, dar nu îndrăznea de teamă să nu facă vreun zgomot. Pe măsură ce vocile se apropiau de ea, simţea că mai are puţin şi leşină. A adunat câteva pietre pentru orice eventualitate şi a aşteptat în linişte.

Paşii s-au oprit, dar ea tot tremura, le simţea răsuflarea destul de aproape. Apoi au pornit din nou auzindu-se cum sfarmă piatra sub tălpile lor. A vrut să fugă, dar era prea târziu, s-a simţit înconjurată şi a auzit sunetul metalic al unei arme ce ieşea din teacă.

A închis ochii vrând să alunge toate sentimentele ce o înconjurau, apoi glasul acela gros i-a răsunat în cap ca o lovitură:

– Am găsit-o!

Orice ar fi fost nu putea să privească. Se aştepta să se simtă târâtă prin praf şi ameninţată, dacă nu chiar ucisă. Încerca să se pregătească pentru ce e mai rău, dar nu putea, nu putea şi pace. Nu voia să creadă că norocul ei se sfârşise. Era prea devreme pentru ea, în curând avea să facă şaptesprezece ani, trebuia să-şi recapete Imperiul, să se mărite şi să aducă pe lume moştenitori. Avea multe de realizat şi nu voia să accepte că totul se va

termina acum. Când mâna puternică a atins-o a simțit că leșină. Lacrimile au pornit fără nici o noimă. A întredeschis ochii și privirea blândă a piticului a încurajat-o.

– Prințesă? a întrebat piticul.

Sirona l-a privit cu ochii în lacrimi. În fața ei era un pitic cu barbă lungă și împletită îngrijit, avea părul roșu și un chip plăcut. Era îmbrăcat într-un costum roșu, cu pantaloni de mătase ce îi acopereau genunchii și o cămașă ce îi scotea burta în evidență. De pantaloni erau legate două curele ce se încrucișau pe piept și treceau peste umerii grași.

Piticul i-a întins mâna ajutând-o să se ridice:

– Sunteți prințesa Sirona? a mai întrebat o dată.

– Da, a reușit să răspundă printre lacrimi și sughițuri.

– Eu sunt Orett.

Sirona a simțit că o cuprinde un val de fericire; îi venea să-l sărute pe pitic. S-a ridicat încercând să se țină pe picioare. O amețeală ușoară a pus stăpânire pe ea, dar și-a revenit repede:

– Cine ești tu? l-a întrebat pe pitic.

– Orett, doar ți-am spus.

Fata a zâmbit:

– Voiam să te întreb de unde știi cine sunt eu?

– A, asta este altă treabă. Vino după mine și am să-ți povestesc pe drum. Trebuie să te avertizez că s-ar putea să întâmpinăm câteva pericole, dar să nu îți fie teamă. Nu vor îndrăzni să ne atace.

– Cine?

Orett i-a făcut semn să-l urmeze fără să-i răspundă la întrebare.

*

Mergeau de mult timp pe cărări ce se tot bifurcau, coborau și urcau. Zeci de ochi roșii și reci îi urmăreau de prin scorburile create în stâncă. De multe ori simțise pericolul apropiindu-se, dar părea că de fiecare dată se răzgândește.

După ce au urcat pe un drum șerpuitor au ajuns într-un tunel luminat de câteva făclii ce răspândeau o lumină albăstruie, dând o culoare mistică lucrurilor din jur. Au trecut de tunel și au pătruns într-o sală micuță înconjurată de coloane de marmură. În

mijlocul lor se afla un jilț aurit, iar în fața jilțului era o carpetă din lână.

– Așează-te, i-a făcut semn piticul arătând spre carpetă.

Fata l-a ascultat așzându-se turcește pe lâna moale și călduroasă:

– Stăpânul o să vină îndată și o să vă explice tot ceea ce trebuie să știți. Până una alta am să vă aduc ceva de mâncare.

După câteva minute, câteva fete tinere au venit purtând pe mâini platouri întregi cu mâncare. Fetele erau foarte frumoase, îmbrăcate în mătăsuri transparente, ceea ce o ducea cu gândul la un harem. După ce a terminat de mâncat, tăvile au dispărut ca prin minune. Sirona a început să se simtă nesigură, îi era din nou teamă.

Pași fermi s-au auzit călcând piatra groasă. Și-a întors privirea și a zărit un tânăr cu părul blond ca aurul, cu ochi profunzi, înalt și îmbrăcat ca un prinț adevărat. Tânărul a făcut o reverență în fața ei și i-a zâmbit înspăimântător de grațios:

– Eu sunt Regele Turzd, s-a prezntat cât mai simplu cu putință.

Dintr-o mișcare s-a așezat lângă ea privind-o atât de pasional încât a făcut-o să roșească.

– Bănuiesc că te întrebi cum am aflat de tine.

Sirona și-a retras privirea simțindu-se ușor stânjenită:

– Sigur că mă întreb, i-a răspuns în doi peri cu toate că încerca să pară cât mai drăguță cu putință.

– Nu e o poveste prea lungă așa că am să ți-o spun în câteva cuvinte.

Tânărul i-a luat mâna într-a sa studiindu-i fiecare trăsătură cu atenție. Sirona și-a retras ușor mâna și s-a depărtat de rege:

– Iartă-mă, s-a scuzat Turzd! Nu am vrut să te simți stingherită. Doar că..., s-a oprit pentru o clipă privind-o cu patimă. Înainte să te naști, tatăl tău mi-a promis că îmi vei fi soție.

Sirona a scos un sunet înfundat:

– Ce?

– A, stai liniștită! Acum nu cred că este cazul să ne mai întoarcem la trecut. Doar că ești foarte frumoasă, chiar dacă chipul îți este acoperit de pământ. Mă gândeam..., dar nu mai contează.

S-a îndreptat spre jilț și s-a așezat într-însul sperând că astfel Sirona nu se va mai simți stânjenită.

– Şi acum cred că îţi sunt dator cu o explicaţie. Acum doi ani zâna stelelor mi-a vorbit. Eu sunt regele muntelui şi singurul care-i ştie toate secretele. De aceea mi-a vorbit mie. Mi-a spus că într-o bună zi tu sau fratele tău veţi avea nevoie de ajutorul meu. Atunci m-a pus în legătură cu Păstrătorul şi de atunci comunicăm mai tot timpul, prin forţa gândului, a ţinut să explice. Acum câteva zile Păstrătorul m-a anunţat că l-a găsit pe Sior şi că bănuieşte că tu ai fost aruncată de sperieni în închisoarea muntelui. Se aştepta să evadezi şi să intri în munte, atunci m-a rugat să te caut şi să te protejez. Acum că te-am găsit trebuie să te trimit urgent în Gildaman. Păstrătorul mi-a spus că peste câteva zile va avea loc o nuntă ce trebuie împiedicată şi doar tu ai putea să o faci.

Chipul Sironei s-a înnegrit. Îi venea să urle de furie. Nici nu voia să şi-l închipuie pe Ing în braţele fiicei inamicului. Turzd i-a ghicit gândul şi a oftat:

– Cred că nu am nici o şansă să respecţi promisiunea lui Aratt, a spus vizibil deranjat.

Sirona s-a ridicat în picioare şi a făcut o reverenţă:

– Nu, nu cred că ai vreo şansă. Cum tatăl meu nu mai este ca să-mi ordone ce să fac, bănuiesc că sunt nevoită să iau deciziile de una singură. Îţi sunt profund recunoscătoare pentru că m-ai scos din beznă, cu toate că nu mă aşteptam să găsesc vreun regat pe aici. Nu vreau să par obraznică, dar pur şi simplu cred că iubesc pe altcineva.

Regele i-a aruncat un zâmbet trist:

– Crezi?

Sirona s-a fâstâcit:

– E o poveste complicată şi nu am de gând să ţi-o dezvălui.

– Are vreo legătură cu nunta din Gildaman? a întrebat cu şiretenie.

Fata a rămas stăpână pe sine preferând să-i întoarcă vorba:

– Am văzut că eşti înconjurat de multe fete pe aici. Crezi că aş putea să mă spăl şi să împrumut nişte haine?

Regele s-a dat bătut, cu toate că privirea lui pofticioasă nu dispăruse întru totul:

– Ştii, ai dreptate într-o privinţă. Tatăl tău nu mai este, nu încă. Dar eu cred că într-o zi o să apară şi o să-şi recâştige regatul...

– Regatul pe care l-a trădat? a întrebat Sirona lăsându-l pe rege fără replică.

– Sigur că poți să te speli și să împrumuți niște haine, s-a eschivat bărbatul.

A bătut din palme și în spatele fetei a apărut Orett. Sirona a făcut o plecăciune și a pornit după pitic, lăsându-l pe Turzd îngândurat și trist.

Piticul o conducea pe holuri diferite. Erau luxoase, acoperite de cristale, cu covoare de mătase și coloane înalte sculptate în diferite modele. De-a lungul holurilor se aflau uși, însă toate erau închise, doar undeva în lateral se aflau două uși mari, mult mai mari ca celelalte, ce se deschideau spre un lac înspumat. Încăperea arăta ca o adevărată baie, lacul era înconjurat de maluri de marmură pe care se aflau săpunuri parfumate și un halat de culoare albă. Tavanul era foarte înalt, aproape că nici nu se vedea și întreaga pardoseală era acoperită cu covoare de lână groasă.

– Una dintre fete o să vă aducă și hainele, a anunțat-o piticul.

– Stai! l-a oprit Sirona înainte să apuce să dispară în spatele ușilor. Aș dori haine bărbătești și o pălărie nouă, dacă se poate.

Orett a făcut o plecăciune politicoasă și a dispărut.

Sirona începea să se simtă bine. A aruncat hainele jerpelite și s-a afundat în apa caldă. Oasele începeau să i se destindă, iar gândurile negre îi dispăruseră în totalitate. Aproape că adormise când vocea suavă a unei copile a trezit-o:

– V-am adus hainele.

Sirona a privit-o pe copila îmbrăcată ca o adevărată prințesă. Nu semăna cu celelalte fete, cele pe care le zărise în camera tronului. Ea avea un chip nobil și o ținută regală, în nici un caz nu semăna cu o servitoare.

– Îți mulțumesc!

Fata a vrut să plece, dar s-a întors cu lacrimi în ochi:

– Mă iei cu tine?

Sirona a crezut că nu aude bine. Ochii i s-au bulbucat și o privea speriată:

– Poftim?!

– Ia-mă cu tine. Te rog!

Prințesa a ieșit din apă îmbrăcând în grabă hainele ce păreau luate din vistieria regelui.

– Ce vrei să spui?

Copila s-a apropiat de ea privind în jur pentru a se asigura că nu o aude nimeni:

– Turzd vrea să mă ia de soție. E un om nemilos, nu ascultă decât de un oarecare Păstrător. El conduce tot aici în sânul munților și nimic nu se mișcă fără voia lui. Știu că ție îți va da drumul, pentru că Păstrătorul i-a ordonat, iar el se teme. Ia-mă cu tine.

– Te-aș lua cu mine, dar cum să fac asta?

În ochii fetei s-a văzut o sclipire ciudată. A făcut poc din degete și s-a transformat într-un șoricel alb.

Sirona a scos un țipăt ascuțit. Era o vrăjitoare. O vrăjitoare adevărată. Fata a revenit la forma inițială:

– Acum vezi cum? Mă iei?

– Cum ai făcut asta?

Copila a chicotit mulțumită în timp ce Sirona o privea înspăimântată:

– Sunt un gloobus.

Fata și-a adus aminte imediat de ceea ce i-a spus Tio. Chiar dacă nu prea înțelesese mare lucru, știa că un gloobus ar putea-o ajuta, cel puțin în a-i citi *Șarama*, orice ar însemna. Trebuia să profite de situația ce i-o oferise destinul, chiar dacă ceea ce avea să facă era destul de periculos. Dacă Turzd își va da seama, cu siguranță că nu va ieși bine, mai ales că era atât de plin de el. Iar ochii aceia trădau secrete nenumărate. Îi confirmase că știa mai multe decât spune în momentul în care a vorbit despre trădarea lui Aratt și s-a eschivat să-i răspundă preferând să o trimită îndată să se relaxeze făcând o baie.

Sirona s-a apropiat de copilă și a întrebat-o:

– Cum te cheamă?

– Rufina, i-a răspuns simplu.

– Rufina, a îngânat Sirona. Îți dai seama că ceea ce îmi ceri este foarte periculos.

Copila a roșit și și-a plecat privirea:

– Nu aș fi făcut-o dacă aș fi văzut o altă scăpare.

– De ce nu te transformi în șoricel și pleci pur și simplu?

Fata a oftat și mii de lacrimi i-au inundat ochii mici și negri:

– Pentru că nu pot pleca de aici decât dacă sunt răpită. Turzd e un mare vrăjitor și m-a legat de el în felul acesta. Mi-a dat o

singură cale de scăpare, aceea de-a fi salvată de cineva din afara regatului. Altfel, nu am nici o şansă.

– Ce om minunat, a constatat fata nemulţumită. Bine, am s-o fac. Dar ai grijă să nu ne prindă pentru că eu nu-i pot face faţă.

Rufina s-a năpusit asupra mâinilor Sironiei sărutându-le cu patimă:

– Gata, şi-a retras Sirona mâinile de sub buzele ei subţiri. Îmi vei mulţumi dacă vom reuşi. Acum du-te de aici, nu vreau să te vadă pe lângă mine.

După ce copila a dispărut Sirona a început să se simtă ameţită. Era pusă în situaţii tot mai complicate, iar asta nu era tocmai bine. Dar nu putea să nu se gândească la fiinţa căruia o promisese tatăl său. I se făcea scârbă numai gândindu-se că ar fi putut fi regina întunericului şi a tuturor creaturilor ce sălăşluiesc într-însul.

Restul zilei a decurs destul de bine. A avut un pat cald şi mâncare, şi pentru moment asta era tot ceea ce-i aducea fericirea.

*

După două zile regele a chemat-o la el. I-a pus la dispoziţie o armată de şaisprezece soldaţi ce aveau să o însoţească până în Gildaman sub sigiliul regal al munţilor Ősseat. I-a oferit un cal la fel de alb precum Fulg de Nea, doar că era mult mai puternic, mai musculos. Turzd i-a dat şi suficiente provizii pentru un drum ce avea să dureze doar trei zile.

Înainte să plece a vrut să o roage ceva:

– Ştiu că nu mă placi şi că mă consideri o himeră a întunericului.

Sirona a fost uşor surprinsă de mărturisirea regelui, dar a încercat să-şi ascundă sentimentele. Turzd i-a simţit tresărirea, dar s-a prefăcut că nu observă şi a continuat:

– Nu sunt aşa cum crezi tu. Ăsta mi-a fost regatul dăruit de tatăl meu. Nu am ce face, nu mi-am dorit eu să fie aşa. Poate într-o zi, atunci când totul va lua sfârşit, ai să te mai gândeşti la promisiunea pe care tatăl tău i-a făcut-o părintelui meu cu mulţi ani în urmă.

Sironei nu-i venea a crede. Era atât de arogant şi de insistent, încât îi venea să-l pocnească, dar şi-a pus în evidenţă cel mai frumos zâmbet. Nu era momentul să facă pe nebuna, doar într-unul din sacii cărați de cai o avea pe Rufina şi nu voia să fie bănuită sau, în cazul în care ar fi fost prinsă cu „mâța" în sac, voia să lase o portiță de scăpare.

– Cred că după ce se va termina totul voi avea timp să mă gândesc cu seriozitate la promisiunea părintelui meu.

Tânărul i-a sărutat mâna producându-i fetei un sentiment de scârbă. Dacă nu ar fi fost într-o situaţie atât de delicată l-ar fi împins cât colo şi i-ar fi spus în faţă ceea ce simţea pentru el: scârbă. Însă a continuat să-i zâmbească.

Când s-a văzut pornită la drum s-a simţit ceva mai bine. Spera să nu-l mai vadă vreodată pe Turzd. Îi producea atâtea sentimente urâte, încât avea senzaţia că omul ăla scotea din ea toţi demonii. Era mândră că reuşise să-şi controleze furia; cel puţin acum se îndepărta de el.

După doar o oră de mers prin încăperile mari ale muntelui a zărit lumina. Se simţea fericită, în sfârşit avea să iasă din munte şi să se îndrepte spre fratele său. Dar chiar când să iasă l-a văzut pe Orett alergând spre ei. Gărzile s-au oprit silind-o şi pe ea să încetinească. Inima începuse să-i bată cu putere. Ştia ce va urma, ştia de ce piticul venise după ea.

Orett s-a apropiat şi i-a făcut semn să-şi dea urechea mai aproape de el. Fata s-a lăsat în şa încercând să ajungă până la pitic. Acesta le-a făcut semn gărzilor să se îndepărteze şi i-a şoptit:

– După ce ieşi, fugi mâncând pământul. Stăpânul şi-a dat seama că ai răpit-o pe Rufina şi nu ţi-o va ierta.

După ce i-a adresat cele câteva cuvinte le-a făcut semn gărzilor să dea pinteni cailor şi a salutat-o cu respect pe prinţesă.

De cum s-a văzut ieşită la lumina zilei, Sirona le-a ordonat gărzilor să meargă în galop. Dar ştia că Turzd nu îi va ierta aşa uşor nesăbuinţa, iar temerile sale se adevereau, căci în spatele ei a văzut o întreagă armată ce îi luase urma.

CAPITOLUL XIV
O NUNTĂ CU SCÂNTEI

Parl'lamanul era înconjurat de Zoticus, cel mai vechi oraş al Gildamanului. Palatul era aşezat în nord-estul oraşului, pe singura stânca existentă. Părea că este zidit în munte de natură, abia se zăreau, din depărtare, uşile de lemn şi zidurile de marmură. Din oraş se vedea ca un turn de fildeş înconjurat de râuri liniştite, însă pe măsură ce urcai, se observa un palat în adevăratul sens al cuvântului. Se întindea cât cuprindea-i cu privirea, avea nenumărate grădini ale căror flori răspândeau mirosuri îmbietoare. Pe fiecare colţ al construcţiei se aflau, introduse în pereţi, mici capele acoperite de geamuri colorate.

Parl'lamanul era înconjurat de o grădină mare, frumos îngrijită. Din ea plecau toate celelalte grădini făcând-o să se vadă de sus ca o floare cu petale multicolore. În fiecare dintre cele patru puncte cardinale ale grădinii se aflau chioşcuri amenajate luxos cu câteva măsuţe şi scaune din piele fină. Aleile din grădina principală se îmbinau, într-un joc ciudat, traversând şi ocolind palatul.

Construcţia era mare şi impunătoare în faţa locuitorilor din Gildaman. Avea câteva zeci de ferestre de toate mărimile şi formele, ferestre în care lumina soarelui se răspândea producând pete de culori.

În grădina principală zeci de servitori aranjau mese împopoţonate şi arcade înconjurate de flori, aşezau covoare fine pe alei şi curăţau fiecare părticică de iarbă. Pe lângă ei stătea un bărbat bine făcut, îmbrăcat în haine de catifea. Pe cap purta o coroană de aur, iar mâinile îi erau pline de bijuterii, chiar şi sceptrul era mult prea împopoţonat, de el atârnând lanţuri de toate felurile, acoperindu-i astfel desenul în formă de panteră. Bărbatul era înalt şi încă i se mai observau şuviţele negre pe sub părul cărunt, avea ochii mari, dar înconjuraţi de riduri, cu o strălucire albastră ca roua dimineţii.

Lângă el stătea o femeie. Femeia avea lacrimi în ochi şi chiar

dacă era o zi frumoasă şi însorită. chipul îi era schimonosit de durere. Ar fi vrut să oprească toate acele pregătiri, dar nu era în stare, voia să facă ceva, orice.

Pe poarta mare, albastră, a păşit o întreagă suită regală. Doi cai albi, pe al căror spate erau aşezate şei cusute de mână şi scărițe de mătase, începeau şirul însoțiți de doi călăreți îmbrăcați în mantii argintii. După cei doi cai, o trăsură albă, pe uşile căreia erau reprezentați vulturi cu prada în gheare, cu fire aurii şi scări învelite în carpete fine, îşi făcea intrarea trasă de patru cai ce purtau pe cap pene colorate, de păuni, şirul încheindu-se cu alți doi cai asemănători primilor.

Bărbatul cărunt a pornit spre ei arătându-le calea. Când suita s-a oprit, uşile regale ale trăsurii au fost deschise de doi lachei îmbrăcați în stofă albastră, lăsând să apară o prințesă cu ochii ca noaptea şi bucle roşcate. După ea a coborât un bărbat înalt, cu trup zvelt şi privire tăioasă, părând că tot timpul caută gâlceavă.

Chipul bărbatului s-a încălzit la vederea gazdelor, i-a întins mâna tinerei prințeşe şi împreună au făcut o reverență, urmată de un răspuns din partea gazdelor. Femeia, cu lacrimi în ochi, i-a poftit să intre în palat.

Uşile mari, din lemn lucrat şi vopsit în culoarea cerului, s-au deschis primitoare. Din sala principală venea miros de mâncare îmbinat cu mirosul busuiocului ce se răspândea în tot palatul. Au păşit pe marmura gri acoperită de covoare fine din mătase naturală. Pereții erau zugrăviți în culori pastelate pe fiecare fiind schițat câte un motiv al străvechiului popor. În spatele încăperii, aproape de ferestrele largi şi luminoase, se aflau două tronuri din cedru acoperite cu mătăsuri fine. Pe cele şase trepte, ce duceau spre tronuri, se aflau vaze cu desene complicate din ale căror orificii se înălțau flori de papură şi de crini.

În fața tronurilor regale se aflau şase jilțuri de lemn, lucrate de mână. Fiecare era înconjurat de fire aurite şi flori de busuioc. În fața jilțurilor se afla o masă plină de bunătăți şi în jurul mesei erau vaze de bronz din care îşi scoteau capetele plăpânde flori de toate culorile.

Întreaga sală era înconjurată de sclupturi albe, fiecare reprezentând câte un membru al neamului regal, iar în mijloc era reprezentată, într-un fel mult mai îngrijit, o zeiță sau o regină, ale cărei plete îi înconjurau trupul gol.

Bărbatul cărunt împreună cu consoarta s-au aşezat pe tronurile ce păreau să supravegheze întreaga încăpere. Două gărzi li s-au alăturat aşezându-se de o parte şi de alta a scaunelor regale şi câte o slujnică, ţinând câte o frunză mare şi rotundă, a început să le facă aer.

Regele şi-a poftit oaspeţii să ia loc:

– Vă rog, aşezaţi-vă!

Bărbatul a lăsat-o pe prinţesă să se aşeze prima după care a urmat-o aruncând priviri iscoditoare în jurul său:

– Mă bucur că te poţi ţine de promisiune, în cele din urmă, a vorbit bărbatul. Îmi era teamă că Ingvarr a „dezertat", şi-a arătat dinţii albi în încercarea de-a schiţa un zâmbet.

Regele a oftat încet pentru a nu fi auzit şi a încercat să pară cât mai senin:

– Ştii bine că nu m-ar fi făcut de ruşine. Doar că, se pare, a fost alergat de gărzile tale şi obligat să ocolească pe cine ştie unde.

Bărbatul a râs zgomotos scoţând în evidenţă o structură osoasă aproape scheletică:

– Trebuia doar să spună cine este şi gărzile mele l-ar fi lăsat să treacă.

– Da, poate cele umane, s-a revoltat regele în al cărui glas se simţea mânia. Dar nu s-a înţeles cu grumii şi nici cu sperienii.

Bărbatul din faţa sa rămăsese calm schiţând acelaşi zâmbet grotesc:

– Am o curiozitate, Stigandr. Ce făcea fiul tău în afara Gildamanului?

Întrebarea a căzut ca un fulger. Regina s-a schimonosit la chip părând că mai are puţin şi va plânge. Regele s-a ridicat şi l-a privit ameninţător pe interlocutorul său, în timp ce prinţesa privea cu pasivitate.

– Ţi-am spus şi am de gând să îţi repet, s-a înfuriat Stigandr. Am acceptat ca fiul meu să se căsătorească cu prinţesa Photine pentru a ne câştiga dreptul la liberă mişcare şi pentru a nu-mi pune supuşii în pericol prin începerea unui război. Eu ţi-am acceptat condiţiile tale, acum tu trebuie să le accepţi pe ale mele. Nu ai nici un drept să te interesezi de soarta fiului meu.

Bărbatul s-a strâmbat nemulţumit, dar a încercat să nu lase asta să-i strice dispoziţia:

– Ingvarr e şi copilul meu de acum în colo, mă gândeam...

– Gândeşti prea mult Sorian. l-a întrerupt regina ale cărei lacrimi păreau că o să explodeze dintr-o clipă în alta. Indiferent că îţi este ginere sau nu, tu nu ai dreptul să-mi controlezi copilul. Nici să nu te gândeşti.

– Prieteni, prieteni, a încercat Sorian să-i liniştească. Hai să nu începem o zi minunată cu o ceartă. Pentru *Şarama*, doar nu vreţi ca tinerii noştri să asiste la o asemenea ceartă, fără rost, cred eu. De acum încolo nu o să mă mai interesez de soarta fiului vostru. Era doar o curiozitate. Atâta tot.

Regele şi-a luat consoarta de mână şi a mângâiat-o pe dosul palmei încercând să o liniştească:

– Ingvarr va coborî în câteva clipe, a spus regele pe un ton aparent calm. Nu ştiam că o să sosiţi atât de repede şi l-am însărcinat cu o treabă.

– Nu îţi face griji prietene. Important e să apară la nuntă, a râs zgomotos ca o ameninţare.

Regele a încuviinţat printr-un zâmbet abia schiţat pe chipul palid. Îşi dorea să se pornească un uragan sau o furtună suficient de puternică pentru a-i înghiţi pe Sorian şi pe fiica lui. Dar a continuat să zâmbească, în ciuda sentimentelor ce îi răscoleau sufletul. Doar regina îşi arăta durerea fără nici un resentiment, ochii îi sclipeau de furie şi durere, iar trupul îi tremura.

Sorian îi prinsese acea privire, iar asta nu putea decât să-l bucure. Se hrănea cu tristeţile şi durerile celorlalţi. Îşi mângâia fiica pe cap ca pe o păpuşă de porţelan aruncând ocheade scurte spre suverani.

Liniştea dintre ei a fost întreruptă de sunetul balamalelor. Uşa din partea de vest s-a deschis lăsând să se vadă în spatele ei un hol lung îmbrăcat în diamante şi oglinzi. Tânărul a înaintat făcând o reverenţă. Hainele albe, mulate pe trup, îl făceau să pară mult mai înalt decât era în realitate. Avea părul strâns la spate, iar ochii îi luceau în lumina soarelui:

– Mamă, tată, li s-a adresat părinţilor cu deosebit respect. Rege Sorian, prinţesă...

– Iată un tânăr educat, l-a întrerupt Sorian în timp ce l-a strâns în braţe cu putere. Ing s-a dat în spate desprinzându-se din braţele regelui.

– Maiestate, cu tot respectul, nu cred că se cuvine, a încercat să se scuze prinţul.

Sorian s-a prefăcut că nu bagă de seamă şi l-a împins pe prinţ spre Photine:

– Hai, nu fii timid tinere, fă cunoştinţă cu viitoarea ta soţie.

Tânărul i-a aruncat un zâmbet sfidător în timp ce printre buze arunca un blestem. S-a apropiat de prinţesă sărutându-i mâna şi a luat loc pe jilţul ce-i era predestinat, fără să-i mai arunce vreo altă privire viitoarei soţii.

Peste puţin timp un alt cuplu şi-a făcut apariţia în marea sală a tronului. Cei doi au făcut o reverenţă şi şi-au prezentat omagiile tinerei perechi după care a dispărut pe uşa cea mare.

Ing era furios, iar bătrâna lui mamă putea citi în privirea lui durerea. Ştia că a greşit făcând pactul cu Sorian, dar el era viitorul rege şi trebuia să se gândească la soarta supuşilor.

Sorian s-a aşezat lângă el zâmbindu-i Photinei, apoi privirea i s-a îndreptat asupra suveranilor:

– Dacă totul este în ordine, cred că nu avem de ce să mai amânăm nunta. Mâine totul va fi pregătit şi ne vom încuscri. Acum, eu zic, să-i lăsăm pe tineri să facă câţiva paşi pentru a se cunoaşte mai bine. Sunteţi scuzaţi, a râs mieros.

Ing s-a ridicat primul ajutând-o pe prinţesă să facă acelaşi lucru, apoi au dispărut pe uşile de cristal, cele de lângă tronurile regale, acolo unde se afla parcul palatului.

Şi aici aleile erau acoperite de covoare fine ce imitau iarba. De jur împrejur erau brazi pitici ale căror ace străluceau în lumina soarelui. Florile îşi făceau şi ele loc printre băncuţele de piatră cu spătar sculptat. Prinţesa s-a aşezat pe prima bancă ce i-a ieşit în cale şi i-a făcut semn lui Ing să stea lângă ea:

– Vino Ingvarr, i s-a adresat pe un ton mieros.

Tânărul a făcut o grimasă, dar s-a controlat repede. Fără prea multă tragere de inimă s-a aşezat lângă Photine. Era frumoasă, nu putea nega asta, dar inima lui nu bătea în acea direcţie. Încă se gândea cu sufletul strâns la Sirona. Ar fi vrut să ştie dacă e bine, dacă Turzd o găsise. Pe Sior îl ascunsese în apartamentele sale, dar nici el nu fusese prea vesel în ultimul timp. Singurul prilej de fericire a fost când i-a găsit pe Gardian şi Păstrător, dar de atunci totul se transformase într-o aşteptare cruntă.

Ambii ar fi vrut să plece după Sirona, dar Liort le-a interzis, promiţându-le că va ajunge la timp pentru a împiedica nebunia. Ing nu înţelesese la ce se referea motanul, dar spera ca ea să se

întoarcă repede. până să apuce să se însoare cu fiica lui Sorian. Poate dacă ar vedea-o ar avea curajul să pună capăt nunții și să-i declare război lui Sorian.

Tânăra și-a strecurat mâna pe sub palma lui Ing arătându-și cel mai frumos zâmbet:

– De mâine voi fi soția ta, a chicotit ea mulțumită.

– Da, a oftat tânărul. Mâine va fi ziua cea mare.

Fata i-a întors capul spre ea cu o mișcare a mâinii:

– Eu cred că tu nu mă placi, și-a bosumflat buzele lăsându-și ochii în jos.

Ing s-a ridicat și s-a sprijinit de un brad:

– Ești foarte frumoasă doar că...

– Iubești pe alta?

Tânărul a oftat lăsându-și neliniștea să i se vadă pe chip:

– Nu ne cunoaștem, e prima oară când ne vedem, a spus în timp ce se juca cu o frunză în formă de ac. Ești o fată frumoasă și ai o poziție bună. Dar, ca să fiu sincer, nu îmi plac nunțile aranjate, mai ales atunci când sunt amenințat.

Photine a mărit ochii în semn de mirare, dar de îndată pe chipul ei a apărut același zâmbet cald:

– Nici eu nu eram convinsă înainte să te văd. Dar astfel putem ține Șiarul și Gildamanul sub aceeași putere și vom avea pace și de-o parte și de cealaltă. Și apoi, o să învățăm să ne iubim. Din câte știu eu și părinții noștri tot prin astfel de alianțe s-au căsătorit.

Ing nu o mai auzea. Nu voia să mai audă nici o singură silabă. S-a refugiat în gândurile sale zâmbindu-i din când în când. Ar fi dat orice să se întâmple o minune.

*

Seara s-a lăsat caldă și liniștită. Mirosul de busuioc s-a împrăștiat în întreg palatul făcându-și loc prin camerele mari și sofisticate. Sior privea pe fereastră de mai bine de o oră. Acum noaptea își ceruse drepturile punând luna să-i vegheze somnul. Dar el nu vedea cât de frumos este în jurul său, se gândea doar la Sirona. Liort nu-i mai vorbea, părea îngrijorat, iar asta îl năucea și pe el. Și-ar fi dorit să-i spună ceva, orice, însă Liort părea supărat, mâhnit și chiar îngrijorat.

Cu o seară în urmă îl auzise când vorbea în somn. Îl striga pe Turzd poruncindu-i să se potolească şi s-o lase în pace. Nu ştia cine este Turzd sau cea care trebuia lăsată în pace, dar un sentiment îi spunea că era vorba de Sirona.

Luna a început să lumineze cu putere lăsând ochiul să vadă dincolo de zidurile palatului, pe drumurile înguste şi pline de praf, pe marginea cărora se ridicau case de forme şi mărimi diferite. Case ce continuau să se înalţe până aproape de Dintar, iar de acolo nu mai putea observa decât câteva lumini împrăştiate haotic.

A tras draperia galbenă şi s-a îndreptat spre patul cu baldachin. O rază a pătruns prin draperie luminând pardoseala acoperită cu covoare moi şi pufoase. S-a aşezat pe marginea patului şi şi-a pus capul în palme. Îşi dorea atât de mult s-o revadă pe Sirona! Nici acum nu ştia cum se lăsase convins să nu plece îndată după ea. Nu îşi putea ierta una ca asta. De ce o lăsase singură în mâinile brutelor de sperieni? De ce? Dacă avea să păţească ceva nu avea să-şi ierte toată viaţa. Inima îi bătea cu putere şi grijile se accentuau tot mai mult.

Uşa s-a deschis scârţâind uşor. În lumina palidă a apărut T ce îl căra pe Liort, ca de obicei. Motanul a sărit graţios de pe spatele câinelui în braţele lui Sior:

– Am veşti... nu tocmai plăcute.

Tânărul l-a mângâiat uşor pe cap. Se aştepta la veşti neplăcute, era pregătit să le primească, doar le simţise toată ziua:

– E vorba de Sirona, nu-i aşa?

Motanul a coborât din braţele lui şi s-a cuibărit lângă T:

– Are probleme. Şi va trebui să mă asculţi cu atenţie. Cred că mâine vom avea o zi agitată, a miorlăit Liort.

Sior a tras aer în piept şi i-a făcut semn să continue.

– Regele Turzd a găsit-o. Acu trei zile i-a pus la dispoziţie gărzile sale şi i-a dat drumul. Dar Sirona nu s-a abţinut să nu facă o prostie pentru care şi-a atras furia lui Turzd. Am tot încercat să-l înduplec, dar nu a fost chip. Acum doar printr-un miracol va fi aici până mâine.

– Dar ce s-a întâmplat? a întrebat tânărul a cărui voce gravă a răsunat în toată încăperea.

Motanul şi-a lins lăbuţa şi l-a privit cu ochii săi galbeni ce se reflectau în noapte:

– O tâmpenie! A răpit-o pe mireasa regelui.

– Ce?! Doar nu vorbeşti serios. Sirona nu ar face niciodată una ca asta. Niciodată!

– Dacă nu mă crezi, nu mă crezi. Dar Turzd e furios, iar gărzile lui o urmăresc de când a plecat. Se pare că a ucis gărzile ce o însoţeau şi acum aleargă spre noi.

Tânărul a început să se plimbe nervos prin cameră când a observat că inelul de la tatăl său a început să lucească. S-a repezit spre el, dar strălucirea a pierit într-o clipă. Şi-a şters ochii fiind convins că a visat, apoi şi-a amintit de Sirona:

– Trebuie s-o găsim, Liort! Trebuie să mergem după ea.

– Te grăbeşti, tinere, a şuşotit motanul. Ai răbdare până dimineaţă, sunt convins că o să apară chiar dacă va aduce după ea o întreagă armată. Dar asta îi oferă un avantaj lui Ing, nu-i aşa?

– Ce vrei să spui cu asta?

Dar era prea târziu, motanul şi-a băgat capul în blana câinelui şi a început să sforăie mulţumit:

– La dracu', Liort! De ce nu poţi să porţi o discuţie până la capăt?

A rămas întreaga noapte ascuns după draperie urmărind drumurile înguste şi prăfuite.

*

Pregătirile de nuntă erau în toi. Toţi nobilii din cele trei Imperii se îngrămădiseră în curtea mare, făcând-o să pară neîncăpătoare. Coloane de marmură se ridicaseră peste noapte, flori, ornamente de toate felurile şi culorile, bolţi împodobite cu pene colorate şi copăcei de grădină ce dădeau o frumuseţe haotică şi uşor sălbatică. Mesele erau aranjate pentru petrecere, nimic nu lipsea dintr-un decor desăvârşit.

Sorian se plimba triumfător printre nobilii veniţi să vadă unirea celor doi tineri. Purta un veşmânt alb ce îl făcea să pară mult mai gras decât era în realitate, pe cap avea o pălărie cu boluri largi uşor aplecate pe părţi, iar în vârf avea o pană de corb. La brâu purta o spadă cu teacă din diamante albe ce străluceau în lumina soarelui. Era ziua lui de glorie. De îndată ce tinerii aveau să se căsătorească putea să deţină puterea şi în

Gildaman, iar asta îl făcea să strălucească de fericire. Totul era pe placul său.

Uşa mare a palatului s-a deschis, descoperind perechea regală. Regele era îmbrăcat într-un costum verde cu nasturi de diamant, de gât îi era prinsă pelerina regală din catifea fină, iar pe cap purta o pălărie mare ce-i acoperea ochii. În schimb, regina era simplă, purta o rochie elegantă de culoarea paiului ce îi acoperea în întregime trupul, având un guler lung ce îi ajungea până sub bărbie. Nu purta nici o bijuterie, avea părul strâns deasupra capului, ceea ce îi scotea în evidenţă bătrâneţea. Ochii îi erau plini de lacrimi şi de mânie, dar încerca să zâmbească.

Din spatele lor a apărut prinţesa. Era frumoasă, iar razele soarelui îi luminau părul roşcat dându-i o culoare uşor gălbuie. Rochia albă, cu nestemate albastre, îi venea ca turnată. Îi descoperea umerii perfect simetrici şi îi scotea în evidenţă colierul de diamante ce-l primise de la regele Stigandr. A păşit în lumina soarelui făcându-i pe toţi să o privească impresionaţi. Acolo, pe treptele palatului, semăna cu o adevărată regină.

Cel din urmă a apărut Ing. Chipul îi era inexpresiv, iar ochii adânciţi în orbite, semn că nu reuşise să doarmă întreaga noapte. Hainele îi erau mototolite, iar părul răvăşit. Cu toate astea, stătea acolo în faţa tuturor dorindu-şi să se isprăvească cât mai repede.

Oficialul, un bărbat scunduţ cu chelie, le-a făcut semn să se apropie. Photine a păşit elegant la braţul tatălui său, în timp ce Ing îi urma cu capul în pământ, sub privirea înlăcrimată a mamei.

Sorian şi-a sărutat fiica pe frunte şi i-a pus mâna într-a tânărului dându-le binecuvântarea lui, apoi s-a îndepărtat privindu-şi visul cu ochii.

Oficialul a ţinut un discurs scurt despre taina căsătoriei şi despre îndatoririle lor faţă de oamenii din popor. După ce şi-a ţinut discursul în faţa invitaţilor, a tras spada regelui Stigandr, cea care avea să oficieze cununia, şi i-a pus pe tineri să se aşeze în genunchi. Două copile cu părul bălai îmbrăcate în rochiţe albastre, s-au apropiat punându-le la picioare două perniţe albe pe care să poată îngenunchea.

Oficialul a început ceremonia de căsătorie, dar chiar în acel moment porţile palatului s-au deschis şi un strigăt i-a făcut pe toţi să tresară:

– Siorrrrrrr!

Ing s-a ridicat şi a privit peste mulţime. O recunoştea pe Sirona chiar dacă părul îi era acoperit de pălăria mare, însă în spatele ei a zărit o întreagă armată de călăreţi ce aveau chipurile ascunse de nişte măşti bizare. Fără să mai stea pe gânduri şi-a scos spada şi a pornit în apărarea fetei. A trecut peste invitaţii ce ţipau şi alergau înspăimântaţi, reuşind să le taie calea cotropitorilor.

Caii lor s-au oprit şi un bărbat şi-a făcut loc salutându-l pe prinţ:

– Nu vrem necazuri, a spus bărbatul. Daţi-ne fata şi vom pleca.

Ing le-a aruncat un zâmbet şi, fără să catadicsească a le răspunde, l-a împuns pe cel ce-i vorbise drept în inimă. Sior a ajuns şi el ţinând spada în mână. Lupta a început fără alt avertisment. Bărbaţii cu chipurile acoperite şi-au scos spadele şi încercau să-i lovească pe tinerii ce îi înfruntau. După doar câteva minute, cei ce mai rămăseseră în viaţă au luat-o la fugă, lăsându-i pe tineri să câştige de data asta. Însă înainte de-a dispărea cu totul le-au promis că Turzd nu va lăsa lucrurile nerezolvate.

Sorian îşi privea cu mândrie viitorul ginere, cu toate că nu înţelegea cine este tânărul său prieten şi de ce nu fusese invitat la ceremonie. Înainte să se poată apropia de ei a văzut-o pe Sirona sărind în braţele celor doi şi îmbrăţişându-i cu putere. Când şi-a aruncat pălăria lăsând să i se vadă pletele blonde, Sorian a simţit că îşi iese din minţi:

– Ingvarr! l-a strigat furios. Ai o datorie aici. După ce se termină ceremonia poţi să îţi saluţi prietenii.

Sirona l-a privit pe prinţ cu ochi rugători şi înlăcrimaţi. Sior ar fi vrut să poată face ceva, să o ia de acolo sau orice altceva. Îşi dădea seama că situaţia era periculoasă, iar Sorian ar fi putut bănui cine sunt. A tras-o pe sora sa de mână încercând să o îndepărteze de Ing. Dar ea s-a smucit din strâmtoarea fratelui şi a alergat în braţele lui Ing:

– Dacă faci asta îţi jur că atunci când o să-mi recuceresc regatul am să îţi declar război, i-a spus furioasă.

Ing a râs cu putere, în timp ce toată lumea se uita curioasă spre ei. Prinţul a sărutat-o pe frunte şi a întrebat-o în şoaptă:

– Crezi că mai rezişti?

– Să mai rezist la ce?

– Să fugi.

Fata i-a zâmbit mulțumită și i-a făcut un semn lui Sior să fie pregătit. Acesta a înțeles imediat și a dispărut pe ușa palatului pentru a-l anunța pe Liort și pentru a pregăti caii.

Sorian încerca să pară calm. S-a apropiat de viitorul ginere lunându-l pe după umeri după care l-a îndemnat să meargă spre Photine:

– Trebuie să terminăm ce am început, i-a șoptit bărbatul.

Ing i-a dat mâna la o parte furios. Pentru prima oară în acea zi, în ochii lui se citea o fericire ascunsă. A aruncat o privire spre regină, ce părea că-l imploră să plece odată, numai să plece, și spre tatăl său care îl aproba din priviri. Tânărul s-a cocoțat pe o masă atrăgând atenția invitaților, în timp ce Sorian se îngălbenise de mânie:

– Dragi oaspeți! a urlat prințul pentru a se asigura că se face auzit. Nici astăzi și niciodată nu va avea loc o nuntă între mine și umila prințesă de acolo. Mărețul Sorian mi-a amenințat tatăl cu războiul dacă nu mă însor cu ea. Atunci să fie război, dacă așa dorește regele, dar nu am să mă vând nici măcar pentru poporul meu.

Un murmur de spaimă venea dinspre invitați, dar cel mai negru de mânie era Sorian care îl privea cu atâta ură de parcă ar fi vrut să-l străpungă drept în inimă:

– Dacă vrei război, atunci îl vei avea. Gărzi...

Zeci de sperieni s-au repezit spre invitați. Sirona a alergat spre palat ascunzându-se după tronurile regale, urmată de Ing și de cei doi suverani. În scurt timp li s-a alăturat și Sior împreună cu cele două animale:

– Și acum? a întrebat Sior.

Sirona a scos de la piept un șoarece alb care, spre surprinderea tuturor, a luat înfățișare umană:

– Ajută-ne! a rugat-o fata pe copila gloobus.

– Cine este? a întrebat Ing.

Sirona nu a avut timp să-i răspundă, iar copila a scos din propriile mâini o aură albastră cu care a blocat ușa:

– Nu va dura prea mult, le-a mărturisit copila. Trebuie să fugim prin altă parte.

Regele le-a făcut semn să-l urmeze. Au traversat două holuri lungi îmbrăcate în oglinzi și diamante, apoi au urcat în grabă scările din marmură fină acoperite cu carpete de mătase albastră, intrând mai apoi într-o încăpere mică și întunecată. Stigandr a aprins

o torță atârnată în perete lăsând să se vadă zecile de biblioteci ce-i încojurau. Pe măsură ce lumina devenea mai puternică, camera se mărea tot mai mult descoperind bibliotecă după bibliotecă.

Regele s-a repezit spre una din ele împingând-o cu forță. Aceasta s-a deschis lăsându-se greoi. În spatele ei erau câteva felinare agățate în cuie ce păreau că își așteaptă stăpânii:

– Plecați pe aici, le-a vorbit regele. Veți coborî până la nivelul cel mai de jos, acolo veți găsi provizii și caii pe care i-am pregătit pentru cazul în care așa ceva avea să se întâmple. Apoi mergeți după susurul râului. Aveți mult de mers, dar când nu veți mai auzi apa ce curge prin pereți, veți ști că pe acolo este ieșirea. Drumul vă va duce până în Valea Adâncă. De acolo nu mai aveți decât o zi de mers până la Őriat.

Și-a scos din buzunarul hainei un ceas de aur cu un simbol ciudat pe care i l-a înmânat lui Sior:

– Ține! Dă-i asta lui Norian, o să vă explice el totul. Aveți mare grijă. Sorian s-ar putea să-l scoată pe Aratt din ascunzătoare. Să nu vă încredeți în vorbele lui. Să nu vă încredeți decât unul în celălalt și în Norian. El vă va spune secretul profeției. Acum duceți-vă!

– Dar voi? a întrebat Ing.

Regina l-a strâns în brațe dându-i o sărutare:

– Tu ești speranța noastră. Acum pot să mor fericită. Sper doar că tu și cu Sirona vă veți căsători și veți avea o grămadă de urmași demni de numele nostru.

– Dar trebuie să veniți cu noi, i-a rugat Sirona.

Suveranii au îmbrățișat-o. Regele și-a scos de la brâu spada pe care fata a recunoscut-o imediat:

– Ține-o! Ți-am păstrat-o eu. Nu trebuie să vă gândiți la noi. Voi aveți destinul vostru. Acum plecați și adunați o armată suficient de puternică pentru a-l zdrobi pe Sorian. *Șarama* să vă aibă în pază!

Cu lacrimi în ochi, suveranul i-a împins pe holul slab luminat și a tras ușa în formă de bibliotecă. Pașii soldaților se auzeau tot mai aproape. A scos din haină un pumnal, și-a sărutat soția, după care a înjunghiat-o, apoi a urmat-o lăsând în urmă două trupuri neînsuflețite într-o baltă de sânge.

CAPITOLUL XV
PASAJUL DE SUB PĂMÂNT

Drumul era alunecos, plin de pământ lipicios şi gâze de toate felurile. Mirosul era închis şi umed, aproape insuportabil, iar pereţii erau aproape lipiţi, lăsând un drum mic pe care abia putea păşi o singură persoană. Culoarul de pământ era slab luminat, din cinzeci în cinzeci de metri se afla câte o torţă ce părea să fie aprinsă de când lumea.

Culoarul era şerpuitor pierzând urmele călătorilor în spatele câte unui colţ întunecat. Pe măsură ce înaitau drumul începea să devină mai luminos iar pământul începea să se întărească uşurându-le mersul. Mirosul greu, închis, începea să se dizolve lăsând în urmă doar mirosul umed ca de mucegai ce se îmbina cu puţin aer curat.

După aproape o oră de mers, în faţă le-a apărut un şir de trepte ce se afundau şi mai adânc sub pământ. Aici drumul nu era luminat şi pe măsură ce coborau întunericul punea stăpânire pe locul acela. Când ultima treaptă a fost coborâtă s-a simţit un iz de apă proaspătă ce părea să vină de undeva din apropiere, apoi, ca din senin, s-au aprins două torţe luminând pereţii de pământ, umezi şi lipicioşi. Era o încăpere mare cu podea din lemn şi tavan din piatră. În jurul lor erau tot felul de cufere şi saci în care erau ascunse provizii. Undeva în umbră se aflau cei patru cai, ce păşteau liniştiţi dintr-o mică oază înverzită. Într-un alt colţ se aflau pături curate şi saci. Sior şi-a scos bagheta făcând ca din vârful argintiu să iasă o lumină plăcută ce a luminat întreaga încăpere. Lumina produsă de baghetă a descoperit într-un alt colţ un cufăr plin cu bani şi cu bijuterii pe care regele, cel mai probabil, le ascunsese acolo pentru zilele grele ce aveau să urmeze sau chiar pentru situaţia de faţă, pe care o prevăzuse chiar înainte să se întâmple. Pivniţa ascundea în pereţii scorojiţi gângănii de difereite mărimi şi şobolani ce încercaseră din răsputeri să fure proviziile lăsate în siguranţă.

Sirona se simţea prea obosită şi tristă pentru a mai continua.

Fără să-i pese de podeaua rece şi umedă s-a aşezat pe jos lăsându-şi trupul să se relaxeze. Rufina a urmat-o imediat simţind aceeaşi oboseală cruntă.

– Nu cred că pot continua, a spus Sirona. De trei zile alerg încontinuu, nu am mâncat, nu am băut, nu m-am oprit nici o clipă. Jur că dacă nu închid ochii o să mor.

Sior părea uşor nervos, în timp ce Ing simţise moartea părinţilor şi se aşezase într-un colţ fără să scoată nici un cuvânt:

– Ce te-a apucat să-i răpeşti mireasa lui Turzd? a întrebat Sior pe un ton mustrător. Dacă ai fi avut un pic de minte ai fi ajuns în siguranţă escortată de gărzile lui.

Sirona a privit-o pe copila de lângă ea. Ar fi vrut şi ea să aibă puterea să o lase acolo, dar nu putuse, mai ales după ce l-a cunoscut pe Turzd. Mai degrabă ar fi omorât-o ea şi nu i-ar fi părut chiar atât de oribil ca o viaţă alături de fiinţa aceea grandomană ce se credea buricul pământului şi care îi făcuse chiar şi ei avansuri. Gândindu-se la Turzd a făcut o grimasă. Cu greu le-a povestit celor de faţă prin câte a trecut şi cum a ajuns în faţa lui Turzd. Când le-a povestit că regele i-a propus să-i fie soţie, Ing s-a întunecat de tot simţind că îl urăşte pe regele Ősseatului şi că l-ar fi ucis cu cea mai mare plăcere.

După ce le-a spus motivul pentru care s-a hotărât să o salveze pe Rufina, Sirona a fost nevoită să-i povestească fratelui despre Aratt, despre întâlnirea cu Tio, pe care îl pierduse undeva în stâncile Ősseatului, şi despre cum acesta îi confirmase oarecum că tatăl lor era un trădător.

Sior căzuse pe gânduri nedorind să accepte tot ceea ce aflase, aşa cum făcuse şi Sirona la început. Însă, ceva îl chiuia mult mai mult decât Aratt, al cărui trecut nu dorea să-l analizeze pentru moment:

– De ce nu i-ai spus lui Turzd de Tio? L-ar fi putut găsi.

Fata a tras o pătură din cele găsite în pivniţă şi a pus-o pe ea ca pe o haină:

– Dacă i-aş fi spus de Tio m-ar fi ameninţat cu întemniţarea lui şi m-ar fi obligat ca într-o zi să mă întorc şi să-mi ţin promisiunea pe care tata i-a făcut-o. După ce m-am hotărât să o iau pe Rufina cu mine m-am gândit din nou la asta, dar atunci nu ar mai fi avut nici un sens să-i spun pentru că l-ar fi ucis pe Tio. M-am gândit că aşa mai are o şansă. Dacă îl va găsi Orett sunt sigură că îl va ajuta.

Între ei s-a lăsat o liniște apăsătoare. Sirona a adormit în cele din urmă strângând-o pe copila gloobus în brațe. Ing a rămas în cel mai întunecat colț lăsându-și sufletul să umble îndurerat prin locuri doar de el știute, în timp ce Sior a încercat să smulgă de la Liort măcar un cuvânt de infirmare în ceea ce-l privea pe Aratt. Dar așa cum se obișnuise deja, motanul nu a scos nici un sunet, lăsându-l să creadă că tot ceea ce-i povestise Sirona era în mare parte adevărat.

Gândurile lor erau atât de chinuitoare încât aerul părea din ce în ce mai apăsător și mai greu de respirat. Nici unul nu a fost în stare să se mai miște din locul în care se proptise. O zi și o noapte nu s-au mișcat în încercarea de a-și pansa rănile sufletești.

*

Atât făcliile, cât și bagheta s-au stins, lăsând întunericul să le pătrundă în suflete. Doar Ing, încărca proviziile pe cai și păturile ce aveau să le țină de cald în nopțile sub cerul liber.

Sior încă îl mai cicălea pe Liort chiar dacă motanul părea să doarmă profund pe spatele prietenului său. Tânărul simțea că o să-l strângă de gât dacă îl lasă cu toate acele întrebări fără răspuns. Și-a aruncat ochii spre Sirona care încă dormea ținând-o în brațe pe mica ei prietenă, când a văzut o lumină roșiatică ce-i străbătea tunica regală. A băgat mâna în buzunar și a observat că inelul luminează din nou, ca și cum ar fi dorit să-i transmită un mesaj. A aprins bagheta luminând din nou încăperea, pentru a studia mai bine fenomenul.

Ing a observat imediat lumina palidă, roșiatică ce provenea din simbolul regal și cu o singură mișcare l-a luat din mâna tânărului:

– Asta nu e bine, a murmurat mai mult pentru sine. Sirona o fi pățit la fel?

Sior îl privea pierdut nu își putea închipui că e ceva în neregulă, presupusese că era normal ca simbolul să lumineze:

– De ce nu e bine? l-a întrebat în șoaptă.

Ing a tras cu ochiul spre Sirona care dormea profund, apoi l-a tras pe Sior lângă cai pentru a se asigura că nu sunt auziți:

– Încearcă să ia legătura cu voi, i-a spus Ing. Magie... a rostit misterios.

– Magie?

Ing a scos din buzunar o batistă de mătase de culoarea safirului şi a pus inelul în ea înfăşurându-l bine:

– Ţine-l! O să înceapă să lumineze tot mai mult, cred că o să-ţi transmită şi vise, vise foarte reale. Ai grijă să nu-ţi pierzi minţile.

– Despre ce tot vorbeşti?

Ing şi-a înfipt mâinile în umerii lui şi l-a privit în ochi:

– Dacă îţi spun acum nu vei înţelege. Va trebui să-ţi arăt, îndată ce vom ajunge în Oriat, acum nu am ustensilele necesare.

– Dar despre ce e vorba? a insistat Sior.

Prinţul i-a făcut semn să tacă observând că Sirona începe să se trezească:

– Toate la timpul lor! i-a şoptit. Toate la timpul lor, şi fără să-i mai spună altceva s-a îndreptat spre fată se întindea fericită că reuşise să închidă ochii şi să alunge oboseala.

A deschis ochii în acelaşi timp cu Rufina. Fetele s-au privit mulţumite pentru cele câteva ore de somn ce le-au mai alungat oboseala. Într-un fel sau altul Sirona se simţea legată de soarta copilei gloobus:

– Şi acum? a întrebat-o. Ce mă fac cu tine?

Copila i-a zâmbit mai mult în semn de mulţumire:

– E suficient să ajung în Dintar, de acolo mă duc acasă.

Sirona a privit spre cei doi tineri şi s-a apropiat de urechea copilei:

– Ai putea să-mi citeşti *Şarama*?

Chipul copilei s-a întunecat. Doar foarte puţini gloobus făceau asta şi citirea marii cărţi era un lucru foarte periculos chiar şi pentru cei mai învăţaţi dintre ei. Ştia cu siguranţă că foarte puţini din cei care se refugiaseră undeva în umbra Dintarului făceau aşa ceva. S-a îndepărtat de Sirona ca şi cum ar fi vrut să scape de răspuns şi a schimbat subiectul:

– Ar trebui să plecăm. Până ajungem în Dintar toate gărzile vor fi deja acolo.

Sirona s-a repezit la ea trântind-o de perete:

– Ascultă-mă, copilă! Eu mi-am riscat pielea pentru tine. Puteam să mor. Îmi eşti datoare măcar cu atâta.

Ing şi Sior au intervenit imediat văzând că între cele două ies scântei. Doar T'şi Liort priveau calmi.

– Ce se întâmplă aici? a întrebat Sior.

Sirona nu l-a băgat în seamă şi a continuat să-şi fixeze privirea în cea a Rufinei, privind-o ameninţător:

– Măcar răspunde-mi!

– Dă-mi drumul dacă nu vrei să te rănesc, s-a smucit copila ale cărei mâini începuseră să lucească într-un mod ciudat.

Ing s-a apropiat de Sirona şi a tras-o înapoi:

– E un gloobus, Sirona, i-a spus Ing. Ar trebui să o laşi, poate să-ţi facă rău.

– Fiinţă nerecunoscătoare, a urlat fata cât a putut lăsându-şi lacrimile să-i inunde faţa. Trebuia să te las cu bruta de Turzd.

Copila şi-a plecat capul ruşinată şi a şoptit timid:

– Eu nu pot şi nici ceilalţi, cei învăţaţi, nu ar face una ca asta. Dar ştiu pe cineva care te-ar putea ajuta, doar că există o problemă. Nu ştiu cum am să te bag în oraş. În marele oraş al Umbrei. Doar un gloobus ştie drumul şi doar el îl poate găsi şi intra.

– Chiar mă ajuţi? a sărit Sirona.

Fata şi-a plecat capul aprobând uşor. Sior a intervenit imediat:

– Îmi spune şi mie cineva despre ce e vorba?

În ochii lui Ing se citea aceeaşi întrebare.

Sirona nu ar fi vrut să le spună, ştia că Ing nu va fi niciodată de acord şi cu siguranţă că nici Sior nu ar fi aprobat. S-a fâstâcit un timp şi până la urmă a fost nevoită să le dezvăluie adevărul despre *Şarama* şi despre ceea ce îi spusese Tio în legătură cu faptul că ar fi trebuit să-şi amintească despre noaptea în care ursitoarele le dăduseră binecuvântarea lor. Spre surprinderea ei, lui Ing i s-a părut o idee foarte bună, cu toate că şi el era încurcat de faptul că o arkadios nu îşi aminteşte întâlnirea cu ursitoarele.

– Asta doar dacă nu a fost de vină magia, a spus tânărul. Dacă magia ursitoarelor a fost inversată...

– Oglinzile, l-a întrerupt Rufina. Dacă aş reuşi să ajung în preajma a două oglinzi de cristal pusă una în faţa celeilalte nu ar mai fi nevoie de *Şarama*.

Gemenii se priveau fără a înţelege nimic. După o linişte de câteva clipe Sior a intervenit:

– Ce e cu oglinzile?

Rufina vru să-i explice, dar Ing a împiedicat-o:

– Nu e momentul, a hotărât prințul. Prefer să le arăt pe urmă. Astfel vor înțelege ceea ce vorbele nu le vor spune. Vor vedea cu ochii lor.

– Ce? au întrebat gemenii într-un glas.

– Ar fi mai bine să plecăm, le-a tăiat-o Ing. Când vom ajunge în Oriat, în palatul lui Norian, vă voi arăta. Până atunci nu mai puneți întrebări, oricum nu ați înțelege dacă v-am explica. Este și așa destul de periculos.

Ochii Sironei s-au umplut de ură:

– Sior! a țipat ea. Întreabă-ți pisica despre ce e vorba.

Tânărul a lăsat ochii în pământ neputincios:

– De când am intrat aici încerc să-i smulg câteva răspunsuri. Dar când nu vrea să-mi vorbească, nu vrea și gata.

Fata simți că leșină. Își dorea să afle odată ce se întâmplă; se săturase ca toată lumea să o ducă cu vorba, însă s-a lăsat păgubașă pentru moment.

Chiar când se pregăteau să plece, Liort i-a atras atenția lui Sior, ademenindu-l mai departe de ceilalți:

– Nu îmi pune întrebări în preajma unui gloobus, l-a mustrat motanul. Și mai ales nu vă lăsați pe mâna ei, ăștia nu sunt niciodată ceea ce par a fi.

– Dar..., a încercat tânărul să vorbească.

– Fără nici un dar, i-a tăiat-o scurt felina. O să vorbim atunci când o să-ți spun eu. Până atunci fii cu ochii în patru și ascunde inelul ăla în cât mai multe cârpe. Acu' să mergem!

Tânărul s-a lăsat păgubaș urmându-și tovarășii de drum.

Pe măsură ce se îndepărtau de magazie, susurul izvorului ce străbătea pereții începea să-și facă simțită prezența. Călătorii au început să urmeze susurul râului. Drumul era mult mai acceptabil în partea aceasta a tunelului. În fața lor se ridicau galerii mari, iar în fiecare erau încropite trepte de pământ sau piatră, se ridicau coloane de-a lungul și de-a latul galeriei, învelite în fel și fel de materiale, unele mai frumoase ca altele, iar pereții erau mai mult din piatră, ca și poteca pe care copitele cailor răsunau provocând zeci de ecouri.

După ce au trecut de galeriile mici au ajuns într-o galerie de cinci – șase ori mai mare decât celelalte. Încăperea avea zeci de trepte dispuse cam în toate colțurile: unele coborau, altele urcau.

iar două dintre ele se bifurcau atât în coborâre, cât şi în urcare. Întreaga galerie era acoperită de coloane mari ce păreau să susţină tavanul. Coloanele erau dispuse pe margine şi lăsau loc între ele atât cât să încapă o singură persoană. În mijloc se vedeau urmele unei mari catedrale ce, probabil, fusese construită înainte ca regele Sigandr să descopere pasajul. Cioturi de lumânări erau împrăştiate pe pavajul ce, odată, fusese de culoarea soarelui la apus. Acum se mai vedeau doar câteva urme din modelul ce părea să reprezinte un şarpe încolăcit în jurul unei păsări din care rămăsese doar aripa. În jurul simbolului încă se mai observau bucăţi de mătase ce probabil erau puse pentru ca cei ce se rugau să nu îşi jdrelească genunchii.

Undeva, ascunsă de câteva pietroaie, rămăsese ruina unei fântâni ce părea să coboare şi mai jos în pământ. Se observa, pe după pietroaiele căzute, modelul regal al fântânii. Era foarte joasă, aşa cum numai regii construiau în interiorul palatelor, iar marginile erau învelite în catifea fină. Chiar şi bucata de marmură, ce acoperea intrarea în fântână, rămăsese la locul ei fără să fi suferit vreo alterare:

– A fost pusă de curând, a constatat Ing care studia cu interes. Ajutaţi-mă să dau pietrele la o parte.

Gemenii i-au sărit imediat în ajutor lăsând-o pe Rufina să aibă grijă de cai sub stricta supraveghere a motanului ce nu o scăpa din ochi.

Tinerilor le-a luat aproape o jumătate de oră să croiască intrarea spre fântână. Când munca a fost terminată, Ing şi Sior au dat la o parte bucata de marmură descoperind fântâna:

– Luminează-mi! l-a rugat Ing pe Sior.

Băiatul a scos bagheta ce părea să-i ghicească fiecare gând şi a îndreptat-o spre rotundul fântânii luminând în adâncime.

Imediat ce s-a făcut lumină au descoperit o scară din funie ce cobora la vreo doi kilometri adâncime. Acolo se vedea o podea de granit luminată slab din partea de est. Chiar şi interiorul fântânii era mat, fără ca vreo piatră să iasă mai în evidenţă sau să intre mai mult în pământ. Părea că fusese construită pentru un rege, iar acolo se afla o intrare spre un regat sub pământean:

– Ce zici de asta? i s-a adresat Ing lui Sior.

Tânărul s-a scărpinat în cap în timp ce încerca să găsească o explicaţie:

– Nu am idee. Crezi că tatăl tău ştia despre asta?

Ing privi spre Sirona ce nu părea defel interesată de ceea ce se întâmplă acolo. Gândurile ei erau în altă parte şi cu toate astea le-a dovedit că fusese atentă la tot ceea ce se întâmplase:

– Credeţi că ar putea fi drumul spre arkadios?

Cei doi tineri şi-au încrucişat privirile. Nu era exclus. Era foarte posibil ca arkadios să se fi retras sub pământ, până la urmă nimeni nu mai ştia nimic de existenţa lor.

– E posibil, i-a mărturisit Ing. Cu toate că i-aş vedea mai degrabă ascunşi undeva în Oriat. Acolo legea a fost întotdeauna mai bine pusă la punct, iar Norian nu le-a prea permis cotropitorilor să scape cu una cu două. Eu, în locul lor, prin pădurile bântuite ale Oriatului m-aş ascunde.

– Bântuite, a îngânat Sirona mecanic.

Ing a râs copilăreşte văzându-i privirea pierdută:

– Ei, nu sunt bântuite. Astea sunt zvonuri pentru a-i ţine pe curioşi departe de ceva anume. Ceva la care Norian ţine foarte mult. Oricum, odată intrat acolo nu mai găseşti drumul de întoarcere. Sau...

– Sau..., a continuat Sior.

– Poate că sunt ucişi, a spus tânărul cu seninătate. Dar imediat acest cuvânt i-a produs o stare de vomă gândindu-se la părinţii săi care, cel mai probabil, acum erau morţi sau schingiuiţi.

A mai aruncat o privire în interiorul golului produs de fântâna-capcană alungând gândul nefericit. Privirea i-a redevenit jucăuşă şi cercetătoare:

– Intrăm?

Ochii lui Sior au luminat de curiozitate, însă Sirona nu a fost de acord:

– De ce să mai pierdem timpul? Eu zic să mergem mai departe. Şi aşa locul ăsta îmi provoacă senzaţii... reci.

Ing a învăluit-o pe fată în braţele sale făcând-o să roşească:

– Îmi eşti datoare. Doar mi-ai stricat nunta.

Fata s-a smucit prefăcându-se deranjată de această apropiere bruscă:

– Dacă îţi doreşti atât de mult să te însori cu Photine, poţi să te întorci. Poate că Sorian te iartă şi îţi mai dă o şansă. Asta dacă te târăşti cum trebuie.

– Şi eu care mă gândeam că tu te-ai întors ca să opreşti nunta, a zâmbit prinţul.

Chipul Sironei s-a întunecat, iar buza superioară a început să-i tremure nervos:

– Nu fii copil Ingvarr! i-a accentuat numele. Eram urmărită. Unde era să mă duc?

– Serios? Şi dacă m-aş fi însurat cu Photine, vrei să spui că nu ţi-ar fi păsat?

– Absolut deloc, i-a întors ea spatele.

– Foarte bine, s-a enervat şi Ing. Atunci am să mă însor cu fata lui Norian.

– Aşa să faci...

– Gata, gata! a urlat Sior. Vă purtaţi ca doi copii fără minte. Nimeni nu se însoară cu nimeni pentru moment. Şi eu zic să coborâm, nu poţi să ştii peste ce dai.

Sirona i-a aruncat un zâmbet bizar şi i-a întors spatele:

– Tocmai aici e problema, frăţioare. Că nu ştii peste ce dai. Iar voi nu sunteţi în toate minţile.

Sior a îmbrăţişat-o încercând să o calmeze:

– Uite cum facem, i-a şoptit la ureche. Cobor eu cu Ing, iar tu şi gloobusul aşteptaţi aici. Dacă nu ne întoarcem într-o jumătate de oră închideţi trapa şi plecaţi.

Sirona i-a făcut vânt îndepărtându-l brutal:

– Dacă nu te întorci ce rost are să merg mai departe? Ce rost mai are profeţia dacă nu suntem doi? Nu cred că Rufina va fi capabilă să o ducă la bun sfârşit în locul tău. Dacă tot vă încăpăţânaţi atât să pierdeţi timpul vin şi eu.

Tinerii şi-au zâmbit din priviri. Ştiau că fata trecuse prin multe în ultimul timp şi îi era teamă de ceea ce va urma, dar parcă ceva îi ademenea în acel loc.

Ing a coborât cel dintâi, urmat de Sirona şi de Sior, dar spre surpriza lor i-a urmat şi T fără să fie însoţit de Liort. Sior renunţase demult să îi mai înţeleagă pe cei doi, aşa că s-a prefăcut că nici nu observă că animalul le-a luat urma şi nici nu a îndrăznit să-l întrebe ceva de teama de-a nu se izbi de tăcere.

De cum au coborât, un hol lat de vreo zece picioare şi lung de vreo sută, îmbrăcat în granit şi marmură şi luminat cu câteva candele portocalii, le-a deschis o nouă cale. De-a lungul holului, pe o parte şi alta, erau uşi înalte până în tavan, din lemn sculptat şi

aveau mânere din aur poziționate mult mai sus decât capetele lor:

– Eu cred că sunt foarte înalți, a constatat Sirona cu o ușoară teamă în glas. Cine știe peste ce dăm. Hai să plecăm de aici.

– Tu nu ești curioasă să vezi ce e aici? a întrebat-o Sior.

Fata s-a strâmbat abia vizibil:

– Nu, dacă astfel voi ajunge cina cine știe cui.

Ing le-o luase înainte împingând în una din uși care s-a deschis spre surprinderea tuturor. Un nou altar, de data aceasta în stare perfectă, a fost descoperit la lumina candelelor albastre ce luminau înăutru. Același desen ce reprezenta un șarpe încolăcit în jurul unui vultur i-a întâmpinat în mijlocul încăperii. Pe lateralele desenului se aflau aceleași fâșii de mătase, aranjate în așa fel încât să dea un model în formă de petale ce încercuiau simbolul. În partea din fața ușii, lângă un perete ce părea murdar, se afla un altar înalt, construit dintr-un lemn vechi, dar foarte puternic. Era lung cam cât întreaga încăpere. Stâlpii de susținere aveau modele complicate, înconjurate în diverse culori ce nu aveau nici o legătură una cu cealaltă. Între stâlpi, pe la jumătatea altarului, se afla o masă, mare cam cât un om, pe ale cărei margini erau aprinse lumânări colorate. În spatele mesei se aflau draperii de culoare închisă, ce păreau simple umbre în peisajul încăperii și păreau să ascundă ceva.

Ing a înaintat cu grijă încercând să nu calce pe simbolul ce acoperea o mare parte din suprafața podelei. După ce a trecut de obstacol s-a strecurat prin spatele stâlpilor de susținere și a dispărut în urma draperiilor. Imaginea ce a întâlnit-o i se părea copleșitoare. În spate era o adevărată galerie. Tablouri cu el de când era copil alături de o fetiță cu ochii mari și negri ce avea un surâs îmbietor. În părul ei negru ca pana corbului, avea prinsă o coroniță de flori ce o făcea să arate ca o mică prințesă. În dreapta se afla un alt tablou ce-l înfățișa pe tatăl său alături de cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Ambii erau îmbrăcați în alb și păreau că stau în fața celui ce oficiază nunțile. Următorul tablou era tot cu tatăl său, dar alături de actuala regină, iar în fața lor stăteau el și fetița cu bucle negre, la o vârstă ceva mai mare față de prima pictură. Întreg peretele era înconjurat cu tablouri ce reprezentau membrii familiei regale, din cele mai vechi timpuri, începând din partea de sus cu strămunicii lui, cei ce au ajuns primii pe aceste meleaguri și terminându-se în partea de jos cu părinții săi. Doar două rânduri mai erau libere, ceea ce-i spunea

că doar el şi un singur copil de-al lui mai aveau de domnit peste acest teritoriu. Astă l-a dus cu gândul la *Şarama*. Cineva trebuie să le fi citit destinul.

Respiraţia lui Sior, ce-i bătea direct în ceafă, l-a făcut să tresară şi pentru o secundă era gata să-şi scoată spada. S-a liniştit văzând chipul cercetător al tânărului:

– Crezi că familia ta ştia de asta?

Ing nu ştia ce să-i răspundă. Aşa cum bine observase Sirona, fiinţele ce sălăşluiau acolo trebuiau să fie foarte înalte, ceea ce nu ar avea nici o legătură cu familia regală. Atunci ce căutau tablourile din galeria personală a familiei în acel loc?

Sior i-a făcut semn să-l urmeze găsind o altă intrare în lateral:

– Priveşte, un sicriu!

Camera era mică şi întunecată, reprezentând o capelă unde aveau loc înmormântările. Dar, în ciuda observaţiei lui Sior, sicriul era mic, cam cât un copil de vreo zece, unsprezece ani. De jur împrejurul sicriului de lemn sculptat erau candele ce vegheau mortul sau viitorul mort. Ing a vrut să ridice capacul, însă ceva l-a făcut să-şi retragă mâna:

– Cred că nu e treaba noastră, a şuşotit el.

Însă Sior nu l-a băgat în seamă şi a dat la o parte capacul. Trupul unei copile, nealterat, stătea întins părând că doarme. Ing a scos un ţipăt uşor îndepărtându-se speriat:

– Ce e? s-a îngrijorat Sior.

Ing nu a vrut să-i răspundă, rămânând cu privirea tulbure şi nemaiputând să se mişte în nici o direcţie:

– Ce e Ing? a insistat tânărul. Te simţi bine?

– Să plecăm de aici, l-a rugat prinţul. Locul ăsta nu e normal.

– Dar..., însă înainte să îşi termine propoziţia Ing şi dispăruse în spatele uşii.

S-au întors în locul în care o lăsaseră pe Sirona şi pe T, dar nici urmă de ei. Tinerii au început să o strige şi să încerce fiecare uşă în parte. În spatele fiecăreia se afla câte un altar asemănător cu cel pe care ei îl călcaseră, dar, cu toate astea, cei doi nu erau de găsit. Ing simţea cum sângele i se zvârcoleşte în vene. Simţea că făcuse o mare greşeală şi că ar fi trebuit să asculte sfatul fetei:

– Ascultă, s-a întors spre Sior, du-te sus la Rufina şi nu te mişca de acolo. Dacă nu mă întorc în douăzeci de minute, pleacă. O să te ajungem din urmă.

– Nu vreau să plec, s-a încăpățânat tânărul.

Prințul l-a apucat de umeri și și-a fixat privirea într-a sa:

– Ascultă-mă și tu odată și nu te încăpățâna. Păstrătorul o să te ducă în siguranță.

– Ah! Și Sirona?

– Mă ocup eu de asta. Așteaptă-mă cât am stabilit, apoi dispari. Într-un fel sau altul o să ajungem și noi în Őriat. Nu o să-i las aici.

– Poate că s-a întors deja.

– Nu cred!

Ing s-a asigurat că Sior a ajuns la Păstrător și a pornit de-a lungul coridorului.

*

La capătul coridorului drumul s-a întunecat și a devenit greu de parcurs. Pereții nu mai erau acoperiți de marmură sau granit; aici erau din pământ așa cum trebuiau să fie în mod normal. Drumul s-a îngustat scufundându-i piciorul într-un nisip fin și umed prin care mișunau șopârle mici cu trupuri cafenii.

Și-a scos spada simțind că se apropie de locul în care ar putea fi Sirona. Începea să audă glasuri la capătul acelui drum greoi, acolo unde se observa o lumină obscură venind din spatele unor draperii albăstrui. A păşit încet încercând să nu producă nici un fel de zgomot; tensiunea creștea pe măsură ce înainta. Începu să se audă o muzică funebră ce părea să vină de undeva de jos. Oare cât de mult era săpat în pământ? Înainta, dar inima îi bătea cu forță și nu prevedea nimic bun. Spera ca Sior să fi plecat deja, cu toate că era convins că nu își va mai lăsa încă o dată sora singură într-un astfel de moment.

De cum s-a apropiat de draperia albastră, glasurile au început să se audă tot mai tare, dar tot de jos. Și-a făcut curaj și a tras ușor de draperie. Spre surprinderea lui era un fel de lojă a unei săli imense de teatru. Într-un colț întunecat al lojei a zărit-o pe Sirona:

– Ce faci aici? a întrebat-o surprins.

Fata a tresărit:

– T a insistat să venim aici. Ce o fi asta?

Privind în jos a observat ființe înalte acoperite de mantii închise la culoare. Același desen predomina pe podeaua încăperii, iar în jurul lui părea că se dă un adevărat spectacol. O voce groasă ținea un fel de slujbă într-o limbă mai puțin cunoscută lui, dar nu întru totul de neînțeles. Își dădea seama că este vorba de un ritual sau ceva asemănător. Era un fel de sală de reuniune.

Vocea predicatorului s-a oprit, oprindu-se astfel și „slujba". Cu toții și-au dat mantiile jos descoperindu-și trupurile mari, înalte și musculoase. Chipurile le erau ciudate, păreau a fi o combinație între un om și o felină. Obrajii erau alungiți și acoperiți cu fire de păr, de pe buza superioară porneau mustăți lungi și subțiri ce păreau a fi de plastic, exact ca ale unei pisici. Ochii erau alungiți spre urechile lunguiețe în vârful cărora se aflau smocuri de păr. Chiar și mâinile aveau unghii lungi și ascuțite, ce păreau foarte puternice, asemănătoare cu ghearele unor prădători:

– Felieni! a murmurat Ing cu un deosebit respect. Sunt felieni, Sirona.

Fetei îi sclipeau ochii din întuneric însă nu a scos nici un sunet. Chipurile păroase ale felienilor o speriaseră suficient de mult pentru a amuți. Prințul s-a apropiat de T și i-a șoptit ceva la ureche. Câinele a dispărut imediat în spatele draperiei.

– Vino! i s-a adresat fetei ce părea că nu dorește să se miște din întuneric.

– Unde?

– Trebuie să coborâm și să vorbim cu ei.

– Ești nebun?

Fără să-i răspundă a dispărut în spatele draperiei. Sirona l-a urmat imediat, chiar dacă inima îi bătea și nu era convinsă că face ceea ce trebuie. Au trecut pe lângă alte loje acoperite de draperii de diverse culori până când au ajuns în dreptul unor scări de marmură în formă de spirală ce se adânceau spre locul de întâlnire. Ing sărea peste câte două deodată fiind nerăbdător să dea ochii cu felienii, însă Sirona privea în toate părțile de teamă să nu fie înconjurați. Vocea lui Ing i-a accentuat bătăile inimii și, pentru o clipă, s-a oprit pe trepte încercând să își stăpânească nervozitatea.

– Sunt Ingvarr al Gildamanului, a răsunat vocea tânărului

provocând un ecou sumbru ce se lovea de fiecare perete în parte.

Ființele care erau cu trei capete mai înalte ca el s-au oprit surprinse. Pe semne că nu mai avuseseră de mult vizitatori, iar unul de rang regal... Un bătrân cu părul albit și cu ochii mult mai migdalați decât ai celorlalți s-a înclinat în fața tânărului:

– Rege, fiți bine venit!

Sirona i s-a alăturat imediat lipindu-se cu totul de el. Dar Ing părea că nici nu o observă, a făcut o plecăciune în fața bătrânului și a continuat să vorbească:

– Tata nu mi-a spus niciodată că aici vă ține ascunși.

Bătrânul și-a făcut loc printre ceilalți și i-a făcut semn să-l urmeze. Au traversat încăperea intrând pe o altă ușă la fel de mare ca și cele de pe hol. Înăutru era o bibliotecă imensă cu vreo șase nivele. Scări de marmură duceau spre fiecare nivel. În mijlocul încăperii se afla un birou înalt și câteva scune la fel de înalte, iar alături se afla o masă normală, ca pentru ei, cu fotolii pufoase din blană de urs polar. Bătrânul le-a făcut semn să se așeze în timp ce el și-a luat locul său de la birou asigurându-se că stă cu fața spre ei. După ce a scris ceva pe o foaie și i-a studiat pe furiș a vorbit:

– Eu sunt Gorka, conducătorul felienilor și cel mai bătrân dintre ei. Trăiesc dinainte ca bunicul tău să se nască și ne-am ajutat de multe ori. Dar soarta...

– Iartă-mă Gorka, l-a întrerupt tânărul, o să-mi povestești și despre bunicul, dar eu am o altă curiozitate pe care doresc să mi-o satisfac.

Bătrânul a surâs și, parcă înțelegându-i gândul, i-a răspuns:

– Atunci ne-am retras aici. Când ea a murit. În *Șarama* scria că ea trebuie să ne conducă spre un mare război, dar a ținut să-și scrie singură destinul chiar dacă era doar o copilă, iar asta i-a adus moartea, iar nouă ne-a adus o viață plină de amărăciune și regrete. Aș fi putut s-o împiedic, dar m-am gândit că nu poate fi chiar atât de rău, era un copil până la urmă. De atunci o păstrăm aici și îi aducem ofrande în fiecare săptămână sperând ca într-o zi spiritul ei să se întoarcă.

Lui Ing i-au apărut două lacrimi în colțul ochiului; doar Sirona asista nedumerită la această discuție pentru că habar nu avea despre ce e vorba. Prințul continuă să vorbească:

– Voiam să ajung și acolo, a spus cu vocea tremurândă. Dar mai întâi voiam să te întreb altceva.

Creatura i-a făcut semn să vorbească dar Ing a început să vorbească înainte de-a i se da permisiunea:

– Ai citit *Şarama*, acolo unde scrie despre soarta neamului meu?

Bătrânul s-a ridicat părând mult mai înalt şi mai impunător, Ing abia dacă îi ajungea până la brâu, dar ochii fiarei erau blânzi şi trădau sensibilitatea:

– Nu e nevoie să citim ceea ce cunoaştem deja. Noi suntem o parte din *Şarama* şi îi cunoaştem fiecare secret. Dar de ce mă întrebi? şi-a ridicat sprâncenele stufoase.

– Am observat că aveţi o adevărată galerie cu familia mea, de la primul rege. Am văzut că doar două rânduri mai sunt goale, iar asta mi-a dat de înţeles că doar eu şi un fiu de-al meu vom mai ajunge să conducem pe tronul strămoşilor.

Bătrânul a râs zguduind pereţii bibliotecii:

– Interpretarea ta nu este tocmai corectă. Din câte ştiu eu, domnia neamului tău a luat sfârşit. De acum în colo alt neam de regi se va ridica. Doar dacă... nu încerci să-ţi schimbi destinul.

Ing rămăsese înmărmurit. Nu, nu avea să lase să se întâmple una ca asta. Gildamanul era al lui şi al urmaşilor lui, iar el avea să facă tot posibilul ca aşa să rămână mult timp de acum în colo. Dar bătrânul nu i-a mai dat atenţie şi şi-a aruncat privirea asupra Sironei:

– Şi tu ai vrea să ţi se citească *Şarama*, nu-i aşa?

Fata a aprobat din cap:

– Ţie şi fratelui tău nu vi se poate citi Marea Carte, a spus cu seninătate. Pentru că *Şarama* nu v-a scris destinul. Vouă vi s-a dat o şansă extraordinară, ceea ce nu se prea întâmplă. Voi vi-l puteţi scrie singuri şi vi-l scrieţi în fiecare zi. *Şarama* v-a dat posibilitatea să vă croiţi singuri drumul, ceea ce este minunat.

O femeie din neamul felienilor a apărut în spatele tinerilor pe nesimţite. Femeia era la fel de înaltă ca şi bătrânul însă trupul îi era suplu, iar chipul, în ciuda mustăţilor şi a obrajilor specifici rasei, frumos şi îmbietor. Ing a sărit în picioare părând că o recunoaşte, iar ea îl privea cu lacrimi în ochi.

– Esti? Tu eşti?

Femeia a lăsat lacrimile să-i curgă pierzându-se sub bărbie:

– Scumpul meu Ing. Copilul meu drag.

Esti l-a luat pe tânăr în braţe ridicându-l de la pământ şi

strângându-l cu atâta forță, încât avu impresia că va rămâne fără aer:

– Esti, mă omori!

Femeia a chicotit și i-a dat drumu analizându-i fiecare trăsătură:

– Ce mare te-ai făcut. Dacă ai ştii... dar lacrimile au împiedicat-o să mai vorbească.

Bătrânul a înaintat:

– Condu-i în camerele lor.

– Dar..., a încercat Sirona să se opună.

– Fii liniştită, a intervenit Gorka. Fratele tău, Păstrătorul și Gardianul au fost deja instalați.

Sirona i-a aruncat o privire de mulțumire, însă și-a amintit și de Rufina:

– Dar gloobusul care era cu noi? a întrebat fata.

Bătrânul a privit-o pe Esti într-un fel aparte pe care tânăra prințesă nu îl înțelegea, dar reușea să își dea seama că ceva nu e în regulă. Dar bătrânul a încercat să o liniștească:

– Este bine și gloobusul, a spus pe un ton neîncrezător.

Esti i-a condus pe tineri în camerele lor lăsându-l singur pe bătrânul ce părea foarte îngrijorat de întorsătura lucrurilor.

CAPITOLUL XVI
VEŞTI DE LA SUPRAFAŢĂ

Visase întreaga noapte altarul unde era ascuns trupul copilei învelit între patru scânduri cu visele pierdute ale tinereţii. Se simţea obosit şi fără putere, nu mai putea să se gândească la altceva, nu putea să-i alunge chipul din faţa ochilor orice ar fi făcut. Şi-o amintea atunci când era în viaţă; era atât de nărăvaşă încât nu ar fi crezut vreodată că ar exista ceva care să o înge-nuncheze. Era mândră, bătăioasă, frumoasă, deosebită. O iubise ca pe ochii din cap, dar viaţa făcuse în aşa fel încât să-i despartă.

Ce mai putea face el acum? Ce ar fi putut face atunci? Era doar un copil la fel ca ea, nu ştia mai mult şi nici nu putea face mai mult decât să sufere şi să-i simtă lipsa în fiecare clipă a exis-tenţei sale. Ar fi vrut să dea timpul înapoi, ar fi putut să o salveze măcar de ar fi încercat. Iar acum, după atâţia ani, o redescoperise cu aceleaşi trăsături, cu acelaşi zâmbet, aceeaşi carismă. Poate într-o zi se va întoarce, aşa cum îi spusese Gorka. Poate că sufle-tul ei doar rătăcea între două lumi, dar avea să se întoarcă.

Nici nu simţi când se apropie ora micului dejun. Atâtea amintiri îl copleşiseră... poate că acum îşi dădea seama cât de neputincios era în faţa destinului.

Când Sirona a intrat în camera cu pereţi de fildeş şi lumânări argintii, nici nu a simţit-o. Stătea întins pe patul lui rotund cu ochii închişi şi încerca să mai ţină pentru o clipă imaginea copilei. Dar a dispărut odată cu glasul fetei, singurul care îi mai alina suferinţele:

– Te strig de cinci minute. Ce ai păţit?

Prinţul s-a ridicat fără să o privească. S-a îndreptat spre pic-tura din faţa sa ce reprezenta un răsărit luminos:

– S-a ridicat soarele?

– Cred că da. Hai, vii? Felienii ne-au invitat la masă. Sincer, nu aş vrea să o ratez. Îţi jur că nu am văzut în viaţa mea atâta mâncare.

Ing a râs zgomotos:

– Ai grijă să nu te îngraşi. Nu îmi plac femeile grase.

Sirona s-a făcut roşie ca focul:

– Şi de ce trebuie să-ţi plac ţie? Sunt atâţia pe lumea asta.

– E adevărat! Dar ţie ţi-ar sta foarte bine lângă mine conducând Gildamanul.

Fata a rămas surprinsă, suna aproape ca o cerere în căsătorie:

– Înţeleg, a murmurat ea pe un ton şovăitor. Ai auzit că Şarama mă lasă să-mi fac singură destinul şi te-ai gândit să-mi dai o mână de ajutor. Dacă asta este o cerere, îţi amintesc că ai promis că o să te căsătoreşti cu verişoara mea, şi a dispărut în spatele uşii.

Nu ştia nici ea de ce îl respinge în felul acesta. Nu putea nega că îl place şi poate că şi-ar dori mai mult ca orice să ajungă regina Gildamanului, cu toate că profeţia nu îi permitea una ca asta. Cel ce avea s-o urmeze în viaţă trebuia să o urmeze în Şiar. Poate că de asta se temea atât de ţinutul Gildamanului şi de Ingvarr.

Ajunsă în biblioteca lui Gorka şi-a dat seama că întreg mobilierul fusese modificat. În locul biroului şi al celor două fotolii acum era o masă lungă şi înaltă, iar la capătul ei se afla una mai mică cu scăunele făcute, parcă, pentru copii, dar în realitate erau exact pe mărimea lor.

Sior era deja acolo împreună cu T şi Liort, dar nici urmă de Rufina. S-a aşezat lângă fratele ei urmată imediat de Ing.

– Unde e Rufina? i s-a adresat lui Sior.

Băiatul şi-a încrucişat privirea cu a prinţului care păru să-i dea aprobarea de a vorbi:

– Au închis-o fără să-mi dea nici un motiv, dar Liort spune că au făcut bine. El nu are încredere în ea şi crede că este o capcană întinsă de Turzd.

Sirona a mărit ochii fiind gata să ţipe în gura mare, dar Ing a oprit-o:

– Nu e bine să-i supărăm. Când vom pleca îi vor da drumul. Oricum, o tratează bine. Nu te arăta prea afectată.

Nici unul nu a mai scos nici un cuvânt, dar pe chipul fetei se putea citi crisparea. Nici ei nu i se părea Rufina o persoană de încredere, dar era doar o copilă, iar gestul lor i se părea o răutate.

După ce au terminat masa, Gorka l-a invitat pe Ing să mai rămână rugându-i pe gemeni să se retragă în camerele lor. Sior

şi Sirona s-au retras în camera fetei pentru a putea vorbi în liniște. Tânărul încă se mai simțea vinovat că nu îi urmase pe sperieni atunci când au răpit-o şi voia să îşi ceară iertare pentru că s-a lăsat convins să-l urmeze pe Ing. Dar ea nu era supărată; din contră, considera că făcuse ceea ce trebuie. Altceva o chinuia pe ea şi avea neapărată nevoie să vorbească cu Sior:

– Spune-mi, ce crezi despre toată povestea asta cu Aratt?

Ochii tânărului s-au întunecat. Încercase până în acel moment să nu se gândească prea mult la asta:

– Nu ştiu surioară! Nu ştiu! Dar îmi doresc ca toate astea să fie minciuni.

– Şi dacă nu sunt? a insistat fata.

Tânărul părea crispat. Simțea cum capul începe să-i vâjie, iar din interiorul hainei putea să simtă cum inelul îl strigă.

– Sirona, cred că ne cheamă la el, şi a scos inelul din buzunar dezvelindu-l. Priveşte! Simt că mă strigă, că îmi cere ajutorul.

Fata i l-a smuls din palme şi a început să-l înfăşoare la loc:

– Ing ți-a spus că este periculos. Ți-a spus că o să-ți trimită vise şi halucinații.

– De unde ştii? a întrebat-o mirat. Tu erai adormită.

– Nu suficient. Şi aş prefera să nu mai ai secrete față de mine. Numai unul în celălalt putem să ne încredem. Nu trebuie să-l asculți orbeşte pe Ing, sunt multe lucruri pe care nu le ştim despre el.

Tânărul a îmbrățişat-o; începea să se simtă slăbit şi se agăța de ea ca de o ultimă speranță:

– Mă slăbeşte, Sirona. Inelul mă slăbeşte.

– Dă-mi-l mie! i-a poruncit văzându-i chipul invadat de broboane reci.

Sior nu s-a opus şi i-a dat inelul simțind că îl apucă leşinul:

– Ce se întâmplă cu mine?

Fata îl privea disperată. Ar fi vrut să poată face ceva, dar ce?

– Întinde-te! Sunt convinsă că o să te simți mai bine.

*

– Nu şi-a mai revenit de ieri, a suspinat Sirona.

Ing şi Gorka încercaseră tot felul de soluții până în clipa

aceea. Febra nu scădea, iar Sior delira încontinuu repetând cuvinte fără înțeles. Sirona avea ochii în lacrimi și spera ca totul să se termine. A decis că ar fi mult mai bine dacă ar ascunde inelul undeva departe de fratele ei, dar Gorka îi interzisese asta și a decis ca inelul să îl țină Ing până când aveau să-și câștige Imperiul. Fără simbolul familiei regale nu ar fi avut nici o șansă ca oamenii să le recunoască autoritatea regală.

Trebuiau să mai aștepte un timp până când Sior avea să fie gata de plecare. Dar așteptarea era lungă, iar situația lui Sior nu se îmbunătățea deloc.

Trecuseră mai bine de trei zile de când tânărul se simțea rău fără să dea vreun semn de ameliorare. Sirona nu mai vedea nici o șansă, iar Gorka pusese totul pe seama magiei și ei nu știau să o folosească. În cele din urmă s-a lăsat înduplecat de Sirona și a eliberat gloobusul lăsându-l să îl ajute pe tânărul moștenitor al Șiarului.

Rufina se închisese în camera lui Sior de mai bine de două ore. Nimeni nu știa ce se întâmplă acolo, iar Ing și Gorka erau cu adevărat îngrijorați:

– O mai las cinci minute și intru, a spus Ing.

Sirona îl privea rugător așa cum nu îl mai privise vreodată. Nu putea să nu se supună acelei priviri pline de durere și dragoste în același timp. Avea să aștepte pentru că așa îl ruga ea, chiar dacă nu îi plăcea deloc ceea ce se întâmpla înăuntru.

După câteva minute Rufina a ieșit afișând un aer de superioritate:

– Se va face bine. Oglinzile alea blestemate.

Sirona a intrat în cameră fără să-i adreseze vreun cuvânt de mulțumire. Sior dormea acoperit de cearșafuri fine, chipul îi era galben ca ceara, dar febra trecuse ca și halucinațiile. Acum părea că se reface după o lungă luptă. I-a sărutat mâinile calde și s-a așezat lângă el urmându-l în lumea viselor.

*

Cu toții stăteau la masă, doar Sior lipsea. Se simțea mai bine, dar Sirona a considerat că e mai bine să mănânce în cameră și să se odihnească pentru restul zilei.

Au mâncat în liniște fără ca măcar să se privească atunci când ușa mare s-a deschis și un felian ceva mai scund cu o figură copilărească și-a făcut o apariție demnă pentru un rege. Tânărul ținea în mâini o tavă de argint pe care se afla un pergament rotit frumos și legat cu o fundă albastră. I-a înmânat pergamentul lui Gorka și a dispărut, dar nu înainte de a saluta cuviincios.

Gorka a citit scrisoarea și s-a întunecat la față. S-a ridicat punând capăt festinului și a ordonat să iasă toată lumea mai puțin Ing și Sirona.

De cum s-a eliberat camera, masa cea lungă a dispărut lăsând loc biroului înalt și celui făcut special pentru oameni. Tinerii s-au așezat pe fotoliile moi așteptând ca bătrânul să le spună despre ce e vorba. Pentru un timp felianul nu a vorbit. A rămas cu capul în palme gândindu-se la ceva misterios. Nici Ing și nici Sirona nu îndrăzneau să îl deranjeze, pentru prima oară bătrânul părea cu adevărat crispat.

După câteva minute de tăcere Gorka s-a ridicat umbrind podeaua:

– Se întâmplă lucruri rele, ce nu ar fi trebuit să se întâmple. Sorian și-a întins armatele până la granița Oriatului, iar Gildamanul a fost decretat regatul frate al Șiarului. Sorian a pus mâna și pe averea ta, i s-a adresat lui Ing. Acum am să îi dau o veste rea Sironei...

S-a așezat la loc simțind cum căldurile îi cuprind trupul. Avea lacrimi în ochi, iar buzele groase îi tremurau nervos:

– Aratt a ieșit la lumină, a spus cu un oftat prelung.

Sirona era în ceață, nu înțelegea nimic sau nu dorea să înțeleagă. I-a făcut semn bătrânului să continue chiar dacă simțea cum stomacul i se strânge într-un nod ce cu greu avea să-l mai desfacă.

– Din informațiile mele, Sorian l-a instalat comod în Parl'laman și i-a pus la dispoziție două oglinzi de cristal, ceea ce ne-ar face să înțelegem ce s-a întâmplat cu Sior. Dacă Aratt a început să-și practice magia, singurul lucru care mai rămâne de făcut este ca voi, gemenii, să învățați cât mai curând să o folosiți și să o întoarceți împotriva lui. Asta dacă nu este cumva obligat să facă toate astea. Ceea ce sper din tot sufletul.

– Dar ca să afle asta, a intervenit Ing, trebuie să folosească tot oglinzile. Eu cred că cel mai bine ar fi să-i găsim pe arkadios. Au nevoie de sfaturile și îndrumările lor...

– Nu trebuie să-i găsiți voi, l-a întrerupt Gorka. Arkadios vă vor găsi atunci când or să creadă ei de cuviință. Ține-ți minte și nu vă apucați să-i căutați, s-ar putea să nu-i mai găsiți vreodată.

Sirona s-a ridicat plimbându-se nervoasă prin încăpere:

– Asta înseamnă că Aratt e chiar deasupra noastră, a spus fără să-i pese de ceea ce se discutase. Cu cât suntem mai aproape, cu atât ne poate face mai mult rău, nu-i așa?

Bătrânul a confirmat.

– Atunci ar fi bine să plecăm de aici, a decis fata. E timpul să-l duc pe Sior în Öriat, de acolo vom vedea ce este de făcut. Acum trebuie să ajung la unchiul meu.

Gorka s-a apropiat de ea punându-i mâna mare pe umăr:

– O să vă scot eu direct în Valea Adâncă și o să trimit trei oameni să vă însoțească până în Öriat. Valea nu e foarte greu de străbătut, doar că pe acolo își fac veacul grumii și nu mi-aș dori să pățiți ceva. Înainte să plecați vreau să vă dau ceva.

Bătrânul a urcat până la al doilea nivel al bibliotecii și a deschis o carte, care era de fapt o cutie. A luat două obiecte și s-a întors punându-le frumos pe biroul său. Erau două obiecte din aur cu o formă ciudată: unul părea a fi o baghetă în formă de șarpe cu gura căscată, iar celălalt era un vultur pleșuv cu aripile întinse ce privirea spre cer:

– Bagheta-șarpe este pentru Sior. Știu că a primit o baghetă într-un magazin ciudat, iar aceasta este completarea ei. Dacă le va uni se va naște una singură cu o putere de două ori mai mare. Nu trebuie să fie vrăjitor pentru a ști cum s-o folosească și oricum Păstrătorul îl va învăța. Iar vulturul îți aparține. Unește-l cu medalionul primit de la Niara, vor deveni un singur obiect și astfel arkadios vor ști unde să te găsească în orice clipă.

Cei doi l-au îmbrățișat pe bătrân, ce a fost nevoit să se aplece destul de mult pentru a le primi afecțiunea, apoi au dispărut în umbra ușii mari. Era timpul să iasă de sub pământ și să ajungă în Öriat, singurul loc ce le mai oferea siguranță.

CAPITOLUL XVII
ZOHAR

Sior abia reuşea să respire, nu era vindecat complet şi se simţea de parcă totul în jurul său s-ar învârti. Încă nu putea să alunge visele stranii ce-i umbriseră somnul de-a lungul bolii. Nu vorbise cu nimeni despre asta, dar era convins că Liort înţelesese. Încă mai încerca să le dea un sens, le punea cap la cap încercând să le combine astfel încât să-i iasă puzzle-ul. Din păcate, nu îşi mai aduce aminte cu exactitate ordinea acestora, dar era aproape sigur că pe zâna cea grasă, îmbrăcată în straie albastre, o visase prima. Ea era cea care îi şoptea cuvinte ameţitoare ce nu se legau între ele şi tot ea era cea care, într-un alt vis, i-a arătat simbolul şarpelui cu ochii albaştri ce străluceau în lumina lunii. Dar acesta, din câte îşi amintea, era cel din urmă vis, cel ce s-a sfârşit prin glasul Rufinei ce încerca să-i salveze viaţa. Însă, înainte de glasul goobusului a mai avut şi alte vise. Un al doilea înfăţişa o zână bondoacă cu ochii cristalini ce se reflectau într-o lumină inexistentă, purta o rochie roz ce părea pusă pe criolină şi o tiară de metal. Nu era de aur sau de argint, cu siguranţă că ar fi recunoscut materialul, era un metal necunoscut, ce părea mai degrabă un simplu fier. Aceasta îi vorbise calm şi afişa un zâmbet drăguţ ceea ce-l făcuse să se simtă mai bine. I-a pus la cap flori de iasomie peste care a turnat un lichid lucios ce s-a evaporat imediat ce a atins florile.

Până acum erau două zâne care păreau a-i spune lucruri diferite. Dar a apărut şi o a treia, care nu prea semăna cu precedentele. Era mai degrabă ceva între o zână şi o femeie. Era anormal de înaltă faţă de celelalte două, dar cu mult mai scundă decât el, avea un chip răutăcios, dar în acelaşi timp trăsăturile erau nobile, parcă alese în aşa fel. Purta o rochie lungă, aproape până în pământ, de culoare neagră, ce îi dezvelea picioarele subţiri, în lateral. Părul îi era la fel de negru ca şi rochia, iar buzele erau de un vişiniu închis scoţându-i în evidenţă ochii mari şi migdalaţi ce i se întindeau pe toată faţa. Aceasta din urmă nu îi

vorbise, cel puțin nu fusese nevoită să deschidă buzele pentru asta, dar mii de cuvinte ciudate i se întipăriseră în minte, ca și cum i le-ar fi introdus cu forța. Era convins că nu îi arătase nimic, cu toate că mii de imagini i se plimbau prin fața ochilor și nu îi dădeau pace. Erau imagini reprezentative, cel puțin așa considera el. Vedea vulturul ce își înfigea ghearele ascuțite într-un biet iepure de câmp, după care un șarpe se ridica din pământ și înghițea vulturul cu pradă cu tot.

Toate astea alergau prin mintea tânărului afișându-i-se ca o înșiruire de amintiri ce nici măcar nu îi aparțineau. Broboane mari îi curgeau pe frunte acoperindu-i ochii și întunecându-i judecata. Când și-a revenit, un vânticel friguros i-a străpuns trupul înfigându-și mii de ace reci ce-i furnicau prin fiecare mușchi. Și-a dat seama că sunt sub pământ, iar drumul părea să se îngusteze. Încă nu se vedea vreo luminiță care să le dea de înțeles că sunt aproape, dar lui nu-i păsa atâta timp cât Felix îl căra în spatele său mare. Somnolența încă nu îl părăsise, iar de altceva nu mai avea putere, decât să se lase purtat de calul cel negru în timp ce el își aduna visele.

Dar cuvintele îi răsunau printr-un glas metalic. Veneau tot mai multe invadându-i mintea și creierul. Voia să le oprească dar nu putea, în scrut timp începând să le repete exact cum le auzea: „Nasina ganat, tranenum mideran hor'att. Nasina, divinios ocltios densunom, aieret. Aieret, horatem Nasina in divio cantonio demm'an. Herotios! Herotios...".

Ing și Sirona s-au oprit privindu-l mirați. Tânărul scotea tot felul de cuvinte pe gură, ochii îi erau dați peste cap, iar pupilele i se albiseră. Tenul părea a fi al unui mort în timp ce buzele i se subțiaseră și i se albiseră definitiv. Calul necheza înspăimântat încercând să își readucă stăpânul la cele lumești, dar el nu se oprea, iar glasul lui umplea întunericul cu vorbe misterioase ce răsunau și mai adânc în pământ făcându-l să vibreze.

Rufina a fost cea ce s-a repezit spre el și i-a acoperit gura cu degetele plimbându-le ușor peste buzele reci ca moartea. Pe măsură ce degetele gloobusului îi dezmierdau buzele, glasul începea să se audă tot mai puțin și mai șoptit până când și-a lăsat capul pe spate, a scos un oftat profund și a căzut într-un somn profund, arcuindu-și trupul pe spatele lui Felix.

Sirona privea înspăimântată. Nu mai putea să se miște, nici

să vorbească, nu mai putea nici măcar să gândească. Parcă lăsând un ultim gând să curgă a întrebat:

– Ce e cu el?

Ing o privea la fel de întrebător, i se citea în privire acea neputință, în schimb, Rufina se eschiva să-i dea vreun răspuns, ca și cum totul ar fi stat în cuvintele ei. Fără să îi arunce măcar o privire l-a cercetat cu atenție pe băiat. Obrajii începeau să prindă culoare, ca și buzele de altfel. Mâinile i se încălziseră, iar trupul părea dezmorțit. Rufina l-a mai studiat o dată parcă pentru a se asigura de ceva, apoi s-a întors spre Sirona:

– Zohar, i-a spus mai mult șoptit. Este ales de Zohar.

Sirona nu o auzea. Încerca să-i lumineze chipul fratelui asigurându-se că nu și-a dat duhul. Dar, aidoma Rufinei, observa că acesta prinde culoare în obraji, iar trupul începe să i se încălzească; părea viu, dar îi era teamă să-l atingă. Ceva o făcea să își țină mâinile departe de pielea lui. Pentru o secundă l-a privit pe Liort ai cărui ochi se măriseră, poate, prea mult. Abia atunci, ca printr-un vis, parcă a auzit cuvintele Rufinei ce-i răsunau în urechi într-un clinchet obosit ce abia mai reușea să răsune:

– Zohar?

Ing a tras-o de-o parte lăsând-o pe Rufina să-l dezmierde în continuare pe Sior:

– Zohar este Cartea Luminii, i-a șoptit de parcă ar fi comis un sacrilegiu. Numai un om dintr-un miliard este ales pentru a fi cavaler al Zoharului, ceea ce este o onoare, dar și o responsabilitate. Cei ce nu fac parte din ordin nici măcar nu au voie să-i pronunțe numele. Forma asta de magie, de credință – nu știu cum s-o numesc exact – nu este ceva tocmai benefic. Sirona, e complicat, dar un lucru pot să-ți spun: trebuie să ajungem cât mai repede în Ŏriat, altfel o să-l pierdem.

Sirona i-a aruncat o privire pierdută și cu glasul mai mult mort a mărturisit:

– Am studiat magia Zohar, în secret. Atunci când eram mai mică. E drept că nu am studiat-o în limba maternă, dar... de ce l-a ales pe el? Am studiat-o tocmai pentru a mă alege pe mine.

Ing o privea înmărmurit. Acum mii de întrebări îi treceau prin fața ochilor. Era clar, știa mai multe ca el și, cu toate astea, făcuse tot timpul pe neștiutoarea. În mintea lui se iscau planuri complicate ce îl făceau să o vadă în cu totul altă lumină:

– Sirona! i s-a adresat pe un ton mai mult speriat. Cât de multe ştii?

Fata nu îl mai auzea. Cuvintele ce le rostise fratele său îi răsunau acum şi ei prin minte producându-i acelaşi sunet metalic ce nu se mai sfârşea. Doar că ea cunoştea ritualul. Îl cunoştea pentru că citise despre el şi ştia şi cum să învingă chemarea. Cum să o respingă. Pe vremea când îşi dorise să devină un cavaler al Zoharului era doar un copil, dar atunci când a înţeles s-a oprit din studiu şi nu şi-a mai dorit să devină unul dintre cei aleşi. Dar de ce tocmai acum? De ce acum când treceau prin clipe atât de grele?

– Nu ştiu nimic, a încercat să-şi alunge acele cuvinte metalice din minte răspunzându-i lui Ing. Am întrerupt studiul înainte de a afla despre magia oglinzilor sau despre secretele *Şaramei*. Dacă aş fi ştiut mai multe, probabil...

Dar cuvintele puseseră stăpânire pe mintea ei. Acum auzea mii de clopoţei ce sunau nervoşi încercând să o facă atentă. Trebuia să se concentreze asupra altui lucru, trebuia să se gândească la altceva, dar cum? Cum, când mii de trâmbiţe îşi anunţau sosirea ca şi cum în capul ei avea loc cine ştie ce reuniune. Pentru o clipă a auzit rostindu-i-se numele Nasinei (zeiţa înţelepciunii), dar l-a oprit repede încercând să nu mai lase sunetele să-i răscolească gândurile. Mâinile începuseră să-i tremure şi simţea că îngheaţă. Nu era destul de puternică, pentru prima oară în viaţa ei nu era destul de puternică pentru a lupta cu o fantasmă ce i-a invadat raţiunea. Dar mâna caldă ce a atins-o şi şoaptele ce pătrundeau printre sunetele metalice, o făceau să se simtă mai bine. Şi, deodată, totul a dispărut ajungând din nou în locul rece şi întunecat de sub pământ.

Rufina încă îi mai freca mâinile, dar acum trecuse. Era din nou stăpână pe mintea ei. Sior îşi revenise între timp, iar Ing îl ajuta să bea o gură de apă:

– Cum faci asta? a întrebat-o pe Rufina cu un glas profund şi recunoscător.

Rufina nu i-a răspuns. Copila părea epuizată de parcă întreaga sa forţă ar fi irosit-o pe cei doi tineri. I-a dat drumul mâinii ce încă o mai ţinea într-a sa şi s-a lăsat pe pământ. Şi-a acoperit chipul cu palmele rămânând într-o lumină obscură dată doar de flacăra uneia dintre făclii. Prinţesa nu a mai insistat cu toate că

ar fi vrut să știe cum o poate face chiar ea. Știa că Nasina se va întoarce cu tot cu sunetele ei metalice; astfel cei neinițiați treceau de ritual, ascultându-i glăsuirea înțeleaptă. Iar dacă aceasta nu reușea din prima, avea să se întoarcă, căci așa stătea scris în Zohar, și nimeni nu avea cum să i se împotrivească decât prin folosirea unor ritualuri ce se găseau undeva pe la sfârșitul cărții, dar ea nu apucase să le mai învețe.

*

Torțele se stinseseră de puțin timp, iar liniștea se lăsase înspăimântătoare, doar câte un cal mai necheza din când în când deranjat de ceva sau cineva. Sior dormea liniștit. Părea că lăsase toate gândurile rele departe, iar învățăturile Zoharului îl lăsau în liniște. Rufina adormise lângă el, dar înainte de-a o cuprinde somnul întru totul încercase să își amintească ceea ce citise în vechiul Zohar, cartea ce fusese scrisă înaintea omenirii. Dar tot ce a reușit să-și amintească au fost frânturi de cuvinte ce acum nu îi sunau prea cunoscut.

Sirona făcuse același lucru de când fratele ei adormise. A încercat din răsputeri să își amintească tot ceea ce a citit, de fapt încerca să-și amintească ceea ce a răsfoit în grabă. Era convinsă că acolo existau cuvintele-cheie ce ar fi scăpat-o pe ea și pe Sior de titulatura de cavaler al acestui ordin. Trebuia să scape cumva, altfel ar fi fost prinși pe viață într-o lume pe care ea o cunoștea doar din cărți și de care fratele ei nici măcar nu auzise. Cu toate că magia Zoharului era una dintre cele mai puternice și i-ar fi putut ajuta în acest război pe care se înhămaseră să-l ducă la bun sfârșit, nu era cea mai bună soluție. Ea știa prea bine ce înseamnă să-i urmezi pe zoharișți, nu însemna doar să li te dedici trup și suflet, dar și să ucizi în numele lor sau... cine știe ce alte grozăvii la care nici nu-și doarea să se gândească. Singurul lucru ce o punea pe gânduri era: de ce acum? De ce acum au hotărât... cine a hotărât că-i momentul ca ei să li se alăture și cu ce scop? Zoharul își alegea cavalerii și cu alte scopuri decât cele care-i făceau să devină personalități marcante în viața acestei grupări. Uneori își alegeau cavalerii ce aveau să urmeze calea războiului, a magiei sau a altor grozăvii, într-un

cuvânt îşi alegeau oameni pe care trimiteau direct la sacrificiu.

De aici întrebarea fetei suna firesc: „Oare Sorian i-ar fi putut cumpăra?" Cât o îmboldea gândul acesta şi nu o lăsa să reflecteze la nimic altceva! Dacă Sorian a fost cel ce a comandat asta, erau nişte oameni morţi. I se părea bizar, pentru că fuseseră contactaţi amândoi, iar Zoharul nu alegea decât un singur om până la al şaisprezecelea neam. Dar dacă era invers, dacă membrii grupării îl urau pe Sorian la fel de mult ca şi ei şi văzuseră în ei nişte aliaţi puternici. Dar cum putea să afle asta?

Ing o ţinea strâns în braţe, cu toate că el adormise demult. Liort se întindea pe marele T sforăind mulţumit. Doar ea nu reuşea să închidă ochii. Nu se putea gândi la altceva decât la Zohar şi la implicaţiile ce le-ar fi putut avea aceştia asupra ei şi a fratelui ei care era şi aşa destul de slăbit.

S-a desprins din strâmtoarea lui Ing ce o ţinea atât de strâns că părea că-i e teamă să nu fugă şi s-a îndreptat spre Liort. L-a mângâiat uşor pe cap şi i-a şoptit cuvintele ce le memorase atunci când fratele ei delira:

– „Nasina ganat, tranenum mideran hor'att. Nasina, divinios ocltios densunom, aieret. Aieret, horatem Nasina in divio cantonio demm'an. Herotios! Herotios..."

Animalul o privea înţelegător, ca şi cum şi-ar fi dorit să-i destăinuie semnificaţia frazei, dar a fost surprins să o audă chiar pe ea cum îi repetă cuvânt cu cuvânt ceea ce doar iniţiaţii cunoşteau:

– Nasina înţeleapta îţi va arăta calea spre adevăr. Nasina, divina ocrotitoare ascultă, se arată. Se arată măreaţa Nasina în trilurile cântecelor vechi. Conjor! Conjor! Cred că asta spunea Sior. Am dreptate, Păstrătorule?

Pisoiul a făcut o reverenţă pe labele din faţă dându-i de înţeles că aşa este. El ar fi ştiut să-i povestească mai multe despre toate astea, era mare păcat că fata nu îl auzea. Acum ar fi putut să-i vorbească, acum când Rufina era pe tărâmul viselor. Nu îi mai vorbise de mult timp nici lui Sior şi asta tot din cauza gloobusului în care el nu avea încredere. Adevărul este că nici în Ing nu se prea încredea, dar începuse să se obişnuiască cu prezenţa lui şi pentru moment nu îl mai deranja.

Minutele deveniseră ore pentru Sirona şi în tot acest timp încerca să îşi amintească unde mai citise aceste cuvinte. Îşi

amintea de zeița înțelepciunii, divinitate creată de zoharişti, dar nu îşi mai amintea şi altceva legat de aceasta. În cartea luminii nu mai scria şi altceva despre ea şi, chiar de ar fi scris, probabil că ea nu citise până în acel punct. Trebuia să afle într-un fel sau altul de ce era invocată tocmai Nasina într-un asemenea ritual. Din câte îşi amintea ea, divinitatea gândurilor şi a magiei, ce îşi chema cavalerii la inițiere, era Cassiel. Oare ce amestec avea Nasina în inițirea lor? Poate că de aceea nici nu reuşise să alunge de una singură sunetele metalice ce-i invadaseră gândurile, poate că Nasina era „arma" pe care zoharii o țineau ascunsă.

În cele din urmă a adormit lângă marele T uitând de gândurile sale.

*

Când s-au trezit amintirea Zoharului era departe. Nici unul nu a mai îndrăznit să se gândească la ce s-a întâmplat cu o zi în urmă. Poate doar Sirona mai păstra o amintire a cuvintelor fără sens, dar le-a alungat repede de parcă i-ar fi fost teamă ca sunetele metalice să nu se întoarcă.

Ing pregătea ceva de mâncare lângă un foc firav ce abia reuşea să lumineze până în colțul unde se aflau caii. Sior se trezise şi el şi părea să se simtă mult mai bine. Îşi trase spada de la brâu şi începu să o fulgere în aer făcând mişcări rapide şi complicate ce îl făceau să pară un adevărat ostaş. Doar Rufina privea dintr-un colț. Părea mai degrabă deranjată de ceva decât îngândurată. Privea cu ochii ei seci spre fiecare studiindu-le mişcările şi parcă încerca să intre în gândurile lor cu forța.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Sirona rupând liniştea. E ceva ce te neliniştește?

Copila a privit pentru o clipă prin ea, apoi s-a ridicat sprijinindu-se de Felix:

– Totul este bine. Mă gândeam doar.

– Ce s-a întâmplat ieri? a intervenit Ing care nici nu şi-a ridicat ochii din fiertura ce o tot amesteca.

Fetele au tresărit auzind întrebarea, chiar şi Sior s-a oprit din fandări căscându-şi ochii către gloobus. Nimeni nu se aştepta ca

întrebarea să mai fie pe buzele cuiva. Însă Rufina nu s-a descurajat, ci, din contră, pentru o clipă părea chiar fericită că întrebarea fusese pusă:

– Cred că, în cel mai bun caz, s-a strecurat o greşeală în magia zoharilor. Cred că eu trebuia să fiu contactată...

– E imposibil, a întrerupt-o Sirona. Poate credeam asta dacă i se întâmpla doar lui Sior, dar aminteşte-ţi că a încercat să mă prindă şi pe mine. Îmi dau seama că nu este o chemare a cavalerilor; întrebarea este de ce este amestecată Nasina într-un ritual. Poate că tu ştii să-mi răspunzi, i s-a adresat direct gloobusului.

Copila s-a fâstâcit roşind uşor. Şi-a reluat locul ce-l ocupase mai înainte şi a continuat să vorbească oarecum derutată:

– Nu mă gândeam că ai să descoperi aşa de repede că nu este vorba despre un ritual de iniţiere. Nici măcar nu ştiam că tu cunoşti asta. Dar, dacă tot cunoşti, atunci cred că ştii şi ce semnificaţie are înţelepciunea luminii...

Sirona şi-a ferit pentru o clipă privirea de cea a fratelui. Simţea că într-un fel o condamnă pentru ceea ce ştia; dar poate că nu era aşa, poate că era doar curios să afle ce s-a întâmplat cu el, cu ei.

– Ascultă, Rufina! Este adevărat că am studiat un timp Zoharul, dar m-am oprit atunci când am înţeles că nu este tocmai ceea ce caut şi că o astfel de magie nu mă interesează şi cu atât mai puţin aş fi fost interesată să intru în rândurile lor. E drept că pe vremea aceea căutam să-mi găsesc o cale, o cale care să mă scape de sub zidurile Tiarului, dar am înţeles mult mai repede decât mă aşteptam că nu e asta. Aşa că m-am oprit din studiul Zoharului, dar înainte de a o arunca am mai răsfoit-o puţin. Mi-aduc aminte că am descoperit cuvinte magice şi fraze ce alungau iniţiatorul sau „vocea chemării", aşa cum o numeau ei, dar nu am luat în seamă toate astea, fiind convinsă că nu mi s-ar putea întâmpla tocmai mie. Mai ales că *Zoharul* era scris în limba noastră şi avea o traducere destul de stângace.

Fata a făcut o scurtă pauză pentru a-şi drege vocea după care a continuat:

– Cu toate astea, am citit despre toate divinităţile lor, iar Nasina era doar amintită acolo şi nicidecum invocată ca una dintre cele mari. Dar, îmi amintesc acest pasaj care mi-a dat dureri de cap mult timp şi pe care nici atunci nu am reuşit să mi-l

explic: „Nasina înțeleapta îți va arăta calea spre adevăr. Nasina, divina ocrotitoare ascultă, se arată. Se arată măreața Nasina în trilurile cântecelor vechi. Conjor! Conjor!". Nu știu cum mi-am dat seama că sunt aceleași cuvinte pe care le-am citit ultima oară când am deschis cartea. Poate din felul în care au fost pronunțate sau cine știe. Știu doar că mi-am dat seama și mai știu că asta nu face parte din inițierea cavalerilor sau din chemarea lor. Iar eu nu am habar ce înseamnă înțelepciunea luminii, pentru că nu am citit niciunde despre așa ceva.

Ing a lăsat fiertura și s-a apropiat de Sirona:

– Nasina este înțeleapta luminii, dar a unei altfel de lumini, percepută de noi, de fapt, ca întuneric. Ți-aduci aminte că ți-am spus odată să nu te încrezi în frumusețile întunericului?

Sirona a aprobat din priviri.

– Atunci înțelegi și ce înseamnă Nasina. Nasina este de fapt o amăgire, îți arată partea roz a lucrurilor când de fapt ele sunt o mare mocirlă. De aceea în *Zohar* nu este decât amintită, pentru că ea este zarul câștigător. Te încrezi în frumusețe, te încrezi în Nasira, iar atunci când e prea târziu îți dai seama că în jurul tău totul este altfel.

– Interesant, a mărturisit Sior. Doar că nu văd ce legătura are înțelepciunea cu frumusețea reală sau cea mai puțin reală. Eu prin înțelepciune înțeleg altceva, ceva mult mai evoluat atât din punctul de vedere al imaginii create, cât și din punctul de vedere al gândirii. În fine. Nu știu nimic despre *Zohar* și s-ar putea ca ei să aibă o psihologie diferită de cea a altor culturi sau religii. Tocmai de aceea nu îmi pot expune în totalitate părerea.

Rufina a râs cu putere, părea că teoria tânărului o amuză.

– Într-un fel ai dreptate, i s-a adresat copila. Ei au o gândire diferită. Înțelepciunea lor este de fapt înșelătoria, negru e de fapt alb și tot așa. În magia zohariștilor nu prea există și o altă cale, totul este așa cum vor ei, dar tu crezi că este cum vrei tu și asta pentru că ei te lasă să crezi asta. Ca să faci parte dintre cavalerii Zohar îți trebuie multe calități ce înclină spre neadevăr și îți mai trebuie și o imaginație bogată și un suflet pe jumătate întunecat. Chiar și pentru ceea ce s-a întâmplat ieri aveați nevoie de așa ceva, tocmai de aceea cred că mi se adresa mie sau... – și i-a aruncat o privire rece și bănuitoare lui Ing – de ce nu? De ce nu i-ar fi fost adresat mesajul lui Ing?

Tânărul a rămas extrem de calm şi s-a îndreptat spre fiertura ce era aproape gata:

– Nu cred că un Zohar mi s-ar adresa mie. Nu ar avea motive şi apoi eu i-am respins întotdeauna...

– Sigur că da, a continuat gloobusul. Dar mă gândesc că textul pe care tocmai l-a pronunţat Sirona: „Nasina înţeleapta îţi va arăta calea spre adevăr. Nasina, divina ocrotitoare ascultă, se arată. Se arată măreaţa Nasina în trilurile cântecelor vechi. Conjor! Conjor!" este de fapt o rugăminte ce nu a fost adresată cui trebuie.

– Hai să lăsăm prostiile, şi-a ieşit tânărul din minţi, şi să mâncăm. Trebuie să şi pornim la drum.

Pe faţa Rufinei se putea observa sentimentul că a câştigat, însă gemenii erau total descumpăniţi. Nu mai ştiau ce să creadă şi ce să facă, dar nici unul nu a întrebat nimic simţind că trebuie să se bizuie în primul rând pe Ing, Rufina neinspirându-le tocmai încrederea, mai ales după ce felienii şi-au arătat profunda neîncredere faţă de ea.

Au mâncat în linişte după care au pornit la drum. Nu mai aveau mult până ce aveau să iasă din tunelurile secrete. Deja simţeau vântul proaspăt de vară ce ameninţa să aducă o ploaie torenţială. Drumul devenea tot mai larg şi semăna din ce în ce mai mult cu o peşteră, spre deosebire de tunelurile lăsate în urmă ce semănau mai degrabă cu ruine ale vechilor cetăţi. Ruine ce se păstraseră destul de bine, dat fiind că sălăşluiau sub pământ. Dar de acum aerul proaspăt începea să îşi facă loc printr-o intrare ştiută numai de el. Susurul râului ce-i însoţise de-a lungul drumului dispăruse de ceva timp, semn că ieşirea trebuia să fie pe undeva pe aproape.

Drumul s-a lăţit vizibil de mult, iar pământul de pe pereţi era tot mai uscat. Începuse să miroasă a proaspăt şi a umed ca de ploaie. Un vânticel plăcut le-a şuierat uşor pe la urechi parcă urându-le un: „bun venit!". La doar câţiva paşi în faţă se arătau trepte mari făurite din pământ, ce duceau undeva unde lumina se vedea, încă, slab.

Ing a fost cel ce a ieşit pentru a cerceta drumul şi când s-a întors părea chiar mulţumit de ceea ce văzuse. Le-a dezvăluit celorlalţi că era aproape ora prânzului, iar aerul de afară era atât de proaspăt încât îţi tăia respiraţia. Imediat după aceea a scos caii la lumină, urmaţi de călători.

Şi, într-adevăr, cerul era primitor, iar soarele râdea cu toată puterea arătându-şi razele calde. Totul în jur era de un verde ireal, o culoare luminoasă cu pete gălbui ce aproape îţi lua ochii. Doar câţiva nori umbreau pe alocuri frumuseţile naturii. Erau chiar în Valea Adâncă, una dintre cele mai controversate căi de acces spre Oriat. Despre Valea Adâncă se spuneau multe şi nu din cele mai bune. Uneori oamenii nici nu mai voiau să audă poveştile îngrozitoare ce înconjurau locurile acelea. Aici era tărâmul în care odinioară s-au născut primii grumi, cel puţin primii cu o înfăţişare mai acceptabilă, şi au luat naştere toate poveştile îngrozitoare ce speriau copiii înainte de-a se duce la culcare. Toată lumea spunea într-un fel sau altul povestea Văii şi din gură în gură povestea ajunsese să fie tot mai înspăimântătoare, încât mulţi comercianţi preferau să o ia pe drumul cel mai lung decât să ajungă în labele grumilor.

Gemenii nu auziseră prea multe despre Valea Adâncă şi oricum nu le-ar fi păsat. Erau într-un pericol mult mai mare dacă ar fi rămas în Gildaman. Singurul loc ce le-ar fi oferit pentru moment siguranţă ar fi fost acolo, sub pământ, în casa felienilor. Însă ei aveau de îndeplinit o profeţie şi de aflat adevărul despre regele Aratt, dacă exista într-adevăr ceva de aflat. Iar asta era destul de ciudat. Sior era convins că dacă Tio şi ceilalţi ar fi avut dreptate în privinţa tatălui lor, Alfsigr ar fi ştiut. Sau poate nu? Dacă ea nu reuşea să vadă chiar totul? Era şi aceasta o variantă, ţinând cont că prima viziune serioasă fusese cea care le prevestise naşterea şi destinul. Poate că de aceea o luaseră şi celelalte vrăjitoare în râs atunci când a prevestit venirea salvatorilor. Poate că până atunci fusese doar o şarlatană al cărei noroc se schimbase peste noapte. Însă gândul acesta dispăru brusc atunci când în mintea lui auzi o voce fugitivă. Pentru o clipă şi-a amintit de Zohar şi de discuţia avută de dimineaţă. Oare să fi fost adevărat ceea ce-a spus Rufina? Până la urmă Ing nici nu încercase să se apere prea tare, dacă stătea să se gândească. Şi de ce l-ar fi rugat pe el zohariştii ceva? Şi oare cum ar suna în realitate această rugăminte?

Era clar. Trebuia să facă în aşa fel încât să rămână singur cu Liort. Trebuia să poarte o discuţie cu Păstrătorul, poate că el era singurul ce l-ar fi putut ajuta sau cel puţin i-ar fi putut da un răspuns, chiar dacă răspunsurile lui nu erau chiar cele mai clare din lume.

Vocea lui Ing l-a făcut să tresară abia atunci a simțit cum o rază jucăușă îi mângâie chipul, în timp ce norii groși încercau să o alunge.

– Rămânem aici până trece ploaia, le-a spus Ing. Valea e destul de periculoasă și pe soare. Vom călători numai până la apusul soarelui și seara ne căutăm un loc de înnoptare. Nu ar trebui să dureze mai mult de două zile până ce ajungem în Oriat. Sper doar să nu avem „norocul" de-a da peste grumi.

Nimeni nu îl ascultase de fapt. Rămăseseră oarecum nepăsători și gânditori, cel mai probabil fiecare își avea gândul îndreptat spre secretele Zoharului sau, de ce nu, spre cele ale Rufinei și ale lui Ing. Gemenii și-au încrucișat privirile fugar, parcă spunându-și câteva cuvinte, după care s-au adăpostit lângă Ing chiar înainte ca ploaia să înceapă.

*

Ploua deja de prea mult timp. Era cea mai ploioasă vară din ultimii ani. Cu toate că încă se mai simțea căldura lăsată în urmă, ploaia parcă tot le înfiora pielea și le dădea senzația de frig. Adăpostul pe care și-l aleseseră nu era cel mai nimerit într-o astfel de situație, dar cel puțin nu erau uzi până la piele. Se aflau într-o căsuță de paie ce, probabil, aparținuse cuiva odinioară. Acoperișul cedase în urma nenumăratelor ploi, iar podeaua din pământ era acum mai degrabă din noroi și paie căzute. Pe alocuri ploaia își făcea loc cu ușurință udându-i pe călători.

Cu toate astea, Sior și Sirona adormiseră ținându-se strâns în brațe. Dormeau pe un mănunchi de paie acoperit de o pătură veche și ruptă pe alocuri, dar asta nu-i deranja. Acum nu-i mai deranja nimic. Ambii erau prea obosiți pentru a mai simți firele țepene și ascuțite ce le străungeau pielea fină și catifelată.

Rufina își făcea de lucru prin preajma cailor oftând din când în când. Poate că ploaia o deprima, sau dorul de casă, cine știe...

În schimb Ing nu-l slăbise din priviri pe Liort întreaga după-amiază, de parcă încerca cu tot dinadinsul să intre în mintea lui și să-i descopere secretele. Sau poate doar își dorea să-i adreseze câteva cuvinte. Însă motanul nu părea defel

deranjat, dormea nestingherit pe spatele voinicului T. ştiind prea bine că în preajma câinelui nu avea ce să i se întâmple.

Privirile lui Ing deveneau tot mai iscoditoare şi probabil deranjante. Motanul a sărit de pe câine, s-a uitat în stânga şi-n dreapta, pentru a se asigura că Rufina e prea departe pentru a-l auzi şi s-a aşezat în faţa tânărului prinţ:

– De ce încerci să intri în mintea mea? l-a interogat în timp ce-şi lingea o lăbuţă. Care este secretul tău? Sau mai precis ce eşti tu şi ce vrei de la gemeni?

Ing a aruncat o privire fugară spre gloobus ce părea că adormise lângă Felix. De la un timp calul lui Sior, dintr-un motiv sau altul, îi devenise foarte simpatic şi ori de câte ori avea ocazia îl hrănea, îl ţesăla şi îl mângâia, după care adormea lângă el.

– Încercam doar să te contactez, i-a şoptit. Cât despre partea „ce sunt", ştii prea bine ce sunt: un om, un prinţ fără Imperiu, un tânăr ce vrea să-şi răzbune părinţii.

Păstrătorul părea să rânjească neîncrezător, dar Ing nu era prea sigur de asta. Era prea negru pentru a-şi da seama dacă pe căpşorul lui amuzant se poate afişa şi o expresie, iar asta îl deruta de multe ori:

– A avut dreptate gloobusul, a continuat motanul pe acelaşi ton calm. Pe tine te contacta preotul Zoharului. Şi a mai avut dreptate şi în privinţa rugăminţii. Voia să-ţi adreseze o rugăminte, că de obicei aşa încep rugăminţile lor. Dar când şi-a dat seama că a dat greş de două ori s-a oprit, cu toate că el spera că tu vei înţelege. Ceea ce mă nedumereşte pe mine este legătura ta cu grupul ăsta de magicieni. Cunoşti limba vechilor arkadios foarte bine, ceea ce îmi dă de înţeles că ai şi descifrat textul destul de repede... Am dreptate?

Ing a afişat un surâs şters, uşor ameninţător:

– Te crezi deştept, Păstrătorule, şi cu namila asta lângă tine ai şi curaj. De asta îmi placi. Ştiu că nu m-ai plăcut de la început şi asta pentru că nu mi-ai putut citi gândurile. Când am plecat după gemeni ştiam şi de existenţa ta şi a marelui T. Mintea mi-a fost pregătită înainte să mă întâlnesc cu voi. Sunt lucruri pe care nu trebuie să le ştii nici măcar tu. Am fost crescut în credinţa arkadios şi la fel ca T sunt şi eu un Gardian. Un Gardian cu alte funcţii ce-i drept, dar am un loc sacru în inima arkadios, iar asta este tot ceea ce trebuie să ştii. Cât despre gemeni, nu îţi face

griji. Dacă le voiam răul acum nu mai erau aici în siguranță. Nu le vreau răul, nici eu și nici poporul meu. Dacă aș dori asta, aș fi un inconștient. Cât despre partea cu Zoharul, crede-mă că nu are legătură cu gemenii. Dacă preotul lor a vrut să mă roage ceva este ceva ce mă privește numai pe mine și pe ei. Știu că s-a produs o înc....

– Cum spui tu prințe, l-a întrerupt motanul plictisit. Ai dreptate, nu am avut încredere în tine și nici nu am, mai ales acum după ce am aflat că ai legătură cu vrăjitorii ăia. Dacă ar fi după mine te-aș lăsa să te descurci singur. Și încă ceva, a mârâit amenințător. Încearcă să te ții departe de Sirona. Să nu crezi că nu am văzut cum încerci să-i sucești mințile.

Așa cum îi era obiceiul, Liort s-a retras din discuție înainte ca interlocutorul său să mai apuce să-i vorbească. Cu grație s-a urcat pe spatele Gardianului și și-a făcut culcușul după care a adormit instantaneu.

Ing încă îl mai privea sperând că astfel va mai obține o reacție din partea lui, dar, cum bine știa de la Sior, atunci când motanul nu mai voia să vorbească, nu mai voia și gata și pentru nimic în lume nu ar mai fi scos vreun cuvânt. Cu toate astea, o altă idee i-a străfulgerat mintea. Dacă ar reuși să-l ademenească cumva pe T și să-l tragă de limbă? Dar nu! Cu siguranță că Liort era mult prea deștept pentru a-i împărtăși Gardianului secretele sale și probabil că T nici nu era interesat de ceea ce se petrece în jurul său și mai ales de secretele Păstrătorului. Dar, cu toate astea, putea măcar să încerce. Cine știe, poate lui Liort i-a scăpat ceva, ceva ce T a băgat la cap. Însă era destul de periculos. Poate că într-o zi avea să afle secretele celor născuți odată cu gemenii.

Cât despre el... îi era destul de greu să își explices ceea ce se întâmplă în jurul lui. E drept că preotul Zoharului încercase să-l contacteze pe el, dar nu le putea explica celorlalți legătura dintre el și grupul acela de magicieni. Era o poveste destul de puțin credibilă, uneori nu credea nici el că i s-a întâmplat una ca asta și, cu toate astea, era într-un fel unul dintre ei. Cele două credințe: arkadios și Zohar, se cam băteau cap în cap și era destul de confuz din pricina asta. Dar nici nu putea abandona vreuna dintre ele, iar acum era cam târziu pentru a încerca să o mai scoată la capăt.

Dar Liort reușise să-l și neliniștească într-o privință, iar aici

greşea în privinţa lui. Nu dorea să-i sucească minţile Sironei, din contră... dacă stătea să se gândească mai bine o iubea atât de mult... Iar motanul nu avea dreptate, nu avea şi gata. El o iubea, o iubea sincer. Şi ce dacă îşi dorea să şi-o facă soţie? E drept că dacă în cele din urmă şi-ar fi recăpătat regatul atât el, cât şi gemenii, Gildamanul şi Şiarul ar fi devenit regate surori, dar lui nu-i păsa de asta. Putea să se ducă tot regatul şi să se prăbuşească toată lumea, el tot o iubea pe Sirona şi singurul lucru pe care şi-l dorea era s-o ştie în siguranţă. Şi unde ar fi putut fi mai în siguranţă dacă nu sub privirea lui?

Toate aceste gânduri l-au adormit cu timpul. A adormit singur într-un colţ ponosit şi friguros, dar somnul i-a adus şi acele voci metalice ce i-au inundat simţurile şi vocea ce tot repeta, parcă la infinit: „Nasina ganat, tranenum mideran hor'att. Nasina, divinios ocltios densunom, aieret. Aieret, horatem Nasina in divio cantonio demm'an. Herotios! Herotios... Et vatna damun ocliotis. Et dumines, sironios Şiar. Vandumenit arkadios lutiotos semprare la sfera dell'a humanita. Munala'alam poro las sacrificatos".

Când s-a trezit urechile încă îi mai vâjâiau. Soarele apăruse acolo unde îi era locul alungând norii urâţi şi negri. Probabil că era dimineaţă. Un miros dulce de mâncare se simţea de undeva de-afară. A privit prin încăpere şi, în afară de Liort, nu a mai zărit pe nimeni.

Motanul a sărit tacticos pe un lemn aruncat la nimerală şi l-a străbătut ajungând chiar lângă el:

– Ei? l-a întrebat suspicios.

Tânărul a clătinat din cap ca şi cum ar fi încercat să scape de ceva după care i-a vorbit pe un ton obosit şi uşor plictisit:

– Vor să se unească cu arkadios pentru a-i sprijini pe gemeni.

– Ha, a făcut motanul neîncrezător. Doar nu ai să crezi una ca asta...

– Sincer, nu mai ştiu ce să cred. Momentan sunt bulversat. Nu o putem lăsa pe mai târziu?

Motanul a făcut o piruetă pe toate cele patru labe şi din două mişcări a fost la capătul scândurei ieşind triumfător din încăperea plină de noroi. Doar o rază de soare a îndrăznit să intre prin tavanul de paie şi să-l dezmiarde uşor pe ultimul trezit.

Ing încă mai avea multe de rezolvat cu propria persoană şi

avea de lămurit anumite lucruri în privința Zoharului. dar acum îl aștepta o masă caldă și un drum destul de lung. Avea să știe ce e de făcut atunci când va ajunge în fața celor din neamul arkadios, asta dacă va ajunge vreodată. Până atunci avea o misiune de îndeplinit.

Și-a lăsat gândurile undeva în spate, și-a spălat fața și a ieșit din cocioaba noroită în speranța că razele soarelui îi vor aduce gânduri mai bune și mai plăcute.

CAPITOLUL XVIII
VALEA ADÂNCĂ

Razele se revărsau într-o cascadă de culori care mai de care mai mirifice. Împânzeau valea ca o pânză de păianjen arcuindu-şi firele invizibile de-a lungul cerului, scăldându-se în propria frumuseţe şi oprindu-se asupra verdelui imaculat ce înconjura aşezarea până la orizont. Copacii mari şi încărcaţi cu frunze dese se ridicau şi ei de-a lungul văii învăluind întinderea într-o formă bizară ce ţinea din dreptul muntelui ce se vedea la Sud până la orizont, acolo unde mii de curcubee păreau să formeze cascade colorate.

Firele de iarbă se arcuiau armonios în bătaia uşoară a vântului formând mici goluri dintre care răsărea timid câte un căpşor de floare. Doar câteva flori îndrăzniseră să îşi arate frumuseţea până atunci şi multe altele, încă, se mai ascundeau printre firele ierbii. Chiar şi păsările se întreceau în triluri care mai de care mai melodioase şi mai perfecte. Nici un nor nu mai îndrăznea să strice armonia acelei dimineţi, doar câteva frunze, încă încărcate de stropi, mai aminteau de ploaia ce cotropise aşezarea cu o noapte în urmă.

Călătorii au mâncat repede şi au pornit la drum. Ing considera că drumul este liber atâta timp cât păsările se întrec în triluri, iar soarele se joacă prin iarba uşor umedă.

Până aproape de apusul soarelui au mers nestingheriţi. Nu au întâlnit nici o altă vietate şi nu au auzit nici un sunet de grum. Dar de cum soarele începea să apună, vântul părea că înnebuneşte şi sufla cu tot mai multă putere strigându-şi suferinţele de dincolo de orizont.

Parcurseseră destul de mult pentru o primă zi; încă o zi ca asta şi aveau să ajungă în Ŏriat sănătoşi, dar mai întâi trebuiau să treacă peste noapte. O noapte ce se anunţa ameninţătoare.

Şi-au găsit adăpost într-o mică pădurice pe brazi. Copacii nu erau prea mari, însă îi fereau de întunericul nopţii datorită crengilor încărcate cu mii de ace ce le ofereau un desiş prielnic

pentru a adăposti niște călători. Ing le-a interzis să aprindă focul fiind de părere că este mult prea periculos, iar grumii, ce încă mai trăiau pe acolo i-ar fi putut repera.

Și-au așezat păturile și au mâncat pâine pentru a-și mai alina foamea, apoi Sirona a făcut planul de veghe. Sior a dorit să fie cel dintâi care să facă de gardă; astfel ar avea posibilitatea să vorbească cât mai repede cu Liort, iar în ultimul timp își dorise tot mai mult ca asta să se întâmple.

După ce au adormit cu toții, tânărul l-a trezit pe motan. Adevărul este că Păstrătorul era deja treaz și aștepta și el, la fel de entuziasmat ca și Sior, ca această discuție să aibă loc. După ce și-a întins trupul de felină arcuindu-și fiecare mușchi în parte s-a ghemuit în brațele tânărului stăpân:

– Era și timpul să mai stăm de vorbă. Am să-ți povestesc repede tot ceea ce am aflat ca mai apoi să ai timp să îmi pui orice întrebare dorești.

Felina i-a povestit despre discuția avută cu prințul Gildamanului și despre cum acesta încerca să rupă bariera dintre mințile lor. I-a mărturisit că începe să-i displacă din ce în ce mai mult tânărul prinț și că ar prefera să nu îl mai aibă prin preajmă. Totuși nu simțea că ar fi la fel de periculos ca Rufina. În comparație cu gloobusul, Ing părea, mai degrabă, dezorientat, poate chiar speriat. Dar tocmai asta nu-i plăcea Păstrătorului, căci lui nu-i plăceau oamenii nehotărâți. Poate că și din cauza asta simțea o răceală între ei. În schimb, Rufina i se părea a fi cea mai diabolică ființă pe care a întâlnit-o vreodată...

– Dar m-a ajutat, l-a contrazis Sior. Și atunci când am fost bolnav și acum când Zoharul a încercat să..., să îmi facă rău.

– Da, așa este, a recunoscut pisoiul. Dar asta nu înseamnă că a făcut-o din plăcere. Nu zic că are ceva cu voi. Gloobușii, de obicei, nu se bagă în războaiele oamenilor și cu atât mai puțin când este vorba despre putere. S-ar putea să te fi ajutat din pură obligație față de Sirona. Îți amintești că sora ta i-a cerut să o ducă la un gloobus ce i-ar putea citi *Șarama*?

Tânărul a aprobat din cap:

– Ei bine, eu cred că ea încearcă să scape de această datorie...

– Dar nu cred că mai este cazul, l-a întrerupt tânărul. Doar felienii ne-au spus că destinele noastre nu au fost încă scrise.

Motanul a oftat:

– Într-un fel așa este. Ceea ce au vrut să spună este că voi puteți să vi-l rescrieți. Cum să-ți explic... chiar dacă nu există scris în litere, tot este scris, dar spiritual. Un gloobus bun v-ar putea spune ce scrie în momentul de față în Șarama. Dar eu zic că e mai bine să nu vă spună. De obicei, cei ce-și află viitorul nu suportă adevărul. Unii înnebunesc, alții mor în condiții misterioase, foarte puțini scapă de acest blestem al destinului. Trebuie să fii foarte puternic și să știi să practici magia oglinzilor pentru a trece printr-o astfel de experiență.

Sior părea ușor dezorientat. L-a privit pe motan în ochi după care s-a lăsat ușor pe spate:

– Dar dacă învăț magia oglinzilor nu pot să-mi aflu și viitorul?

Liort a scos un mieunat înfundat ce semăna mai degrabă cu un râs:

– Nu prea. Oglinzile se folosesc, de obicei, pentru a opri trecutul în loc. Pentru a cunoaște trecutul. Poți să schimbi prezentul sau să-l vezi prin intermediul acestei magii, dar niciodată nu poți interveni asupra viitorului. Un singur mag a reușit să își citească viitorul prin prisma oglinzilor și la câteva luni a murit, cu toate că era destul de tânăr. Magia oglinzilor trebuie stăpânită foarte bine înainte de-a te „juca" cu ea. Pot spune că este una dintre cele mai periculoase, dar este și eficientă.

– Atunci magia Zohar, cum este? s-a interesat tânărul.

Păstrătorul și-a ridicat ochii spre cer. Cerul părea limpede cu toate că nici o stea nu le ieșise în întâmpinare, iar luna se lăsase văzută doar pe jumătate. Cu toate astea, vântul bătea destul de puternic și din depărtare păreau să se audă zgomote ciudate.

– Cu Zoharul nu-i de joacă, i-a răspuns destul de rece. Aceea nu este magie în adevăratul sens al cuvântului este, mai degrabă, o vrăjitorie malefică. Cam ca cele despre care ai auzit tu în povești atunci când erai mic. Adevărul este că această magie nu ține de nici o lege a naturii. Este provocată pur și simplu. Cel puțin așa mi s-a părut mie. Dacă există o lege după care practicanții se ghidează îți jur că eu nu o cunosc. Dar știu câte nenorociri poate să aducă un singur cavaler al Zoharului. Ai mare grijă. Să nu li te aliezi vreodată. Ei au fost întotdeauna dușmanii neamului arkadios, tocmai de aceea nu am încredere în ceea ce ei numesc alianță pentru binele gemenilor. Astea sunt doar trucuri.

Pisoiul a făcut o scurtă pauză ciulindu-şi urechile. Urechile unui om nu ar fi putut auzi ceea ce auzea el acum. A încercat să nu creeze panică, aşa că a sărit din braţele băiatului şi s-a îndreptat spre Gardian care pentru prima oară era în poziţie de atac.

– Trezeşte-i pe ceilalţi, l-a anunţat T. Trebuie să mergem mai departe. Grumii sunt pe aproape.

Sior a mărit ochii cât cepele. El nu auzea absolut nimic în afară de adierea vântului. Ca şi cum Liort i-ar fi ghicit nedumerirea i-a spus:

– Nu uita că noi auzim la câţiva kilometri depărtare. Dacă merg în ritmul ăsta în cel mult o oră o să fie aici. E mai bine să ne mişcăm, măcar aşa avem o şansă de scăpare.

Pentru câteva clipe tânărul a rămas cu ochii aţintiţi spre cer. Nu părea să fie o noapte prea primitoare. Pentru prima oară zeiţa înşelăciunii uitase să-şi preschimbe noaptea într-o mireasă strălucitoare. De data asta întunericul nu mai era la fel de feeric ca altă dată, dar nici acum nu era prea sigur că totul este real. Oriunde s-ar fi putut ascunde acea frumuseţe ireală.

*

Noaptea devenise înspăimântătoare. Vântul urla din răsputeri aducând cu sine adieri reci şi câţiva stropi. Călătorii încercau să se strecoare printre copacii deveniţi tot mai deşi, iar frunzele ţepoase se încârligau într-un joc bizar devenind tot mai dese şi încurcând mersul. În locurile acelea întunericul era aprig şi doar jumătate de lună le veghea calea spre o destinaţie necunoscută.

Paşii voinici ai grumilor se auzeau tot mai aproape. Păreau că îi adulmecă şi că se ţin după ei cu bună ştiinţă chiar dacă creaturile nu aparţineau nopţii. Grumii nu vedeau prea bine pe timp de noapte şi se dusese vestea că nici celelalte simţuri nu le erau prea ascuţite, mai ales atunci când luna era deasupra capetelor lor. Ce e drept, acum era doar jumătate de lună, iar simţurile ar fi trebuit să le fie măcar pe jumătate mai bune. Dar poate că nu înspre ei se mergeau bestiile. Poate că drumul lor trecea doar prin aceleaşi locuri. Dar şi asta era puţin probabil. De ce s-ar fi înghesuit creaturile printre crengile încărcate şi dese dacă nu în căutarea celor ce au îndrăznit să pună piciorul în valea lor?

Călătorii se mişcau greu, dar bestiile păreau să se mişte destul de repede şi cu o agilitate demnă de invidiat. Părea că pentru ei crengile groase şi încărcate nu sunt obstacole, ci doar simple crenguţe ce se rupeau sub picioarele mari.

După o oră de mers prin întuneric vântul a început să se mai liniştească iar luna începea să lumineze cu mai multă putere. Câteva stele şi-au făcut apariţia în dreapta lunii regine, aşezate în forma unei litere bizare sau a unui simbol: „?".

– Steaua Spiroţilor, a murmurat Ing mai mult pentru sine.

Dar nimeni nu l-a auzit, cu toţii erau grăbiţi să-şi facă loc printre crengi rugându-se să iasă odată de acolo. Sirona era zgâriată pe toată faţa, iar mâinile îi sângereau, doar faptul că era o noapte călduroasă îi mai alina durerile. Nu îşi dorea altceva decât să scape din valea aceea şi să ajungă în Oriat, acolo unde presupunea că o aşteaptă un pat mare şi o masă caldă. Dar gândurile fericite i s-au spulberat în momentul în care o mână mare şi păroasă a atins-o.

Pentru o clipă nu s-a mişcat simţindu-i respiraţia urât mirositoare şi văzându-i cu ochii minţii colţii mari şi galbeni ce-i ieşeau de sub buza superioară. Când s-a întors a constatat că imaginaţia nu o înşelase prea mult. Creatura din spatele său rânjea după nişte perechi de colţi galbeni ce-i atârnau puturoşi de sub buza groasă, superioară. Urechile arătau ca ale unei feline, îndreptate în sus şi cu smocuri de păr ridicate în afară ce îi alungeau urechile şi mai mult. Bestia purta zale de argint ce-i acopereau aproape tot trupul, doar burta, mare şi rotundă, îi rămăsese descoperită de sub zale. Aşa cum era obiceiul purta cizme metalice ce se înfigeau în pământ oricât de tare ar fi fost. Pe marginile încălţărilor se vedeau zimţi ce ieşeau în afară şi se zgâiau ca nişte colţi periculoşi. Zimţii metalici se înfigeau, de asemenea, în pământ lăsând dâre adânci.

Fata l-a privit câteva secunde cu inima tremurândă. Doar datorită vântului, care a suflat cu putere peste ei, a reuşit să-şi dea drumul la glas şi să urle cât a putut ea de tare:

– Grumii!!!!

Sior şi Ing şi-au tras spadele de la brâu şi s-au repezit spre cel ce o ţintea pe Sirona cu o suliţă lungă de argint. Fata s-a lăsat în jos într-un moment de neatenţie al bestiei şi s-a refugiat lângă cai încercând să se liniştească. Alte trei bestii au ajuns lângă ea ceea ce a speriat-o de moarte. Rufina a sărit în picioare părând

că e pregătită de luptă chiar dacă nu avea spadă. Trupul copilei a început să leviteze înconjurându-se de un văl alb ca de ceață. Din mâinile ei mici ieșeau scântei roșiatice ce se răspândeau în formă perfect rotundă învăluind-o cu totul într-o aură mistică. Când a deschis ochii semănau cu ai unei feline gata de atac. Pupilele i se dilataseră într-un verde aprins, iar pe mijlocul pupilei se întindea, în formă lunguiață, o dungă neagră. Rufina și-a ridicat mâinile ca pe niște arme îndreptându-le spre grumi și trimițând fulgere roșii spre inimile acestora. Cei trei grumi au căzut lați de îndată ce magia i-a atins.

Însă nu au avut timp să savureze victoria căci peste douăzeci de grumi i-au înconjurat privindu-i cu răceală de după crengile încărcate. Puterile Rufinei păreau să îi dispărut. Copila s-a întins pe pământul reavăn răsuflând greoi. Sirona i-a aruncat o privire fugară,după care și-a scos spada și s-a alăturat celor doi.

Grumii nu făceau nici un gest amenințător, din contră, păreau că tot ceea ce vor este să-i privească din umbrișul crengilor. Însă cei trei erau agitați și nu prea știau ce e de făcut în cazul acesta. Dacă ar fi atacat, iar grumii nu veniseră acolo cu gânduri războinice, atunci ar fi fost destul de rău pentru ei, dar dacă tactica lor era chiar aceea de a le răvăși mințile și de a-i ataca prin surprindere? Dar unul din grumi a făcut un pas în față.

Creatura părea destul de spășită. Avea o figură calmă pentru un grum și nici colții nu erau atât de amenințători precum se obișnuiseră. Ochii trădau sinceritate, iar trupul nu îi era mai mare decât al unui om obișnuit. Bestia nu era îmbrăcată în zale de argint precum celelalte, purta doar o tunincă lungă din piele de căprioară și pantaloni din același material. Cizmele erau unele de vânătoare, asemănătoare cu ale oamenilor, erau croite dintr-o piele fină de culoare verde, iar deasupra aveau câte o pană de păun, ceea ce îi arăta regalitatea.

Grumul a făcut o plecăciune până la pământ și s-a întors către Ingvarr care îl privea mut de uimire:

– Triam! i s-a adresat bestia. Am venit cu gânduri bune. Regele nostru vrea să vă vorbească și vă promitem că nimic rău nu vi se va întâmpla.

– Hamar, i-a răspuns Ing, însă nu vă putem însoți. Avem drum lung de parcurs, iar cei trei însoțitori ai mei nu cred că ar fi de acord cu asta.

Grumul a schițat un zâmbet înțelegător, descoperindu-și cele două perechi de colți abia crescuți:

– Nu suntem din neamul celor războinici, a încercat să-i lămurească. Noi facem parte din Noua Ordine. Suntem grumi tineri născuți de după Hammarr și ne-am îndepărtat de supușii lui care sunt sângeroși și luptă numai împotriva binelui. Noi vrem să arătăm lumii că grumii pot fi și altfel decât așa cum sunt văzuți acum. De aceea, vă rog să aveți încredere și să ne urmați. Regele nostru, Jahmm, este altfel și luptă pentru alte crezuri decât restul grumilor. El vrea să vă vorbească și să vă ofere sprijinul.

Tinerii s-au privit neîncrezători. Într-un fel, credeau în vorbele bestiei. Până la urmă de ce nu ar fi crezut, nici un alt grum nu le mai vorbise până atunci, iar ăsta era un semn de civilizație. De obicei, grumii săreau mai întâi la luptă și abia apoi te întrebau de vorbă:

– Eu zic să mergem, a zis Sirona. Dacă soarta nu ne-o fi prielnică atunci o vom accepta cu fruntea sus.

Grumul și-a plecat din nou trupul aproape atingând pământul:

– Îți mulțumesc, domniță, pentru încrederea arătată. Îți promit că nu veți fi dezamăgiți și veți cunoaște ospitalitatea Noii Ordini.

Tinerii au ajutat-o pe Rufina să urce pe calul furat de Tio și au pornit în urma grumilor. După puțin timp au reușit să iasă din desișul brazilor. Acum noaptea le părea mai primitoare, vântul nu mai adia, iar stelele se înmulțiseră ștergând Steaua Spiroților. Chiar și luna ieșise în întregime de sub mantia nopții luminând calea.

Valea părea a fi pustie nu era nici urmă de așezare umană prin acele locuri, nici o luminiță, nimic care ar fi putut să amintească că în acele locuri există viață. Sirona se întreba unde ar putea să se adăpostească atât de bine grumii. Valea era întinsă, nu erau prea multe dealuri, iar cele care existau nu ar fi putut ascunde o așezare umană. Și, cu toate astea, după încă alți câțiva pași o întindere de luminițe s-a întins la picioarele lor dezvăluind formele unor clădiri bizare așezate în spirală de-a lungul unui șir de brazi.

Când au intrat în oraș mirosuri de mâncăruri îmbietoare i-au întâmpinat. Sior era lihnit de foame, nu mâncase decât un colț de pâine ce ar fi trebuit să-i ajungă până a doua zi de dimineață:

– Chiar dacă ne omoară, i-a şoptit Sironei, sper să o facă după ce ne dau de mâncare.

Fata a surâs. În mod bizar, şi ea se gândise la acelaşi lucru. Îşi dorea o friptură caldă cu garnitură de legume sau orice altceva. Cel mai mult şi-ar fi dorit o friptură de fazan răsucită în sos de prepeliţă cu câteva mirodenii presărate deasupra. Numai gândul o făcea să înnebunească.

Grumul i-a condus într-o căsuţă ce avea acoperişul în formă de pară. Interiorul părea mult mai mare decât se vedea din afară. Un hol lung, colorat într-o nuanţă de roz şi roşu, îi conducea spre o cameră cu deschidere largă din interiorul căreia se observau lumini colorate ce se răspândeau până dincolo de ferestrele mari şi rotunde pe care pătrundea lumina lunii.

Camera era mare şi destul de aerisită. Nu exista decât o masă mare ce ţinea loc de birou, un scaun tapiţat în piele şi o bibliotecă mică. Scaunul era aşezat cu spătarul la ei însă dincolo de spătar se observau umerii masivi ai unui grum şi capul mare şi păros.

Grumul s-a întors afişând un zâmbet sincer:

– Hiar tunam, şi a făcut o plecăciune până în pământ. Eu sunt Jahimm, regele Noii Ordini, şi sunt mândru să vă am ca oaspeţi.

– Mulţumim, i s-a adresat Ing pe acelaşi ton neîncrezător. Din păcate, trebuie să plecăm destul de repede, ne aşteaptă îndatoriri dincolo de Valea Adâncă.

Regele a pocnit din degete şi alte patru scaune au apărut în încăpere:

– Vă rog, luaţi loc, şi-a îndemnat musafirii. Şi fiţi liniştiţi, de cum se vor arăta primii zori am să vă scot din Vale direct în Őriat. Însă, până la venirea zorilor, aş dori să purtăm o discuţie. Dacă este posibil, nu în prezenţa gloobusului.

Tinerii s-au privit suspicios. Era drept că nici felienii nu şi-o doriseră pe Rufina prin preajmă, dar asta nu însemna că grumii nu o doresc din aceleaşi motive. Sirona era aproape sigură că le era teamă de gloobus şi tocmai de aceea nu a fost de acord cu plecarea gloobusului:

– Îmi pare rău, rege, i s-a adresat pe cel mai politicos ton pe care îl cunoştea, dar Rufina este prietena noastră şi aş dori să discutăm în prezenţa ei.

Sior şi Ing i-au adresat priviri mustrătoare. Ambii se întrebau de ce procedase aşa, dar fata se simţea mai în siguranţă cu

Rufina în preajmă; doar văzuse cu ochii ei cum doborâse trei grumi doar cu ajutorul magiei:

– Fie precum doriți, s-a învoit regele. Dar înainte cred că este de cuviință să vă servesc cu o masă caldă.

Tinerii au încuviințat imediat, pe chipurile lor citindu-se bucuria de-a mânca o masă caldă. Regele le-a zâmbit îngăduitor înțelegând câtă nevoie aveau călătorii de mâncarea preparată în bucătăriile sale:

– Atunci să vă conduc, i-a îmboldit Jahmm. În curând se va servi supa de mistreț și nu aș vrea să nu o prindeți caldă.

Cu toții au păşit spre sala de mese acolo unde se strângeau toți grumii din ordin pentru a servi masa, zi de zi.

*

Camera era mică, dar primitoare. Ferestrele rotunde erau acoperite cu draperii de culoarea oului, iar la partea de jos atârnau nişte ciucuri vechi, mâncați de molii. În dreapta geamurilor se afla un şemineu ce mocnea într-o lumină palidă conferind încăperii o frumusețe specifică. În fața şemineului se aflau patru fotolii în fața cărora se afla câte o măsuță pe care se afla câte o ceaşcă de ceai fierbinte. Undeva la marginea şeminelui se înălța somptuos un ceas mare ce ticăia într-un ritm alarmant. Suportul era înalt, aproape până la tavan, pe laterale se observa lucrătura migăloasă în lemnul de nuc, în schimb în față era acoperit doar de un geam prăfuit ce scotea la iveală un pendul mare cu capăt rotund ce pornea din capătul ceasului și se mişca la fiecare secundă.

În vârful ceasului, perfect rotund, se aflau două urechi anormal de mari asemănătoare cu cele ale unui măgar. Urechile se lăsaseră într-o parte, parcă mimând oboseala. Atunci când ceasul bătea ora exactă un nechezat asurzitor umplea încăperea, iar din mijlocul cadranului cu cifre ieşea o statuetă ce își ținea mâinile lipite de urechi. Statueta reprezenta o prințesă de pe vremea lui Aratt, iar asta se putea observa din ținuta vestimentară ce nu fusese uitată prea repede.

Cei patru erau aşezați în fotoliile moi și cu toții se zgâiau la ceasul de lângă şemineau ce le acapara atenția într-un fel sau

altul. Liort şi T stăteau ca nişte adevărate animale educate: motanul în dreapta lui Sior aşezat doar pe labele din spate, cele din faţă ţinându-le falnice şi drepte pentru a i se observa cât mai bine bărbia proieminentă, iar T stătea lângă Sirona şi adoptase aceiaşi poziţie, doar că el părea de-a dreptul fioros, în nici un caz nu deţinea graţia şi eleganţa motanului.

La scurt timp regele, Jahmm a intrat în încăpere aducând cu sine două pipe îndesate cu tutun pe care le-a înmânat tinerilor săi invitaţi. Sior a refuzat-o politicos spunând că astfel de obiceiuri îi displac, în schimb Ing s-a înfipt în pipă de parcă asta aşteptase toată seara. După ce a tras două fumuri s-a relaxat în fotoliul său şi a început să trimită spre tavan cerculeţe care mai de care mai mari:

– Asta zic şi eu viaţă, a îngânat mulţumit tânărul prinţ.

Regele a zâmbit aprobând spusele interlocutorului. După ce a făcut să apară un fotoliu şi pentru el şi o ceaşcă cu ceai, Jahmm a considerat că a sosit timpul să le destăinuie de ce îi chemase la ei:

– Ştiu bine că nu vă plac grumii, şi-a început discursul. Şi cui îi plac, până la urmă? Nu are legătură cu înfăţişarea noastră ci cu comportamentul destul de violent. Tocmai de aceea, Noua Ordine încearcă să scoată la lumină o altă înfăţişare a noastră. Nu suntem bestiile care ştiu doar să poarte războie, până la urmă suntem fiinţe vii care vor să trăiască libere şi în pace.

Sior a ridicat mâna în aer obligându-l pe rege să-i dea cuvântul:

– Sunt de acord cu voi dar nu înţeleg care este treaba noastră. Eu înţeleg că voi vreţi să faceţi ceva pentru a nu mai fi văzuţi ca nişte fiinţe odioase şi mi se pare un lucru bun, dar nu ştiu cum v-am putea noi ajuta.

Regele a râs zgomotos descoperindu-şi dantura lungă şi ascuţită ce aştepta ameninţătoare în spatele unor dinţi mici şi albi ca de lapte:

– Voi nu ne puteţi ajuta cu nimic. Cel puţin nu acum, s-a amuzat Jahmm. Dar mă gândeam că noi v-am putea ajuta pe voi în momentul de faţă.

Tinerii şi-au aruncat priviri întrebătoare dar nici unul nu a îndrăznit să scoată vreun sunet aşteptând cu nerăbdare propunerea grumului. Bestia i-a privit în ochi pe fiecare după care privirea albastră i s-a oprit asupra Rufinei:

– Îmi pare rău dar nu am să vă destăinui atâta timp cât gloobusul este aici. Dacă vă întind o mână de ajutor o fac în cel

mai mare secret iar gloobusul ne-ar putea trăda într-o bună zi.

Rufina s-a ridicat sâcâită, dar în sufletul ei ştia că regele avea dreptate: gloobuşii întotdeauna îşi trădau prietenii, era în firea lucrurilor:

– Nu-i nimic, a spus copila. Am să aştept afară, lângă uşă.

Regele a încuviinţat şi a urmărit-o cu un singur ochi până ce a văzut-o ieşită din încăpere, apoi s-a afundat uşurat în fotoliul său schiţând un zâmbet triumfător:

– Bine, acum pot să vă vorbesc deschis.

Înainte să apuce să-şi continue ideea Ing l-a întrerupt:

– Iartă-mă, dar aş mai dori nişte tutun.

Sirona l-a privit mustrătoare în timp ce regele îi zâmbea îngăduitor. Cu o simplă bătaie din palme un săculeţ plin de tutun de culoare galben-pal a apărut pe măsuţă. După ce i-a mulţumit, Ing i-a făcut semn să continue, el rămânând preocupat de pipă.

– M-am gândit că v-aş putea da o mână de ajutor. E drept nu e mare lucuru, dar este, totuşi, ceva. Mă gândeam să bag câţiva dintre oamenii mei în armata lui Sorian. Astfel veţi fi mereu la curent cu veştile: încotro se mişcă, ce au de gând, pe cine vor să atace, unde sunt principalele puncte. Şi, cine ştie, poate că într-o zi vă vor salva şi viaţa...

– Şi tu, l-a întrerupt Sirona? Ce vrei în schimb? Doar să informăm lumea despre Noua Ordine şi despre ajutorul primit de la aceasta?

Regele şi-a mângâiat cele câteva firicele albe ce-i atârnau de-a lungul bărbii:

– În mare parte, da. Dar chiar şi eu am ceva de împărţit cu Sorian. E o chestiune de onoare...

– A, şi ajutându-ne pe noi, dai în el de fapt, l-a întrerupt Sior de data aceasta.

– Nu, nu, nu are legătură, s-a eschivat Jahmm. Nu vreau să dau în el prin voi. Vreau doar să se facă dreptate. Ăsta este singurul lucru pe care mi-l doresc în momentul de faţă. Sorian mi-a luat multe printre care şi orgoliul. Acum vreau să-mi recapăt fiecare firicel de păr pe care l-a luat de la neamul meu. Până la urmă şi ceilalţi vor înţelege că, fiinţa aceasta căreia voi îi spuneţi om, se foloseşte de ei cu nerușinare, promiţându-le Imperii pe care nu le poate oferi sau averi pe care nu le are. Într-o bună zi chiar şi sperienii vor deschide ochii ăia mari şi îşi vor da seama

că au fost înşealaţi. Iar când asta se va întâmpla, eu vreau să fiu cât mai aproape pentru a-l vedea cum sfârşeşte răpus de propriile armate. Dar până atunci mai este şi noi trebuie să facem ceva. Vreau să vă ajut şi vreau să-mi acceptaţi ajutorul. Este singurul lucru pe care vi-l pot oferi în afara unei mese calde şi a unui pat, şi bineînţeles, a ospitalităţii mele.

Liort îl privea cu atenţie, iar din privirea lui se înţelegea că îi oferă încredere. Dacă Păstrătorul avea încredere într-o creatură care fusese duşmanul oamenilor de mai bine de o mie de ani, atunci ei de ce nu ar fi avut?

Sirona s-a ridicat şi a început să se plimbe nervoasă agitând cana goala în mână:

– Şi dacă ţi-am accepta acest ajutor, cum ştiu eu că grumul care îmi spune că îmi e prieten chiar îmi este?

Regele i-a făcut semn să se aşeze şi să-l asculte:

– Vom face un cod, pe care îl vom cunoaşte doar noi. Un cuvânt cheie, ceva...

– Dar astea pot fi aflate cu uşurinţă, a intrevenit Sior.

– Da, aşa este, a recunoscut Jahmm. Dar eu am încredere în oamenii mei. În primul rând că nu vor fi descoperiţi, iar de-ar fi să fie sunt sigur că nu vor scoate un cuvânt. Au fost pregătiţi să facă faţă celor mai grele condiţii.

Sior nu era prea încrezător, dar ce mai putea să facă? Până la urmă li se oferea ajutor necondiţionat, lucru pe care nu li-l mai oferise nimeni până acum, nici măcar felienii:

– Bine, a spus Sior ştergându-şi broboanele de transpiraţie. Şi cum vom ţine legătura?

Regele părea pregătit pentru toate:

– Am să vă trimit scrisori în fiecare săptămână prin cea mai de preţ comoară a mea.

Grumul şi-a băgat două degete între buze şi a fluierat cu putere. Fereastra s-a deschis producând un uşor curent, apoi draperia s-a dat la o parte parcă ghidată de o mână invizibilă, iar în lumina lunii şi-a făcut apariţia cea mai frumoasă pasăre văzută vreodată pe pământ. Era pictată în culorile curcubeului iar penele îi sclipeau în lumina lunii arătând minunea de culori ce se amestecau dând o nuanţă plăcută şi armonioasă. Pe cap avea un moţ colorat în două culori: roşu şi verde, iar ochii de un verde smarald păreau atât de curaţi şi inocenţi.

– Fawrr, l-a prezentat grumul pe prietenul său înaripat. Este o pasăre spirotă...

Ing şi-a amintit pe loc de steaua Spiroţilor, una dintre cele mai mari enigme ale vrăjitoriei. Ştia că o văzuse în seara aceea, formată din mai multe stele. Nu îl mai auzea pe rege şi nici nu-i mai păsa, doar steaua Spiroţilor îl interesa acum. Oare cum de nu i-a dat importanţă până acum?

– Scuzaţi-mă, s-a ridicat prinţul. Trebuie să mă retrag câteva clipe, dar voi continuaţi. Gemenii l-au privit uimiţi dar nu l-au băgat prea tare în seamă. Nici regele nu a părut deranjat de asta continuându-şi planul:

– Aşa cum am spus, Fawrr vă va aduce veştile o dată pe săptămână şi dacă va fi nevoie şi de mai multe ori.

– Dar dacă cineva îl vede pe Fawrr şi-l vânează, a întrebat Sior?

– Voi habar nu aveţi ce sunt Spiroţi, nu-i aşa?

Gemenii l-au privit ruşinaţi dându-i de înţeles că are dreptate:

– Ei bine, ei sunt mai presus de magie; pot spune că ei au ajuns la capătul magiei şi chiar că ei au inventat-o. Atunci când călătoresc sunt invizibili, tot aşa este şi Fawrr. Face parte din păsările regale ale Spiroţilor şi are capacitatea de-a deveni invizibil. Aşa va călători înaripatul ăsta. Nu există riscul de-a fi depistat. Şi nu există riscul ca „poşta" noastră să cadă în mâini nedorite.

– Cred că ai plănuit totul înainte ca noi să ajungem aici, a oftat Sirona. Mă întreb de unde ştiai că o să alegem acest drum în cele din urmă.

Regele a zâmbit dezvăluindu-şi pentru a doua oară colţii ascuţiţi:

– Toate drumurile sunt împânzite de gărzi. Nu aţi fi avut pe unde să vă duceţi fără să fiţi văzuţi. Şi chiar şi aşa v-aţi asumat un mare risc pătrunzând pe ţinutul grumilor.

– E adevărat, a constatat Sior. Ai dreptate, nu am fi avut cum să mergem prin altă parte; aceasta era singura noastră cale spre Oriat. Foarte bine gândit, Jahmm. Nici chiar eu nu m-aş fi gândit la toate astea cu atâta precizie. Şi, dacă stau bine să mă gândesc, ăsta chiar este un plan bun. În felul acesta vom şti de fiecare dată unde sunt armatele lui Sorian, cel puţin cele de grumi. Astfel putem să evităm anumite puncte.

Regele a aprobat din cap cu privirea satisfăcută. Oricare ar fi fost motivul pentru care îi ajuta, gemenii nu puteau decât să-i mulţumească şi să fie recunoscători.

Discuţia a mai durat câteva minute după care supuşii regelui i-au condus în camerele lor. Ing se vârâse primul în pat gândindu-se la toate cele întâmplate în ultimele zile. Mai întâi magia oglinzilor l-a răvăşit cu totul pe Sior, apoi a apărut Zoharul şi acum steaua Spiroţilor. Lucrurile deveneau din ce în ce mai neclare şi mai nesigure. Dacă de Zohar s-ar fi putut apăra, de Spiroţi nu aveau cum. Despre ei nu ştia mai nimic decât din ce citise şi auzise pe la oameni. Dar întrebarea care îl chinuia era: de ce toate aceste puteri le ies în cale? Care să fie legătura dintre ele? Oare chiar dorea Zoharul să se alieze cu arkadios? Dar Spiroţii, care era rolul lor în toate astea?

În cele din urmă somnul i-a furat gândurile scufundându-l într-o linişte profundă şi plăcută.

CAPITOLUL XIX
FORȚELE

O altă zi începea în Valea Adâncă. Soarele descoperea pe rând toate frumusețile ascunse de mantia nopții, dezvăluind rază cu rază fiecare firicel de verdeață. Când hlamida nopții a părăsit micul lăcaș al grumilor, razele calde au descoperit ceva minunat. Un orășel așa cum nu se mai văzuse până atunci cu alei pline de flori și clădiri colorate în toate nuanțele. Construcțiile erau deosebite dând un aer oriental. Fiecare acoperiș semăna cu un turban sau cu o pară turtită, iar în mijloc aveau mici grădini de flori ce își scoteau capetele îndrăznețe. În jurul caselor se aflau pavaje colorate ce despărțeau o casă de cealaltă. Străduțele erau mici și înghesuite, asemănătoare cu cele din Tiar, dar erau mult mai curate, iar mirosul de pâine proaspătă venea din fiecare colțișor.

În susul străzii principale care era de un albastru aprins, ce lumina puternic în razele soarelui, se afla o librărie înaltă de un galben pai ce se confunda, oarecum, în peisajul multicolor. Lângă librărie se afla o primărie din piatră colorată în nuanțe diverse, ca și cum cel ce o pictase se grăbise să termine lucrarea, iar undeva în spatele acesteia se afla un mic magazin de suveniruri în care nu mai intrase nimeni de mai bine de zece ani.

Pe străzile lăturalnice se aflau brutării dintre cele mai diversificate, fiecare făcând câte un sortiment aparte de pâine. Lângă micile brutării, cu geamuri dichisite, se aflau fierarii ce făureau armuri pentru grumi, spade și cizme pentru război cu tot felul de tăișuri și cuțitașe ascunse în tălpi. Ceva mai departe se afla o altfel de fierărie. Acolo fierarul cel bătrân meșterea cămăși de zale făcute pentru trupurile mari ale grumilor, acestea erau cămăși de război, obiecte datorită cărora grumii scăpaseră de multe ori cu viață. Pe celelalte alei se aflau carmangerii fiecare cu câte un sortiment de carne. Mirosul cărnii umplea aleea, iar acesta se îmbina cu mirosul de cârnați proaspeți făcuți în casa cea mai îndepărtă cu ferestre mici și ovale. Acolo se înghesuiau grumii

încă de la prima oră a dimineții pentru a-și cumpăra din diversele sortimente de cârnați.

Orășelul avea și un parc plin de flori agățătoare și copaci mici și curbați ale căror crengi erau mult prea încărcate cu florile alb-albăstrui. Crengile păreau a se ruga unor forțe mistice arcuindu-se până aproape de pământ. În jurul copacilor se aflau bănci masive, sculptate în lemn, făcute ca pentru trupurile puternice ale grumilor. De jur împrejurul băncilor erau plantați ghiocei de vară, cu căpșoare alb-rozalii, ce își ridicau privirea doar când razele soarelui îi mângâiau.

Tot orașul era înconjurat de o mare verde ale cărei fire de iarbă se ridicau triumfătoare în lumina astrului.

De îndată ce mantia nopții a dispărut și soarele și-a luat locul binemeritat, întreaga vale a început să prindă viață, iar arborii și florile și-au arătat frumusețea scăldându-se în razele calde.

Sirona privise întreg spectacolul încă de când soarele apăruse ca o pată roșie dincolo de orizont. Nu și-ar fi închipuit vreodată că acele creaturi ar putea trăi într-o asemenea pace și liniște. Aici totul părea un vis, iar gândurile rele parcă nici nu o mai ajungeau. Spectacolul oferit îi vindecase sufletul de toate rănile din ultimele zile.

O mână caldă și prietenoasă i-a căzut ușor pe umăr:

– Ești matinală astăzi, s-a auzit vocea din spate.

Fata nu s-a întors; îl recunoscuse, desigur, pe Ing.

– Nu am reușit să dorm prea bine și am vrut să mă asigur că mai apucăm ziua de mâine.

Tânărul s-a așezat lângă ea pe prispa de lemn aruncându-și privirea spre grumii ce începeau să-și reia activitățile zilnice:

– Încă îți mai faci griji în legătură cu Zoharul, nu-i așa?

Sirona și-a strâns mâinile una în cealaltă și a început să le frece nervoasă:

– Tu de ce crezi că se întâmplă toate astea? Crezi că este vorba de... sau este adevărat că pe tine te-au contactat?

Tânărul și-a lăsat privirea în pământ. Doar el și Liort știau despre asta și nici motanului nu-i spusese adevărul în întregime și, pe urmă, nu își dorea s-o mintă pe Sirona, dar nici nu știa cum s-o facă să înțeleagă că unii oameni nu sunt chiar atât de puternici pe cât pretind a fi.

O rază și-a făcut loc printre pletele lui nerge căzându-i mai apoi pe ochii ușor migdalați:

– Sirona... nu știu dacă fac bine. Nu știu ce vei crede tu...

– Atunci e adevărat, a rostit foarte calm.

Tânărul a scos un oftat și a aprobat din cap:

– Da, așa este! Dar nu vreau să mă judeci greșit, cel puțin nu înainte de-a mă asculta.

Fata l-a oprit punându-i mâna pe buze:

– E atât de frumos aici, Ing! Aș vrea să nu mai fiu nevoită să plec niciunde și să rămân aici pentru toată viața, să uit de nebunia asta și să duc o viață normală. Dar nu m-am născut pentru o viață normală... și cel mai rău mă doare că nu știu dacă tu... nu cred că tu ești cel mai de încredere om...

– Măcar ascultă-mă, s-a rugat el. Măcar încearcă să mă înțelegi. Nu asta mi-am dorit eu. S-a întâmplat dintr-o greșeală, dintr-o prostie. Dar asta nu înseamnă că le-am fost loial. Îți jur că nu. Și, oricum, nu v-aș fi trădat niciodată. Dar ei nu mi-au cerut asta. Au cerut o alianță...

– Aș vrea ca de aici să ne despărțim, l-a întrerupt fata pe un ton rece. Tu și gloobusul nu aveți decât să vă duceți unde vreți. Am să vă las caii, chiar dacă pe Fulg de Nea nu ar trebui să vi-l dau. Am vorbit deja cu Jahmm și ne va conduce doar pe noi spre ieșire, pe mine și pe Sior...

– Dar... a încercat tânărul să se apere.

Sirona i-a făcut semn să tacă. Cu siguranță că nu fusese niciodată mai rece și mai serioasă. Ing simțea cum sângele îi îngheață cu totul. Nu voia să se despartă de ei. Nu știau ei prin câte aveau să treacă și cine ar fi apărat-o pe ea? Dar glasul ei rece și trist l-a trezit la realitate:

– Liort mi-a spus că nu ești de încredere. Când mi-am dat seama că ai putea să devii un trădător am înțeles că trebuie să te las în urmă. Și nouă ne este greu, nu doar ție. Dar nu vreau să existe riscul de-a muri din trădarea ta. Prefer să mor cu spada în mână decât să știu că ne-ai vândut.

– Dar nu aș face asta niciodată, s-a mâhnit tânărul.

– Sigur că nu ai face-o voit. Dar eu știu ce înseamnă Zohar și știu ce putere au asupra oamenilor lor. Într-o zi ai s-o faci fără să vrei.

În ușa casei a apărut Jahmm și le-a întrerupt discuția. Ing și-a dat seama că Sirona luase o decizie și nu ar fi avut cum să o înduplece. Ar fi vrut să poată face ceva, dar a înțeles că pentru

moment nu mai era nimic de făcut, aşa că s-a strecurat pe lângă Jahmm şi a intrat în casă trântind uşa după el.

– Se pare că nu a primit prea bine vestea, a constatat regele.

Sirona s-a mulţumit să fixeze uşa cu privirea fără a-i da vreo importanţă interlocutorului său.

*

– Ar trebui să mergem, s-a auzit, după câteva minute bune de linişte, Jahmm.

Gemenii nu i-au dat nici o importanţă. Încercau în continuare proviziile pe Felix şi Agape şi se gândeau cum vor ieşi de unii singuri din încurcătura asta. Sironei îi părea rău că îl alungase în felul ăsta pe Ing, dar îi simţea reţinerea lui Liort şi, aşa cum îşi aducea aminte, motanul avusese cam întotdeauna dreptate. Ce-i drept se temea şi pentru viaţa lui Sior care în ultimul timp tot fusese atacat de forţe diverse, care mai de care mai puternice.

Apariţia Zoharului a speriat-o şi mai mult, iar când Liort i-a povestit lui Sior despre discuţia avută cu prinţul a ştiut că trebuie să facă ceva. Iar acum era momentul ca ei să meargă mai departe de unii singuri. Fără nici o apărare în afară de spadele lor şi cei doi tovarăşi de drum.

Sirona a mai privit încă o dată spre căsuţa ce părea din turtă dulce. Chipul prinţului ei nu se dezlipise de fereastră de mai bine de o oră. Şi acum era tot acolo conducând-o cu privirea:

– Să mergem, i s-a adresat lui Jahmm.

Regele a pocnit din degete şi şase grumi mari, îmbrăcaţi soldăţeşte li s-au alăturat:

– Ei au să vă însoţească până în Eufrim, de acolo cred că drumul este liber şi o să vă descurcaţi să ajungeţi la Norian. Aşa cum am vorbit, vom ţine legătura prin Fawrr. Fie ca *Şarama* să fie cu voi!

Tinerii i-au mulţumit pentru ajutor şi pentru ospitalitate şi au pornit în spatele bestiilor cu inimile îndoite.

Lui Sior îi părea rău pentru decizia ce o luase sora sa. Şi-ar fi dorit ca Ing să fie cu ei, cel puţin era mai puternic şi cunoştea mai bine mersul lucrurilor. I-ar fi putut scoate din multe necazuri şi pe deasupra mai vorbea şi limba sfântă, cea pe care

ei nu o înțelegeau. O mică licărire ivită din buzunarul hainei i-a smuls gândurile.

A dus mâna la buzunar și a scos bagheta primită de la felieni. Din câte își amintea, aceasta trebuia unită cu bagheta sa misterioasă. S-a gândit o clipă și apoi a decis să încerce.

Ambele baghete au început să lumineze misterios trimițând raze colorate spre soare și înapoi. Când s-au văzut una în fața celeilalte au devenit moi ca niște cârpe, apoi s-au unduit frumos, ca și cum și-ar fi arătat măiestria într-ale dansului. O lumină puternică, pornită din cele două vârfuri, a luminat întreaga vale făcând ca totul în jur să se cufunde într-un alb demonic mai profund decât ceața sau decât albul în sine. Apoi totul a dispărut lăsând soarele să lumineze, destul de palid, în comparație cu lumina ce tocmai dispăruse.

Când a privit spre baghete nu a mai văzut decât una. Era minunată. Părea să fie din cristal, iar luciul ei se contopea cu razele aurii și făcea ca totul în jur să se vadă prin sfera unui scut de cristal, prin care se scurg mii de culori ce se îmbină cu norii și mai apoi cu tot ceea ce îi înconjoară. Bagheta avea vârful format din capul șarpelui care acum își ținea gura căscată și își arăta colții veninoși. Coada lui era încolăcită în jurul bățului albăstrui și se termina cu două pene sticloase ce în lumina soarelui căpătau diverse reflexii:

– Sior, ai înnebunit? l-a mustrat Sirona. Dacă a văzut cineva?

Tânărul s-a întors către ea și i-a înmânat obiectul de-abia născut:

– Nu-i așa că este cel mai minunat lucru pe care l-ai văzut vreodată?

– Sper să ne și apere de rele, a murmurat fata mai mult pentru sine.

Dar bucuria tânărului nu a durat mult, căci în mintea sa tot mai multe voci se înghesuiau nervoase. Unele urlau, altele șopteau, altele cântau. Tânărul ar fi vrut să o avertizeze pe Sirona, dar nu mai era în stare, toate acele sunete îl chinuiau cumplit. Ar fi vrut să le strige să se oprească, să înceteze odată cu jocul ăsta. Chiar când era pe punctul de a o face a auzit o voce caldă și suavă ce le-a îndepărtat pe toate celelalte. Vocea aceea îi tot repeta ca într-o melodie ce nu se mai sfârșea: „Găsește calea și vino spre mine", iar el se lăsa purtat de glasul suav și

tandru şi poate că ar fi rămas mult timp aşa dacă Sirona nu l-ar fi adus cu picioarele pe pământ:

– Sior, luptă cu ei. Sior!

Băiatul a deschis ochii, iar chipul i-a zâmbit cu totul:

– Avea o voce atât de dulce!

– Pentru *Şarama*, încearcă să fii puternic, nu te mai purta ca un copil! Trebuie să fii puternic. Nu vezi? Suntem singuri, pe cont propriu. Dacă ne atacă cineva şi tu eşti sub influenţa ştiu eu cui ce ne facem? Rezistă-le!

Vocea disperată a fetei l-a făcut să vadă adevărul. Avea dreptate. Nu lupta destul de mult. Sirona era mai puternică decât el, nu trebuia să rămână aşa. Până la urmă el era bărbatul şi trebuia să aibă grijă şi de ea. Trebuia să îşi revină într-un fel, trebuia să înveţe să le facă faţă.

– De cum vom ajunge în Őriat am să caut un vrăjitor, şi-a anunţat sora.

Fata nu părea deloc surprinsă. Până la urmă ambii îşi doreau să înveţe să folosească magia oglinzilor. Dar era, totuşi, puţin surprinsă. Fratele ei nu vorbise niciodată cu atâta hotărâre:

– Pentru?

– Trebuie să învăţăm, Sirona. Amândoi. Altfel cum ne vom apăra? Nu am crezut niciodată în poveştile lui Tio despre vrăjitori, dar de acum îmi este imposibil să nu mai cred. Tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru este din pricina magiei. Trebuie să învăţăm odată.

– Şi de la cine te-ai gândit să înveţi? l-a întrebat fata citindu-i oarecum gândul. De la arkadios sau de la Zohar?

Tânărul a tras hamurile lui Felix obligându-l să încetinească:

– Nici, nici. M-am gândit să încercăm la Spiroţi.

Tânăra a mărit ochii cât cepele nevenindu-i să-şi creadă urechilor:

– Sior, dar noi nu ştim nimic despre Spiroţi.

– Şi despre arkadios sau despre Zohar ştii? a interogat-o tânărul. Nu ştii nici despre ei mai mult decât ceea ce ai auzit. Iar arkadios, dacă ne sunt rude, de ce nu ne oferă ajutorul lor? Oare nu este momentul?

Fata a căzut pentru o clipă pe gânduri:

– Poate că ai dreptate. Dar unde îi găsim pe Spiroţi?

– Lasă, a zâmbit tânărul. Am aflat eu cum să dau de ei, şi i-a

făcut cu ochiul după care a dat pinteni cailor pentru a-i ajunge din urmă pe grumi.

*

Soarele, de un roşu aprins, s-a îmbinat cu norii trăgând dinspre orizont mantia înstelată a nopţii. Zeci de nuanţe de roşu se jucau pe cer dând forme cât mai bizare norilor ce se prinseseră în joc. Peisajul verde, ce-i înconjurase toată ziua, începuse să dispară aducând din faţă un aer nou şi o înfăţişare modestă.

Ţinutul care li se întindea la picioare era arid şi foarte călduros. Abia dacă mai zăreau câte un pic de verdeaţă din loc în loc. Drumurile deveniseră înguste şi prăfuite, iar copacii erau golaşi şi trişti. Pe măsură ce înaintau peisajul devenea tot mai rece şi neprimitor. Abia când luna a apărut pe de-a-ntregul, pe cerul albastru ca lacrima, o poartă mare, dintr-un metal strălucitor, a apărut ca din neant.

Dincolo de poarta deschisă se observau luminiţe ce păreau că dansează în puterea nopţii şi glasuri încântătoare cântau şi râdeau. Veselia era în toi în micul orăşel de dincolo de vale.

Grumii s-au oprit. Cel mai în vârstă dintre ei, care le era şi căpetenie, s-a apropiat de gemeni:

– Aici e Eufrimul. Noi nu vă putem însoţi. Dar de aici sunteţi în siguranţă. Cazaţi-vă aici pentru noaptea asta şi mâine veţi afla încotro trebuie să mergeţi ca să ajungeţi la Norian. *Şarama* să vă aibă în pază!

Tinerii le-au mulţumit însoţitorilor. De acum erau singuri. Nici unul dintre ei nu se simţise mai singur până atunci. Chiar dacă erau împreună şi îi aveau şi pe T şi Liort, nici măcar nu îndrăzneau să îşi vorbească de teamă ca gândurile singurătăţii să nu prindă contur.

Fără să îşi dea seama s-au şi trezit dincolo de porţile oraşului înconjuraţi de o mare de oameni care cântau şi chefuiau pe străduţele înghesuite. În zadar încercau cei doi să-şi facă loc prin mulţime călare pe cai, oamenii nu se dădeau la o parte şi gata. Au fost nevoiţi să descalece şi să meargă pe lângă animale pentru a reuşi să-şi croiască puţin loc. Acolo totul era o veselie, nimeriseră în mijlocul unei adevărate parade a bucuriei. Femeile

dansau îmbătate de gustul fin al vinului. Sirona nu văzuse în viața ei atâta destrăbălare. Femeile acelea nu aveau pic de jenă, cântau și dansau ridicându-și fustele până peste genunchi și învârtindu-se cu elan pentru a-și arăta picioarele în întregime. Bărbații păreau că nici nu le bagă în seamă fiind mult mai preocupați de carafele cu vin ce se găseau înșirate de-a lungul străzilor. Alții stăteau la poveşti râzând zgomotos de cine știe ce ispravă povestită.

Toate casele aveau ușile larg deschise, iar dinăuntru se auzeau chiote de bucurie. Magazinele, și ele, erau deschise așteptându-și clienții întârziați.

Cu chiu cu vai au reușit cei doi să scape de gloata înfierbântată, ajungând pe o străduță slab luminată de două felinare ridicate în vârful unor stâlpi perfect drepți. La capătul celui din urmă stâlp se afla o clădire micuță, iar pe ușa ei era atârnată o pancardă, mult prea mare, pe care scria: „Hanul Călătorului".

– Cred că ne aștepta, a glumit Sior după ce a citit numele hanului.

Cei doi au păşit nesiguri. Aici era prea multă liniște. Doar câteva luminițe se zăreau dinăuntru și în afară de șuieratul vântului nu se mai auzea nici un alt zgomot.

O fată de vreo paisprezece ani le-a ieşit în întâmpinare. Avea hainele ponosite, iar fața îi era murdară de tăciuni. Copila a făcut o plecăciune în fața străinilor aplecându-și capul până aproape de pământ:

– Domnii doresc să le înșeuez caii?

Sior și-a ridicat pălăria de pe ochi pentru a o putea privi mai bine:

– De fapt vrem să poposim aici și am dori ca animalele noastre să se odihnească în grajdurile hanului, pentru care vom plăti separat, bineînțeles.

Copila a mai făcut o plecăciune după care a și înșfăcat hățurile și a dispărut cu cai cu tot înainte ca tânărul să apuce să-i întindă cei doi bănuți.

De cum au intrat în han un miros plăcut de mâncare caldă i-a întâmpinat. Sala principală era micuță, cât să găzduiască douăzeci de oameni. Doar o singură persoană dormea cu capul pe una dintre mese spre amuzamentul hangiului.

Bătrânul i-a poftit să ia loc în timp ce le făcea semn spre necunoscut:

– Cum se trezeşte cere băutură şi apoi adoarme la loc, s-a amuzat bărbatul. Cu ce vă pot fi de folos?

Sior a aruncat o privire, mai mult de complezenţă, spre masa străinului. Ceva i se părea cunoscut, nu îşi dădea seama ce, dar şi-a retras privirea uitându-se spre hangiu, care era un bărbat în etate cu părul cărunt şi o barbă stufoasă.

– Mai întâi am dori să mâncăm şi am dori şi o cameră în care să ne petrecem noaptea.

– Foarte bine, a spus bătrânul simţind mirosul banilor. O să vă pregătesc o cameră de îndată. Dar... şi a privit spre T şi Liort.

– Da, a spus Sior anticipându-i întrebarea. Vor veni cu noi. Dar, ia spune-mi, ce se petrece aici? De ce atâta veselie?

Bătrânul şi-a tras şorţul de la brâu şi a început să şteargă masa, spre surprinderea Sironei.

– Este seara forţelor. Fiecare locuitor are propria credinţă magică. O dată pe an se întrec în vrăji şi magie şi pe urmă îşi arată măiestria în lupta cu spada. După ce se termină concursul se pun pe chefuit până în zorii zilei următoare.

Gemenii s-au privit pentru o secundă. Sirona aproape că simţea ce va urma, dar înainte să îl poată opri pe Sior l-a auzit întrebând:

– Despre ce forţe este vorba?

Hangiul s-a apropiat de tineri şi le-a şoptit:

– Unii fac parte din neamul arkadios, iar alţii din neamul Spiroţilor. Se spune că steaua Spiroţilor ar fi fost văzută pe cer acum câteva seri. Iar asta, de obicei, nu aduce lucruri bune.

Sirona l-a tras de guler spre ea cu-un gest de nervozitate:

– Arkadios? Ai spus arkadios?

Bărbatul a privit-o amuzat şi nicidecum speriat aşa cum se aşteptase fata:

– Da, arkadios. Unii dintre ei au rămas aici de pe timpul lui Aratt şi nu şi-au mai urmat neamul.

– Cunoşti vreunul? a întrebat Sior suspicios.

Bătrânul s-a scărpinat în cap parcă încercând să îşi amintească:

– Ca să fiu sincer îi cunosc pe toţi din oraş, dar nu aş putea să-mi dau seama care dintre ei sunt arkadios.

– Şi când are loc competiţia cum vă daţi seama? a întrebat Sirona nervoasă.

– Păi noi nu ne dăm seama pentru că această competiție se ține în secret. Doar seara când începe petrecerea aflăm cine a câștigat.

Gemenii se priveau muți de uimire. Nici unul nu înțelegea nimic iar misterul se întindea tot mai mult:

– De ce sunt așa secretoși? s-a interesat tânărul.

Hangiul a dat din umeri:

– Nu știu. Așa au fost mereu și arkadios, și spiroții. Niciodată nu și-au dezvăluit natura decât în fața celor asemenea lor sau a celor în care au încredere. Nu vă pot da mai multe amănunte în privința asta. Pot să mă retrag acum?

Înainte de-al lăsa să se retragă la treburile lui, Sior mai avea să-i adreseze o întrebare:

– Pe aici, prin zonă, există vreun vrăjitor?

Bătrânul a mărit ochii. S-a uitat în stânga și-n dreapta apoi le-a șoptit parcă de teamă să nu fie auzit:

– Există o vrăjitoare, dar nu prea iese din casă și cred că nu îi prea place lumina zilei.

Tânărul i-a mulțumit și i-a făcut semn să se îndepărteze. Înainte de-a continua discuția cu sora sa a mai aruncat o privire fugară spre bețivul ce dormea cu capul pe masă. Încă o dată îi trecu prin minte că îl cunoaște de undeva, dar nu știa de unde să-l ia. Sirona s-a întors și ea să vadă spre ce anume se uită fratele ei. Ochii i s-au făcut mari când a dat cu privirea de bețivul adormit:

– Tio! Tio! a strigat frenetic.

Bărbatul de la masa alăturată a ridicat capul parcă cu ultim efort. Un geamăt de durere aproape că a cutremurat încăperea. Avea ochii roșii și obrajii zbârciți și juliți. Ochii îi erau ieșiți din orbite și aproape că i se puteau număra oasele feței. Bătrânul s-a șters la ochi și a aruncat o privire spre cei doi:

– Iar visez, a murmurat.

*

Primele raze ale dimineții s-au strecurat pe ferestrele murdare aducând o licărire mirifică. Sirona a fost cea dintâi care s-a trezit lăsând soarele să-i dezmierde chipul.

Sior dormea alături de T şi Liort şi părea că nu are de gând să se trezească prea curând. Lângă pat, pe o pătură groasă, dormea Tio care sforăia cât putea de tare.

Afară se lăsase liniştea. Acum nimic nu mai amintea de zgomotul şi veselia ce i-a întâmpinat. Fata s-a dus lângă fereastră privind printre dârele de parf. Era o linişte perfectă. Poate chiar prea linişte. Fără să-i mai aştepte pe ceilalţi şi-a ascuns părul sub pălărie şi a coborât în sala principală. Şi aici era la fel de linişte, ca şi cum totul ar fi dispărut. Nici urmă de hangiu sau de copila ce-i întâmpinase. Hanul părea părăsit de ani de zile. Mesele erau prăfuite, nicidecum nu mai arătau ca şi cu o seră în urmă, iar draperiile erau rupte şi cârpite pe alocuri.

Fata a ieşit în stradă în căutarea unui suflet ce i-ar fi putut da o explicaţie, dar străzile erau la fel de pustii ca şi hanul. Magazinele pe care le văzuse luminate şi pline de vizitatori acum arătau ca după un război. Uşile erau rupte şi aruncate pe drum, înăuntru era mizerie şi nici urmă de toate acele produse ce-ţi luau ochii. Pânze de păianjeni şi praf domneau peste tot, totul arăta ca un oraş abandonat.

Sirona simţi cum pielea i se face ca de găină şi mici furnicături îi invadează trupul. Inima i-a luat-o la trap fără nici o justificare, iar auzul părea că-i joacă feste. Auzea zgomote bizare ce veneau din depărtare, zgomote produse de scâncetele unor prunci abandonaţi.

Fără să stea pe gânduri a alergat spre han pentru a-l anunţa pe Sior. Liort şi T o aşteptau în sala principală:

– Păstrătorule, se întâmplă ceva, a urlat fata cât o ţineau puterile.

Sior şi Tio coborau şi ei cu ochii roşii de somn:

– Ce se întâmplă? a întrebat Tio al cărui cap încă vâjâia.

Sirona a mai privit încă o dată în jur. Deodată a început să audă zgomote, iar hanul a început să prindă viaţă chiar sub ochii ei. Sala arăta din nou la fel ca şi cu o seară în urmă, acum mesele erau pline de oameni ce beau şi mâncau, iar mesele redeveniseră curate ca şi draperiile. Doar Liort o privea înţelegător.

– Sirona, cât mă bucur să te revăd, a încercat să vorbească bărbatul în timp ce-şi ţinea capul cu ambele mâini. Nu am crezut că o să mai scapi cu viaţă.

Fata era încă surprinsă. Abia dacă îl auzea pe Tio. Ar fi vrut

să se poată bucura şi ea de revedere, dar halucinaţia de mai devreme nu-i dădea pace. Sub îndrumările lui Sior a luat loc la masă, dar privirea i-a rămas vigilentă:

– Vreau să plecăm de aici, a spus pe un ton destul de speriat. În oraşul ăsta...

Dar nu a mai apucat să termine că halucinaţia a revenit. Sior o privea fără să înţeleagă, dar ea nu-i mai vedea decât pe ei, restul dispăruseră cu totul. Uşa hanului s-a deschis făcând un zgomot asurzitor pe care Tio nu l-a reperat. Doar Liort părea că vede aceleaşi lucruri ca şi ea.

O siluetă mare şi întunecată şi-a făcut apariţia. Doi ochi scânteietori se vedeau dincolo de părul ce-i acoperea întreaga faţă. Braţele mari şi lungi păreau ca nişte arbuşti, iar trupul era asemănător cu al unui copac bătrân.

Medalionul de la gâtul Sironei a început să lumineze cu putere scoţând scântei roşiatice ce se uneau cu razele soarelui:

– Prinţesă, s-a auzit o voce gravă şi pătrunzătoare, forţele au decis. Până când arkadios vor fi pregătiţi să vă primească veţi primi învăţăturile de la Spiroţi. Lăsaţi-vă îndrumaţi de inimile voastre şi o să-l întâlniţi pe cel ce vă va iniţia...

Silueta mare a dispărut în spatele uşii lăsând în urma sa un miros greu, aproape insuportabil. Sirona a leşinat imediat ce l-a văzut plecând.

Când s-a trezit chipul lui Tio a întâmpinat-o prietenos. A recunoscut imediat camera hanului şi mirosul de tutun prost.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat speriată.

– Liort ne-a povestit totul, i-a mărturisit bătrânul. Se pare că arkadios au luat legătura cu tine şi ţi-au transmis un mesaj.

Încet-încet în mintea fetei începea să se împrospăteze imaginea personajului din han:

– Da, îmi amintesc!

Sior o privea îngândurat:

– E ca şi cum ne-ar fi citit gândurile, a şuşotit el. Doar ieri ţi-am spus că aveam de gând să învăţăm magie de la spiroţi şi azi un arkadios ia legătura cu tine şi îţi spune că au delegat un spirot să ne înveţe magie.

Fata era încă speriată de toată pătania asta. Nu era momentul să despice firul în patru, tot ce îşi dorea acum era să părăsească oraşul ăsta bizar.

– Vreau să plecăm chiar azi, i-a anunțat ea. Vii cu noi Tio?

Bătrânul a mângâiat-o ușor pe cap:

– Sigur că vin cu voi. Doar pe voi vă aşteptam.

Liniştea s-a lăsat din nou apăsătoare lăsându-i pe fiecare cu temerile sale.

CAPITOLUL XX
PRESENTIMENTE

Mergeau de două zile pe drumurile mici şi prăfuite ce duceau spre oraşul-port Randan. Drumul fusese liniştit şi nu întâlniseră decât câţiva călători mult prea obosiţi de drumul parcurs pentru a-i mai băga în seamă.

Cu toate că Oriatul era încă sub pace, lui Sior nu îi plăcea liniştea ce îi apăsa cu putere pieptul. Simţea că undeva se întâmplă ceva rău şi avea să-i ajungă şi pe ei. Pe cât se gândea mai mult, pe atât îşi dădea seama că este esenţial să înveţe să se apere cu ajutorul magiei. Nici o spadă din lumea asta nu ar fi putut să-i învingă pe acei duşmani magici ce stăteau în spatele „cortinei". Şi, cu toate astea, magia îl speria. De parcă ar fi produs dependenţă sau ar fi fost o boală contagioasă. Sau, pur şi simplu, nu se vedea în stare. Gândea că magia este pentru cei puternici, pentru cei ce au conştiinţa adormită sau aşa ceva. Nu putea să vadă în lucrul acesta ceva frumos aşa cum vedeau alţii. Şi, deodată, gândul că mama lui ar fi ştiut toate aceste taine magice l-a înspăimântat. Atunci şi-a dat seama pentru prima oară că Alfsigr ar fi putut avea dreptate: poate că ei chiar se născuseră pentru a urma aceste învăţături. Poate că ei chiar aveau puterea de-a scoate un imperiu de sub jugul inamicului.

Dar nici acest gând nu îl liniştea. Ştia că pe cât vor avea mai multă putere pe atât vor avea şi mai mulţi duşmani. Şi apoi, mai era şi Sirona care era încăpăţânată şi răzbunătoare. Sirona îşi dorea cu siguranţă să recapete ceea ce-i aparţinea de drept şi ceva îi spunea că soarta lui Sorian nu va fi chiar uşoară dacă va pica în mâinile fetei. Dar cel mai rău îl speria faptul că sora lui avea în ea puterea unui arkadios. Îi era teamă că atunci când va învăţa s-o folosească nimic nu o va mai opri. Nu putea să vadă în ea o persoană matură. Dacă stătea bine să se gândească, Sirona făcea întotdeauna ceea ce o tăia capul, aşa cum făcuse la nunta lui Ing. Poate că dacă nu ar fi intervenit ea în momentul de faţă Gildamanul ar fi fost acelaşi, iar Sorian i-ar fi lăsat în pace.

Cu toate astea nu o putea acuza. Simţise că-l iubeşte pe tânăr şi cu siguranţă nu ar fi vrut să-l vadă însurat cu fiica lui Sorian. Poate că ar fi regretat întreaga viaţă dacă nu ar fi oprit acea nuntă sau, din contră, poate că acum regreta tocmai faptul că a făcut-o.

S-a oprit pentru o clipă pentru a privi apusul soarelui ce se contopea cu orizontul plin de praf. Praful s-a ridicat spre roşeaţa cerului umbrindu-l pe alocuri. Încet-încet tot ceea ce era roşu s-a trasnformat într-un albastru negricios, ca apoi noaptea să-şi tragă cortina plină de stele.

În depărtare a zărit felinare ce deschideau un drum şerpuit ducând până la nişte porţi mari de metal. Tânărul a înţeles că nu mai aveau mult până în Randan.

Gândurile au început să i se piardă pe măsură ce se apropiau de oraşul-port. Nu îşi mai dorea decât o masă caldă şi un pat moale sau cel puţin un acoperiş deasupra capului. În ultimul timp dormise numai în natură. Nu găsiseră adăpostul nici unui copac şi astfel au fost nevoiţi să înnopteze în câmp deschis. Cu toate că vara era în toi, câmpul era friguros pe timp de noapte, iar vântul urla din toate părţile fără să aibă posibilitatea de-a se lovi măcar de un fir de iarbă. Gândul că Randanul este aproape îl făcea să uite şi de durerea de picioare şi de cea de stomac. În ultimele două zile au fost nevoiţi să meargă pe lângă cai, deoarece Felix nu se simţise tocmai bine şi pe zi ce trecea părea mai obosit şi mai slăbit.

Tio îi promisese lui Sior că îndată ce ajung în Randan vor găsi un doctor care să-i dea un leac animalului sau cel puţin un vraci. Liort îl privea suspicios pe Felix de parcă nu ar fi crezut în boala lui sau cel puţin aşa îi părea tânărului. Dar nu era sigur că asta citeşte în privirea motanului deoarece acesta nu îi mai vorbise în ultimul timp, oricât ar fi încercat Sior să-l înduplece.

De multe ori nu înţelegea ce rost are Păstrătorul, în afara faptului că-i păstra tainele cele mai ascunse. Atunci un gând i s-a ivit răzleţ. Dar dacă Liort păstra de fapt alte secrete ce trebuia să i le destăinuie? Poate că de aceea îl însoţea peste tot, pentru ca atunci când va veni momentul să-i destăinuie... Nu, nu putea fi adevărat, era o nebunie.

Un miros de peşte l-a ameţit complet alungându-i şi cel din urmă gând. Şi-a dat seama imediat că au ajuns în Randan.

Oraşul era la marginea unei mări ce străbătea Oriatul înspre

Nord-Est şi trecând peste graniţa acestuia, dincolo, într-un regat pe care nu îl cunoştea. Locatarii se ocupau cu vânzarea peştelui de toate felurile. Doar ei aveau voie să-şi trimită ambarcaţiunile în larg. Erau singurii din Őriat care făceau comerţ cu peşte. Niciodată, nici un străin nu reuşise să treacă graniţa apelor. Marea era foarte bine păzită de locuitorii ce nu le permiteau străinilor să-şi vâre coada în treburile lor.

Porţile erau larg deschise şi nici urmă de santinelă, lucru ce nu s-ar fi întâmplat în Şiar sau Gildaman. De cum au pus piciorul pe străzile oraşului au simţit sub tălpi solzii alunecoşi ce se adunau, probabil, zi de zi, acoperind străzile ca un covor urât mirositor. Casele erau mici, pescăreşti, majoritatea făcute din lemn putred. Doar spaţiile comerciale erau construite din piatră pe care era crescută o verdeaţă ce emana mirosuri nu tocmai plăcute.

De-a lungul străzilor, mici şi înghesuite, se îngrămădeau şiruri-şiruri de case din lemn crăpat de unde se puteau zări luminiţe răzleţe. Mai sus erau înghesuite cele câteva magazine iar undeva la mijloc, se aflau două hanuri: „ Păstrăvul Dulce“ şi „Rechinul Alb“.

Tio i-a oprit pe tineri cu un gest ferm al mâinii. Un zâmbet cald s-a întipărit pe faţa bătrânului, iar mâinile au început să-i tremure necontrolat, ca şi cum emoţia unei revederi l-ar fi năpădit:

– Eu îl iau pe Felix şi mă duc cu el la un vraci. Voi aşteptaţi-mă la „Rechinul Alb“. Întrebaţi de Flour şi spuneţi-i că al ei T doreşte camera cea bună. O să înţeleagă ea despre ce e vorba. Hai, daţi-i drumul şi nu vă mai uitaţi aşa la mine. Şi tu, i se adresă lui Sior, şterge-ţi zâmbetul ăla tâmpit de pe faţă.

Sior continuă să zâmbească până când Tio dispăru în noapte cu cal cu tot. Sirona nu înţelesese prea bine despre ce este vorba.

– Are dreptate Tio, şterge-ţi zâmbetul ăla tâmp de pe faţă. Dar ce este aşa de comic?

Tânărul îşi îndreptă privirea spre han, înainte de a răspunde la întrebare. Dacă ar fi fost după el s-ar fi dus la „Păstrăvul Dulce“; „Rechinul Alb“ nu arăta tocmai bine. Mai degrabă părea o bodegă unde îşi fac veacul beţivii decât un han în toată regula:

– Era emoţionat, a răspuns în cele din urmă.

– Şi? se minună Sirona. Asta ce înseamnă?

– Că Flour i-a fost iubită.

Fata mustăci lăsând să i se lumineze chipul pentru o secundă.

De când se despărțiseră de Ing nu mai fusese prea atentă și nici prea interesată de ceea ce se va întâmpla cu ea. De multe ori se gândise că poate nu făcuse bine lăsându-l acolo în mijlocul grumilor. Poate că nu ar fi ajuns până acolo încât să-i trădeze, dar Liort... El era cel ce-i băga bănuiala în suflet. Ar fi vrut să fie altfel, să fie și Ing cu ei. Știa că prințul cunoaște mai multe decât ei și știa și că atunci când fusese acolo se simțise mult mai în siguranță. Sau poate doar sentimentul acela plăcut, care o făcea să i se înmoaie picioarele doar când se gândea la el, era de vină. Acum îi părea rău că îl respinsese atât de dur. Încă îi mai simțea privirea de dincolo de obloanele ferestrei, încă îi mai simțea durerea. Oare de ce nu îl avea Liort la suflet? Unde să fie secretul și de ce nu i-l mărturisea?

Fără să își dea seama, aerul se schimbă, mirosul de pește mort fiind înlocuit cu mirosul de tutun prost. Când privi în jurul ei observă un han obișnuit și deloc mizerabil, cum se așteptase ea. Într-adevăr, lemnul din care erau făcute mesele mucegăise din pricina aerului veșnic umed, ce-ți dădea impresia mai tot timpul că este frig. În rest, însă, toate arătau normal și destul de curate pentru ceva ce de afară arăta mizerabil.

Sior era cu câțiva pași mai în spate stând de vorbă cu o femeie în etate, dar totuși atrăgătoare. Avea o rochie simplă de culoarea jadului, iar la brâu purta un șorț albicios. Sirona a ghicit pe dată că este vorba de Flour, cea pe care fratele ei o bănuia că ar fi fost iubita lui Tio. Femeia îi zâmbea lui Sior scoțând în evidență o dantură impecabilă ce se îmbina perfect cu trăsăturile nobile, chiar dacă zbârcite de trecerea timpului. Părul încă îi mai era negru, doar câteva firicele albe făcându-și apariția într-un mod nepoliticos. Avea ochii mari, de culoarea nopții, iar tenul încă își mai arăta prospețimea. Părea a fi o fire blândă și calmă.

Sior a salutat-o pe bătrâna doamnă și a revenit lângă sora lui:

– Mi-a dat cheia unei camere. A spus că ne va aduce mâncarea acolo, a anunțat-o pe sora sa.

– Atunci să mergem, s-a grăbit Sirona.

– Du-te înainte cu T și Liort, eu mai am puțină treabă.

Simțindu-se copleșită de oboseală, Sirona nu i-a mai cerut explicații fratelui și i-a urmat sfatul înșfăcându-i cheia din mână.

*

Primele raze au invadat camera oprindu-se în oglinda spartă şi reflectând mii de culori. Cea mai puternică dintre raze s-a oprit pe divanul vechi din lemn sculptat descoperind candelabrele de argint ce de acum păreau mai degrabă roase de vreme. Câteva picături de ceară încă se mai vedeau în josul piciorului masiv ce se ramifica în alte picioruşe.

Sirona a privit câteva clipe candelabrele gândindu-se la cât de frumoase or fi fost odinioară. Cu siguranţă că aparţinuse vreunei familii bogate; nici în vremurile acelea nu îşi prea permiteau oamenii să arunce banii pe asemenea obiecte ce aveau o valoare inestimabilă.

Şi-a aruncat ochii prin camera mare pentru a o descoperi în întregime. Lângă patul ei se mai aflau alte două paturi ce nu fuseseră deranjate, ceea ce i-a dat de înţeles că nici Tio şi nici Sior nu dormiseră acolo. T şi Liort o priveau îngrijoraţi vrând, parcă, să-i comunice ceva, dar ea nu le înţelegea mai mult decât privirile reci şi temătoare. Atunci inima a început să i-o ia la trap. Oare ce s-a întâmplat cu Sior? Nu-i prea păsa de soarta lui Tio, ori de câte ori l-a crezut mort el a ieşit din pământ mai viu şi mai beat decât îl văzuse ultima oară. Tocmai de aceea nici nu îşi făcea griji în privinţa lui. Dar lui Sior nu-i stătea în fire să facă astfel de lucruri. Cu siguranţă ceva foarte important îl reţinuse întreaga noapte.

Şi-a aruncat hainele bărbăteşti pe ea, s-a spălat cât a putut de repede şi şi-a ascuns părul sub pălăria ce i-o dăduse Ing. Fără să mai stea pe gânduri i-a luat pe cei doi şi a pornit în jos pe scări.

În sala principală era linişte, dar din stradă se auzeau comercianţii ambulanţi ce strigau încercând să-şi vândă marfa. Fata a stat o clipă pe gânduri, apoi a sunat cu clopotul mic ce se afla pe una dintre mese. În doar câteva clipe femeia ce vorbise cu fratele ei şi-a făcut apariţia. De data aceasta părea obosită, ca şi cum nu ar fi închis un ochi întreaga noapte. Părul îi era răvăşit iar obrajii galbeni, aproape putrezi. A încercat să schiţeze un zâmbet cald, dar figura cuprinsă de acel zâmbet a părut mai degrabă rece, ca de înmormântare.

Sirona a încercat să-şi păstreze calmul, cu toate astea un fior rece a cutremurat-o, dar nu vizibil.

– Mă scuzați, a rostit fata în șoaptă, de teamă să nu o trezească brusc dintr-un somn malefic.

Femeia a căscat cu poftă, uitând să-și ducă mâna la gură:

– Nu-i nimic. Ar fi trebuit să mă trezesc de acum o oră, dar după toate cele întâmplate azi noapte... și a căscat din nou poftic ioasă.

Inima fetei a început să bată cu putere. Orice s-ar fi întâmplat se ruga să nu aibă legătură cu Sior. I-a aruncat o privire pierdută lui Liort ale cărui urechi erau ciulite și, încercând să se abțină din tremurat, a întrebat pe aceeași voce joasă:

– Dar ce s-a întâmplat?

Femeia i-a făcut semn să se așeze. Între timp a pus la fiert o oală cu apă în care a adăugat un ceai parfumat. După ce i-a servit fetei ceaiul s-a așezat lângă ea.

– Elpidius, a rostit fără noimă, în timp ce-și turna apă peste plantele misterioase. Ne-au înghețat simțurile azi noapte. Mă mir că pe tine nu te-au atins. De dimineață toți clienții cazați în han s-au plâns că a fost mult prea frig pentru o noapte de vară.

– Și ce au vrut elpidius?

Femeia a mai căscat o dată cu poftă după care a schițat un zâmbet misterios:

– Se pare că nu au vrut ceva, ci pe cineva.

Femeia s-a dat mai aproape de Sirona, s-a asigurat că nu este nimeni în jur și a șoptit misterios:

– Îl vroiau pe fratele tău...

Vorbele ei au rămas în aer pentru câteva clipe. Nu și-a mai dat seama ce se întâmpla cu ea, parcă plutea și cuvintele îi răsunau într-una în același mod misterios și malefic. Doar scheunatul câinelui a adus-o la realitate.

Femeia din fața ei o privea speriată, cu ochii măriți, iar obrajii i se înroșiseră dintr-o dată:

– Nu îți fă griji. Nu îi vor face nici un rău. Tio e cu el.

Tio, întotdeauna era vorba de Tio. De câte ori intrau în vreun bucluc Tio era prin preajmă. Oare ce se întâmplase cu adevărat noaptea trecută și Liort de ce nu o anunțase? Dacă era adevărat ceea ce spunea Flour, atunci motanul ar fi trebuit să știe și să afișeze aceeași privire plictisită și nepăsătoare ce îl însoțea atunci când nu era îngrijorat. Dar privindu-l acum își dădea seama că altceva era la mijloc. Poate că femeia aceea era o

trădătoare, iar Sior şi Tio au căzut pe mâna cine ştie cui din pricina ei. Dar nu... cum se putuse gândi la una ca asta? Sior o anunţase că nu merge în cameră pentru că mai avea ceva de făcut. Probabil că...

– Ce i-aţi spus aseară fratelui meu?

Flour şi-a mai turnat o picătură de apă fiartă amestecând alene:

– Nu i-am spus nimic. Ar fi trebuit să-i spun ceva?

– Eu cred că i-aţi spus ceva, altfel nu m-ar fi lăsat să dorm singură o noapte întreagă. Şi dacă ar fi fost vorba de elpidius aş fi simţit cu siguranţă şi pe urmă îmi mai sunt şi prieteni.

Flour mări ochii cât cepele. Era un adevărat dovadă de curaj să spui că spiritele nopţii îţi sunt prieteni. Cei ce admiteau asta erau trataţi ca atare, fiind consideraţi la rândul lor demoni ai întunericului şi arşi în lavă pentru ca spiritul să nu le mai poată părăsi trupul. Femeia, însă, şi-a şters uimirea de pe faţă şi i-a arătat un zâmbet binevoitor:

– Spui prostii. Nu poţi fi prieten cu elpidius. Să nu mai spui asta niciodată, altfel rişti să ajungi în lavă clocotită.

– Unde e Tio? întrebă Sirona.

– Ţi-am spus. La elpidius.

Fata îi aruncă o privire lui Liort ce o aţintea cu nervozitate pe interlocutoarea ei:

– Elpidius nu îl au la suflet pe Tio. L-ar fi ucis mai degrabă decât să-l ia cu ei. Aşadar unde este? a întrebat pe un ton răstit.

Se vedea că femeia începea să-şi piardă răbdarea. Faţa i se înroşise cu urechi cu tot, iar ochii începuseră să i se umezească:

– Dacă nu este după fratele tău, atunci nu ştiu unde este. Eu îţi spun ce am văzut, şi s-a ridicat de la masă dispărând în spatele unei uşi.

Sirona a rămas cu gura căscată urmărind cum silueta bondoacă dispare:

– Tu ce zici, Liort?

Motanul i-a aruncat o privire rătăcită aşa cum nu o mai făcuse până atunci, ceea ce a înspăimântat-o pe Sirona pentru o clipă:

– Mai bine să ieşim un pic prin oraş poate că cineva a văzut sau auzit ceva.

Atât T, cât şi Liort păreau să fie de acord cu propunerea ei:

– Dar să nu vă îndepărtaţi de mine. Aş muri dacă v-aş pierde şi pe voi.

T a ridicat o labă în semn de supunere în timp ce motanul şi-a plecat capul.

De cum au ieşit pe străzi un vânt cu miros sărat le-a încremenit simţurile. Mirosul de peşte se simţea tot mai tare, iar briza aceea părea că aduce cu sine mirosul greu al morţii.

S-au pierdut repede pe străzile mici şi reci confundându-se cu locuitorii. Oraşul părea liniştit în felul lui. Zeci de comercianţi alergau pe străzi încercând să-şi vândă marfa sau să o dea la schimb pe câţiva peşti proaspeţi. În depărtare se zărea portul. Era mare şi plin de nave de toate felurile şi mărimile. Doar câteva erau vase de pasageri, restul le aparţineau pescarilor. Majoritatea aveau câte două: un vas pentru prins peşte şi unul pentru transport. Sironei nu i-a fost greu să afle că aceştia transportau peştele la Est de Őriat în Ţinutul Zânelor. De fapt, fata nu ştia nimic despre acest ţinut, nici măcar nu auzise vreodată de el şi nu citise nimic în biblioteca din Tiar. Dar nu era nimic bizar în asta. De când lumea se ştia că Şiarul, Gildamanul şi Őriatul erau legate prin nişte legi nescrise dinainte ca rasele sacre să apară şi apoi să dispară. Despre celelalte regate, ţinuturi, Imperii, dacă într-adevăr mai existau, nu se vorbise niciodată şi nici o carte nu le menţiona.

Însă, ca o într-o transă, acest Ţinut al Zânelor o atrăgea pe prinţesă şi, din cine ştie ce motive, bănuia că fratele ei plecase într-acolo, cu siguranţă fără voia lui. Dar ce putea să facă ea în aceste momente? Era doar ea şi cele două animale. Cum ar fi putut să o ajute un câine şi o pisică, asta dacă nu cumva Tio mai era încă în oraş. Sau, de ce nu, putea să se gândească şi la Ing. Chiar dacă ea îl alungase cu atâta răceală, acum, cu siguranţă, ar fi ajutat-o.

T a început să mârâie nervos spre o străduţă lăturalnică ce urca dinspre port undeva într-o câmpie întunecată. Cu greu se putea observa o căsuţă dărăpănată fără ferestre şi uşi.

Liort a sărit de pe spatele câinelui şi a pornit înspre locul indicat. Aproape magnetic, Sirona i-a urmat fără să schiţeze nici un gest de împotrivire.

Când au ajuns în dreptul casei o draperie neagră, dar foarte lucioasă, s-a dat la o parte făcându-le loc să treacă. Încăperea era ciudat de întunecată, doar un foc mic lăsând o flacără plăpândă să lumineze o măsuţă joasă cu două scaune din paie. Un vântişor

trecu pe lângă urechile fetei şi se materializă într-o femeie:

– Alfsigr! strigă fata mută de uimire. Tu eşti peste tot.

Femeia părea îmbufnată. Ochii îi erau adânciţi lăsând să se vadă nesomnul din ultimele zile:

– Dacă nu aş fi eu să am grijă de voi... şi fără să-şi termine fraza făcu ca o lumină puternică să lumineze încăperea lăsând să se vadă un pat mare pe care dormea Sior.

Sirona vru să se repeadă spre el, dar vrăjitoarea o opri punându-i mâna în piept:

– De aici va trebui să continui singură. Soarta vi s-a schimbat.

Ochii fetei se umplură de lacrimi. Să fi murit oare?

– Dar... ce... ce...

Vrăjitoarea o privea cu milă şi nu era o milă prefăcută, era reală:

– Să nu te mai întorci la han orice s-ar întâmpla. Sior a scăpat ca prin urechile acului, dar dacă nu ajungi să faci magia morţilor îl vei pierde, a rostit pe un ton grav. Tio este prizonierul lor, iar de data asta îmi va fi destul de greu să-l mai scap.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat fata printre lacrimi grele.

Alfsigr o îndemnă să ia loc în timp ce ea i-a preparat ceva de mâncare:

– Flour vă aştepta. Tio i-a scris înainte să ajungeţi. Ea v-a trădat, doar că armatele lui Sorian nu pot intra în Oriat şi atunci a tocmit un vrăjitor să vă arunce în somnul morţii. Pe tine nu te-a atins, căci timpul nu i-a mai permis. Vraja nu poate fi făcută decât în primele zece secunde de după miezul nopţii. Sior a căzut în plasă, iar Tio a fost capturat. Din fericire, i-am recuperat pe Felix şi pe Agape, dar va trebui să mergi singură până la Ör'ala. Acolo te aşteaptă Norian şi un spirot. Ei or să te înveţe magia înainte de-a fi prea târziu.

– Dar...

– Nu ai timp de întrebări acum. Va trebui să mergi de-a lungul mării până vei ajunge în Zaras, de acolo mergi spre Vest şi în câteva ore vei ajunge la Ör'ala. Nu îţi fie teamă.

Femeia o privi pentru o clipă, apoi se apropie de Sior scoţându-i de la brâu bagheta întortocheată pe care i-a înmânat-o Sironei:

– Foloseşte-o, fără să ai teamă. Când va sosi momentul uneşte cele două medalioane iar puterea ta va fi cât a amândurora. Niciodată să nu uiţi că cealaltă parte a sufletului tău

aşteaptă s-o readuci la viaţă. Eu nu pot face mare lucru decât să încerc să-l ţin în viaţă până când tu vei duce la îndeplinire vraja. Ţine minte. Voi nu puteţi fi decât împreună. Doar împreună formaţi un suflet. Singuri sunteţi doar o jumătate dintr-un tot. Şi acum nu mai sta pe gânduri şi porneşte la drum. Ţi-am pregătit caii şi destule merinde. Or să-ţi ajungă până la Ör'ala.

– Dar nu îl pot lăsa aici, s-a încăpăţânat fata dintr-o dată. De unde ştiu eu că tu nu îl vei trăda şi că nu i-l vei da lui Sorian?

Chipul vrăjitoarei s-a îmblânzit dintr-o dată. Era normal. O înţelegea. Era jumătatea ei de suflet şi nu îl putea lăsa acolo ca pe o marfă de proastă calitate:

– Va trebui să înveţi să te încrezi în mine. Sunt singura din lumea asta care vrea să se împlinească profeţia. Nimeni nu îşi doreşte asta mai mult. Nu v-aş face nici un rău.

După figura calmă a motanului fata a înţeles că vrăjitoarea este sinceră şi, cu toate astea, nu putea să-l părăsească, chiar nu putea.

*

Pornise de două zile pe drumul spre Ör'ala şi niciodată nu se simţise mai singură. Îşi dorea să îl poată înţelege pe Liort, cel puţin aşa ar fi avut cu cine să-şi împartă singurătatea. Dar, în afară de privirea aceea, ce parcă îi vorbea, nu înţelegea nimic.

Drumul era tot mai anevoios, poate din pricina singurătăţii sau din cauza faptului că era nevoită să meargă prin nisipul fin ce-i afunda picioarele până la glezne. Refuzase să o încalece pe Agape preferând să meargă mai încet pentru a-l proteja pe Felix. Alfsigr îi spusese că gloobusul îi făcuse ceva şi dacă stătea bine să se gândească îşi amintea că în ultimul timp Rufina petrecuse foarte mult timp pe lângă bietul animal. Vrăjitoarea spunea că acum se va reface, dar va trebui să aibă grijă să nu-l forţeze prea mult. De aceea, de fiecare dată când simţea că animalul a obosit făcea câte un scurt popas.

Nu ştia de ce este atât de legată de calul fratelui său, poate că îl iubea pentru simplu fapt că era un necuvântător cu sufeltul curat şi inima împăcată. O fiinţă ce nu s-ar putea gândi la răul altora şi nu ar dori ca ceva rău să se întâmple. De multe ori

considera că un animal este cu mult mai nobil decât un om. Animalele erau trup şi suflet cu pământul pe care îl călcau, ele îşi doreau să fie pace, să fie dreptate. Şi, cu toate astea, se mânia de multe ori pe Felix atunci când îşi dădea seama că fratele ei ar putea muri dacă ea va întârzia prea mult.

Mai avea mult până să scape de urletul înfiorător al mării ce părea de-a dreptul înverşunată împotriva oricărui suflet ce se apropia de ea. De când părăsise oraşul-port nu mai avusese parte de căldura soarelui. Norii erau tot mai deşi iar vântul făcea front comun cu apele învolburate urlând a durere şi moarte.

Sirona se simţea stingheră în locurile acelea şi simţea că nu ar fi trebuit să-l părăsească pe Sior pentru nimic în lume. Dar acum era prea târziu să mai facă cale întoarsă. Avea să înfrunte destinul şi de una singură dacă era nevoie. Simţea că Alfsigr nu-i mărturisise totul, poate ca să nu o sperie sau poate avea un gând ascuns. Chiar şi Tio îi părea suspicios şi dacă citea corect în privirea motanului şi el nutrea aceleaşi sentimente. De multe ori i se părea că Liort o mustră pentru că l-a lăsat acolo pe Sior, de unul singur, lipsit de apărare.

Dintr-o dată şi-a amintit de prima întâlnire pe care Sior o avusese cu Alfsigr. Oare nu ea îi spusese că nu trebuie să se despartă niciodată? S-a oprit simţind mii de furnicături în tot trupul. Deodată soarele a apărut iar marea a încetat să mai urle, ca şi cum mintea i s-ar fi luminat şi ar fi văzut dincolo de ea răul ce-l pricinuise.

O pasăre mare se auzea în zare, dar nu reuşea să o vadă. Fără să ştie cum, şi-a dat seama că este vorba de Fawrr, mesagerul lui Jahmm. Inima a început să-i bată cu şi mai multă putere presimţind că veştile nu sunt tocmai dintre cele mai bune.

O rază de soare a licărit bizar aducând sclipiri ca de cristal. În acel moment Fawrr şi-a arătat penele colorate coborând în vârtejul vântului şi aterizând chiar la picioarele ei. Fata a luat scrisoarea ce era legată la piciorul păsării şi, fără să-i arunce măcar o privire, a început să o citească:

„O să intru direct în subiect, nefiind timp pentru saluturi şi dulcegării. Sirona, trebuie să-ţi aduc o veste destul de proastă şi îmi pare rău că eu sunt cel ce trebuie să ţi-o dea. Rufina, gloobusul, s-a aliat cu grumii lui Sorian. L-a trădat şi pe Ingvarr şi pe noi. Noroc că nu au aflat nimic despre Fawrr. Din

păcate, am fost nevoiți să ne mutăm în Őriat, într-un oraș fără nume ascuns în umbra altui oraș. Momentan nu o să-ți dezvăluim locul în care ne aflăm, dar când vom fi în siguranță te vom anunța. Așa cum îți spuneam, Ingvarr a picat în mâinile lui Sorian și a fost încarcerat în închisorile subterane de lângă munții Ősseat. Sirona, ai grijă de tine și de fratele tău. Chiar dacă ați reușit să treceți în Őriat, asta nu înseamnă că pericolul nu vă pândește. Poate să fie chiar mai rău decât în Gildaman pentru că pericolul nu este evident. Trimite-mi veşti despre voi cât mai repede.

Cu sinceritate, Jahmm".

Sirona simțea cum tot pământul i se clatină sub picioare de parcă Jahmm ar fi ghicit toate probleme ei și faptul că îl părăsise pe Sior. Pe celălalt picior al lui Fawrr a găsit o foaie îngălbenită și o pană. A scris repede tot ceea ce a pățit în ultimele zile rugându-l pe Jahmm să-i dea cât mai repede de veste și să-i dea un sfat. Acum nu mai avea rost să se întoarcă din drum, încă puțin și avea să ajungă în Zoras, orașul din care se presupunea că provenea Zoharul.

De cum l-a văzut pe Fawrr îndreptându-și aripile măiestre spre cer alte neliniști au cuprins-o. Parcă totul era împotriva destinului creionat de Alfsigr cu mulți ani în urmă. Oare ce se întâmpla în acel moment cu Sior? Oare ce făcea Ing? Cum putuse să-l lase singur cu Rufina, mai ales că știa că Liort nu o place? De fapt nimeni nu o plăcea. Ura tot ceea ce se întâmpla în jurul său, era orbită de nebunie, de furie și durere. Singurii bărbați din viața ei erau acum în pericol. Oare cum va reuși ea de una singură să-i salveze pe amândoi?

Și. dacă stătea bine să se gândească, Zoharul era singura cale. Dar era oare normal să-și vândă sufletul? Da, cu siguranță. Pentru ei ar fi făcut orice și până la urmă și Ing era un adept al Zoharului. Dar dacă făcea asta neamul mamei ei nu ar mai fi acceptat-o vreodată. Nu știa ce să facă și, cu toate astea, picioarele o conduceau spre orașul Zoras. Spera să își găsească liniștea în Őr'ala. Spera ca unchiul ei să-i aducă alinarea de care avea nevoie și ca Jahmm să-i spună că nu a greșit atunci când l-a părăsit pe Sior.

Fără să își dea seama seara s-a lăsat caldă și apăsătoare. Mii de stele străluceau în întunericul perfect ce ascundea orice formă

a norilor. Luna nu își făcuse apariția făcând ca totul să pară stingher pe cer. Continuă să meargă fără să se mai gândească la durerea de picioare. Putea doar să-i mulțumească cerului că nu-i apăruse nici un obstacol în cale, dar pe de altă parte nu putea să nu se învinovățească pentru ultimele două zile. Părea că trecuseră pe lângă ea fără nici un rost anume și totul îi era potrivnic. Parcă doar Liort o mai încuraja arătându-și colții albi ce păreau că-i zâmbesc.

Zeci de lumi i se arătară în față. Zoras era aproape și nu avea de gând să se oprească până nu va ajunge la destinație. Lăsă presentimentele să dispară pentru o secundă și respiră aerul proaspăt. Avea să fie bine. Trebuia!

CAPITOLUL XXI
PIETRELE DESTINULUI

Zorasul era poate cel mai frumos oraş pe care îl întâlnise până atunci. Clădirile erau mari somptuoase, străzile erau aerisite şi păstrau un iz vechi combinat cu tot ceea ce însemna nou. De-a lungul străzilor se aflau magazine împodobite în cele mai frumoase culori, vitrinele erau vesele şi pline, prin geamurile cristaline se observau tot felul de bunătăţi. Undeva în spatele magazinelor, acolo unde străzile se ramificau, se aflau instituţiile oraşului. Primăria înaltă colorată în albastru-azur avea două etaje înconjurate de terase mari ce dădeau în mijlocul străzii. Lângă primărie se afla o altă clădire de două sau trei ori mai înaltă. Era albă, fără pată, iar ferestrele străluceau în lumina soarelui. Ceva mai departe se aflau conace mari din lemn şi cărămidă, aparţinând celor mai bogaţi oameni din oraş. În spatele acestora, pe străzi lăturalnice, erau aşezate casele mai sărăcăcioase, însă toate erau construite în acelaşi stil având turle înalte şi mărimi apropiate.

În mijlocul oraşului se făcea un intrând mare şi oval ce servea drept piaţă. Aici comercinaţii ambulanţi făceau schimb de mărfuri, dar numai o dată pe săptămână, în ziua stabilită de primar, şi anume joia. Pe partea dreaptă a pieţei se afla o clădire mare din interiorul căreia veneau sclipiri bizare ca de sticlă spartă. Orice călător era atras de această minunăţie şi dorea să-i descopere secretul.

Liort sări de pe spatele lui T şi se îndreptă nepăsător spre clădirea cu lumini bizare. Sirona îl urmă fără să se întrebe ce pune motanul la cale. Adevărul era că şi pe ea o năpădise curiozitatea. De cum intră, un palat al oglinzilor, de toate formele şi culorile, i se aşternu la picioare; chiar şi treptele ce făceau posibilă trecerea de la un etaj la altul erau învăluite în oglinzi ce se scăldau mofturoase în razele mirifice ale soarelui. Sirona era uimită, nu mai văzuse niciodată atâtea oglinzi la un loc, iar cel mai mult o speria toată aceea lumină ce se reflecta dintr-un

specul în altul dând impresia că soarele pornea din acea încăpere şi abia apoi îşi revărsa razele spre cei de afară.

Imaginea ei se fărâmiţa în mii de bucăţele, fiecare specul arătându-i o altă latură a sa. Sirona era de-a dreptul fermecată, ca şi cum toate acele oglinzi ar fi aşteptat-o doar pe ea.

O voce caldă se auzi din spate:

– Bună ziua!

Fata se fâstâci, dar când se întoarse observă o femeie între două vârste destul de frumoasă. Era acoperită de o aură de cristal din cap până în picioare. Părul, ochii, chiar şi buzele îi reflectau acea culoare bizară şi, totuşi, încântătoare. În schimb, surâsul ei părea cald şi sincer. Când o privi mai bine observă că femeia levitează la doar câţiva centimetri deasupra pământului, picioarele fiindu-i acoperite de o rochie lungă a cărei culoare nu se putea descrie în cuvinte:

– Bună ziua, răspunse Sirona uşor intimidată. Îmi pare rău că am intrat fără să cer voie.

Chipul femeii rămase la fel de blând şi de cald, doar ochii aveau o scânteiere ciudată, dar în acelaşi timp fermecătoare şi rece. Întinse mâna, ce părea din praf argintiu, spre copilă şi-i arătă o oglindă ce se ridica mai mare şi mai frumoasă decât toate celelalte:

– Oglinda Şaramei, spuse pe aceeaşi voce caldă, melodioasă. Privindu-te în ea poţi să afli ceea ce vrei, dar înainte de asta trebuie să fii sigură că asta îţi doreşti. Cei mai mulţi nu sunt mulţumiţi de ceea ce află, iar viaţa li se schimbă radical trăind în fiecare zi câte un coşmar teribil. Până acum doar un singur trecător a reuşit să fie mulţumit...

– Dar eu nu vreau să-mi cunosc viitorul, o întrerupse Sirona. Aş dori să cunosc prezentul, dar nu pe-al meu, ci pe al unor persoane dragi mie.

Un surâs cald inundă chipul femeii. Ochii i se măriră dintr-o dată arătându-i parcă toată bunăvoinţa ei:

– Destinul vostru s-a schimbat, i-a vorbit femeia ca şi cum i-ar fi citit toată viaţa în privire. Nu ştiu ce înseamnă asta, nu ştiu nici dacă profeţia se va mai adeveri sau dacă îţi vei mai regăsi fratele. Se pare că pentru tine *Şarama* a decis în mod separat, rupând destinul tău de cel al lui Sior. Să nu mă întrebi de ce s-a întâmplat asta, căci nu ştiu să-ţi răspund. Uneori *Şarama* decide

singură, dar de cele mai multe ori deciziile ei sunt cele drepte. De aceea nu te pot lăsa să-l vezi pe Sior. Cât despre cel ce îl iubeşti... nici acesta nu îţi mai este destinat. El are altă soartă în faţă şi nu ţi-ai face decât şi mai mult rău privindu-l.

Şi Alfsigr îi spusese că destinul i se schimbase. Dar de ce? De ce a hotărât *Şarama* aşa? Şi, mai ales, de ce ea a fost cea care s-a ales cu Liort şi T? O lacrimă căzu oprindu-se pe pardoseala din oglinzi şi transformându-se pe dată într-un cristal mic. Copila nu observă, era prea preocupată de gândurile ei. Oare ce avea să decidă de aici înainte? Ce avea să facă? Şi totuşi voia să-i vadă măcar pentru o secundă.

– Şi dacă, totuşi, hotărăsc că vreau să-i văd? Ce se va întâmpla?

Chipul femeii deveni dintr-o dată trist închizându-se uşor la culoare:

– Asta doar tu decizi. Dar te previn, suferinţa va fi mult prea mare, poate neaşteptat de mare.

– Eu însămi sunt o suferinţă. Dar dacă nu îi văd măcar pentru o clipă simt că nu voi mai putea continua. Am nevoie de asta, chiar dacă mă paşte o suferinţă năprasnică.

– Atunci fă ceea ce crezi de cuviinţă. Dar nu uita: doar tu mai poţi aduce speranţa şi doar în tine va trebui să te încrezi de acum încolo. Se pare că *Şarama* l-a ales pe cel mai puternic. Orice ai decide, decide cu inima, nu cu raţiunea.

Un vânticel suflă uşor aducând o pală caldă, iar femeia dispăru lăsând-o pe fată alături de T şi Liort.

– Ce să fac, Liort? Dacă Sior ar fi fost aici te-ar fi înţeles şi ar fi reuşit să-mi spună ce să fac. Dar acum depinde numai de mine, iar inima îmi spune că trebuie să arunc măcar o privire, cu toate că habar nu am cum voi face asta şi nici nu ştiu cine este această fiinţă misterioasă ce mi-a vorbit.

Motanul o privea înţelegător. Nu părea să se opună deciziei ei, dar nici întru totul de acord nu era. Cu toate astea, nu făcu nimic care să-i dea de înţeles ceva anume, rămase acolo cu ochii mari, privind-o, parcă, străfulgerându-i inima, dar nu făcu nici un gest.

– Atunci decid singură, conchise Sirona în timp ce se îndrepta spre oglindă.

S-a aşezat în faţa spectrului aşteptând să se întâmple ceva, dar, în mod bizar, nimic nu părea să se întâmple. Atunci un dor imens o cuprinse. Chipul fratelui îi apărea în gând şi lacrimi

mari îi umpluseră obrajii. Ca şi cum oglinda ar fi prins viaţă, imaginea a început să se tulbure încet-încet până când s-a întunecat, apoi o lumină slabă a întrepătruns întunericul dezvăluindu-i o temniţă mică cu gratii metalice. Chipul unui bărbat, slăbit şi cu barbă, apăru în imagine ca într-o poză. Sirona l-a recunoscut imediat, era Ing a cărui barbă crescuse haotic, iar pletele îi acoperiseră ochii strălucitori altădată, plini de viaţă. Stătea trist şi stingher, însă privea cu mare interes ceva ce ţinea strâns la piept cu toată puterea. Când a deschis palma a lăsat să se observe două pietre neşlefuite ce emanau culori calde, blânde. Fata nu le văzuse niciodată şi nici nu auzise de ele, dar parcă o voce îi şopti înfundat: „Pietrele Destinului". Le privi cu mare interes, însă nu îi păsa acum de ele, văzând chipul drag ei căzut în dizgraţie şi suferinţă.

Imaginea începu să se tulbure ca valurile unei ape creând unduiri perfecte ce se corelau într-o armonie demonică. Sirona întinse mâna ca vrăjită străpungând speculul şi ajungând să-l dezmierde uşor pe obraz pe cel ce-l iubea. Dar acesta părea să nu-i simtă mângâierea caldă şi, cu toate astea, mâna lui se întinse spre ea părând că-i oferă pietrele. Nu ştia de ce anume, dar ceva îi spunea să le ia. În adâncul sufletului ştia că pentru ea sunt importante, într-o zi aveau să-i fie de folos.

Când şi-a retras mâna a constatat cu stupoare că cele două pietre se aflau în palma ei şi străluceau şi mai tare decât în imaginea din oglindă. Cu o ultimă putere i-a mai aruncat o privire lui Ing, dar chipul acestuia dispărea ca în ceaţă lăsând locul unui pat mic pe care zăcea Sior. Fata vru să-l strige, să-i spună că este acolo, că va rescrie *Şarama* aşa cum fusese prezis, dar ceva sau cineva o împiedică să deschidă gura şi strigă doar în adâncul sufletului.

Poate că avea să-l vadă pentru ultima oară...A înţeles că Ing încerca să-i ajute să se reunească, să redevină unul şi acelaşi suflet. Când oglinda începu să se tulbure fata îi aruncă pietrele chiar la căpătâi. Lacrimile îi şiroiau fără ca măcar să observe, iar inima părea că i se rupe în mii de bucăţi ce deveniră cioburi şi i se înfipseră fără milă în suflet. Sior era exact aşa cum îl lăsase, fără cunoştinţă. Nu mişca şi, probabil, habar n-avea ce se întâmplă cu el.

Imaginea dispăru mult prea repede, iar ea rămase cu ochii ţintă mai multe ceasuri, aşteptând să se mai întâmple ceva.

*

Când sufletul i se limpezi, constată că nu mai este aceeaşi copilă care nutrea veşnic speranţe. Speranţa se stinsese, la fel şi puţina fericire ce mai dăinuia în adâncul sufletului. De acum se simţea mult prea îmbătrânită şi parcă nu mai avea nici un rost fără Sior. Totul se risipise de când privise în oglindă. Poate că femeia misterioasă avusese dreptate şi nu ar fi trebuit să privească, dar acum era mult prea târziu şi nu mai putea face nimic. Nici să-şi plângă de milă nu mai era în stare, ca şi cum sufletul i se răcise, îi îngheţase în ciuda propiei voinţe.

Chiar şi Liort o privea cu alţi ochi, dar ei nu-i păsa, era mult prea îngreunată ca să îşi mai dea seama dacă tot ceea ce se întâmplase îi schimbase, într-adevăr, viaţa.

Rătăcea pe străzile aglomerate, dar nu vedea pe nimeni în jur, ca şi cum nimic nu ar mai fi existat pe lume, cel puţin nimic frumos. Parcă tot răul din lume se învârtea în jurul ei şi voia cu orice preţ să o stăpânească. S-a oprit pentru o clipă trezită de o rază caldă ce se juca în părul ei. I-a privit pe cei doi tovarăşi de drum. În ochii lor vedea îngrijorarea; abia atunci şi-a dat seama că aceea nu era ea, iar purtarea aceea bizară nu o caracteriza. Sufletul îi era tot mai greu, oricât încerca să îl elibereze din acea strâmtoare ciudată. Însă privirea tristă a motanului a făcut-o să înţeleagă că ea trebuia să lupte şi pentru cei doi, altfel nu ar fi reuşit. Măcar ea trebuia să rămână cu sufletul curat şi cu inima curajoasă.

Dar pietrele acelea bizare nu-i dădeau pace şi avea atâtea întrebări de pus şi atâtea răspunsuri de aflat... Ce putere ascundeau acele pietre? Cum făcuse de intrase prin oglindă? Cum de-i arătase imaginile pe care şi le dorea? Oare asta însemna să te supui magiei oglinzilor?

Tot mai mult se convingea că Zoharul era magia care îi trebuia. Oglinzile o speriau. Speculele acelea îi arătau doar căile spre suferinţă. Nu înţelegea ce ar fi putut învăţa din această magie ce vorbea despre trecut, prezent şi viitor, cele trei sfere ce aduceau răul în suflet? Era convinsă că nu îşi mai dorea să se apropie vreodată de vreo oglindă magică, doar dacă era imperios necesar.

Un han mare, mult mai mare decât cele întâlnite până atunci, i-a ieşit în cale. Era obosită şi tristă, avea nevoie de o masă bună

şi un pat moale şi, din câte îşi dădea seama, şi însoţitorii ei doreau să aibă parte de acelaşi tratament. Şi-a lăsat caii pe mâna unui copilandru, nu mai mare de zece ani, şi s-a avântat în clădirea somptuoasă. Într-adevăr, acela nu putea fi considerat un han. Sala principală era împodobită cu cristale colorate, iar de-a lungul pereţilor se aflau felinare din cristal ce luminau creând o atmosferă bizar de melancolică.

Un bărbat tânăr îmbrăcat ca la casele regale o întâmpină, studiind-o din cap până în picioare. Fata se roşi dându-şi seama cât de prost este îmbrăcată pentru un loc atât de luxos. Încercă să îşi scuture hainele pline de praf, cu stângăcie, dar nu reuşi să le facă să pară altfel decât erau. Îmbujorată din cale afară întrebă cu voce joasă:

– Aveţi vreo cameră liberă?

Tânărul o mai studie o dată. O şuviţă rebelă căzu de sub pălărie dezvăluindu-i identitatea. Dar nu mai conta, cine ar fi putut s-o recunoască?

– Pentru o singură cameră trebuie să plătiţi douăzeci de galbeni şi animalele nu sunt acceptate, îi răspunse aspru şi tăios.

Sirona simţi cum sângele îi clocoteşte în vene, dar încercă să-şi păstreze calmul:

– Îţi dau patruzeci dacă accepţi şi animalele.

Tânărul o mai studie o dată, parcă pentru a se asigura că nu e de viţă nobilă. Ca şi cum una ca asta nu ar fi fost posibil făcu o grimasă:

– Cum doreşti. Vrei să iei şi masa?

– Da, aş dori. Dar mai înainte du animalele în cameră şi dă-le ceva de mâncare acolo. Nu am vrea ca lumea bună să mă privească ciudat, nu-i aşa?

De data asta fu rândul tânărului să se simtă stingherit:

– O să fac precum doriţi, îşi potrivi glasul pentru a părea cât se poate de politicos.

Sirona străbătu holul lung până când ajunse în sala de mese. Nici aceasta nu era mai prejos: aceleaşi cristale şi lămpi înfrumuseţau şi aici. Covoare de mătase albă şi mese aşezate impecabil se aflau într-un colţ special amenajat. Pe fiecare masă se afla câte o candelă de argint cu lumânări colorate ce împrăştiau diverse arome. Câteva fete îmbrăcate cu gust o poftiră la o masă privind-o în mod bizar, dar, cu toate astea, glasurile le erau calde

şi politicoase. În scurt timp Sirona mâncă şi se alătură prietenilor săi într-o cameră de o frumuseţe cum nu văzuse nici în palatul Gildamanului. Somnul o cuprinse pe dată lăsând ca tot ceea ce se întâmplase deunăzi să rămână doar o amintire îndepărtată.

*

Când s-a trezit aceleaşi gânduri au cuprins-o. Oare făcuse bine dându-i lui Sior pietrele, oare îi erau destinate? Şi cum reuşise să facă una ca asta? Cert era că trebuia să ajungă cât mai repede la Ör'ala şi să afle răspunsurile la toate aceste întrebări şi cât mai repede trebuia să înveţe vraja ce avea să-i readucă fratele în simţiri. Nu voia să rămână despărţită de el. Nu-i păsa de ceea ce se scrisese în *Şarama*, trebuia să întoarcă destinul în favoarea ei şi asta cât mai repede cu putinţă.

Luă micul dejun în grabă şi încălecă pe Agape după ce s-a asigurat că Felix se simte mai bine. A părăsit oraşul fără să-i mai pese de originile Zoharului; şi poate că nici nu îşi avea originile aici. Trebuia să facă ceva şi asta cât mai repede cu putinţă. Până una alta trebuia să să ajungă la Norian, era necesar ca acesta să-i dea nişte răspunsuri, altfel soarta avea să le rămână schimbată pe veci.

Dădea pinteni calului zorindu-l să alerge cât mai repede. Doar rare ori îşi mai amintea de T şi Liort ce rămâneau de multe ori atât de în urmă că nici nu-i mai zărea. După câte îi spusese Alfsigr, Ör'ala nu era mai departe de o jumătate de zi de Zoras, iar asta îi mai alina din suferinţă. În curând, foarte curând, avea să ajungă şi atunci, fără să mai zăbovească, avea să înceapă să înveţe vraja.

Pe de altă parte, se gândea şi la sărmanul Ing ce căzuse prizonier în mânile lui Sorian, şi toate astea din vina ei. El o ajutase de multe ori, acum era rândul ei să-i întoarcă toate acele gesturi de bunăvoinţă. Până la urmă erau la fel: doi copii rămaşi fără părinţi, moştenitori ai unor regate ocupate în mod abuziv. Asta nu trebuia să se mai întâmple, cu siguranţă că nu trebuia să se mai întâmple! Avea să aibă ea grijă ca soarta să nu le fie potrivnică urmaşilor săi. În cele din urmă avea să învingă destinul şi Marea Carte şi, mai mult de atât, avea să-l învingă pe Sorian cu tot cu armatele lui de maimuţe.

Cu această nouă speranță în suflet porni și mai însuflețită spre Norian. De acum știa că toate răspunsurile i se vor da în Ör'ala. Dar fericirea sa nu dură mult. Din zare observă o întreagă armată de grumi ce ocupau drumul principal spre Ör'ala. Opri calul la timp pentru a nu fi văzută și se piti în spatele unui copac cu ramuri dese. Cu agilitate s-a urcat până în vârful copacului încercând să nu își zgârie pielea albă.

Ceea ce vedea nu era bine. Se părea că Sorian își infiltrase, cumva, armatele în ținutul Öriatului și era convinsă că Norian nu știa nimic despre asta. Nu era chiar o armată în adevăratul sens al cuvântului: doar vreo zece grumi ce stăteau cu ochii în patru necăjindu-i pe bieții trecători. Cert era că nu ar fi avut cum s-o recunoască, umbla de una singură însoțită de un câine și o pisică. Era aproape sigură că grumii nu știau cu adevărat cum arată Păstrătorul, așa că nu i-ar fi fost prea greu să-i păcălească. Dar, dacă ceva avea să meargă prost? Și pentru asta avea soluție. Bagheta fratelui său. Până la urmă făcea parte din arkadios, trebuia să aibă magia în sânge, altfel nu se putea. Trebuia să găsească o cale de-a o mânui cu toate că, din câte își amintea, Sior nu făcuse mai nimic pentru ca aceasta să funcționeze. Și mai avea și spada, iar ea era o bună luptătoare; avea să le țină piept. Zece grumi nu erau chiar de speriat.

Sirona îl chemă pe Liort la ea:

– Am să te bag în desaga lui Agape. Totuși, mă tem că brutele astea au aflat despre adevărata ta înfățișare. T va trece cu mine. În cazul în care nu voi reuși, tu și T veți porni înapoi la Alfsigr și îi veți spune ce s-a întâmplat. O veți ajuta să caute o soluție pentru a-l salva pe Sior, iar tu îl vei ajuta mai departe să îndeplinească profeția fără ajutorul meu. Dar nu trebuie să te temi, o să scăpăm cu bine. Grumii nu sunt cele mai inteligente ființe.

Liort era foarte înțelegător. Fără să încerce să se opună sări de unul singur în desaga cu merinde pe care o căra Agape. Sirona își ascunse cu grijă părul sub pălărie și îl rugă pe T să meargă înainte. Câinele era mare și impunător, spera ca grumii să se teamă și să nu-i dea prea mult de furcă.

Merseră la pas. Sirona era pregătită în orice moment să îi dea pinteni iepei, dar nu voia să facă ceva nesăbuit. Când se apropie observă cum unul dintre grumi căuta în carul unui vânzător. Era aproape inuman ceea ce se întâmpla și, dacă nu ar fi trebuit să

treacă sub orice formă, cu siguranță că ar fi sărit la hartă.

Își păstră calmul și privirea rece dură. Încerca să ignore bătăile nesăbuite ale inimii.

Când T ajunse în fața grumilor aceștia se dădură un pas în spate ușor impresionați de mărimea animalului, apoi unul își aruncă privirea spre copilă.

– Un' te duci? întrebă cu o voce glacială.

Fata își trase pălăria pe ochi pentru ca bestiile să nu-i observe greața ce aproape că nu și-o mai putea stăpâni. Nu se gândise la ce răspuns să dea și alt oraș în Őriat nu mai cunoștea. Dacă i-ar fi spus adevărul, atunci probabil că s-ar fi creat multe suspiciuni în privința ei. Dar ce alternativă avea?

– Regele Norian mă așteaptă, răspunse simplu și încrezător.

Efectul fu unul neașteptat. Grumii se puseră pe un râs nesăbuit, uitând de bietul vânzător a cărui marfă ajunsese aproape în întregime în drum:

– Și ce caută un țăran ca tine la curtea regală? se interesă un grum mult mai voinic decât ceilalți, cu un chip cutat și aspru ai cărui ochi păreau mai degrabă două cute ce nu își aveau locul acolo.

– Păi, mă duc să mi se facă dreptate într-o problemă pe care o am cu vecinul meu, îi veni repede în minte. Cred că el a ajuns de ieri și probabil a îndrugat verzi și uscate pe seama mea. Acum mă duc să-i spun povestea și din punctul meu de vedere.

Același grum o studie cu atenție apropiindu-se tot mai mult. T începu să-și arate colții, dar încă se stăpânea.

– Serios?! Păi spune-ne și nouă povestea.

– V-aș spune-o dar, din păcate, este foarte lungă și nu aș mai avea timp să ajung până la lăsarea serii la palat.

– Ah, să înțeleg că ai curajul să ne înfrunți, se înfoie grumul. Păi nu pleci de aici până nu ne spui povestea.

Văzând că nu are încotro Sirona începu să le povestească verzi și uscate, lucruri ce-i amuzară pe grumi în mare parte. După aproape o jumătate de oră de explicații, grumul ce părea să îi conducă pe ceilalți îi făcu semn să se oprească:

– Gata! Ne-ai plictisit destul. Dar dacă vrei să treci nu se poate pe aici. Va trebui să găsești alt drum. Dar nu cred că mai există altul, și grumii se puseră din nou pe un râs batjocoritor.

Sirona simțea cum își iese din minți. Pierduse și așa destul de

mult timp stând la palavre cu ei şi nu avea de gând să facă cale întoarsă. T îi simţi nervozitatea şi începu să mârâie ameninţător, lucru care-i înspăimântă uşor pe grumi, dar nu se lăsară cu una cu două şi îi făcură semn fetei să-şi ţină câinele departe. Dar, Sirona nu avea de gând să facă asta, ba chiar avea de gând să le dea o lecţie ce aveau să o ţină minte. Scoase bagheta din buzunarul hainei şi o îndreptă spre ei. La început nu se întâmplă nimic, dându-le un nou motiv de bucurie bestiilor, dar pe urmă o lumină roşiatică ieşi din vârful argintiu şi lovi trei creaturi deodată după care efectul se diminuă.

Când grumii se văzură ameninţaţi scoaseră spadele şi porniră spre Sirona. Fata băgă repede bagheta la loc şi scoase spada din teacă. O învârti cu măiestrie de câteva ori şi de cum o lăsă spre pământ capul unui grum căzu de pe umeri. T nu se lăsă nici el mai prejos înfigându-şi colţii ascuţiţi în piciorul unei bestii ce urlă ca din gură de şarpe. Cei doi făceau o echipă grozavă şi în scurt timp îi nimiciră pe toţi.

Vânzătorul ambulant o privi cu înfrigurare, dar şi cu mulţumire:

– Domnule... încercă să spună.

– Mai bine du-te şi ai grijă să le spui şi celorlalţi că Sorian încearcă să atace Őriatul. Ai grijă să nu te mai aventurezi într-o asemenea nebunie, dacă mai zăreşti şi alţii fă cale întoarsă. Ăştia nu prea ştiu de glumă.

Bărbatul îi mulţumi din priviri şi porni la drum. Fata se simţea mulţumită de sine, dar şi epuizată. Îi mulţumi lui T pentru ajutor şi îl scoase pe Liort din desagă lăsându-l să respire puţin aer curat. De acum nu mai aveau mult până la Őr'ala, iar misterul pietrelor încă i se mai plimba prin minte, însă nu uită să fie vigilentă tot restul drumului. De acum se aştepta să întâmpine şi alte pericole.

CAPITOLUL XXII
UN REGE DIFERIT

Când a pătruns pe porțile Őr'ala nici nu își mai simțea trupul. Era atât de obosită că nici măcar nu a observat ruina care se numea palat. Cu greu le-a explicat gărzilor ce dorește inventând o minciună cât de cât plauzibilă. În cele din urmă gărzile l-au chemat pe Norian pentru a le confirma că o cunoaște pe tânăra ce încerca să intre.

Regele era un bărbat mărunt cu ochii mici și jucăuși de culoarea azurului. Barba deasă îi acoperea buzele și bărbia lăsându-se până la piept. Părul îi era grizonat, iar ridurile îi accentuau vârsta avansată. Cu toate astea, avea ceva din privirea lui Sior, iar chipul îi părea demn, asemenea celui al Sironei. Dar fata nu îl observă prea bine. Îl salută în grabă și tot atât de grăbită îi povesti prin ce aventuri trecuse de când plecase din Tiar, dar scurtă cât mai mult povestea deoarece se simțea extenuată și nu mai dorea altceva decât un pat, oricât ar fi fost de neprimitor.

Norian, vizibil emoționat de această întâlnire, îi respectă dorința chiar dacă își dorea să afle mai multe despre aventurile ei.

Sirona se lăsă pradă somnului profund până ce primii zori își făcură apariția. Abia când s-a trezit a văzut dizgrația în care căzuse palatul. Grinzile erau crăpate, pereții înnegriți de vreme, iar podelele scârțâiau cu putere sub picioare. Nici sala tronului nu arăta prea bine. Tronul era schilodit și abia se mai ținea în trei picioare de lemn, uscate și ele. Draperiile erau roase de molii lăsând să intre raze răzlețe prin găurile mari; marmura, altădată albă și șlefuită, acum arăta ca o simplă piatră înnegrită de razele îndrăznețe. Totul era rece și trist, doar chipul regelui părea să mai lumineze încăperea. În ciuda sărăciei în care domnea, chipul îi era calm și resemnat.

Două servitoare îmbrăcate sărăcăcios au pus în mijlocul încăperii o masă și două scaune aducând, pe urmă, două platouri mari de mâncare. Regele o pofti prietenos la masă schițând un zâmbet trist:

– Probabil că te întrebi cum am ajuns aşa, îi ghici el gândul. E o poveste lungă şi tristă. De obicei nu las pe nimeni să intre. Trăiesc în singurătatea asta lugubră de mai bine de zece ani. A trecut mult timp de când sala balurilor nu a mai fost deschisă şi de când prinţi şi prinţese nu şi-au mai etalat farmecele pe aici. Odinioară organizam cele mai frumoase baluri din tot ţinutul, acum, însă, totul a ajuns o ruină, la fel ca şi mine.

Sirona îl privi cu milă. În fiecare cuvânt de-al lui citise durerea ce-i măcinase sufletul de-a lungul anilor:

– O să-l refacem, hotărî într-o doară.

Regele o privi surprins, apoi un râs înfundat îl năpădi:

– L-aş fi refăcut demult, însă nu mai am bani nici să trăiesc de azi pe mâine; dar să reconstruiesc un palat cap-coadă...

– Dar taxele pe care le iei de la oameni? se miră fata.

Regele oftă îngreunat:

– Am urmat politica tatălui tău şi am lăsat poporul să îşi umfle buzunarele fără să cer nici un bănuţ în schimb.

Fata îi aruncă o privire fugară lui Liort apoi adăugă:

– Atunci ar cam fi cazul să începi să îţi aduni taxele. Măcar până te pui pe picioare. Eşti rege, nu poţi să apari aşa în faţa mulţimii, pari mai jerpelit decât mine, îi spuse franc.

Regele părea să-i admire curajul de a spune lucrurilor pe nume, căci în loc să se supere schiţă un alt zâmbet:

– Poate că ar fi mai bine dacă ai conduce tu regatul pentru un timp. Eşti o mai bună organizatoare ca mine şi cred că mintea îţi sclipeşte. Între timp vei învăţa şi magie şi te vei obişnui şi cu responsabilităţile regale. Astfel vei împuşca doi iepuri deodată.

Sirona zâmbi, dar zâmbetul ei era trist. Îi părea rău de Norian dar nu îl putea ajuta, abia dacă se putea ajuta pe sine.

– Îţi mulţumesc, unchiule, spuse pe un ton rece, dar priorităţile mele sunt altele. Dacă spirotul nu mă învaţă repede despre magia oglinzilor, nu ştiu cum îl voi salva pe Sior.

Şi chipul bărbatului se întunecă gândindu-se la aceasta. Nimeni nu şi-ar fi dorit ca cealaltă parte de suflet să moară. Acest lucru ar fi fot fatal pentru profeţie.

– Mâine în zori va veni şi profesorul tău. Până atunci ce-ar fi să îmi povesteşti pe-ndelete tot ce s-a întâmplat? Dar cu calm, nu ca aseară, glumi el.

După ce şi-au terminat micul dejun s-au retras în curtea

interioară care arăta şi mai rău decât palatul. Copacii erau aproape veştejiţi, buruienile crescuseră haotic, umplând întreaga grădină de verdeţuri nedorite şi dând o imagine grosolană de parcă totul ar fi fost părăsit de ani de zile. Undeva, sub un mănunchi de frunze, se afla o băncuţă din cleştar. Regele aruncă repede frunzele făcându-i loc Sironei şi luând apoi loc lângă ea.

Fata îi povesti întreaga aventură, de data aceasta cu mai multă răbdare. Din vorbele ei, regele înţelegea cât este de nefericită. Fiecare cuvânt era accentuat de o durere profundă ce îl făcea şi pe el să cadă în aceeaşi stare. Când fata termină de povestit avea ochii în lacrimi.

– Te-am ascultat cu atenţie, îi spuse el printre suspine. Din păcate, în mare parte, felienii au avut dreptate. Tatăl vostru a trădat Şiarul, iar eu am ştiut că asta se va întâmpla în cele din urmă şi nu am făcut nimic. Ăsta este păcatul meu faţă de voi şi mama voastră. De aceea am fost pedepsit să trăiesc în dizgraţie fără nici un bănuţ.

Fata îl bătu pe umăr înţelegătoare şi-i sărută fruntea lată:

– Nimeni nu este vinovat. Aşa a fost să fie. Nu trebuie să-ţi iei păcatele altora asupra ta. Ar trebui să priveşti înainte şi să laşi trecutul în spate. Asta este datoria mea: să mă întorc în trecut şi să aflu ceea ce a fost ascuns timp de şaisprezece ani. Până atunci ar trebui să fim mulţumiţi că am rămas în viaţă şi încă mai suntem în stare să adunăm o armată şi să pornim la luptă.

Regele o îmbrăţişă şi rămaseră pe gânduri mult timp după aceea. Fiecare rămânând în lumea sa, cu gândurile sale. Poate că de acum lumea va renaşte din ruină aşa cum pasărea pheonix renaşte din propria-i cenuşă.

PARTEA II
MAGIA

CAPITOLUL I
TREI TIPURI DE MAGIE

Luna iulie era aproape. Toţi copacii erau de-acum înfloriţi, iar cei fructiferi erau aproape gata de cules. Căldura se făcea simţită tot mai mult, soarele îşi făcea de cap atât cât dorea. Nopţile erau mai calde şi mai calme de parcă lumea intrase într-un somn profund uitând de tot ceea ce este bine sau rău. Soarele se contopea cu cerul formând un cerc magic, de nepătruns, iar atunci când noaptea venea grăbită părea că se încumeta să danseze în lumina purpurie creând feeria locului.

Sirona privea în fiecare zi spectacolul ce se dădea deasupra ei, uimită şi în acelaşi timp mulţumită. Stătea în Ŏr'ala de mai bine de o săptămână şi tot ceea ce descoperea i se părea mirific. La început descoperise pasajele secrete ce duceau dincolo de Ŏriat într-un ţinut despre care se spunea că magia este în firea lucrurilor: fiecare floare, fir de iarbă, totul era magic şi de nepătruns. Atunci când a descoperit pasajul din trepte Norian a râs zgomotos parcă încercând să-şi ascundă emoţia:

– Pe ăsta nu-l ştiam, a spus el uşor iritat.

Şi tot în aceeaşi zi au hotărât să vadă unde duce. Nu au fost prea surprinşi să descopere, undeva, în inima pământului o cameră plină cu oglinzi de cristal. Dar nu erau orice fel de oglinzi, căci în speculul lor nu se reflecta nici o imagine. Păreau de nepătruns. Tot în aceeaşi zi, Eloim, spirotul, şi-a făcut apariţia cu un zgomot infernal fiind gata-gata să spargă oglinzile pe care cei doi le căraseră cu atâta grijă.

De atunci, Sirona încerca să înveţe magia oglinzilor chiar dacă i se părea foarte grea şi obositoare. Doar de câteva ori

reuşise să o convingă pe una dintre ele să-i arate câte o frântură de imagine; cu siguranţă că nu erau ca oglinzile din Zoras. La început Eloim se bucura, chiar dacă nu afişa asta, apoi chipul i se încrunta şi mai mult lăsând să se observe cutele de sub ochi ca nişte săgeţi ce-i străfulgerau privirea.

Sirona se obişnuise greu cu chipul macabru al spirotului. Când l-a zărit pentru prima oară abia s-a abţinut să nu scoată un ţipăt de spaimă, dar încetul cu încetul s-a obişnuit cu statura impunătoare şi înălţimea demnă de invidiat. Uneori abia putea să-i zărească ochii de un galben fluorescent ce i se adânceau în orbite. Avea fruntea lată, cam de două palme zdravene, şi doar câteva fire de păr ce păreau mai degrabă sârme, ce se încăpăţânau să stea drepte şi nemişcate, ceea ce-l făcea să pară şi mai înalt. Chipul îi era rece şi întunecat, impresie creată şi de buzele subţiri şi lungi aproape până la urechile mult prea mici şi uşor alungite. De când l-a cunoscut, nu l-a văzut schiţând vreun zâmbet sau făcând vreun gest de drăgălăşenie. Era calm, impasibil şi tot timpul dădea senzaţia că îl macină ceva.

În cele din urmă Sirona l-a asociat în mintea ei cu Niara şi astfel a reuşit să îi înţeleagă firea distantă; dar în acelaşi timp simţea în sufletul lui căldură.

Chiar şi atunci când ea greşea se mulţumea să îşi micşoreze ochii şi să nu spună nimic. Dar ea ştia că este nemulţumit de performanţele ei, sau poate că ea nu era în stare să practice o asemenea magie. Într-o zi, i s-a adresat cu vocea lui groasă ce părea scoasă din tenebre:

– Mai bine înveţi magia spiroţilor, oricum oglinzile nu îţi vor fi folositoare decât într-un loc ca acesta. Şi apoi, nu orice oglindă poate să creeze magie. De mâine am să îţi arăt altceva. Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu fratele tău. Magia noastră e mai puternică şi vei putea să-l readuci la viaţă mult mai repede.

Ea nu a spus nimic supunându-se ca un copil gata să înveţe orice i-ar prinde bine. Din ziua aceea învăţase, într-adevăr, multe lucruri şi de vreo două ori una din oglinzile trecutului îi arătase un chip necunoscut şi bătrânicios.

Eloim a început prin a-i arăta lucrurile simple, învăţând-o mai întâi descântecele pe care poporul său le practica încă de acum câteva secole. Fetei i-au plăcut, mai ales că le-a învăţat

repede şi a putut să experimenteze pe Norian pe care Eloim îl blestema, iar mai apoi Sirona îl aducea în simţiri. Învăţase despre pământ, aer, apă şi foc pe care acum le numea asemenea spiroţilor: Ophir, Ruach, Maim şi Asch. Eloim a învăţat-o pe rând despre toate cele patru elemente primordiale explicându-i cu multă răbdare despre magia cea mai puternică dintre toate: Magia Asch. Magia focului era cel mai des întâlnită în rândul spiroţilor şi era de departe şi cea mai periculoasă. Un spirot putea să facă aproape orice dorea doar privind într-o flacără măruntă. Putea să schimbe vremea, să transmită gânduri, să blesteme şi multe altele. Magia Ruach era cea folosită pentru a îndepărta bolile, iar aceasta, aşa cum bine a constatat Sirona, era cea care avea să-l ajute pe Sior. Cât despre celelalte magii, totul era mistic şi nu se puteau învăţa aşa uşor; astfel, Sirona a fost nevoită să o ia de la capăt şi să înveţe mai întâi magia oglinzilor care era şi magia arkadios. Cei din neamul arkadios foloseau magia oglinzilor, iar ei erau cei mai buni mânuitori ai ei, tocmai de aceea Eloim spera ca Sirona să ajungă să o înveţe.

Zilele treceau repede în preajma lui Eloim, iar atunci când nu lua lecţii de magie curăţa cu râvnă împrejurimile palatului, încercând să îl aducă cât de cât la forma iniţială. Astfel descoperi grădina de dincolo de curtea interioară – grădină ce ascundea fiinţe mici cu aripi pricăjite pe care, dacă ar fi fost după ea, le-ar fi numit zâne. Îşi petrecea cam tot timpul liber alături de Norian şi fiinţele acelea gingaşe ce îi priveau cu interes de fiecare dată, de parcă ar fi fost prima oară când îi vedeau. Norian a mărturisit că nu ştia de grădină şi cu atât mai puţin de fiinţele bizare; nici măcar nu ar fi ştiut cu ce să le asemuie. Dar asta nu-i împiedica să le hrănească şi să le vorbească privindu-le chipurile mici şi curioase şi zâmbetele radioase.

Pe măsură ce zilele treceau, Sirona a devenit cu mult mai bună, începând să mânuiască cu înţelepciune atât magia arkadios cât şi pe cea a spiroţilor, mai puţin cele două elemente: apa şi pământul.

După ce s-a perfecţionat în cele două magii, Eloim a hotărât să o înveţe câte ceva şi despre magia Zoharului, cea mai mare formă de magie ce exista în Univers. Fata a primit cu drag; de fapt, în ultimul timp, îşi dorise foarte mult să înveţe Zoharul şi secretele lui. Aproape că şi uitase de Sior şi Ing de când se tot

chinuia să se inițieze în ale vrăjitoriei. De multe ori se amuza pe seama acestor lucruri având impresia că seamănă cu o vrăjitoare de demult ce adună urzici la miezul nopții pentru a-și face vrăjile demonice. Norian i-a explicat că nu este nici pe departe așa. Cele trei tipuri de magie erau diferite de ale oricărui vrăjitor ce putea citi în stele sau în foc. Era net superioară, doar că puterea i se vedea numai și numai în caz de nevoie. Era o magie subtilă ce nu atrăgea atenția și nu era prea ușor de practicat.

Sirona a învățat multe închisă într-una dintre cele mai întunecate camere ale palatului. De multe ori i se zburlise părul de frică văzând că din propriile-i mâini ies vrăji dintre cele mai periculoase, dar cu timpul s-a obișnuit și chiar a început să-i placă. Acum aproape că își înțelegea mama, aceasta dacă ea a practicat mai mult decât magia oglinzilor. Când a început să învețe Zoharul și-a dat seama că nimic nu se putea compara cu acesta. Până și cuvintele aveau o forță sacră ce-i inundau sufletul într-o trăire nemaivăzută. Cu greu a învățat limba veche, dar atunci când a început să o înțeleagă și-a dat seama că forța fiecărui sunet al ei este cu mult mai puternică decât orice alt sunet pe care îl auzise vreodată. Aveau o melodicitate ce se înfiripa în suflet, în gând și îi inunda simțurile făcând-o să se simtă importantă, reală, vie.

Zoharul era altceva, iar acum, când îl citea în limba primordială, îi simțea și mai bine însemnătatea și înțelegea că cei din neamul Zoharului nu erau ființe rele și capricioase. Din contră, aceste ființe trăiau dincolo de acea lume palpabilă, vedeau dincolo de trup și dincolo de suflet, înțelegeau cerul, viața și pământul și toate acestea le numeau Abrasax, cunoașterea absolută. Și dacă stătea să se gândească, aceasta nu era magie, era doar viață. Mai mult decât atât, ceea ce un om simplu nu poate să înțeleagă din viață, ei cunoșteau. Totul era minunat și se îngrămădea în sufletul ei aducându-i noi speranțe și noi cunoștințe pe care nu le-ar fi putut asimila dacă nu ar fi pornit în această aventură. Apoi vestea sosi din gura lui Eloim ca o piatră aruncată drept în inimă:

– Mâine noapte e lună plină, o anunță cu aceeași voce groasă lipsită de orice simțământ. Când luna va lumina cerul tu va trebui să faci vraja de desfacere pentru fratele tău. Nu cred că mai este nevoie să-ți amintesc că doar în oglindă poți rosti

descântecul. Dacă nu îl ai în față vraja nu va avea nici un efect.

Și apoi dispăru în stilul caracteristic lăsând în urmă o grămadă de praf și un zgomot asurzitor ce amenința de fiecare dată să spargă toate oglinzile.

Sirona rămase singură și amețită. Sigur! Se simțea mai puternică și mai înțeleaptă, dar nu știa dacă este într-atât de puternică încât să-i riște viața lui Sior. Învățase că magia ce ținea de boli era periculoasă, un singur cuvânt rostit greșit ar fi putut să-i schimbe soarta pentru totdeauna, iar asta nu și-ar fi putut-o ierta vreodată.

*

Luna era pe jumătate, iar firicelele negre, țesute de nori, încă o incomodau. Întreaga zi Sirona pregătise camera alegând două oglinzi prin care avea să-și creeze drum spre fratele ei. În dreapta oglinzilor, ce se aflau față în față lăsând doar un mic coridor între ele, se afla un recipient de metal unde ardea o flacără gălbui-albăstruie, luminând încet încăperea al cărei întuneric era aproape imposibil de pătruns. Pe partea stângă se afla un alt recipient, de data aceasta gol sau cel puțin așa părea. Fata susținea că acolo este aerul sfânt cel ce avea să o ajute să îndepărteze boala, iar cu ajutorul focului avea să mistuie rănile sufletești rămase înăuntrul fratelui ei. Își aminti de baghetă și de medalion, dar nu credea că a venit timpul să le folosească, în ciuda a ceea ce-o sfătuise Alfsigr. Era convinsă că va reuși și fără obiecte. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte ca luna să-i dea un semn, unul singur.

Era singură în încăpere, căci magia trebuia să-i aparțină doar ei și numai ei. O teamă ușoară își făcu loc în inima fetei și mii de întrebări se născură fără de glas. Era sigură că dacă avea să dea greș nu va putea să trăiască cu vina.

Aștepta singură și stingheră ca astrul să-i dea un semn. Întunericul părea că o pătrunde chiar dacă focul își dădea toată silința să o apere. Își repeta în gând fiecare gest și fiecare incantație ce trebuia să o parcurgă. Acum îi era teamă, era pentru prima oară când simțea cu adevărat teama; nu putea decât să spere că *Șarama* va fi de partea ei, măcar de data asta.

Chiar atunci razele lunii au pătruns în încăpere luminând fiecare colţişor. Rochia lungă şi albă a fetei lumină ciudat dând senzaţia unei aure galbene ce o înconjura. Sirona sări în picioare făcând aproape mecanic ceea ce învăţase timp de trei săptămâni. A făcut o piruetă între cele două oglinzi şoptind cuvinte ce păreau că-i ies printre buze cu greutate. Apoi, ca şi cum camera şi-ar fi schimbat înfăţişarea, o altă lumină, mult mai puternică decât cea a astrului a străfulgerat trecând dintr-o sferă în alta. În cea din faţa ei apăru chipul galben al fratelui, iar în cea din spate se vedea silueta ei subţire, dar, în mod bizar, se vedea din faţă şi nu din spate, aşa cum ar fi fost normal.

Sirona ştia că nu avea voie să se privească în cealaltă oglindă, altfel efectul vrăjii ar fi devenit altul. S-a întors pe vârfuri spre foc. Şi-a ridicat mâinile în aer şi i-a poruncit să se aprindă. Atunci flacăra s-a înălţat până aproape de tavan devenind de un roşu aprins cu mici nuanţe albăstrui ce se risipeau ca nişte firicele magice. Fata a ridicat mâinile şi mai sus dirijând flacăra înspre cer, apoi a făcut o uşoară unduire, iar flacăra a urmat-o supunându-se fără nici o ezitare.

Sirona a lăsat ca mâinile să-i cadă pe lângă ea. A privit spre lună şi a pronunţat cu însufleţire:

– Asch, prin puterea cu care te leg, fii la piciorul meu stâng şi la mâna mea dreaptă. Atinge-mi cei doi umeri şi îndrumă-mă spre dreptate, adevăr, izbândă. Fii echilibrul şi îndrumarea vrăjii mele. Supune-te şi ascultă glasul ce ţi-a dat viaţă, închină-te lunii şi cerului citind în inima Abrasaxului. Uneşte-te cu toate forţele Universului şi vino în ajutorul meu şi al celor ce cu îngăduinţă ţi-l vor cere. Mistuie cu blândeţe rănile sufleteşti ale celui ce-l priveşti, pe numele lui real – Sior, şi condu-l spre tărâmul vieţii făcându-i loc prin tenebroasa moarte şi aducându-i lumina ce ţi-a dat-o *Şarama.*

În tot timpul cât a pronunţat cuvintele magice, Sirona părea că se adresează imaginii din oglindă, dar ea nici măcar nu-l mai vedea pe bietul Sior care se încălzi dintr-o dată simţind cum flăcările îi cuprind trupul şi îi aduc o căldură bună, binevoitoare.

Atunci fata s-a îndreptat spre Ruach, şi-a dus ambele mâini în dreptul inimii privind spre fratele ei. Cu un gest scurt şi ferm parcă şi-a tras din inimă o unduire albicioasă ce i-o oferi drept ofrandă aerului. A început prin a şuşoti cuvinte de neînţeles până

când vocea i-a prins contur şi. străbătând focul şi oglinzile ce începuseră a se cutremura, recita descântecul fără să pară deloc tulburată:

– Ruach, supune-te voinţei *Şaramei* şi-a Zoharului şi a Spiroţilor. Ascultă gândurile arkadios şi alătură-te puterii binefăcătoare. Dezleagă boala şi-ndepărtează răul în timp ce vei privi chipul suferind ale cărui răni sunt mistuite pentru ca tu să poţi pătrunde în adâncul sufletului ce de acum va rămâne curat fără de pată sau rană. Prin puterea ce am creat-o şi am semănat-o îţi cer ţie, Ruach, şi numai ţie, alungă boala şi durerea şi tot ceea ce este rău în trupul numitului Sior. Şi dă-i din aerul tău proaspăt să guste, să se-nfrupte şi cheamă pietrele destinului să-şi croiască drumul prin *Şarama* şi să rescrie ceea ce-a fost scris la început.

Copila rămase înmărmurită prinvind spre fratele ei ce începu să geamă a durere. Dar pe chipul ei nu se zărea nici un sentiment de parcă ar fi intrat într-o transă ce îi aducea alinarea. Aerul începu să se învârtă în vârtejuri mici creând lumini multicolore ce se pierdeau în specul atingând trupul băiatului. Focul se uni cu aerul jucând un joc ameţitor şi plin de culoare ce pentru o clipă lăsă să se vadă cel mai întunecat unghi al camerei. Apoi, cu repeziciune, totul se stinse, focul dispăru, iar aerul nu se mai putea observa în culorile sale vii. Chiar şi oglinzile rămaseră fără imagini, iar liniştea nopţii pătrunse apăsătoare.

Sirona îşi reveni în simţiri pentru o clipă apoi leşină.

*

Chipul cald al lui Norian îşi făcu apariţia. Avea un zâmbet larg ce anunţa o veste bună. În partea luminată a camerei observă silueta mare şi întunecată a lui Eloim. Cel puţin de data aceasta purta nişte haine mai colorate faţă de cele cenuşii pe care le purtase pe tot parcursul iniţierii ei.

Simţea că-i vâjie capul, dar era o vâjâială plăcută ce nu-i aducea nici disconfort şi nici durere. Se ridică în capul oaselor şi privi prin încăpere în încercarea de-a repera razele soarelui. Dar constată că este încă noapte, ceea ce însemna că nu fusese leşinată prea mult timp. Apoi întrebă şovăitoare, temătoare:

– Sior?.

Norian zâmbi luminându-şi chipul. Parcă nici cutele vremii nu mai erau atât de adânci şi se putea ghici pe chipul său o bucurie de nedescris:

– E bine. Va fi bine. Ai rescris *Şarama*, o anunţă mulţumit.

Sirona se întinse la loc mulţumită de veştile primite, apoi îi aruncă o privire fugară lui Eloim care nu mişcase nici un muşchi, nici măcar nu îşi îndreptase faţa către ea. Stătea acolo pironit în faţa ferestrei fără să scoată nici un sunet, fără să-i adreseze măcar o privire. Fata renunţase demult a-l mai înţelege şi, cu toate astea, acum aştepta din partea lui un cuvânt de încurajare, o privire, orice.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândul spirotul se întoarse. Avea acelaşi chip rece, abătut, dar undeva în colţul buzelor parcă se zărea un surâs:

– Cred că te pot numi vrăjitoare, de acum în colo. De acum, va trebui să înveţi singură să descoperi, să înţelegi. Sunt sigur că vei reuşi, chiar pot să-mi pun magia la bătaie. Iar în ziua în care arkadios te vor primi în sânul lor vei trece fără nici o problemă prin mistuirea flăcării. Vei învăţa cum s-o faci. De aici înainte oglinzile îţi vor fi prietene, iar tu vei învăţa cum să le foloseşti pe fiecare în parte descoperindu-ţi astfel atât trecutul, cât şi prezentul. Dar... te avertizez: niciodată nu privi înainte, spre viitor, căci totul se va schimba, iar magia o să dispară înainte chiar de-aţi da seama ce s-a întâmplat. Iar forţele întunecate se vor întoarce împotriva ta, făcându-te să-ţi uiţi identitatea. Fii cu băgare de seamă atunci când le foloseşti şi mai ales ai mare grijă la ce-ţi doreşti când eşti în preajma lor. Nu întotdeauna îţi interpretează dorinţele după placul tău.

Eloim făcu un gest de supunere după care dispăru în stilul caracteristic lăsându-i pe cei doi într-o linişte profundă, misterioasă, apăsătoare. Nici unul nu mai închise ochii până când zorii nu se iviră şi atunci o oboseală covârşitoare îi duse în tărâmul visurilor, acolo unde rămaseră până la cel de-al doilea răsărit.

CAPITOLUL II
ŞARAMA SE RESCRIE

Fawrr, pasărea magică, dădea târcoale marelui Turn al Morţii. Acolo, învăluită de ceaţă neagră şi mister, se păstra adevărata carte a vieţii, *Şarama*.

În cel mai înalt vârf se rescria istoria unei vieţi la lumina plăpândă a unei lămpi umbrită de o siluetă misterioasă. Şi cartea se deschise sub o mână invizibilă. Iar paginile, mari şi îngălbenite, începură să se umple de cerneală neagră ce strălucea palid în lumina lămpii, ca şi cum aceeaşi mână invizibilă ar fi scris cu îndărătnicie. Iar scrisul nu se asemăna cu vreun altul: era lin, frumos, misterios, împrăştia o aură de mister şi o linişte domolitoare. Doar vântul ce se lovea de turn disturba uneori condeiul invizibil ce se oprea parcă pentru a-şi face curaj.

Şi astfel începură a se rescrie primele pagini din viaţa a doi tineri. Pagini pline de mister şi înţelesuri necunoscute, pline de magie şi învăţături. Dar, nu oricine putea citi din literele vechi şi nu oricine putea descifra taina destinului. Căci *Şarama* nu era doar o carte, ea era însăşi viaţa: freamătul frunzelor, murmurul apelor, vâjâitul vântului, viaţa ce prinde suflet. Căci ea era totul şi era atotştiutoare şi doar ea putea să lege şi dezlege misterul vieţii. Şi atunci când literele negre se transformau în auriu, atunci însemna că *Şarama* a pus totul pe seama unei ghicitori pe care doar cei aleşi ar fi putut să o dezlege. Şi atunci când literele aveau să se transforme în culoarea sângelui, abia atunci cartea le dădea voie sufletelor să îşi aleagă singure destinul, iar asta stătea scris chiar la începutul *Şaramei*.

Şi câteva pagini mari se umplură de literele bizare cu înţelesuri întortocheate, iar după ce condeiul fermecat se opri, scrisul se transformă mai întâi în galben rămânând astfel pentru câteva minute. Dar strigătul lui Fawrr păru să schimbe decizia, iar în acel moment *Şarama* le dădu voie tinerilor să îşi aleagă destinul până la sfârşitul vieţii. lăsând ca literele roşii să le înlocuiască pe cele galbene.

Se închise, lăsând în urmă un nor de praf argintiu. Aceeaşi siluetă misterioasă păru că stinge lampa. Şi din nou totul se cufundă într-un întuneric profund, iar liniştea rămase apăsătoare. Fawrr ocoli de două ori turnul şi dispăru spre miazăzi, acolo unde viaţa era prilej de bucurie.

*

„*Dragă Sirona*", aşa începea scrisoarea pe care Jahmm i-o trimisese în ajunul acelei zilei: „*Din ultima ta scrisoare am înţeles că veştile sunt destul de bune, chiar dacă nu ai reuşit să-l ajuţi şi pe Ing. Sper ca până la urmă să găsim o soluţie, poate împreună. Mă bucur să aflu că Sior este bine. Pietrele destinului ţi-au fost de ajutor şi asta i se datorează doar lui Ingvarr ce a reuşit să le fure. Dar să lăsăm asta, căci am veşti mult mai importante. Din sursele mele am înţeles că Sior va călători împreună cu Tio spre tine, sper că Fawrr mi-a adus o informaţie corectă, cu toate că el nu prea greşeşte. Nu prea mai ştiu ce s-a întâmplat în ultimul timp, căci am fost destul de preocupat de o descoperire pe care am făcut-o cu vreo săptămână în urmă, dar pe care nu am să ţi-o dezvălui decât la momentul potrivit.*

Până când mă voi lămuri pe deplin despre ce este vorba ai grijă de T şi Liort. Pot să-ţi spun că ambii au un rol important în câştigarea războiului. Într-o zi o să îţi dai seama că sunt nişte spirite cu mult mai evoluate decât oricare.

Acum am să-ţi dau şi o veste nu tocmai plăcută. Din câte îmi amintesc eu, inelul lui Sior a rămas la Ing, iar el acuma este prizonier şi nu vi-l poate înapoia. Asta dacă nu cumva a şi fost furat de Sorian. Fawrr mi-a spus că Sorian a îmbrobodit Şiarul, aducând de nicăieri doi gemeni ce v-au luat locul. Doar că ei sunt doi băieţi. Însă lumea nu prea ştie adevărul, aşa că Sorian poate să le spună orice. Trebuie să puneţi cât mai repede mâna pe inel. Ai putea chiar să te foloseşti de noile tale cunoştinţe pentru a afla cu exactitate unde este. Nu vă mâhniţi prea tare. Războiul pluteşte în aer şi în curând Sorian va fi învins.

Cu gânduri bune, Jahmm".

Fata aruncă scrisoarea într-un colţ şi rămase privind la oglinda din faţa ei. Ca de obicei aceasta nu reflecta nimic, nu îşi putea

zări chipul şi din acest motiv nu-l zări nici pe Norian care se strecurase în cea mai mare linişte:

– Va ajunge în curând, se auzi glasul lui calm, înţelept.

Fata nu păru surprinsă de această intrare şi nici nu se repezi să-i răspundă. Veştile pe care tocmai i le adusese Fawrr erau încă proaspete în sufletul ei şi se simţea încă tulburată. Cu un gest rapid luă scrisoarea de pe jos şi i-o înmână regelui, ca şi cum doar el ar fi reuşit să dezlege misterul ce o învăluia. În timp ce acesta citi epistola, ea rămase la fel de gânditoare privind oglinda ce îi părea goală, lipsită de viaţă:

– Se pare că trebuie să-l găseşti pe Ing sau să foloseşti oglinda, o anunţă regele în timp ce împăturea scrisoarea cu grijă.

– Când am plecat de-acasă, începu fata pe un ton trist, mi s-a spus că aici se vor strânge armatele lui Aratt în fruntea cărora vom fi noi. Căci aşa stă scris în profeţie. Dar, de când am ajuns nu mi-ai vorbit niciodată despre asta şi lucrul acesta începe să mă îngrijoreze. Până acum nu am avut timp să-mi fac griji fiind preocupată, îndeosebi, cu învăţarea magiei. Dar acum simt că asta trebuia să se întâmple până acum şi, cu toate astea, nimic din ceea ce mă aşteptam nu s-a întâmplat. Ce se întâmplă de fapt?

Norian şi-a trecut mâna prin barba groasă încercând să-şi stăpânească emoţia ce o avea în glas:

– Lucrurile s-au schimbat, iar profeţiile nu pot fi luate ad litteram. De cele mai multe ori profeţiile se schimbă după voia *Şaramei*, iar pentru voi este altfel. Din câte ştiu eu, cartea va lăsat posibilitatea de a vă alege singuri soarta şi de a trece prin ea fără nici un ajutor. Dacă profeţia ar fi fost întocmai atunci eu încă aş fi strălucit prin averi fabuloase alături de fiicele şi soţia mea. Dar totul s-a destrămat, dintr-un vis rămânând un simplu coşmar ce mă conduce zi de zi spre Turnul Morţii. Inima mi-e zdrobită de durere şi disperare. Tu ai fost singura mea alinare de ani buni şi aş fi fericit să-mi dau viaţa pentru ca profeţia să se adeverească. Dar toate astea s-au schimbat, aşa cum voi, fără să vreţi, v-aţi schimbat destinul o dată şi s-ar putea să-l mai schimbaţi.

Din câte ştiu eu, armata nu se va mai reuni, iar voi va trebui să găsiţi o alta care să vă conducă spre victorie. Va trebui să găsiţi un popor puternic care să vă ajute şi să-şi trimită oştenii în ghearele războiului. Ceea ce-a fost scris odată s-a şters, lumea se schimbă, soarta tuturor se schimbă, de parcă *Şarama* ar pregăti

propriul război. Iar voi nu trebuie să vă speriați, din contră, trebuie să învățați să fiți puternici, dar împreună, nu separat, așa cum s-a întâmplat până acum. Dacă nu o să învățați să vă iubiți, ca și cum ați fi una și aceeași persoană, soarta vi se va schimba tot timpul și numai soarta știe dacă veți reuși vreodată ceea ce v-ați propus.

Fata rămase pe gânduri pentru o clipă. Poate că avea dreptate. Ea a fost cea puternică întotdeauna și cu toate astea nu se gândise prea des la Sior. Mereu se gândea cum va ieși ea dintr-o situație sau alta... of... avea dreptate Norian.

– Cred că ai dreptate, îi șopti ea. Dar ce putem să facem de-acum încolo? Fără armate, fără cineva care să ne îndrume. Totul mi se pare extrem de greu, mi se pare fără noimă, mi-aș dori să mă trezesc într-o dimineață în patul meu. Acolo unde Niara ne-a crescut cu atâta dăruire. În casa mea, în orașul meu, cu grijile mele fără importanță. Cât de mult le duc lipsa. Și totuși, de când am venit aici m-am simțit protejată, în siguranță.și mi-ar făcea plăcere să rămân alături de tine toată viața mea. Să-ți fiu alături, să refacem împreună Ŏr'ala și să uităm de Șiar, Sorian și toți cei ce ne vor răul.

Norian o privi cu blândețe:

– Cât de mult mi-ar fi plăcut să fii fiica mea. Din păcate, soția și fiicele mele au plecat când au văzut că rămân sărac. Aș fi dat orice să am și eu parte de același noroc ce l-a însoțit pe Stigandr.

Sirona îl cercetă nedumerită:

– Și ce noroc l-a însoțit?

– Regina Arriana. Nu știi? se minună el.

Fata dădu din cap în semn de negație.

– Cred că Ing a omis să-ți spună prea multe despre el, dar am să-ți povestesc eu. Într-o vreme, în regatul Gildamanului, trăiau felienii, iar aceștia și-au ales un rege dintre oameni, pe Stigandr. Pe vremea aceea era căsătorit cu Cello, o femeie frumoasă care știa ce vrea. Era din cale afară de încăpățânată și foarte sălbatică. Și, cu toate astea, i-a dăruit regelui un fiu și-o fiică. Pe Ingvarr, ce a fost botezat în numele poporului din Nord, de unde se trăgea regina, și Aurora, mica prințesă cu ochi de foc. Felienii au îndrăgit-o tare mult pe Aurora și când aceasta avea doar doi ani mama ei s-a prăpădit. În ziua aceea au dispărut și felienii, dintr-un motiv necunoscut, și la câțiva ani după aceasta s-a prăpădit și Aurora. Înainte de Stigandr a fost rege tot un om și

doar întâmplarea a făcut să fie bunicul lui Ingvarr, care...

– Acum înțeleg, îl întrerupse fata care chiar își aminti lucruri înspăimântătoare. Sior mi-a spus că într-una din camerele felienilor existau portrete ce înfățișau familia lui Ingvarr. În unele exista o copilă și o altă femeie decât Regina. Mi-a mai spus că exista și un sicriu în care se odihnea trupul unei copile.

Regele zâmbi îndurerat și-și reluă povestirea:

– Așa este. După ce copila a murit trupul acesteia a dispărut fără de urmă. Se pare că felienii au luat-o și au păstrat-o lângă ei. Atunci regele a cunoscut-o pe Arriana. Femeia l-a iubit, atât pe el, cât și pe fiul lui și le-a dăruit toată dragostea ei, astfel încât Ing nu a simțit niciodată că mama i-a murit, Arriana reușind să o înlocuiască cu succes.

Fata își pierdu privirea în oglinda netulburată:

– Asta nu se poate. Ești sigur că Arriana s-a căsătorit cu regele abia după moartea Aurorei?

Norian confirmă printr-o simplă mișcare a capului:

– Nu poate fi așa, continuă Sirona. Sunt sigură că le-am văzut pe cele două una lângă cealaltă într-un tablou. Și ambele păreau destul de fericite.

– Cred că te-ai înșelat, șopti calm Norian. Acum hai mai bine să mergem la masă. Mâine cine știe dacă vom mai avea ce să mâncăm.

*

Discul de un roșu-gălbui se înălță până când deveni de un galben aprins, strălucitor. Urme de praf încă se mai ridicau greoaie acoperind ca o mătase aura gălbuie a soarelui. Câteva frunze, căzute poate de mai bine de un an, reflectau ciudat o lumină ușor cenușie. Copacii, neîngrijiți de prea mult timp, își lăsară crengile să cadă până la pământ ca niște bătrâni ce abia mai reușeau să-și care bătrânețile. Câteva păsări își făcuseră cuiburi pe cele mai înverzite ramuri, acolo unde frunzele, triste, le fereau de ochii dușmanului.

Pentru prima oară, Sirona simțea cât de tristă e natura din jurul palatului. O simțea cum se luptă cu viața, cu toate că nu mai aveau prea mult timp pentru a reuși.

Nici în acea dimineață nu era mai veselă decât în ziua precedentă. Multe gânduri i se înfiripaseră în minte. Pe măsură ce afla mai multe, parcă era tot mai departe de un adevăr pe care nu își dorea cu adevărat să-l afle. Multe aveau să se întâmple, iar ea știa asta. Și chiar dacă știa parcă nu își dorea să mai părăsească acest loc ce era potrivit simțămitelor sale.

Liort o privea îngândurat. Probabil că și-ar fi dorit să-i vorbească, dar din păcate nu putea. Îl mângâie ușor pe cap și se aplecă pe fereastră privind dincolo de grădina mică. O „zână" din grădina secretă parcurgea grăbită distanța dintre palat și casa sa. Nu mai văzuse vreuna ieșind de-acolo și nici Norian nu le văzuse vreodată. Altfel și-ar fi amintit. Fu mânată de o curiozitate bizară. Coborî repede treptele mohorâte și se aventură în urmărirea ființei.

Zecile de crengi lăsate și buruienile crescute haotic o încurcară la început. apoi a zărit-o cum se îndrepta grăbită spre grădina secretă, de parcă cine știe ce taină purta cu dânsa. Fata deschise ușa, cu greu, căci metalul ruginise în spatele plantelor agățătoare, și privi cu atenție în jur. Spre marea ei uimire era liniște. Doar soarele mai îndrăznea să-și arunce razele pe frunzele moarte și pe lacul tulbure ce se afla sub un poduleț de piatră, construit ca pentru niște jucării.

Traversă podul și se avântă în spatele copacilor ce încă își mai țineau brațele ridicate spre cer. Atunci auzi un bâzâit ușor ca un murmur. Pe măsură ce se apropia, siluetele micuțe luminau în razele fierbinți. Erau adunate toate într-o poieniță. Până aici ea nu ajunsese niciodată, parcă ar fi fost la o reuniune sau așa ceva. O distinse pe cea care îndrăznise să iasă dincolo de ziduri. Stătea în mijlocul cercului format de celelalte și părea că le vorbește. Dar Sirona nu auzea ce le spune și oricum nu le-ar fi înțeles limbajul, dacă într-adevăr aveau vreunul. Dar apoi zări ceva bizar, ceva ce se reflecta cu putere în razele arzătoare. S-a dat un pas mai în față pentru a vedea mai bine și atunci a înțeles. Creatura aceea mică furase un ciob dintr-o oglindă. Poate că voiau să se joace cu oglinzile așa cum făcea și ea sau poate că erau și ele vrăjitoare. Fata rămase nemișcată, dar nimic ciudat nu părea să se întâmple.

După câteva minute de așteptare. cea care stătea în mijloc făcu un gest abia perceptibil și începu să murmure ceva. Ca prin minune, în ciob se contură imaginea unui bărbat în etate, în

mărime naturală. Parcă dăduseră naştere unei fantome. Privi în continuare, dar bărbatul nu scoase nici un sunet cu toate că părea că le priveşte cu mare interes.

Apariţia fantomatică păru că zâmbeşte răutăcios, dar surâsul era prea puţin perceptibil, ceea ce-i dădea Sironei un sentiment de nesiguranţă. Când şi-a întors chipul spre ea, ochii bărbatului o fascinară. Îi părea atât de cunoscut, cu toate că nu îl mai zărise vreodată. Dar acea privire profundă, inteligentă şi în acelaşi timp răutăcioasă şi plină de mister, îi atrăgea atenţia într-un mod nemaiîntâlnit. Se simţea ameninţată, urmărită, se simţea neputincioasă în faţa cuiva ireal, apărut din nimic. Şi, cu toate astea, nu reuşea să se mişte, nu reuşea să fugă sau să ţipe. Se simţea atât de pătrunsă de acei ochi calmi şi reci totodată. Îşi simţea picioarele tari, înţepenite, nu, nu voiau să se mişte cu nici un chip. Apoi figura îi întoarse spatele şi murmură ceva doar pentru micile fiinţe, iar ele, la fel ca şi ea, păreau hipnotizate fără să se poată controla, fără să poată spune ceva anume. Doar priveau, iar chipurile lor mici cât o nucă păreau calme, de parcă ar fi uitat de orice durere, orice suferinţă. Totul fusese lăsat deoparte.

Atunci când dispăru, absorbit parcă de ciobul ce îl trăgea înăuntrul său, abia atunci au căzut toate ca într-un somn profund uitând să mai dea din aripioarele fragile, aproape invizibile. Una câte una umplură pământul acoperindu-l cu trupurile fragile. Şi minunea începu să se producă. Natura parcă renăştea sub povara trupurilor lor. Copacii au înverzit, iar frunzele veştejite acum întinereau. Buruienile dispăreau înghiţite de pământ lăsând să crească în loc flori de culori minunate ce împrăştiau parfumuri calde, îmbietoare. Chiar şi micul lac rămase limpede lăsând cerul să se oglindească în el ca într-un specul ce-i era destinat cu totul.

Sirona îşi mişcă picioarele agale şi porni spre ele – micile zâne din poveştile ei. Nu ştia dacă mai trăiesc sau nu şi cu toate astea simţea cum sufletul i se umple de durere, dar şi de fericire. Sentimente atât de diferite şi, totuşi, atât de profunde. Cu mare grijă ridică o mică creatură în palma ei firavă. Ce putea să facă acum? Cum s-o readucă la viaţă? Şi chiar atunci mii de sclipiri albicioase se ridicară din trupurile mici până dincolo de crengile acum falnice ale copacilor. Şi, acolo sus, ceva spectaculos s-a petrecut, ca şi cum sufletele lor s-ar fi unit într-unul singur şi, ca un cerc perfect, au început a răspândi viaţă în trupurile părăsite

de vlagă. Şi. rând pe rând, micile zâne au început să se trezească şi odată cu ele au trezit toată natura. Au adus viaţă în regat.

O mână aspră o atinse cu putere. Fata sări ca arsă, fiind cât pe ce să-i dea drumul zânei. Dar chipul cald din spatele ei o linişti pe dată. Îşi lăsă mica prietenă să-şi ia zborul şi îşi îmbrăţişă unchiul de parcă îl vedea pentru prima oară. Apoi, dintr-o suflare, îi povesti tot ceea ce văzuse, dar chipul lui rămase la fel de calm şi înţelegător ca întotdeauna. Acum era pentru prima oară când şi-ar fi dorit ca el să-i fi fost tată, iar destinul să-i fost diferit. Poate că prin ochii acelei fantasme îşi înţelesese neputinţa, slăbiciunea de a duce la bun sfârşit tot ceea ce spunea profeţia.

– Totul s-a schimbat, i-a şoptit misterios Norian. Totul pare să fie ca la început. Cred că fiinţele acestea au mai schimbat încă o dată destinul şi ştii ce spune asta?... Ei bine, spune că profeţia este încă pe drumul cel drept.

Poate că era adevărat, dar ea nu văzuse asta în ochii fantasmei. Cu siguranţă că nu văzuse nici un sâmbure de speranţă sau de bucurie. Din contră, undeva în sufletul ei, ştia că asta o să-i aducă mai multe necazuri decât bucurii. Dar vocea caldă a regelui continuă:

– Poate că în curând ni se vor alătura şi armatele. Cine ştie, poate că Alfsigr a văzut bine în cele din urmă şi a scris corect profeţia. Mai bine vino să te odihneşti pentru că la noapte, atunci când luna plină ne va vizita din nou, tu vei încerca să afli unde este inelul lui Sior.

Fata îl ascultă fără să scoată nici un cuvânt. Era mai degrabă uimită, înmărmurită. Într-adevăr, totul se schimbase. Grădinile şi curţile erau acum demne de un rege, iar Őr'ala redevenise palatul de acum zece ani. Luxul, obiectele aşezate cu gust, camerele, totul, totul se schimbase. Ca într-un basm, palatul prinsese viaţă. Chiar şi vechea cameră a oglinzilor redeveni cea din poveştile pe care le citise în Tiar. Era exact aşa cum şi-o închipuise: oglinzi de toate felurile şi mărimile erau aşezate într-un mod anume, pe care, fără voia ei, îl cunoştea. Ba chiar ştia ce forţă are fiecare specul în parte. Le simţea chemarea mai mult decât oricând. Dintre toate, ea se opri în faţa unei oglinzi mici, ciobită în zeci de forme, ce păreau că o să cadă lăsând doar rama golaşă.

Cuprinsă de frenezie se aşeză în faţa ei şi căzu în transă. Fără

să își dea seama începu să pronunțe cuvinte bizare pe care nu le mai auzise vreodată. Apoi camera se întunecă și toate oglinzile din jur dispărură, rămânând doar cea spartă. Dintr-o negură fantomatică începu să se distingă o vânzoleală. Un palat mare, frumos, i se arătă în speculul întunecat, apoi câte o luminiță începu să se aprindă pe rând ca într-un joc. Era război. Țipete de groază începură să se desluşească clar, ca şi cum totul s-ar fi petrecut acolo, în acel moment. Fata se cutremură, dar o forță necunoscută o ținu pe loc.

Apoi imaginea războiului începu să dispară şi o alta apăru. Acum era liniște şi recunoscu imediat chipul femeii ce-i apăru. Era Niara ce ținea doi prunci în brațe, încercând să le înăbuşe plânsul. Iar glasul femeii era atât de cald, aşa cum ea nu îl simțise niciodată. Chiar şi trăsăturile îi erau mult mai blânde şi mai îngăduitoare. Atunci el, regele, purtând coroana sa de aur pe cap, li s-a alăturat. Şi când i-a zărit ochii a simțit că leşină. Erau aceeaşi ochi pe care i-a văzut în grădină, acelaşi chip. Şi atunci când s-a uitat la cei doi prunci, aceeaşi privire rece a scăpărat pentru o clipă.

Şi iar imaginea a dispărut, dar de data asta mult mai repede, de parcă ar fi vrut să tăinuiască vreun secret. O sclipire a apărut pentru o clipă şi apoi totul a revenit la normal.

Îl privi speriată pe Norian, dar el părea că nu înțelege nimic. Avea aceeaşi privire caldă şi calmă şi o fixa ca şi cum timpul ar fi stat în loc pentru el.

– Ai văzut? îl întrebă ea.

Norian dădu din cap în semn de negație.

– Am să-ți spun mai târziu, acum mă simt cam extenuată. Vreau să-mi pun gândurile în ordine.

CAPITOLUL III
LIORT SE FACE ÎNȚELES

O lună feerică se juca pe cerul negru-albăstrui, îndemnând stelele să păşească în spatele ei cu încredere şi însufleţire. Arăta ca un cerc ce lumina noaptea făcând-o să pară aidoma zilei. Chiar şi camera Sironei era invadată de acea lumină profundă, strălucitoare.

Fata stătea în faţa ferestrei gândindu-se la tot ceea ce s-a întâmplat în ultimul timp: secretul lui Ing, secretul ei, al regelui Aratt, întâmplarea din grădină. Acum vedea ceva mai departe. Chipul fantomatic din grădină era chipul regelui Aratt, iar în acea după-amiază oglinda i-a arătat acest lucru fără ca ea să i-o fi cerut de fapt. Nu era sigură de ce însemnau toate astea, dar ştia ce văzuse în ochii lui. Văzuse dispreţ, răutate, chiar dacă chipul îi era blând şi plin de ridurile vieţii. Acum era mai sigură ca oricând că femeia din închisoarea Össeatului spusese adevărul. Poate că Aratt îi îndeplinise o ultimă dorinţă mamei ei, sperând că Niara nu avea să ajungă prea departe cu ei.

Atunci, pe semne că Niara cunoscuse adevărul şi la fel ca şi ei nu voise să-l accepte. Şi dacă ştia secretul regelui, lor de ce nu le-a destănuit? Poate că de aceea atunci când le vorbise despre tatăl lor o podidiseră lacrimile.

Lăsă lucrurile aşa. Momentan nu voia să-l introducă pe Aratt în nici o categorie. Poate că, aşa cum îi spuseseră felienii, acesta fusese nevoit să facă toate astea fără voia lui sau poate că nu făcuse nimic şi era mort, aşa cum se presupunea. Însă secretul lui Ingvarr parcă o măcina mult mai mult decât acesta. Şi mai mult o intrigau felienii care erau atât de misterioşi. Şi cum reuşiseră ei să ţină trupul copilei intact atâta timp? Căci Sior i-a povestit tot ceea ce a văzut în camera aceea din păcate nu îşi mai amintea prea multe, căci vraja prin oglindă l-a răpus şi multe din amintiri au rămas prinse undeva între două lumi. Dar ea avea să descopere adevărul.

Era bizar cum Ing era atât de familiarizat cu urienii şi cu felienii, şi apoi a ieşit la iveală şi legătura lui cu Zoharul şi cine ştie ce alte secrete mai avea. Şi tot el descoperise şi Steaua

Spiroților. De unde știa atâtea? El afirma că a învățat asemenea unui arkadios, dar arkadios erau în dușmănie cu cei din Zohar. Toate astea erau curioase. Și în jurul lui Tio se învăluia un mister pe care ea nu reușise să-l înțeleagă. Se întreba dacă Sior știa mai multe, dacă Liort i-a mărturisit mai mult decât i-a destăinuit ei. Era bizar cum bărbatul dispărea în cele mai grele momente și apărea în tot felul de locuri, și apoi parcă atrăgea necazurile. Bărbatul era misterios și le spunea doar ceea ce credea el că e bine să audă. Oare câte mai ascundea? Și ce voia el de fapt?

Fata era convinsă că lui Tio nu-i pasă câtuși de puțin de profeție și de ce se va întâmpla cu ei. Își urmărea propriul interes. Dar care să fi fost acela? Poate că și Ing, în afară de dorința de răzbunare, avea un interes ascuns. Iar acest interes ar fi putut avea legătură chiar cu ea. Căci de secole Gildamanul și-a dorit să fie una cu Șiarul, iar acum tânărul îi exploata sentimentele. Și dacă aveau să se căsătorească, Șiarul îi revenea și ei în aceeași măsură ca și lui Sior, iar atunci Gildamanul ar fi fost una cu Șiarul.

Nu știa dacă acest lucru e bun sau rău, dar cu siguranță interesele părților ascundeau ceva, altfel nu ar fi avut nici un rost. De fapt, rostul lui Ing nu l-a văzut de la bun început. De ce i-ar fi păsat lui de profeție? Până la urmă Gildamanul s-ar fi putut înțelege cu Sorian sau ar fi putut să-l ignore așa cum a făcut și Ôriatul. Dar, oare, nu cedaseră ei prea repede? Fără luptă, fără urlete și trâmbițe?

Avea nevoie să înțeleagă, chiar atunci. Voia să știe care era interesul fiecăruia în parte. Și atunci și-a amintit de inel. Sigur că da. Ing făcuse asta. Nu i-a dat inelul cu bună știință și astfel le-a schimbat destinul pentru un timp. Da, acum totul era clar în această privință. *Șarama* a fost forțată să-și rescrie paginile. Oare de ce făcuse una ca asta? De ce dorea cu atâta ardoare să-i reîntâlnească? Era clar că asta dorea de fapt sau poate a vrut pur și simplu să rescrie paginile vieții.

S-a îndepărtat de fereastră și s-a aruncat în pat. Avea un zâmbet acru pe față, dar totodată învingător. Trebuia să găsească o cale spre secretele lor. Atunci când Ing era lângă ea o fermeca, dar acum vedea totul limpede din perspectiva altcuiva. Acum nici măcar nu își mai dădea seama dacă simte cu adevărat ceva pentru el. Cât de proastă putuse să fie! Să se lase păcălită... dar nu avea de unde să știe. Nu era vina ei. Niara nu o învățase nimic

despre astfel de lucruri, dar ea citise în cărțile sale despre iubiri interesate, prefăcute.

Și dacă totul în jurul ei era o mare prefăcătorie? Dacă lumea se învârtea într-un sens anume, iar ea în altul? Poate că nu urma calea cea bună, sensul corect. Dar avea să afle asta chiar atunci, în noaptea aceea.

Și-a tras halatul de mătase pe deasupra cămășuței albe, ușor transparente. A coborât în grabă scările fără să fie incomodată de întuneric. A intrat în camera oglinzilor și a început să caute cu disperare una anume. După ceva timp a găsit-o. Era una mare, din cristal veritabil, cu rame argintii. De cum a atins-o imaginea a început să șerpuiască ca valurile line ale unui râu. Fata privi spre lună care-i veni îndată în ajutor lăsând o rază să lumineze în fața speculului. Se așează într-o poziție complicată, ținându-și ambele picioare sub ea, iar mâinile le alătură unindu-și mai apoi palmele într-o strângere puternică. Închise ochii și încercă să găsească cuvintele potrivite. După doar câteva clipe gura i se descleștă, iar buzele începură să i se miște armonios. Un zumzet ciudat părea s-o acompanieze din depărtare:

– Chem luna și spiritele ei în a mă ajuta și putere a îmi da. Conjur stelele și universul să se contopească prin mine ca-ntr-o singură ființă. Să devenim unul și același, să simțim și să gândim aidoma. Las puterea speculului să îmi pătrundă în suflet și să-mi arate calea.

O rază îi lumină chipul ce părea absorbit de puterile cuvintelor. Fata se ridică în picioare fără să-și miște poziția mâinilor. Deschise ochii ce scânteiară în mod ciudat; acum păreau goi și întunecați. Apoi o flacără se pogorî de undeva din cer și se opri chiar deasupra capului său. Ochii fetei deveniră de un roșu scânteietor, iar vorbele-i sunau a blestem:

– Spune-mi tu, oglindă, cine sunt numiții Tio și Ingvarr? Arată-mi calea ta și adevărul tău. Supune-te, unește-te cu luna și Universul și caută să-mi arăți calea spre inimile celor doi.

Luna dispăru ca prin minune, la fel și flacăra, lăsându-se un întuneric crâncen. Apoi oglinda prinse viață luminând cu propriile-i forțe, încet-încet, încăperea. O imagine se desluși clar, era cel dintâi numit, Tio. Stătea pe o stâncă undeva în munții Tiarului și privea spre cer. Părea supărat și chipul îi era întunecat de o durere sfâșietoare. Un alt bărbat i se alătură, era Troten:

– Şi, ce-ai hotărât? întrebă Troten.

Dar Tio nu răspunse şi se repezi să guste din vinul adus de prietenul său.

– Nu e o soluţie dacă te îneci în băutură, continuă Troten pe acelaşi ton serios. Acum copiii sunt mari şi vor accepta adevărul dacă te vei hotărî să li-l destăinui.

– Nu există nici un adevăr, rosti în cele din urmă Tio. Adevărul, cel puţin, nu este la mine, dar le sunt dator copiilor ăstora, iar ceea ce trebuie să fac eu acum nu e dovadă de loialitate.

Troten îl bătu uşor pe spate:

– Nu este aşa. Încerci doar să afli ceea ce vrem cu toţii să aflăm, încerci să-i protejezi de ceea ce tu ştii, iar ei nu au voie să afle. Eu zic că e mai bine să laşi lucurile aşa cum sunt şi să nu te mai gândeşti la asta.

În acel moment un zgomot asurzitor întrerupse efectul magiei. Liort intrase în încăpere făcând ca totul să dispară şi încă o dată Sirona rămase fără răspunsurile dorite.

*

Sirona zări chipul motanului dezaprobator şi cele două mărgele verzi ce păreau într-adevăr mânioase. Nici ea nu era tocmai încântată că acesta îi destrămase vraja pe care se chinuise să-o obţină:

– Liort, dacă ai venit să-mi spui că nu este bine ceea ce fac, atunci ţi-ai ales un moment prost. Am atâtea întrebări fără răspunsuri şi acum, cel puţin, am înţeles că acestea sunt ţinute în mare taină. Cum să fac să-mi salvez Imperiul de sub dominaţia lui Sorian dacă răspunsurile la întrebările mele nu vin niciodată? Spune-mi tu, cum să înţeleg ceea ce întâmplă în jurul meu? Ce îmi ascund toţi cu atâta înverşunare?

Motanul rămase nemişcat aţintindu-şi privirea spre ea. Apoi simţi o uşoară tulburare şi o voce ce venea de undeva din interiorul ei.

„Încerc să-ţi vorbesc prin telepatie", o anunţă vocea miorlăită şi enigmatică. „Închide ochii şi concentrează-te."

Fata făcu întocmai şi apoi îşi auzi propriul glas cum prinde viaţă în gândurile ei:

„Liort, tu îmi vorbeşti?"

„Dar cine altul? întrebă motanul sec. Şi acum, ascultă-mă cu atenţie. Ceea ce nu ţi se spune este bine să rămână neştiut şi tu nu faci bine când te foloseşti de magie pentru a afla ceea ce poţi afla şi de una singură. Magia este deconspiratoare şi un vrăjitor experimentat îţi poate da de urmă şi îţi poate afla intenţiile. Încearcă s-o foloseşti cât mai puţin şi fii foarte atentă. De aceea eu sunt Păstrătorul vostru, pentru că eu va trebui să vă spun la un moment dat ceea ce voi nu cunoaşteţi."

Fata rămase o clipă gânditoare încercând să-şi adune forţele pentru a continua discuţia:

„Liort, eu încerc să aflu ce ascund cei doi. Tu nu l-ai plăcut niciodată pe Ing, am simţit asta, aşa cum am simţit că nu o placi nici pe Rufina. Iar între tine şi Tio există o tăcere absurdă sau poate că nu. Dar între voi există ceva ce nu înţeleg şi apoi chiar şi Tio are ceva inexplicabil în el. Totul se întâmplă atât de repede când este el în jur."

„Sirona, tu eşti cea puternică. Aşa a fost scris. Dar înainte de-a afla ceea ce te frământă, trebuie să te întăreşti şi mai mult şi nu o să reuşeşti asta fără Sior. Trebuie să îţi mai spun că ori de câte ori apelezi la oglinzi Sior simte asta. O să vrei să ştii de ce. Ei bine, el are o sensibilitate la această magie, mai ales atunci când este practicată de cineva prin venele căruia curge acelaşi sânge. De aceea cred că Aratt este cel ce l-a adus pe Sior în starea de inconştienţă când ne aflam la felieni. Şi, înainte să mă duc să mă culc, am să-ţi mai spun ceva. Atâta timp cât vei avea încredere în mine şi mă vei asculta îţi voi putea vorbi prin telepatie, dar tu nu trebuie să-i spui nici măcar lui Sior că mă poţi auzi, căci altfel «vraja» se va stinge. Tot ceea ce îţi spun ţie va rămâne între noi. Promite-mi!"

Fata trase aer în piept. Acum se şi putea vedea cu ochii minţii stând faţă în faţă cu motanul şi discutând ca două fiinţe normale:

„Îţi promit!"

„Bine. Acum, înainte să plec, am să-ţi dau un sfat. Învaţă să foloseşti magia spiroţilor în luptă, căci acolo îţi va fi trebuincioasă şi magia Zoharului pentru a reuşi să citeşti în trecut şi prezent. Dar nu te atinge de viitor. Nu încă. Atunci când va veni momentul prielnic am să îţi spun eu. Să ai o noapte bună!"

Motanul dispăru în spatele uşii din oglinzi lăsând-o singură, dar cu inima mai împăcată.

*

Când se trezi, Norian o aştepta în sala cea mare cu masa pregătită. Câteva fete noi rămaseră în spatele scaunelor asigurându-se că regele şi invitata sa vor avea tot ce vor dori. În faţa uşii se aflau doi paji îmbrăcaţi elegant, iar la brâu purtau spade cu mânere de diamant. Chiar şi în curte auzi zarvă, iar la bucătărie câteva oale căzură răspândind un zgomot metalic:

– Ce se întâmplă? întrebă Sirona nedumerită.

Regele avea acelaşi chip calm şi un zâmbet larg ce-i lumina faţa:

– Aşa cum ţi-am spus ieri: totul se schimbă. A fost magia fiinţelor acelora mici. După ce au refăcut totul în jur, am găsit în vistierie bani şi atunci am hotărât să-mi angajez îndată servitori, aşa cum aveam şi altă dată, şi ghici: ca prin minune, am primit sute de scrisori de la oameni ce mi-au spus că vin pentru a se alătura celor promişi şi pentru a merge la luptă împotriva lui Sorian. Ţi-am spus că soarta ni se schimbă.

În schimb Sirona se încruntă şi îi povesti regelui ce văzuse în oglindă chiar în ziua precedentă, atunci când el era de faţă.

– Aşa că am o bănuială, continuă ea. Gândeşte-te şi tu. Aratt în grădină înfăptuieşte minunea, apoi, parcă pentru a mi se face cunoscut, îmi apare în oglindă, chiar dacă eu nu i-am cerut asta. Vezi tu, profeţia îşi urmează cursul, dar Alfsigr nu a ştiut atunci când a văzut că însuşi regele doreşte să se împlinească.

– Dar de ce ar dori el una ca asta dacă este într-adevăr alături de Sorian?

Fata oftă:

– E simplu. Ambii ştiu că dacă profeţia nu se va împlini măcar în parte nici unul nu va putea să conducă Şiarul cu adevărat. De aceea au şi scos acei doi gemeni de unde i-or fi scos. Dar ei au nevoie de noi cu adevărat. În primul rând pentru că noi vom duce toţi iniamicii în faţa lor. Iar în felul ăsta au ocazia să scape de toţi odată şi apoi... Şiarul e viu. Şi doar el îşi va recunoaşte adevăraţii suverani. Este logic. Vor să ne atragă acolo

pentru ca Șiarul să ne recunoască, oamenii să ne aclame și să uite de tot răul înfăptuit de șaisprezece ani încoace. Apoi Sorian ne va omorî și va pune totul pe seama unui accident. Dacă noi apărem în Șiar, Sorian o să-l scoată și pe Aratt din ascunzătoare sperând să ne câștige încrederea astfel.

Norian o privi pentru o clipă apoi pufni în râs:

– Fetițo, cred că ai o imaginație mult prea bogată. Dacă profeția s-ar împlini într-adevăr, atunci Sorian și toți oamenii lui ar fi învinși, de ce și-ar dori una ca asta?

– După cum bine știi, inelul regal a rămas la Ing. Abia aseară am înțeles că nu ni l-a dat cu bună știință. Și aici există două variante. O primă variantă ar fi aceea că a vrut să ne schimbe destinul. Putea s-o facă din răzbunare pentru că nu l-am mai vrut lângă mine sau poate că așa i s-a ordonat. Iar cea de-a doua variantă este că nu știa de răul ce-l va produce și pur și simplu nu ni l-a dat sperând că astfel îl vom căuta și ne vom revedea.

– Adică te va revedea, a glumit regele. Să știi că și eu m-am gândit că din pricina inelului destinul vostru s-a schimbat, dar nu cred că Ing a făcut-o cu această intenție. De fapt, știu că nu a avut intenții rele și știu pentru că eu l-am rugat să vă iasă în cale și să vă conducă spre Gildaman. Eram convins că la un moment dat o să aveți nevoie de ajutorul lui. Ing e un băiat bun, nu zic că nu are ciudățeniile lui, dar nici nu ar trebui să-l judeci așa aspru. Și, înainte de-a apela la magie pentru a-i afla intențiile, caută în sufletul tău și poate vei găsi răspunsul. Și atunci când îl vei găsi, încrede-te în el și încearcă să menții flacăra încrederii aprinsă, pentru că așa este cel mai corect.

Sirona nu era sigură că înțelege ceea ce vrea să-i spună Norian, dar rămase tăcută, parcă absorbită de resentimente. Într-adevăr, oamenii nu se asemănău între ei, dar ăsta nu era motiv pentru a nu se încrede. Aproape pe toată durata micului dejun liniștea se lăsase apăsătoare. Doar din când în când mai rupeau tăcerea atunci când cereau câte o felie de pâine sau o altă ceașcă cu ceai.

După ce au servit masa, cei doi au ieșit în curtea interioară pentru a se bucura de o altă zi minunată și de peisajul angelic ce li-l oferiseră micile creaturi. Stăteau unul lângă altul, dar fiecare își avea propriile gânduri și dureri. Într-un târziu, Norian sparse tăcerea:

– Tare mult aş fi vrut să am o fiică ca tine. Tu nu te-ai uitat la sărăcia mea, nici măcar nu ţi-a păsat, a oftat îndurerat. Nu ţi-am spus nimic despre asta, dar acum simt nevoia să o fac. Regina mea a luat copilele şi a plecat aşa cum bine ştii. Una dintre fiice i-a promis-o lui Sorian şi atunci m-am supărat îngrozitor de tare. Cam atunci au început necazurile mele. Chiar şi copilele mele au început să mă urască pe măsură ce sărăceam. Totul devenise insuportabil. Şi apoi într-o dimineaţă m-am trezit, iar ele nu mai erau. Palatul era aşa cum l-ai găsit şi tu. Ciudat a fost că m-am simţit chiar bine, eliberat de o povară căreia nu-i mai puteam face faţă. Am rămas doar eu şi câţiva servitori credincioşi, dar acum aş vrea să îmi revăd fiicele. Aş vrea să vadă că sunt din nou bogat, aşa cum îi stă bine unui rege. Sunt sigur că atunci şi-ar dori să se întoarcă, dar nu le-aş mai primi.

Sirona simţi durerea din glas şi falsa răzbunare pe care i-o mărturisise. Ştia că, de fapt, îşi dorea ca ele să se întoarcă şi să rămână, să răsune din nou Or'ala de glasurile lor, să dea din nou petreceri unde oamenii să se veselească. Dar toate astea dispăruseră odată cu trecutul, iar el încă mai trăia acolo, departe lângă ele.

– Nu îţi fă griji, unchiule. Într-o zi am să mă întorc şi am să te iau lângă mine. Nu te voi uita şi nu te voi lăsa singur niciodată. Eşti primul om, în afară de Sior, care mi-a dăruit întreaga sa inimă şi întreaga sa avere chiar dacă el nu mai avea nici bani de apă. Nu te-aş putea uita vreodată şi cu siguranţă nu te-aş lăsa singur la anii bătrâneţii. Dar trebuie să te gândeşti să pui un rege tânăr în locul tău, căci într-o zi povara unui Imperiu va deveni prea grea şi pentru tine. Trebuie să-ţi alegi un înlocuitor înţelept care să îţi urmeze pilda.

Bărbatul o îmbrăţişă ascunzându-şi astfel două lacrimi rebele. Apoi o privi în ochi pentru câteva clipe şi îi sărută fruntea:

– Cei ce au părinţi buni nu ştiu să-i aprecieze, la fel se întâmplă şi cu cei ce au copii buni. De azi înainte am să consider că tu eşti fiica mea şi am să aştept să te întorci pentru a-ţi îmbrăţişa bătrânul tată.

Rămaseră îmbrăţişaţi un timp până când un paj mai în etate îi deranjă pentru a le face un anunţ. Îşi drese glasul şi spuse politicos:

– Domnii Tio şi Sior spun că îi aşteptaţi. Să le dau voie?

Sirona sări în picioare şi alergă spre curtea principală dându-i brânci pajului, ce abia îşi recăpătă echilibrul. În sfârşit, avea să-l revadă pe Sior. Câtă bucurie şi câtă speranţă avea în suflet! Acum speranţa renăştea din nou. Aveau să devină împreună o forţă indestructibilă.

CAPITOLUL IV
LUPTA VRĂJITORILOR

Era o după-amiază fierbinte. Soarele strălucea cu mai multă putere ca niciodată iar liniştea era apăsătoare. Nici chiar păsările nu mai slobozeau glasurile alese, preferând răcoarea copacilor. Străjerii păreau abătuţi şi înfierbântaţi, era prima zi adevărată de vară, iar oamenii încă nu reuşiseră să se obişnuiască cu pâcla ce stăpânise întreg Ŏriatul.

Gemenii stăteau în camera oglinzilor acolo unde razele soarelui nu reuşeau să pătrundă. Fata îi povesti lui Sior prin câte trecuse omiţând în mod intenţionat conversaţia ei cu Liort. Sior era încă abătut şi nu mai arăta ca odinioară. Chipul i se îngălbenise ca ceara de când acea boală misterioasă îl pocnise, iar ochii îi erau de un roşu-vineţiu. Fata îi simţi tremurul din voce, iar ăsta era semn că boala nu îl părăsise întru totul, iar drumul fusese destul de lung. Sior şi Tio întâmpinaseră şi ei câteva greutăţi din partea grumilor, dar reuşiră să treacă datorită unui vicleşug pe care bătrânul îl pusese în aplicare. Astfel, cei doi îşi destăinuiră aproape tot ceea ce s-a întâmplat în lipsa celuilalt. Dar pe Sirona încă o măcina problema inelului.

– Va trebui să aflu unde este, îi mărturisi ea. Dacă mai este la Ing, este absolut necesar să mergem să-l salvăm.

– Eu zic că ar trebui să-l salvăm oricum.

Fata rămase pentru o clipă cu privirea pierdută printre specule:

– Nu, Sior, nu am să risc dacă nu este nevoie. Am riscat şi aşa prea mult atunci când i-am acceptat tovărăşia. Acel sentiment încă nu a plecat din sufletul meu. Îmi este teamă. Înţelegi?

Sirona reuşea să fie foarte convingătoare atunci când dorea, dar de data asta Sior nu se lăsă convins, însă nici nu avu puterea s-o contrazică. Încă îl mai supăra o tuse malefică ce părea că-i fură din puteri de fiecare dată când punea stăpânire pe el. Tuşi violent, apoi simţi cum tot trupul îi ameţeşte cuprins de o vâltoare uşor plăcută. Se întinse pe pavajul din oglinzi şi închise

ochii. În acel moment şi-ar fi dorit măcar zece minute de somn.

Îşi lăsă trupul moale şi încercă să elimine orice zgomot ce l-ar fi putut deranja. Sirona tăcu îngândurată, aşa că nu-i fu prea greu să-şi elibereze mintea şi să o lase să plutească în voie. Se lăsă o linişte atât de profundă, încât putu să-şi asculte propriile bătăi ale inimi. Urechile începură să-i ţiuie şi de undeva auzea nişte voci înfundate ce sporovăiau supărate. Una dintre voci se răsti, dar în şoaptă:

– Şi de ce nu mi-ai spus, Grah? se răsti o voce feminină destul de subţire şi ţipătoare.

Pentru un moment nu veni nici un răspuns, apoi o voce masculină morocănoasă, dar calmă, se auzi de dincolo de oglinzi:

– Vallh, ce ai putea să faci? Trebuie să dea piept cu Cel Mare.

– Trebuie s-o anunţăm cumva, urlă vocea piţigăiată. Nu va reuşi să facă faţă, nu va reuşi, începu să se agite glasul feminin. Şi dacă nu va reuşi...

– O vom ajuta, îi spuse Grah pentru a o mai calma. Dacă ne unim forţele vom reuşi. Zău că vom reuşi.

Vocile începură să se piardă încet-încet lăsându-i lui Sior urechile să ţiuie până când liniştea se lăsă cu totul. Când deschise ochii simţi cum broboane mari de transpiraţie rece îi treceau pe şira spinării. Încercă să se ridice, dar oglinzile acelea parcă îl ţineau cu mâinile lor invizibile. Se linişti uşor-uşor şi în cele din urmă se eliberă din strâmtoare. Căută prin încăpere. Sirona bombănea de una singură în faţa unei oglinzi mari, dar băiatul nu o băgă în seamă şi încercă să găsească cele două voci care-i disturbaseră liniştea.

În afară de sora sa şi oglinzile ce împânzeau încăperea nimic altceva nu mai era. A încercat să uite incidentul încercând să îşi revină din acea ameţeală neplăcută.

*

Mâncară în tăcere, poate din pricina căldurii izbitoare sau din pricina gândurilor ce îi chinuiau. Păstrătorul stătea liniştit pe spatele Gardianului. În mod bizar, nici unul dintre ei nu se mai atinsese de mâncare de ceva timp. Norian bănuia că ceva îi supără: poate erau bolnavi sau cine ştie ce alte preocupări aveau.

dar nu îşi putea închipui să fie ceva mai important decât stomacul. Şi, cu toate astea, ei stăteau liniştiţi, dormitând.

Gemenii s-au ridicat primii de la masă şi, fără nici o vorbă, s-au retras în grădina interioară la umbra celui mai mare copac:

– Asta seamănă cu liniştea dinainte de furtună, şopti fata mai mult pentru ea.

Simţurile îi spuneau că liniştea nu va mai dura mult. Nu ştia cu siguranţă ce avea să se întâmple, dar era înfricoşată, cu toate că întreaga zi nu se întâmplase nimic neobişnuit, doar plictiseala se instalase. Sior nu spuse nimic, încă se mai gândea dacă vocile acelea fuseseră un simplu vis sau totul se întâmplase aievea. Nu ştia dacă e bine sau nu să-i mărturisească Sironei; poate că aceasta avea să dea vina pe boala care se abătuse asupra lui sau pe o nebunie temporară. Îşi alungă gândul acesta crezând el însuşi într-o nebunie şi îşi întinse chipul palid spre razele soarelui. Abia acum simţea că îşi revine din amorţeala ce-l cuprinsese în ultimele săptămâni. Soarele se juca pe chipul său dezmierdându-i pielea aspră şi redându-i încet-încet culoarea din obraji.

Rămaseră aşa mult timp, lăsându-se mângâiaţi de razele fierbinţi ce străbăteau cu uşurinţă prin frunzişul îndesit al copacului. Dar nici unul nu era cu adevărat deranjat de acea căldură, de fapt chiar se bucurau de o zi atât de plăcută şi de liniştită. Ambii simţeau undeva în adâncul lor că zile ca acestea nu vor mai fi multe. În cele din urmă Sirona rupse tăcerea:

– La noapte am să folosesc din nou oglinzile pentru a afla unde este inelul. Asta ar putea să îţi facă rău, dar promit că nu va dura mult.

Tânărul zâmbi, însă chipul îi părea aproape scheletic, terifiant. Sirona se îngrozi pentru o clipă, însă soarele îşi schimbă poziţia, iar chipul fratelui redeveni cel de altădată, palid şi calm.

– O să rezist, nu îţi face griji din cauza asta, încercă să o liniştească băiatul.

Seara se lăsă greu. Aceeaşi linişte domni întreaga zi. După ce au servit cina fiecare s-a retras în camera sa. Dintr-un motiv sau altul Liort s-a dus cu Sior, iar T rămase cu Sirona. Pentru prima oară cei doi erau despărţiţi. Probabil că Păstrătorul avea să-i spună vreo taină tânărului său stăpân. Sirona rămase trează până aproape de miezul nopţii, abia atunci se furişă din camera ei şi cu repeziciune coborî scările afundându-se în camera oglinzilor.

De data aceasta era beznă. un întuneric profund. dar liniştitor. Nu ştia cum avea să facă să găsească oglinda prezentului fără să o vadă, dar spera că aceasta o va chema la ea. Dar nu, nu simţi nimic, iar ei îi era teamă să înainteze pentru a nu provoca vreun dezastru. Căută repede în memorie şi găsi. Îşi strânse palmele una în cealaltă formând un cerc. Avea degetele răsfirate, iar încheieturile erau la doar câţiva centimetri depărtare. Pentru o clipă parcă uită scopul acestei strângeri, apoi un zâmbet bizar îi apăru pe chip. Ochii păreau că i se învârt ameţitor, într-o vâjâială uluitoare; se roteau atât de repede încât chipul îi căpăta diverse nuanţe.

Pentru o clipă totul se opri şi dintre degete începu să apară o scânteiere, apoi alta şi alta până când în cercul format din palme apăru un bulgăre de foc ce părea să nu îi pătrundă pielea. Şi-a retras palma de deasupra, lăsând bulgărele roşiatic să se ridice până deasupra capului ei. În acea lumină părea şi mai frumoasă, iar părul căpătase zeci de nuanţe ce se reflectau armonios. Dar chipul îi afişă o grimasă în momentul în care camera se lumină în întregime. Doar o singură oglindă mai era acolo, iar restul dispăruseră. Fata cercetă cu grijă locul. Acum camera era goală – o cameră de piatră, rece şi întunecoasă. Pereţii erau mai drepţi sau mai adânciţi în funcţie de cum fusese aşezată roca.

Sirona se apropie cu grijă de singura oglindă rămasă. Era jumătate din cele mari şi de jur împrejur avea o ramă veche sculptată într-un mod complicat. Aceasta nu părea a fi din acelaşi cristal ca toate celelalte şi totuşi avea o strălucire frumoasă. Se aşeză în faţa ei şi, în mod anormal, îşi zări chipul. Atunci îndoiala începu să se înfiripe în sufletul său. Nu simţea nimic din partea speculului şi îi mai arăta şi chipul; cu siguranţă că aceasta era o oglindă ca oricare alta. Simţi cum întreg pământul îi fuge de sub picioare şi o ameţeală fulgerătoare puse stăpânire pe ea.

Oare ce s-a întâmplat în cursul zilei? Cum era posibil ca zeci de oglinzi să dispară aşa, fără nici o urmă? Şi cine să fi făcut asta?

S-a aşezat în genunchi în faţa speculului încercând să-şi stăpânească lacrimile. Era clar, destinul nu ţinea cu ea. Oare de ce nu încercase să afle asta cu o seară în urmă, aşa cum o sfătuise Norian? Acum era prea târziu. Însă, când şi-a ridicat privirea a observat că imaginea ei dispăruse, iar speculul rămăsese mat. Inima începu să-i tresară atunci când simţi chemarea oglinzii. Întreg trupul îi vibra, legătura dintre ea şi această

oglindă era mult mai puternică, niciodată nu simţise atâta viaţă într-o bucată de sticlă; parcă o chema, parcă îi vorbea repede, fără să răsufle. Fata încercă să rămână conştientă cu toate că simţea că trupul îi slăbeşte şi dintr-o clipă în alta avea să cadă împotriva voinţei ei. Dar nu, nu avea să se lase cu una cu două. Închise ochii şi încercă să îşi adune toate puterile. Pentru o clipă chiar reuşi să îşi adune toate simţurile. Şi-a ridicat din nou privirea constatând că bulgărele de foc dispăruse şi singura lumină ce mai licărea venea din interiorul speculului. Privirea îi era parcă atrasă în interiorul oglinzii ca un magnet. Pe măsură ce lumina devenea mai orbitoare, era tot mai atrasă, căzută parcă în transă.

Un turn apăru de nicăieri într-un ţinut plin de ceaţă şi întuneric. O siluetă întunecată apăru în faţa unei ferestre slab luminate. Apoi imaginea se schimbă, apărându-i dintr-o dată în faţă o altă siluetă, de data aceasta mult mai aproape. Trupul era învăluit într-o mantie de un gri închis, aproape de negru, iar chipul îi era acoperit de o glugă, astfel încât nici măcar o licărire nu străbătea de sub acea mantie misterioasă.

Silueta venea tot mai aproape de specul de parcă se chinuia să iasă prin acesta. Ca şi în alte dăţi, oglinda căpătă cute ciudate ca nişte valuri liniştite. Atunci, mâna mare, acoperită de mănuşi stranii, dintr-un material nemaivăzut, cu ţepi îndreptaţi în sus, ieşi. Sirona se dădu un pas în spate abia trezită din transa ce o ţinuse prizonieră şi atunci apăru un picior încălţat într-o cizmă plină de cuţitaşe strălucitoare. După care ieşi cu totul.

Fata rămase încremenită. Nu era în stare să se ridice în picioare, dar ceva părea să se schimbe în jurul ei şi, rând pe rând, toate celelalte oglinzi reapărură ca din neant, unite de o lumină bizară. Silueta nici nu se mişcă şi nici nu rosti vreun cuvânt, dar începu să leviteze ridicându-se cu cea mai mare uşurinţă. Ajunse până aproape de brâul Sironei atunci când din palme îi ieşiră fulgere în culori nefireşti ce se îndreptau spre ea. În acea clipă reuşi să reacţioneze şi se dădu la o parte lăsând vraja să lovească una din oglinzi. Apoi speculele părură că o pasează de la una la alta până ce una din ele absorbi lucrul necurat.

Silueta se ridică şi mai mult, aproape de tavan. Făcu un rotund cu degetul arătător şi tavanul începu să devină din ce în ce mai negru, ca un cer ce îşi chema norii înainte de furtună.

Atunci Sirona a înțeles. Voia să creeze fulgere pe toată suprafața camerei; astfel unul din ele avea să o lovească, iar ea nu cunoștea nici o vrajă de protecție. Nici una. Încercă să nu intre în panică și să găsească cât de repede o soluție convenabilă.

Văzu licărirea ciudată a unei oglinzi mici. S-a repezit spre ea și a ridicat-o spre zecile de nori ce se conturau pe tavanul încăperii. Mii de fulgere începură de acum să se năpustească asupra ei, dar oglinda o proteja înghițind pofticioasă toate acele străfulgerări.

Creatura opri haosul și cu o forță nevăzută distruse oglinda ce se fărâmiță în mii de cioburi ce dispărură înainte să atingă pământul. Sirona și-a îndreptat privirea spre el, se simțea îngrozită și slăbită, dar nu avea să moară așa. Nu concepea.

Un urlet strident invadă încăperea și prin cine știe ce minune Fawrr apăru în mijlocul iadului. Penele îi luciră puternic la contactul cu oglinzile creând un joc magic de culori, dar asta nu îl speria pe cel ce levita deasupra lor. Atunci pasărea lăsă să-i cadă o baghetă și se așeză deasupra norului urlând asurzitor.

Fata prinse bagheta fără să își dea seama că este a lui Sior. Cu o ultimă forță îndreptă obiectul spre silueta misterioasă. Vârful argintiu prinse viață îndată și creă un vârtej ametitor ce se tot ridica și se ridica încercând să prindă creatura în mrejele sale. Dar „umbra" se mișcă cu agilitate și evită vârtejul. Se lăsă în jos atingând cu picioarele podeaua din sticlă. Când picioarele au atins sticla, întreaga cameră s-a cutremurat, iar bagheta păru că și-a pierdut orice urmă de putere. Un râs strident a cutremurat oglinzile, dar Fawrr încerca să-i acopere râsul cu țipătul său strident.

Sirona nu se mai putea mișca. De acum, era față în față cu creatura aceea negricioasă, venită din iad. Mâinile i se mișcară împotriva voinței, palmele i se uniră din nou formând același cerc din care răsări un bulgăre de foc, de data aceasta era mult mai mare și mai luminos. Fata nu mai stătu pe gânduri și aruncă bulgărele în fantasma din fața sa. Acesta păru să-l atingă, căci un strigăt îndurerat ieși de dincolo de glugă. Apoi făcu un altul și procedă în același fel, iar efectul fu din nou cel dorit. Fawrr își oprise urletul strident părând mult mai calm. Fata prinse curaj și îl invocă pe Asch. Focul începu să iasă din trupul ei învăluind-o din cap până în picioare ca un scut protector, dar, în mod ciudat, ea nu simțea nimic, însă creatura părea că resimte fiecare flacără

în parte. Pentru prima oară, Sirona îi simți teama. Se zvârcolea ca un nebun de parcă el ar fi fost cuprins de toate acele flăcări.

Căută cu disperare oglinda prin care venise și se retrase rapid, fiind înghițit de specul. În mod bizar oglinda dispăru la doar câteva clipe după umbră.

Flăcările din jurul Sironei începură să pălească până când îi lăsară trupul așa cum era. Fawrr coborî în grabă de pe grindă pogorându-se asupra ei.

Sirona simțea cum simțurile o lasă, dar înainte de-a leșina îl zări pe Fawrr înconjurat de un bulgăre de foc ce se contopea cu penele lui colorate creând o lumină orbitoare. Apoi își pierdu simțirile și ultimul lucru pe care l-a văzut a fost mișcarea unduitoare a unui specul.

*

Corpul îi era rigid. Simțea cum o căldură îmbietoare încearcă să-i pătrundă pielea fină, dar ea rămase nemișcată mult timp sau cel puțin așa i se păru. Se zbătu din greu să deschidă ochii și în cele din urmă reuși. Lumina era palidă, dar plăcută. Se afla tot în camera oglinzilor, iar cel ce încerca s-o readucă în simțiri era Fawrr.

Simțea că toate oasele o dor, o durere atât de profundă, de dăunătoare, ce părea că îi cuprinde și sufletul, nu numai trupul. Reuși cu greu să se ridice în șezut. Pentru câteva clipe analiză camera care era așa cum trebuia să fie. Simțea din nou chemarea oglinzilor și legătura dintre ea și ele. Așa cum era normal, imaginea nu i se reflecta în nici una din ele. Acum se simțea în siguranță și nu dorea să afle vreun răspuns, nu acum. Își dorea să reușească să ajungă în cameră, dar nu își putea mișca picioarele reci ca gheața.

Fawrr o privea neputincios și fără nici o avertizare dispăru. Însă în mintea ei se înfiripă o voce:

„Te simți bine? Ce s-a întâmplat?".

Sirona îi recunoscu glasul motanului. Îi părea bine să-l audă, dar nu era în stare să-și contopească gândul cu al lui. Motanul păru să înțeleagă neputința ei și o întrebă:

„Poți să te miști?".

Fata negă dând din cap. Văzu în ochii Tuciuriului disperarea. dar încercă s-o ignore, era şi aşa destul de speriată:

„Va trebui să te readuc în simţiri. Spune-mi ce vrajă ai folosit?".

Fata îşi mişcă cu greu buzele uscate:

– Nu îmi amintesc decât că trupul mi-a luat foc, iar el s-a speriat şi a fugit.

„Te-ai folosit de Asch. O să-mi spui mai târziu ce ţi s-a întâmplat, până una alta trebuie să îmi amintesc."

Pisoiul rămase tăcut câteva clipe, apoi o licărire stranie se observă în cele două bile verzi:

„Am să rostesc un descântec. Ai să leşini din nou, dar atunci când te vei trezi picioarele îţi vor fi la fel ca înainte. Voi rămâne lângă tine în tot acest timp", o încurajă binevoitor.

Fata aprobă din priviri. Sior tăcu, iar ea nu-i mai auzi glasul, însă simţi amorţeala şi pleoapele ce i se lăsau greu; în cele din urmă totul se întrerupse rămânând în întuneric.

Când s-a trezit din nou se afla în camera ei. Draperiile erau trase, iar soarele putea intra în voie scăldând camera într-o lumină blândă. Liort era lângă ea aşa cum îi promisese.

Primul gând a fost să-şi mişte picioarele şi mare i-a fost bucuria când a constatat că erau din nou ca înainte. Însă, oboseala persista, dar încercă să se ridice pe marginea patului şi în cele din urmă reuşi. Sior intră în cameră aducându-i un pahar de apă:

– Bea, nu este o apă obişnuită. O să-ţi recapeţi toate puterile în curând. Eşti bine? sună glasul său îngrijorat.

Fata bău apa dintr-o suflare, dar tot îşi mai simţea buzele uscate:

– Cred că sunt bine şi asta datorită lui Fawrr şi a lui Liort.

Îi mulţumi motanului, dar nu scoase nici un cuvânt despre faptul că-l putea înţelege. Încet-încet începu să-şi recapete puterile şi în tot acest timp le povesti celor doi tot ceea ce se întâmplase cu lux de amănunte. Sior dădea dezaprobator din cap şi o făcu să-i promită că nu va mai apela niciodată la o oglindă pentru a afla cine ştie ce.

– Vom merge după Ing, a spus tânărul hotărât. El trebuie să ştie unde se află inelul, asta dacă nu este chiar la el. Până atunci renunţă la magie! După cum vezi şi tu, nu este bună.

Fata nu era convinsă că va renunța, dar acum era prea extenuată pentru a-i mai ține piept fratelui. Se lăsă pe spate și în câteva clipe adormi.

CAPITOLUL V
AJUTOR PENTRU REGE

Zilele ce urmară trecură fără incidente. Sirona îşi petrecea mai tot timpul în compania fratelui şi a celor două animale, în grădina secretă, alături de micile creaturi ce le arătau toată bunăvoinţa. Sior era de-a dreptul încântat de fiinţele acelea firave ce păreau a fi fluturi cu chipuri umane. Unele dintre ele li se opreau în palme şi le zâmbeau politicos după care se ridicau într-un zbor ameţitor ca într-un dans special făcut pentru a-şi încânta spectatorii. Gemenii le apaludau şi se distrau de minune în compania micilor lor prieteni, însă când soarele apunea ele se retrăgeau prin scorburile copacilor lăsând liniştea să pună stăpânire pe întreaga noapte.

În acele zile totul fusese calm, doar câteva persoane se perindaseră pe la curtea regelui pentru a se asigura că zvonurile sunt adevărate, cum că Norian îşi recăpătase averea şi faima. Cu o zi în urmă a sosit o femeie însoţită de fiica ei. Tare mirată a rămas femeia când a văzut că Ŏr'ala arată ca înainte şi mult timp s-a minunat şi a pus asta pe seama unei minuni divine. Norian a primit-o în grădina de flori, ceva mai departe de curtea interioară, într-un loc acoperit de garduri vii, mari şi bogate în frunziş. Fiica acesteia i s-a aruncat regelui la picioare, spre surprinderea tuturor, şi a început a plânge de ţi se rupea sufletul şi alta nu.

Norian s-a fâstâcit pentru o clipă, nu mai era obişnuit cu treburile regeşti, de prea multă vreme nimeni nu-i mai ceruse vreun ajutor. Mai greu şi-a revenit Norian decât biata copilă, doar gemenii se înghionteau şi râdeau pe înfundate. În cele din urmă, printre sughiţuri, copila i-a vorbit cerându-i regelui o mână de grâne şi un loc de muncă pe pământurile sale. Cele două veneau tocmai din Şiar şi trecuseră printr-o groază de pericole pentru a ajunge în Ŏriat. Ceea ce le-a povestit ulterior a adus groaza şi mâhnirea în sufletele tuturor. Femeia şi-a luat copila lângă ea şi a început a le vorbi pe un ton aspru şi obosit:

– Din Şiar nu a mai rămas aproape nimic, decât sânge şi

durere. La fiecare pas se întâmplă crime incredibile. Copiii ne sunt furați de lângă noi și vânduți ca sclavi în celelalte Imperii, în cele despre care nu vorbește nimeni. Femeile sunt obligate să muncească pământurile care, de acum, îi aparțin în totalitate lui Sorian, iar bărbații, vor nu vor, sunt înrolați în armatele acestuia. Nu mai avem nici libertatea de-a gândi fără să știe el. Acum ca să ne plimbăm dintr-un oraș în altul avem nevoie de permis de trecere și pentru asta trebuie să fim trecuți în caietul regelui. La fiecare doi ani se face recensământul, iar cei ce mor de tineri sunt readuși la viață printr-o magie diabolică. Dacă nu am fi fugit de-acolo fiica mea ar fi fost vândută, iar eu ar fi trebuit să muncesc toată viața pentru binele criminalului. Dar nici în Gildaman lucrurile nu stau altfel. Și acesta a început să semene din ce în ce mai mult cu Șiarul, totul este distrus. Au distrus până și Tiarul, dar am înțeles că sunt câțiva care au scăpat. Dar nimic nu va mai fi la fel vreodată, a oftat femeia.

Gemenii și-au îndreptat gândurile spre Niara. Cât de mult și-ar fi dorit ca ea să fi fost printre cei care au scăpat! Din câte înțeleseseră lucrurile nu stăteau tocmai bine pentru locuitorii celor două Imperii și numai *Șarama* știa când acest blestem avea să se abată și asupra Őriatului.

Norian le-a adăpostit pe femei în Őr'ala și le-a angajat la bucătărie, căci cea mai în vârstă părea a fi o bucătăreasă tare pricepută, iar fiica sa ajuta atât cât putea având libertatea dorită, ceea ce i se cuvenea unei fete tinere.

De atunci, se scurseseră douăzeci și patru de ore, timp în care Tio și gemenii încercară să se relaxeze pentru a porni din nou la drum. Acum știau că au de înfruntat forțe meschine și le va fi destul de greu să învingă în situația de față. Doar inelul lui Sior i-ar mai fi putut aduna la luptă pe cei pe care Sorian îi recrutase împotriva voinței proprii, iar ei trebuiau să găsească o cale pentru a-i face pe oameni să se răzvrătească. Tio s-a gândit că și Imperiile despre care nu se vorbește ar fi putut să le dea o mână de ajutor, dar pentru asta trebuia ca unul dintre ei să facă pe ambasadorul și adevărul era că gemenii nu doreau să pornească singuri spre Ősseat.

După o discuție destul de îndelungată pe seama acestui subiect, cei patru au ajuns la concluzia că trebuie să-l salveze pe Ing și, îndată ce acest gând va fi realizat, Tio va pleca drept

ambasador spre celelalte imperii sau tărâmuri, căci nimeni nu ştia de fapt cine sau cum conduce acolo. Nu se auzise niciodată că ar exista vreun rege dincolo de cele trei Imperii deja cunoscute, nu se auzise de vreun război sau despre viaţa ce o duceau oamenii de acolo. Oamenii ştiau doar că locurile acestea există şi dacă nimeni nu le vorbise niciodată nu îşi puseseră prea multe întrebări şi, cu timpul, curiozitatea vizavi de ţările vecine dispăru.

Seara se lăsase la fel de călduroasă ca şi precedentele. Stelele erau mai multe şi mai strălucitoare, iar luna apăruse în mijlocul lor ca o adevărată divă îmbătată de propria-i frumuseţe. Astrele se aliniaseră într-o formă plăcută aruncând raze îmbătătoare în curtea interioară. Licuricii, zeci şi zeci, se aşezară prin coroanele copacilor dându-le un luciu misterios.

Gemenii stăteau pe iarbă în tăcere gândindu-se la fel şi fel de lucruri. Dar tăcerea fu ruptă de cei doi bărbaţi ce li se alăturară.

– Mâine vom pleca, îi anunţă Tio, de data asta pe un ton grav. Era poate pentru prima oară când Sirona îl vedea treaz. De când ajunsese în Őriat, bătrânul nu mai pusese gura pe nici un strop de vin sau alte băuturi ce îţi puteau lua minţile.

Fata recunoştea în sinea ei că Tio nu mai era la fel de simpatic ca atunci când era ciupit, dar acum se încredea mai mult în vorbele lui. De-abia acum reuşise să afle cum scăpase Tio din stâncile Ősseatului. Chiar dacă povestea fusese uşor trasă de păr fata înclină să creadă că, într-adevăr, în inima muntelui există un orăşel al piticilor, iar aceştia îi erau prieteni. El mai spusese că ea nu nimerise drumul corect, căci de l-ar fi nimerit ar fi fost în siguranţă, aşa cum a fost şi el.

Sior se mişcă greoi şi îşi îndreptă chipul spre cer. Era mai limpede ca niciodată. În Tiar nu vedeai prea des un cer atât de curat şi plin de stele, dar aici totul părea încă pur, neatins de mânia răului:

– Dacă trebuie, mormăi tânărul, atunci mâine vom porni la drum.

– Felix se simte bine de când a venit aici, spuse Sirona. Nu cred că o să mai întâmpine dificultăţi pe drum. Dar încă nu aş vrea să plec. Mă întreb cum o să se descurce Norian de unul singur.

Regele zâmbi păstrându-şi figura blajină şi înţeleaptă ce-l caracteriza atât de bine:

– O să am şi eu ajutoarele mele. Doar nu crezi că o să înnebunesc de singurătate.

– Şi cine sunt aceste ajutoare? se interesă fata.

– Ai să vezi mâine. O să fie o surpriză pentru voi şi o bucurie enormă pentru mine.

Sior ridică din sprânceană neîncrezător:

– Noi nu avem prea mulţi prieteni ca să ne poţi lua prin surprindere atât de uşor.

– Aveţi, dar nu îi ştiţi, bombăni Tio ce stătea mai liniştit ca niciodată. Dar regele are dreptate, mâine o să vedeţi cu ochii voştri.

Tinerii abandonară subiectul, poate şi pentru că nu îi interesa prea mult surpriza promisă. Sirona nu era prea hotărâtă să-şi lase unchiul de unul singur, mai ales acum când Sorian se apropia ameninţător de mult de Ŏriat. Nu avea să mai dureze mult până când Sorian avea să-i ceară supunerea şi de aici avea să înceapă războiul împotriva Imperiului; asta nu ar fi speriat-o prea tare dacă Ŏriatul ar fi avut o armată cât de mică, însă nu dispunea nici de un singur oştean în momentul de faţă, iar asta o speria la culme.

– Unchiule! i se adresă pe cel mai serios ton. Dacă noi plecăm vei rămâne să înfrunţi de unul singur o armată întreagă ce te va duce la distrugere. Nici noi nu am putea face prea multe, dar măcar vino cu noi, cel puţin în felul ăsta mai avem o şansă să supravieţuim şi să ne întoarcem cu forţe proaspete. Tu nu ai nici măcar o armată cât de mică care să te apere în caz de nevoie, iar eu aş muri de îngrijorare să te ştiu aici singur şi vulnerabil în faţa pericolului.

Regele o privi cu blândeţe şi înţelegere. Dacă nu ar fi fost umbrit de frunzele copacului, Sirona ar fi putut să jure că i-a zărit o lacrimă ce-i străbătea obrazul ridat:

– Lasă, că nu este chiar aşa, încercă s-o liniştească. O să vezi, lucrurile or să se schimbe şi pentru mine şi pentru Imperiu. Şi apoi, nu aş putea să fug ca un laş. E clar pentru toată lumea că pericolul se apropie, dar trebuie să rămân şi să-mi îndrum oamenii la luptă, căci se va ajunge şi acolo cu siguranţă. Dacă regele lor nu le dă un exemplu de curaj, atunci cine crezi că ar reuşi s-o facă? Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa mea, oricum eu sunt bătrân şi sfârşitul îmi va veni mai devreme sau mai târziu. Prefer să mor ca un erou decât ca un rege dezertor.

– Regele are dreptate, continuă Tio. Trebuie să rămână dacă vrea să învingă, iar voi trebuie să vă împliniţi destinul într-un fel

sau altul. Trebuie să găsiți calea spre victorie odată cu Őriatul. fiecare avem de dus câte o luptă și nu ne putem da în lături.

– Aveți dreptate, oftă fata. Dar m-aș simți mult mai bine dacă l-aș ști în siguranță. Dar cine știe ce soartă ne va mai rezerva *Șarama*. Poate că o să ne revedem și sper să ne revedem pe timpuri de pace.

Regele o strânse la piept încercând să-și învingă emoția, apoi îl bătu bărbățește pe Sior pe spate:

– Ar trebui să vă odihniți, de mâine veți porni spre noi aventuri și numai *Șarama* știe ce alte pericole vă mai așteaptă.

– O să fim mult mai pregătiți de data asta, spuse Sior. O să știm să ne apărăm cu mai multă înțelepciune.

– Sunt sigur de asta, sunt sigur!

*

Soarele nu își făcuse încă apariția, însă stelele dispăruseră, și la orizont se vedea o linie ușor roșiatică, ceea ce anunța că astrul zilei va apărea dintr-o clipă în alta.

Gemenii au fost treziți înainte ca zorii să apară. Noua bucătăreasă le pregătise deja un mic dejun copios ce avea să le țină de foame până la lăsarea serii. Tio insistase să pornească la drum încă de dimineață, astfel aveau mai mult timp să se apropie de Ősseat. De data asta drumul spre munți nu mai era la fel de greu. Aveau să meargă spre Vest pe tot parcursul drumului. Abia după ce traversau tot Imperiul care nu mai era chiar atât de întins, aveau să dea nas în nas cu partea cea mai întunecată a munților. Pe aici pe undeva se presupunea că ar fi închisorile subterane, însă Tio insistase să-i conducă chiar el susținând că „prietenii" lui îi vor ajuta. Dar Sirona nu credea prea mult în prietenii aceia, nici măcar nu era prea convinsă că mai există și altceva în afară de regele acela rece și creaturi monstruoase.

Masa se umplu de bunătăți și toți patru stătură tăcuți și abătuți. Chiar și Sior înțelegea acum legătura ce se crease între rege și sora sa. Se simțeau apropiați unul de celălalt și nici unul nu ar fi dorit să-l părăsească pe celălalt, însă împlinirea profeției era mai presus decât orice altceva și acum era momentul să lupte cu mai multă îndârjire, cu mai mult curaj.

Un paj intră sfios şi bătu de trei ori în podea cu un baston lung acoperit cu piele fină, care în capăt avea un cerc de rubine. Când mesenii îşi întoarseră privirea spre el, rămase neclintit cu privirea fixă şi trupul drept. Doar buzele i se mişcară abia perceptibil:

– Un domn venit din Şiar doreşte să vă vadă, anunţă pe un ton grav, dar politicos.

Norian îi făcu semn să-l lase să intre, iar pajul dispăru în spatele uşii mari încrustate cu pietre preţioase. În doar câteva secunde uşa s-a deschis din nou cu un scârţâit misterios. Un pas hotărât se auzi din hol, călcând pe marmura groasă. Paşii se opriră pentru o clipă apoi îşi reluară drumul. Odată ajuns în faţa uşii, personajul misterios făcu o plecăciune până în pământ nelăsând timp să i se vadă chipul. Când îşi reluă poziţia gemenii încremeniră. Nu ştiau dacă de emoţie sau pur şi simplu fuseseră luaţi prin surprindere. Sirona schiţă un zâmbet, însă părea temătoare, ca şi cum nu ar fi avut curaj să creadă că ceea ce vede este adevărat:

– Troten, şopti, parcă pentru a nu-l face să dispară.

Bărbatul înaintă încrezător. Avea un costum ce-i venea ca turnat, iar pe cap purta o pălărie mare ce-i acoperea privirea. Pantalonii până la genunchi, bufanţi, şi cizmele din piele îl făceau să pară mai zvelt. Acum chiar avea stofă de luptător.

Troten se apropie de masă şi surâse binevoitor. Apoi îi aruncă o privire fugară lui Liort:

– Tinerii mei prieteni...

– Cum ai scăpat din Tiar? întrebă tânărul nemaiputând să-şi stăpânească curiozitatea.

Bărbatul îi făcu semn să aibă răbdare. Mai întâi îl salută pe rege cu o plecăciune generoasă după care îşi îmbrăţişă vechiul prieten făcând acelaşi lucru şi cu gemenii. Norian îl pofti la masă alături de ei şi îl îndemnă să le spună mai întâi veştile din Şiar:

– Nu e mare lucru de spus, oftă bărbatul. Crime, sânge, nedreptăţi, oameni care cad ca seceraţi în fiecare zi. E o adevărată binecuvântare dacă scapi cu viaţă de acolo sau nerecrutat. Nu mai este nimic din vechiul Şiar. Până şi oraşele arată acum ca adevărate câmpuri de luptă. Abia dacă mai există câte o casă care să mai stea în picioare. Nu mai există mâncare, căci vânzătorii trebuie să aibă autorizaţie pentru a vinde, iar şaptezeci la sută din câştiguri îi revin lui Sorian, aşa că nimeni nu mai face

comerț. Ce rost are, oricum mor de foame, murim cu toții. Abia am reușit să trec de armatele de grumi și, spre surprinderea mea, unul m-a și ajutat. Doar *Șarama* știe ce l-o fi apucat.

Gemenii își zâmbiră. Atunci era adevărat, Jahmm reușise să-și pună planul în aplicare și să-și infiltreze spioni printre armatele adevărate. În cazul acesta Fawrr avea să apară dintr-un moment în altul aducând o nouă scrisoare.

– Asta este o veste minunată, spuse Sirona.

– Despre ce vorbești? întrebă Troten nelămurit.

– Lasă asta, interveni Sior. Mai bine spune-ne ce s-a întâmplat în Tiar după plecarea noastră.

Bărbatul înțelesese că ei de fapt se interesau de soarta Niarei. Încercă să pară calm însă privirea trăda neliniștea:

– Când m-am întors în sat era deja cucerit. Străzile erau pline de sângele celor ce încercaseră să opună rezistență. Un măcel în adevăratul sens al cuvântului. Porțile cedaseră, de atunci și-au pierdut întreaga magie. Casele abia mai stăteau în picioare, iar magazinele noastre minunate aproape că nici nu mai existau. Iar asta am văzut chiar înainte de-a intra în oraș, am văzut tot măcelul de pe stânci. Când am ajuns la ferma voastră totul era neschimbat, dar Niara nu mai era acolo. A eliberat animalele și cred că a fugit înspre unul dintre Imperiile necunoscute, chiar înainte ca armatele să ajungă acolo. Nu cred că a pățit ceva, căci abia după două zile după ce m-am întors câțiva grumi au descoperit ferma. Din păcate, au ars totul din temelii și asta doar de dragul de a se distra.

Cât despre mine... mi-am dat seama că nu am cu ce să-i ajut pe ceilalți, așa că m-am ascuns în stânci până când armatele s-au retras. Când am coborât din nou în oraș nu mai era nici țipenie de om, doar câte un grum beat mai zăcea ici și colo fără simțiri. Atunci am plecat spre Tărâmul Zânelor, dar nu am reușit să răzbat zidul protector și chiar atunci am primit o scrisoare de la regele Norian care mă anunța că sunteți la el în siguranță și îmi cerea ajutorul. Așa că m-am grăbit să ajung aici pe cele mai dosnice drumuri, dar și cele mai dosnice cărări sunt pline de pericole și de neprevăzut.

Gemenii oftară. Și-ar fi dorit să afle ceva despre Niara, orice. Speranța că ea nu fusese prinsă se aprinse în inimile lor și nu avea să-i părăsească așa cu una cu două.

Regele le înțelese dezamăgirea. I se adresă lui Troten, dar de fapt vorbea cu ei:

– Așa că l-am chemat pe Troten pentru a aduna oameni și pentru a-i antrena. Am cel mai bun profesor din Șiar și asta îmi dă speranța că voi avea și cea mai bună armată. Acum sper că înțelegeți de ce sunt așa de încrezător.

Tinerii îl aprobară. Știau prea bine că bărbatul fusese căpitanul gărzilor lui Aratt și încă se ținea destul de bine pe picioare, iar în mânuirea spadei era de departe unul dintre cei mai pricepuți.

– Ca să fiu sinceră, spuse Sirona, știindu-l pe Troten aproape de tine mă simt ceva mai bine. Știu că el va putea să ducă la îndeplinere ceea ce i-ai cerut și știu că te va apăra cu prețul vieții. Este un profesor remarcabil și un om foarte bun...

– Gata, prințesă, interveni bărbatul. Mă faci să roșesc.

– Ba nu, bătrâne, i se adresă regele. Copila are dreptate. Ești tocmai omul care îmi trebuie și cel ce se va îngriji de mine.

Bărbatul își plecă capul rușinat:

– O fac cu cea mai mare plăcere, Sire.

Regele se încruntă însă chipul îi rămase la fel de calm:

– Troten, eu sper să fim prieteni. De zece ani încoace nimeni nu m-a mai „domnit" și nu m-a mai gâdilat în orgoliul de rege. Aș prefera să mi te adresezi cu Norian și să te simți ca un egal al meu, căci în fața destinului suntem egali. Și apoi, nu aș vrea ca între noi să se creeze acea relație ca între stăpân și servitor. Ți-am cerut ajutorul ca prieten și ca un bun oștean și sper să rămână așa.

Tio observă ușoara stânjeneală din privirea bărbatului și interveni:

– Regele e un om bun, nu e precum ceilalți. A cunoscut sărăcia, trădarea și puterea unei prietenii reale. Eu sunt convins că voi veți deveni de nedespărțit. Dar sper că după ce toate astea se vor termina, te vei întoarce în slujba Șiarului.

Mai bine de o oră discuțiile au continuat. Au râs, s-au veselit și s-au cunoscut mai bine. Soarele apăruse deja și și-a făcut loc pe ferestre luminând camera mare. Bucătăreasa continua să aducă mâncăruri din cele mai alese, iar ei continuară să se înfrupte. Când se apropie timpul plecării, gemenii ținură morțiș să mai dea încă o raită prin castel. Sirona nu se putu abține să nu bage în sân una din oglinzile mici, de mână; nu se știa când îi va

fi trebuincioasă. Apoi, împreună cu Liort şi T. îşi luară la revedere de la grădina secretă şi de la creaturile mici ale căror nume nu le aflaseră. Parcă şi ele erau triste că tinerii vor pleca, iar râsul nu le-a mai fost aşa de limpede ca de obicei.

Ambii aveau sufletele îndoite, dar al Sironei era aproape frânt. Înainte să plece, Norian le-a mai oferit un cal la fel de negru ca Felix şi Agape. Tustrei caii au fost încărcaţi cu mâncare şi apă ce avea să le ajungă până la Ősseat.

Despărţirea a fost grea, căci Sirona nu şi-a putut reţine lacrimile ce îi curgeau încontinuu. De cum a îmbrăţişat-o, Norian a început a plânge cu şi mai mult năduf, părea că mai are puţin şi îşi dă sufletul. Chiar şi Sior a fost impresionat şi a lăsat să-i curgă câteva lacrimi. Cu greu s-au despărţit unii de ceilalţi şi şi-au făcut cu mâna până când chipurile li s-au pierdut cu totul rămânând undeva în amintire.

CAPITOLUL VI
GREŞEALA

Turnul se ridica deasupra lunii ce era învăluită de nori negri şi ameninţători. Cel mai înalt turn era slab luminat. Aceeaşi umbră mare se perinda prin faţa ferestrei, de data asta părând de-a dreptul agitată. Luna se ascunse de tot în spatele umbrelor negre ce vegheau cerul, turnul era învăluit de aceeaşi linişte stranie pe care nu îndrăznea s-o deranjeze decât vuietul straniu al vântului. În dreptul ferestrei părea că se dă o luptă. De data asta erau două umbre ce se mişcau cu agilitate în timp ce-şi fluturau spadele lungi.

Nici una dintre cele două umbre nu părea să o atingă pe cealaltă, ca şi cum ar fi fost un simplu joc şi nu o luptă adevărată. În cele din urmă lupta s-a înteţit devenind tot mai ameninţătoare. Fawrr s-a ridicat deasupra turnului urlând ameninţător. Sunetul pe care-l scotea semăna cu sunetul morţii, era profund, îngrijorător. Norii negrii s-au strâns tot mai mult înghesuindu-se unul în altul, nemailăsând loc nici unei luminiţe să pătrundă din înaltul cerului. Vântul vuia cu mai multă putere, dar nu reuşea să acopere sunetul scos de Fawrr ce străpungea acea lume şi poate şi pe cea de dincolo.

Umbrele nu s-au oprit din luptă, chiar dacă sunetul a devenit ameninţător, tragic. Păreau că nu aud şi nu văd nimic altceva decât lupta aprigă ce se pornise între ei. Silueta mai mare păru că se clatină pentru o clipă, însă îşi reveni rapid aruncându-se asupra duşmanului cu forţă. Pentru un timp de la marea fereastră nu se mai zări nimic, dar Fawrr nu se opri din urlat chemând, parcă, vântul şi puterea lui ameţitoare. Pe urmă, doar o siluetă se mai ridică. Nu cea mare aşa cum era de aşteptat, ci cea subţire trasă prin inel. Îşi lăsă gluga să-i cadă pe spate descoperind un chip palid de femeie. Cu un simplu gest deschise *Şarama* ce era mult mai prăfuită şi mai învechită decât ultima oară când o văzuse. Cartea se deschise, parcă, cu plăcere. Femeia aruncă o

privire cu subînțeles asupra paginilor îngălbenite. Cartea se închise fără nici o comandă, apoi porni în zbor spre cea care părea că o eliberase dintr-un infern.

Lumina pâlpâi ușor, întunericul pătrunse în încăpere doar pentru o clipă, dar pentru femeie fu suficient timp pentru a dispărea în noaptea veșnică cu carte cu tot. Destinul multora avea să se rescrie din nou și asta se înțelegea din strigătul îndurerat al păsării.

Lumina se stinse lăsând totul într-un întuneric adânc, nici cel mai înalt turn nu se mai zărea. Fawrr tăcu, la fel și vântul, totul rămase într-o liniște grăitor de înspăimântătoare. Destinele se schimbă, magia se întoarce!

*

Sior se trezi transpirat și înfricoșat. Coșmarul ce-i călăuzise întreaga noapte fusese înspăimântător și atât de real. Își șterse broboanele reci cu podul palmei și privi spre cer. Stelele încă mai erau acolo, stând de veghe. Ceilalți dormeau, doar Liort se foia pe spatele lui T încercând să găsească o poziție cât mai comodă.

Așezarea unde înnoptaseră le dădea posibilitatea să vadă vârful munților Ősseat. Era un spectacol demn de admirat. Ceața groasă se îmbina cu orizontul alunecând ușor spre vârf și trecând pe deasupra ca un văl înfumurat. Vârful străpungea ceața urcând până la stele și chiar dincolo de ele. Acolo se spunea că este cel mai înalt vârf întâlnit vreodată și nimeni, în nici un caz, nu ar fi avut cum să ajungă până acolo. Doar zeii urmau această cărare și doar ei puteau să treacă dincolo de stele fără ca nimic rău să li se poată întâmpla.

Sior fu trezit din visare de către Liort ce se lipi de piciorul lui și miorlăi somnoros.

– Nici tu nu poți să dormi? se interesă băiatul.

Motanul se întinse pe labele din față ridicându-și vârful cozii spre cer:

– Mă interesa mai degrabă de ce nu dormi tu. Mai avem vreo două zile de parcurs, dacă nu mai mult. Asta depinde de ce pericole întâmpinăm.

Băiatul se așeză pe un petic de iarbă și-i făcu semn motanului să se așeze lângă el:

– Dacă ți-aș spune că soarta ni se va schimba din nou, ce ai spune?

Motanul își ațintì privirea spre stele. O siluetă greoaie părea că se îndreaptă spre ei. Câteva pene străluciră în lumina lunii; pe măsură ce silueta cobora, motanul îl recunoscu pe Fawrr ce părea că vine de departe.

Aterizà ușor, iar penele nu păreau să mai fie la fel de colorate ca odinioară. Sior a înțeles imediat ce s-a întâmplat. Venise din acel tărâm întunecat, iar negura îi furase frumusețea, strălucirea și poate chiar și magia. Pasărea își întinse gâtul lung pe pământ și pentru câteva minute rămase așa, nemișcat:

– Liort, cred că Fawrr se simte rău.

Motanul se apropie de pasăre și o studie pentru câteva minute:

– O să-și revină. Se pare că a folosit prea mult din cântecul său magic, iar asta i-a furat din energie. Bine că ne-a găsit. Până când va apărea soarele va fi ca nou, dar până atunci să-l lăsăm să se odihnească.

– E în starea asta pentru că a încercat să o împiedice, spuse băiatul printre buze. A încercat să-i trezească la realitate prin cântecul lui, dar nu a izbutit, cred că femeia aceea era mult mai puternică.

– Despre ce vorbești? se interesă pisoiul în timp ce încerca să-l încălzească pe Fawrr ale cărui pene erau ca de gheață.

Băiatul îl atinse pe Fawrr. De îndată ce palma lui luă contact cu penele reci simți cum prin corp îi trec mii de fiori, apoi, ca din senin, în minte i se deschise o portiță cu imagini – imagini ce se schimbau în mintea lui cu repeziciune. Încercă să-și smulgă palma, dar nu reuși, imaginile îl cotropeau, erau dureroase, atât de dureroase cum nu mai simțise vreodată. Aproape că-i venea să izbucnească în plâns, dar se controlă de parcă pasărea îi spunea ce și cum să facă. Apoi o imagine se opri. Chipul femeii din turn. Dar nu era la fel de palidă ca în vis. Era frumoasă, iar ochii de un negru profund îi scânteiau. Părul arămiu și buzele senzuale se îmbinau cu un chip frumos conturat, parcă făcut din creion. Femeia clipi din genele lungi de câteva ori. Nimic din fața aceea nu trăda faptul că ar fi o hoață sau o luptătoare atât de bună. Era doar o creatură gingașă, simplă, dar în același timp puternică.

Imaginea dispăru şi odată cu ea dispăru şi durerea. Sior se trezi la câtiva metri de pasăre însă aceasta nu arăta prea bine. iar Liort îl privea bizar:

– Ce s-a întâmplat? întrebă tânărul.

Liort stătea nemişcat de parcă ceea ce făcuse el era interzis printr-o putere ce nu i-o putea destăinui:

– Ai comis un păcat, i se adresă Păstrătorul rece. Prin mâinile tale s-a scurs toată magia lui. Acum e doar o pasăre, fără amintiri, fără dureri, fără magie. Ceea ce-ai făcut este inacceptabil. Inacceptabil ai înţeles?

Băiatul era sfâşiat. Inima îi bătea cu putere, aproape că nici nu mai voia să simtă ceva:

– Dar nu am ştiut. Nu am vrut să fac rău.

– Dar ai făcut şi, din păcate, răul este ireparabil. Din pricina ta totul va porni de la zero. Unii oameni se vor trezi fără amintiri sau trăiri, în schimb alţii se vor trezi mânaţi de forţe proaspete. Ai avut dreptate, destinul se rescrie din nou, iar de data aceasta vina îţi aparţine.

Sior începu să plângă. Ce putea să mai facă acum? Se apropie de pasăre şi o mângâie uşor. Trupul îi era cald, de data aceasta îi simţea sângele cum circulă prin venele mici. Pasărea deschise ochii şi îl privi nepăsătoare. Parcă întreaga ei lume îi fugise de sub picioare. Acea privire goală era şi mai dureroasă pentru Sior.

– Ce pot să fac? se adresă motanului.

– E prea târziu, mărturisi Păstrătorul. Doar Sirona mai poate face ceva. Trezeşte-o repede!

Tânărul se grăbi s-o trezească. I-a explicat repede ce s-a întâmplat şi apoi i-a spus ce are de făcut sub îndrumarea lui Liort.

Sirona nu era pregătită pentru ceea ce avea să urmeze, mai ales pentru că avea să fie intermediar între pasăre şi fratele ei, iar ăsta nu era un lucru uşor. Şi chiar dacă ar fi reuşit să-i redea magia păsării, păcatul lui Sior tot nu s-ar fi risipit, căci un muritor nu avea dreptul să deţină amintirile unei astfel de păsări, iar greşeala comisă era mare. De cele mai multe ori posesorul gândurilor înnebunea sau murea în condiţii misterioase, dar cel mai rău era că putea fi găsit cu uşurinţă de forţele întunecate, deoarece mintea nu-i mai era apărată.

Fata invocă puterea aerului şi a focului combinându-le

printr-un joc periculos de cuvinte. Apoi scoase din sân oglinda ce avea să fie intermediar între Fawrr şi Sior. Mai rosti câteva vorbe fără înţeles ce păreau că ies din gura ei ca nişte umbre albe şi sunt absorbite de oglindă. Focul se înteţi în jurul oglinzii aruncând flăcări albăstrui în lumina roşiatică a soarelui ce abia răsărea. Speculul deveni lucios şi pe partea cealaltă creând astfel o oglindă cu două specule. Fata mai rosti câteva cuvinte apoi puse oglinda între cei doi. Aerul îşi făcea simţită prezenţa părând că trage magia din Sior, o trece prin oglindă şi i-o înapoiază păsării. Procedeul fu făcut de câteva ori până când tânărul îi dădu toată magia înapoi păsării.

Sior căzu pe pământ prăbuşindu-se de durerea ce o simţea în piept, de parcă magia i se scursese pe acolo provocându-i durerea.

Magia dispăru la fel de repede precum apăruse. Fawrr îşi ridică capul încrezător. De data aceasta avea o sclipire în ochi ce semăna a bucurie. Îşi scuturâ penele şi deveni invizibil, apoi se auzi fâlfâitul aripilor: îşi luase zborul.

– Să nu mai faci niciodată aşa ceva, îl dojeni Liort. Puteai să schimbi întreaga soartă dacă sora ta nu s-ar fi descurcat. Şi, cu toate astea, pericolul încă mai rămâne. Oricine ştie puţină magie prin oglindă poate acum să pătrundă în mintea ta. Până nu vom reuşi să scoatem amintirile lui Fawrr din memoria ta eşti un risc pentru noi toţi.

Sirona îl privea şi ea dezaprobator, dar, spre surprinderea pisoiului, aceasta îi luă apărarea.

– Nu aveai de unde să ştii, i se adresă fratelui încercând să-l ignore cu totul pe pisoi. I se putea întâmpla oricui.

Sior îi spuse întreaga discuţie dintre el şi Liort şi îi povesti cum mintea lui este acum accesibilă oricărui atac din exterior. Asta dacă nu găseau o soluţie pentru a-i şterge amintirile. Atunci când se trezi şi Tio băiatul le povesti despre visul ciudat pe care îl avusese şi care, în cele din urmă, se dovedise a fi adevărat deoarece îl regăsise şi în amintirile păsării. Asta însemna că *Şarama* a fost furată, iar destinul putea să fie modificat. Însă Tio i-a contrazis spunându-le că numai *Şarama* poate modifica destinul. Nici o altă mână nu ar fi reuşit să scrie în paginile cărţii dacă aceasta nu-i va da voie.

– Dar s-a deschis în faţa femeii fără prea mari menajamente, comentă Sior. De parcă asta ar fi aşteptat.

– Trebuie să aflăm cine este femeia asta. spuse Tio în cele din urmă. Trebuie s-o găsim, altfel cine ştie ce se va întâmpla cu noi. Dacă nu ducem cartea acolo unde îi este locul, totul este pierdut.

Sior se gândi pentru o clipă:

– Dar ce căuta Fawrr acolo?

– Da, interveni Sirona. Şi cum a ajuns în camera oglinzilor în noaptea în care am fost atacată?

Tio era încurcat. Nu ştia prea multe despre Fawrr, nu mai multe decât îi spuseseră chiar gemenii. El nu văzuse niciodată o astfel de pasăre, cu toate că trăise mai mult ca ei şi călătorise întreaga sa viaţă. Văzuse multe creaturi de-a lungul anilor, dar nici una care să-i semene lui Fawrr. Şi apoi, nu ştia prea multe lucruri despre Turnul Morţii, nimeni nu ştia unde se alfă. Tot ceea ce se ştia era că în cel mai înalt turn era închisă *Şarama* ce era păzită de una din umbrele destinului.

Bărbatul ridică neputincios din umeri:

– Cred că despre asta ar trebui să-l întrebi pe Jahmm, presupunând că el cunoaşte aceste secrete. Cu toate că nu prea cred. Eu nu am mai întâlnit o asemenea pasăre de-a lungul călăltoriei mele, nu aş putea să vă răspund la aceste întrebări. Într-adevăr este curios că dă târcoale turnului şi este şi mai curios că a ajuns în camera oglinzilor atunci când aveai probleme, dar nu aş şti să-ţi spun cum a făcut toate astea. Probabil că este plină de magie, ceea ce-i dă dreptul să reacţioneze aşa cum doreşte şi să ajungă dintr-un loc în altul cu o viteză uimitoare. Iar asta doar la spiroţi am mai întâlnit.

Fata îşi intersectă privirea cu cea a fratelui apoi zâmbi parcă înţelegând ceea ce se petrece:

– Când Jahmm ni l-a prezentat pe Fawrr ne-a spus că pasărea face parte din neamul spiroţilor. Asta trebuie să fie. Se hrăneşte cu aceeaşi magie ca şi ei.

– Probabil, murmură Tio. Dar nu pentru asta ar trebui să ne facem griji acum. Soarele este deja pe cer, iar noi încă nu am pornit la drum.

Bătrânul avea dreptate. Au mâncat repede câte un măr şi au pornit la drum. Mai aveau încă mult de parcurs, ceea ce nu era în avantajul lor.

*

În ultimul timp Sior resimțea tot mai mult efectele amintirilor. Uneori i se arătau imagini clare, dar acestea nu aveau nici un înțeles anume, alteori vedea doar frânturi care îi spuneau mult mai multe decât ar fi crezut el. Încerca să înlăture această povară, dar nu reușea oricât s-ar fi chinuit.

În cea de-a doua noapte de la întâmplarea incidentului a simțit cum cineva îi scormonește prin memorie, doar că el a fost destul de puternic și nu a furnizat nici o informație. Atunci și-a dat seama că și două secunde de somn ar putea fi fatale pentru el și prietenii săi. Dar cum avea să reziste dacă nu dormea? Cum putea să meargă pe acest drum anevoios fără nici o secundă de odihnă? Dar, dacă asta era singura soluție pentru a nu se trăda pe sine și pe ceilalți, avea s-o înfăptuiască, cu toate că știa că este curată nebunie.

În ciuda acestei ambiții nebunești băiatul adormi spre dimineața și nu se trezi decât atunci când Sirona îl zgâlțâi cu putere:

– Ridică-te, îi șopti fata. Trebuie să ne ascundem, o armată de sperieni vine spre noi.

Băiatul se ridică cu viteza fulgerului. Tot atât de repede îl ascunse pe Felix după niște copaci și rămase acolo lângă cal privind spre sperieni. Aceștia păreau hotărâți și nu își îndreptau privirile nici în stânga, nici în dreapta urmând cu mare grijă drumul principal ce ducea drept în inima Oriatului. Gemenii au presupus că sunt trimiși de Sorian. Probabil că erau soli și aveau să-i ducă vești lui Norian.

Unul dintre ei se rupse din rând și se îndreptă direct spre ei. Părea că adulmecă aerul în căutarea mirosului de om. Sirona se gândi pentru o clipă apoi îi veni o idee. Se așeză pe vine și începu să murmure ceva aproape disperată. Deodată sperianul schimbă direcția urmând alte urme pe care le mirosea mult mai bine. Se îndepărtă de ei destul de mult, ceea ce-l făcu pe Tio să-i zorească pe gemeni, însă Sirona stătea neclintită murmurând și murmurând.

În cele din urmă bărbatul o ridică în picioare cu forța făcând-o să-și revină. Fata a înțeles că pentru un timp a reușit și că acum era momentul să-și ia tălpășița. Cei trei încălecară și

dispărură în spatele copacilor preferând ca de acum încolo să evite drumurile principale chiar dacă încă se mai aflau în Öriat.

– Ce s-a întâmplat acolo? s-a interesat Sior.

Fata îşi ascunse părul sub pălărie în timp ce-i dădea pinteni, uşori, calului:

– Am chemat aerul în ajutor. Ruach a schimbat cursul mirosului şi astfel l-a dus pe sperian cine ştie unde.

– Când ai să mă înveţi şi pe mine să fac ceea ce faci tu?

Fata se opri trăgând hăţurile iepei:

– Sior, eu nu te pot învăţa aşa ceva. Trebuie s-o ai în suflet, s-o porţi cu tine. Magia face parte din noi. Dacă tu ţi-ai descoperi aceste calităţi... şi lăsă capul în jos.

– Cred că înţeleg, şuşoti tânărul. Tu poţi pentru că eşti o arkadios, iar eu s-ar putea să nu descopăr niciodată ceea ce este în mine.

– Nu dispera, încercă fata să-l liniştească. Totuşi aş putea să te învăţ să faci magie în oglinzi, dar şi pentru asta trebuie să le simţi... Dar dacă le-ai cunoaşte fără să le simţi nu cred că ar fi vreo problemă.

Ochii lui Sior se umplură de speranţă. Da, şi felienii îi spuseseră ceva asemănător. Sigur că şi el putea să se folosească de oglinzi:

– Şi când ai să mă înveţi? se entuziasmă el.

– La următorul popas, îi murmură fata de teamă să nu o audă Tio. Dar trebuie să-ţi spun că s-ar putea să fie periculos atât pentru tine, cât şi pentru mine. Ştii bine că atunci când mă folosesc de oglindă te simţi destul de slăbit. Dar dacă eşti chiar tu cel ce mânuieşte magia, poate nu se va întâmpla nimic.

– Am să mă descurc, îţi promit.

Până la lăsarea serii nu se mai întâlniră cu nici un alt regiment de-al lui Sorina. Merseseră prin pădurile pitice din vestul Öriatului, iar asta îi ferise până acum de neprevăzut. Imediat ce luna îşi reluă locul pe cer îşi găsiră un loc de popas. Au preparat repede ceva de mâncare şi s-au vârât sub păturile dăruite de Norian. Doar Tio a adormit.

De îndată ce i-au auzit sforăiturile gemenii au înţeles că au libertate de mişcare. Sior s-a dus lângă sora sa care şi scosese oglinda. La început i-a arătat că speculul nu-i oglindeşte chipul, de fapt nu se putea zări nimic în oglindă decât un luciu bizar şi mat. Fata i-a explicat că oglinzile sunt de mai multe feluri, dar,

cu toate astea, o oglindă a trecutului putea fi folosită şi ca una a viitorului. După ce l-a învăţat metoda prin care faci o oglindă să-ţi vorbească, l-a pus şi pe el să încerce, însă a omis să-i spună că nu are voie să-şi vadă viitorul.

Sior a luat oglinda în mână şi a făcut precum fusese învăţat. Speculul începu să se tulbure, apoi se opri făcând să apară prima imagine. Sior era în mijlocul unor luptători urâţi cu barde şi securi, îmbrăcaţi în cojoace de lână. Chipurile le erau acoperite de măşti metalice nelăsând să se vadă nici măcar un singur muşchi. Alţii erau pictaţi, iar în dreptul buzelor erau desenaţi dinţi mari şi ochi adânciţi în orbite. O zări şi pe Sirona, înălţată pe un scripete, însă era fără viaţă.

Sior aruncă oglinda, dar din fericire aceasta nu se sparse. Sirona o adună repede de pe jos şi apoi se repezi spre fratele ei:

– Ce s-a întâmplat?

Tânărul tremura din toate încheieturile şi avea ochii în lacrimi. Îi povesti fetei printre suspine ceea ce văzuse. Liort li se alătură imediat dând dezaprobator din cap:

– Sior, de câte ori vrei să mai repeţi greşeala? Ceea ce ai făcut este inadmisibil. Nu ai voie să-ţi vezi viitorul decât dacă eşti într-o situaţie cu adevărat disperată.

– Dar, dacă Sirona moare, atunci profeţia... încercă tânărul să spună.

Motanul dădu din nou din cap în timp ce privirea-i scruta întunericul:

– Aşa cum vi s-a mai spus, destinul vi-l scrieţi singuri, dar cu toate astea nu puteţi interveni în mod atât de direct. În momentul în care ţi-ai zărit viitorul, cel puţin două forţe te-au reperat, ne-au reperat. Aşa că trebuie s-o luăm din loc cât mai repede, altfel cine ştie peste ce mai dăm.

Tinerii îl treziră pe Tio şi, fără să-i spună ce s-a întâmplat de fapt, l-au anunţat că vor călători întreaga noapte. Însă mai târziu ambii au înţeles că Liort l-a informat pe bărbat despre cele întâmplate. Sirona putea să-i simtă privirea rece şi pătrunzătoare. Dar, cu toate astea, bărbatul nu le-a spus nimic, cel puţin până când zorii şi-au făcut apariţia.

– Acum ne vom odihni pentru câteva ore, i-a anunţat Tio când soarele era pe cer. Şi vă jur că dacă mai faceţi vreo prostie am să plec fără să întorc capul.

Gemenii îşi plecară privirile jenaţi. Tio avea dreptate: făcuseră o greşeală, de fapt două. Încă una şi toate forţele întunericului ar fi ajuns pe capul lor.

Aerul se simţea tot mai rece în acea zonă. Cele mai mari stânci ale Ősseatului răspândeau geruri cumplite, iar asta se resimţea chiar şi în acea zonă a Őriatului. Gemenii adormiră îmbrăţişaţi în încercarea de-a se încălzi.

*

Silueta înaintă printre şirurile de scaune. Mii de alte siluete păreau că o scrutează cu privirile de sub glugile întunecate. Merse drept înainte aşezându-se pe scaunul regal din faţa lor. Avea capul plecat, doar mâinile i se vedeau de sub mantia întunecată. Două mâini fine ce se frământau una pe cealaltă.

Vocea cristalină a siluetei se auzi în întreaga sală ca un ecou:

– Unul din noi trebuie să se sacrifice. Astfel *Şarama* va accepta să o rescriem. Dacă nimeni nu se va sacrifica, atunci am să vă ucid pe toţi până când *Ea* va fi mulţumită.

Mulţimea şuşotea înspăimântată. Nimeni nu avea curaj să urmeze ritualul şi niciodată până atunci nu li se mai ceruse membrilor aşa ceva. Era de-a dreptul revoltător. Dar o siluetă gârbovită se ridică, vocea-i era îmbătrânită, iar mantia tremura pe trupul plecat:

– Am să mă sacrific eu.

Mulţimea murmură din nou, doar silueta ce ocupa tronul păru descumpănită. Părea că priveşte ţintă spre cel care vorbise şi nu se abţinu să nu suspine:

– Tată, nu tu!

CAPITOLUL VII
CONFRUNTAREA

Tio mergea abătut pe lângă calul ce i-l dăruise Norian. Nici caii nu mai puteau să meargă, aşa că se chinuiau să păşească agale în încercarea de-a le pierde urma sperienilor. Fugiseră prea mult pentru o singură zi şi nu mai aveau puterea necesară de a înainta, cel puţin nu în forţă.

Şi gemenii erau extenuaţi, şi îl urmară pe Tio în încercarea de a-şi ţine caii în forţă. Acum mergeau tustrei pe lângă animalele negre fără să scoată nici un cuvânt. În faţă li se arăta un apus roşu ce a împânzit întreg cerul. Doar la orizont se întrezărea o dungă galbenă ce delimita o lume de cealaltă. Stâncile cele mari se zăreau şi rupând orizontul şi ridicându-se dincolo de el, trecând într-o lume superioară, dar nu neapărat mai bună. Nu mai aveau cale lungă până la vârful cel mai înalt, dar drumul era obositor şi erau obstacole la tot pasul.

Au călătorit pe dealuri, printre păduri, pentru a nu risca să se întâlnească cu armatele duşmanului, dar Sior se mai abătea de la drum aruncând câte o privire pe calea principală. De fiecare dată vedea acelaşi spectacol: armate întregi ce ocupau drumul ce ducea spre Ösself. Era aproape imposibil să treacă neobservaţi sub privirea atâtor bestii pregătite să-i înfrunte. Probabil că Sorian se aştepta ca ei să se ducă acolo şi să-l salveze pe Ing, poate că acesta era şi scopul: să-i atragă spre închisori unde avea să le întindă o capcană.

Noaptea nu se grăbi să cadă alungând cu greutate ultimele raze ce se îmbinau cu orizontul. Când în cele din urmă a tras cortina neagră nici o stea nu a însoţit-o din lumea întunecată, iar luna parcă nici nu dorea să îşi facă apariţia. Doar făcliile ce se vedeau în vale le mai luminau cât de cât drumul. Sirona a vrut să cheme un bulgăre de foc pentru a lumina, dar şi-a dat seama că nu ar fi fost una dintre cele mai bune idei, deoarece ar fi fost remarcaţi imediat.

După atâta drum, Tio le făcu semn să se oprească. Picioarele

lui erau bătrâne şi nu mai puteau să îl care atâta amar de drum şi, cu toate astea, mersese o zi întreagă fără să se plângă:

– Înnoptăm aici, hotărî bătrânul. T o să stea de pază şi o să ne dea de veste dacă se întâmplă ceva, noi trebuie să ne odihnim, altfel mâine nu vom reuşi să trecem de paznici şi să ne furişăm în Össeat.

Gemenii primiră. Şi ei erau obosiţi şi abia dacă mai reuşeau să-şi ţină ochii deschişi. Au mâncat câteva fructe şi s-au acoperit cu păturile lăsând noaptea să-i ducă în lumea viselor.

Bătrânul i-a trezit înainte ca soarele să apară. Le pregătise şuncă prăjită şi câteva ouă trezindu-i într-un miros îmbietor:

– Cum ai făcut asta? întrebă Sior.

– Se pare că au plecat, acum vreo două ore. Am stat şi i-am pândit, au pornit spre Gildaman. Probabil că Norian le-a interzis să îi mai calce teritoriul, zâmbi satisfăcut.

– Hm, făcu Sirona. Nu le-ar fi păsat nici cât negru sub unghie dacă Norian i-ar fi alungat. Eu cred că ne aşteaptă şi acum ne-au uşurat puţin sarcina pentru ca noi să fim mai încrezători.

Tio rămase o clipă pe gânduri după care pufni în râs:

– Oare de unde îţi vin ideile astea?

Sirona nu se obosi să-i răspundă. Ştia ea că are dreptate şi din privirea lui Sior înţelegea că şi el e de acord cu ea. Nu mai scoaseră nici un cuvânt în timpul micului dejun. Era evident că Sirona se gândea la ceea ce îi aştepta şi o presimţire îi spunea că va fi mai mult decât atât. Ba chiar şi inima a început să-i bată cu putere. Oare ce avea să se întâmple?

Îşi strânseră lucrurile cu inima strânsă. Sior şi-a verificat spada şi şi-a pus bagheta lângă inimă. Sirona făcu acelaşi lucru: şi-a verificat spada şi medalionul. Încă nu îl unise cu cel dăruit de felieni, dar ştia că nu ar fi momentul potrivit. Felianul îi spusese să le unească atunci când va fi nevoie şi până atunci nu considerase niciodată că ar fi cu adevărat nevoie.

O pală de vânt rece dădea târcoale deasupra capetelelor lor. Fata îşi ridică privirea şi zâmbi, parcă ştiind ce avea să se întâmple. Şi, într-adevăr, Fawrr coborî lângă ei lăsând să i se vadă penele lucioase. Îi aruncă o privire şovăitoare lui Sior după care îşi puse capul moţat în palmele fetei:

– Mi-ai adus veşti, îi şopti fata. Îţi mulţumesc Fawrr, nu numai pentru asta, dar şi pentru ce-ai făcut în acea seară. Eşti minunat.

Pasărea părea că se înfoaie în pene scoțându-și pieptul în față și ridicându-și capul, mândru.

Sirona îl sărută cu gingășie și deschise scrisoarea pe care o citi cu glas tare:

„Dragii mei,

Știu că vă întrebați multe în momentul de față. Sirona se întreabă ce-a căutat Fawrr în camera oglinzilor, iar Sior se întreabă ce-a căutat la Turnul Morții. Nu vă pot da acum aceste răspunsuri pentru că nu aș dori să vă tulbur și mai mult. E drept, Sior a greșit, iar asta se resimte, dar încă reușesc să-i țin mintea încuiată; eu și Alfsigr ne chinuim din greu. Există o soluție și pentru a scăpa de această povară, dar mai întâi trebuie să găsiți inelul.

Din păcate, nu am vești tocmai bune și, ca de fiecare dată, eu sunt cel ce vi le aduce. Armatele lui Sorian au împânzit întreg Ôsseatul propunându-și să nu lase pe nimeni să intre sau să iasă. Iscoadele mele vă vor aștepta la intrarea spre Vârful Zeilor, însă aveți mare grijă să nu nimeriți pe alte mâini care nu sunt tocmai prietenoase. Încă mai am multe de aflat, dar de îndată ce o să aflu ceva concret o să vă dau de veste.

Cu gânduri bune, Jahmm".

Fata îi zâmbi cu subînțeles lui Tio, astfel îi demonstra că bănuielile ei erau întemeiate, însă bătrânul se prefăcu că nu observă și o îndemnă pe fată să-i scrie la rândul ei lui Jahmm și să-l întrebe despre Turnul Morții și despre ceea ce făcea Fawrr acolo. Tio bănuia cam care ar fi secretul păsării, dar nu îndrăznea să dea frâu liber gândurilor înainte de-a fi sigur.

Fata îi scrise rapid o epistolă și o legă de piciorul păsării, după care îl sărută afectuoasă și-i ură drum bun.

De îndată ce pasărea și-a luat zborul s-a lăsat o liniște adâncă întreruptă doar de vuietul ușor al vântului. Gemenii și-au îndreptat privirile spre Vârful Zeilor; ceva misterios venea de-acolo: mirosul luptei, al morții. Se priveau insistent încercând să dea la o parte teama ce i-a cuprins. Cu greu și-au urnit picioarele din loc sub îndrumarea caldă a soarelui ce abia răsărise.

*

Până la ora prânzului nici urmă de gardă nu s-a arătat prin împrejurimi. Era mult prea liniște și, din experiența tuturor, liniștea nu aducea întotdeauna și pacea. Sirona era cu ochii în patru, la fel și Liort, însă liniștea dăinuia chiar și pe drumul principal pe unde abia trecea câte un om de prin părțile locurilor. Un grup de femei ce cărau apă trecură pe lângă ei grăbite. Sior le privi pentru câteva clipe; una din ele semăna izbitor de mult cu Alfsigr. Când se întoarse pentru a se convinge că ceea ce văzuse nu era doar o nălucă acestea dispăruseră, fără nici un zgomot.

Se gândi că mintea-i joacă feste și nu mai dădu importanță acestui incident. Pe urmă un grup de vreo zece copii, ce se hlizeau veseli, trecură însoțiți de trei măgari ce le dădeau adevărate bătăi de cap, însă tinerii păreau că se distrează și că nu-i deranjează nicidecum încăpățânarea animalelor. Tânărul îi privi amuzat uitând pentru o clipă de problemele sale. În glasul acelor copii își regăsea propriul trecut, propria-i copilărie pe stâncile Tiarului, acolo unde cunoscuse fericirea, bucuria de-a fi copil. Chiar el, când fusese la vârsta acelor copii, ducea un măgăruș, pe nume Hoghen, de la ferma Niarei până în vale, acolo unde animalele pășteau în voie. La fel pățea și el când se întorcea acasă: măgarul nu voia și pace să se mai întoarcă și abia trăgea de el până ajungea la fermă.

Gândul acesta îl făcu să zâmbească. Ce bine e să fii copil și toate problemele tale să se învârtă în jurul casei, unde un animal sau cel puțin sora ta îți dă bătăi de cap ce atunci ți se par un capăt de lume. Nu își dorea să devină un rege puternic, își dorea să se întoarcă în locul care-i fusese casă și să trăiască precum trăiseră și oamenii aceia ce-i erau prieteni – simplu. Când se întoarse spre copii și aceștia dispărură, însă râsetele lor încă se mai auzeau. A zâmbit odată cu ei: „Ce frumos e să fii copil!".

Erau chiar în fața muntelui, când Sior se despărți de frumosul oraș Tiar. Stânca se înălța amenințătoare, sus, mult mai sus decât norii, mai sus decât cerul, mai departe decât orizontul.

– Acum ce facem? întrebă simplu Sior.

– Acum căutăm o intrare. Bine că nu trebuie să ajungem în vârf. Dar și în jos am auzit că este destul de mult de mers. A! Iată!

Tio văzu o crăpătură în zidurile mari, acoperită de un mănunchi de arbuşti cu frunze răsfirate şi crengi proeminente. Înţelesese că acestea ascundeau una dintre intrări, dar nu era sigur că era cea bună. Össeatul avea multe astfel de intrări, dar dacă nu o apucai pe cea corectă riscai să rămâi acolo. Nici cei mai destoinici şi mai curajoşi nu îndrăzneau într-atât încât să nu plece pregătiţi, să nu ştie dinainte unde se află intrarea ce avea să-i ducă într-un loc sau altul. Dar ei nu aveau de ales, şi apoi Tio insista că dacă vor fi la ananghie prietenii lui le vor sări în ajutor.

Sirona îşi ascunse zâmbetul batjocoritor. Dacă avea într-adevăr aşa nişte prieteni, de ce nu apela de pe acum la ei? Îl privi pe bătrân pe furiş. „Era mai simpatic când era beat. Cel puţin mintea mai cu haz", gândi fata. Însă trecu peste asta şi se prefăcu că nu s-a întâmplat nimic. Deodată, un tremur bizar cuprinse trupul ei. Era ciudat, şi Sior simţea asta. Îşi încrucişară privirile, dar nu îndrăzniră să vorbească. Fata îşi trase spada, dar uşor pentru ca metalul lamei să nu se frece de cel al apărătoarei. Sior o urmă în aceeaşi linişte, doar că el scoase şi bagheta; se simţea mai în siguranţă dacă o avea la îndemână. Tio nu observă neliniştea gemenilor şi continuă să studieze intrarea cu interes.

Vântul începu a sufla din toate direcţiile, iar cerul se întunecă. Praful se ridica în jurul lor creând perdele groase ce îţi luau ochii. Când o rază de soare reuşi să străbată întunericul Sirona văzu că zeci de grumi şi sperieni îi înconjurau. Apoi raza dispăru şi nu mai distinse nimic, dar ştia că sunt acolo, le simţea privirile reci. Ridică spada şi îl prinse cu cealaltă mână pe Sior apropiindu-se de el tot mai mult.

– Ia caii şi încearcă să ajungi la Tio, îi şopti.

– Dar... încercă să se opună tânărul.

Fata îi făcu vânt şi îi arătă direcţia. Odată ce Sior dispăruse în întuneric ea avea să se descurce. Îi aştepta. De ce nu se mişcau? Simţea că unu sau doi se apropie de ea. Creă repede un bulgăre de foc şi-l aşeză undeva deasupra capului. Acum vedea clar. Armatele nu se mişcau, ci doar un căpitan cu o siluetă fină şi cu trăsături feminine. O recunoscu imediat, era Photine ce înainta spre ea cu spada ridicată deasupra capului.

Au ajuns faţă în faţă. Photine era crispată, poate că şi înspăimântată, însă Sirona afişa un zâmbet calm, aproape inuman.

– Aşadar, între noi, spuse Sirona.

Fata nu-i răspunse, în schimb se năpusti asupra ei cu ură fluturându-şi spada neîndemânatic. Sirona nu făcu decât să se ferească din calea ei, fără să fie nevoită să se apere absolut deloc. Photine se simţi umilită de această atitudine. Se ridică grăbită şi porni un nou atac, dar nici de data asta nu reuşi să o atingă pe Sirona:

– Cred că ar trebui să mai înveţi, i se adresă de sus Sirona. Nu te prea descurci.

Chipul fetei se înroşi, iar mânia îi creştea văzând cu ochii, dar Sirona nu era de fel impresionată. Putea să ţină piept la câte zece bărbaţi odată, doar nu avea s-o sperie o copilă ce abia ţinea spada în mână.

Photine părea că se concentrează pentru următoarea mişcare, făcu o fandare pe piciorul drept şi îndreptă sabia spre chipul adversarei, dar aceasta nici nu se clinti. Apoi Photine sări făcând câteva piruete şi îndreptă cu agilitate arma spre inima Sironei, însă spada ei se opri în tăişul lui Dal'rot. Lupta începu de data aceasta. Photine se mişca cu agilitate însă nu ştia să mânuiască prea bine spada, iar Sirona nu era prea hotărâtă dacă s-o rănească sau nu. Unul din grumi se apropie şi el, întinzându-şi sulița spre inima Sironei. Datorită bulgărelui ce încă lumina, aceasta îi văzu umbra. Se întoarse la timp pentru a para lovitura:

– Asta nu e cinstit, urlă ea în timp ce para loviturile adversarei.

Photine părea neobosită. Încerca din răsputeri s-o atingă, ar fi fost mulţumită să-i facă o rană cât de mică, astfel s-ar fi simţit răzbunată măcar un pic pentru că-i întrerupsese nunta. Făcu alte câteva piruete, iar tăişul spadei se opri la câţiva centimetri de ochii Sironei. Fata se dădu un pas în spate, însă era cu adevărat uluită. Chiar avea ambiţie şi cu puţină atenţie ar fi putut chiar s-o lovească. De data asta Sirona ştia că trebuie să termine lupta şi să-i urmeze pe ceilalţi, însă Photine se retrase şi în locul ei rămaseră doi dintre cei mai mari sperieni pe care-i văzuse vreodată.

Ochii îi luciră de mânie, dar şi de plăcere. Acum avea ocazia să-şi încerce una din teoriile sale. Îşi băgă spada în teacă şi formă un alt bulgăre de foc ce-l azvârli drept în semnul de pe frunte al unuia dintre ei. Efectul fu imediat, iar sperianul căzu mort. Celălalt însă fu mai rapid, nici el nu scoase spada, însă creă o funie din vânt ce o asmuţi spre fată. O atinse doar puţin,

dar fusese suficient ca să-i dea sângele. Nu crezuse vreodată că se poate întâmpla aşa ceva. Cum era posibil ca vântul, ceva imaterial, să te atingă şi încă cu atâta putere? Însă îi veni o idee:

– Ruach, spulberă vântul la ordinul meu.

O mare de aer se năpusti asupra funiei invizibile împrăştiind-o în toate părţile. Fata profită de acest moment de neatenţie şi creă o altă sferă de foc ce-o trimise exact în fruntea namilei. Şi de data aceasta sperianul căzu mort spre surprinderea tuturor.

Câţiva grumi încercară să arunce cu suliţele însă se opriră într-un alt metal. Tio le-a oprit cu spada lui printr-o mişcare greoaie pe care Sirona nu o mai văzuse. Se aşezară spate în spate, iar Sirona îi urmă exemplul şi îşi scoase şi ea spada, fiind gata de luptă în orice moment. Grumii se strângeau tot mai mult în jurul lor, însă sperienii păreau speriaţi şi nu îndrăzniră să mai facă nici un pas faţă de poziţia iniţială.

Un grum mare şi păros ridică suliţa deasupra capului vrând s-o înfigă direct în Sirona. Aceasta prinse capătul ascuţit al armei cu mâna şi trase cu toată puterea făcându-l pe grum să se dezechilibreze. De îndată ce acesta căzu, îi înfipse spada în ceafă făcându-l să scoată un urlet diabolic înainte de a-şi da duhul. Ceilalţi se năpustiră asupra lor fără nici o ezitare. Tio spinteca în stânga şi-n dreapta fără milă şi fără să dea vreun semn de oboseală în timp ce Sirona abia se descurca cu câte unul, căci bestiile ştiau să mânuiască bine suliţele. Sirona se simţea tot mai obosită, nu credea că o să mai facă faţă pentru mult timp, asta dacă nu avea să se întâmple vreo minune. Pentru o clipă se gândi la Sior. De ce nu era acolo?

Acele luminiţe ce străbătură vântul şi luminară cerul îi confirmară prezenţa fratelui. Magia se spulberă şi odată cu ea dispăru şi bulgărele de foc. Bestiile rămaseră orbite, iar cei mai mulţi se văiatau de mama focului.

Tio profită de acest moment şi o trase pe Sirona după el. Alerga, însă nu îşi mai simţea picioarele. În spatele ei auzi glasul Photinei răsunând grosolan:

– După ei, şleahtă de nimicuri!

Nu ştia ce se întâmplă, dar şi-a dat seama imediat ce a călcat dincolo de intrarea din munte, căci aerul era răcoros, dar şi urât mirositor. Fata vru să se odihnească o clipă, dar Sior o trase după el în timp ce Tio rămase în urmă.

Drumul era larg dar întunecos şi pe măsură ce se avântau mirosul devenea tot mai insuportabil. Tio i-a ajuns din urmă gâfâind din răsputeri. Liort şi T erau în faţă, iar câinele trăgea caii după el. Paşii grei ai grumilor se auzeau în spate şi se apropiau cu repeziciune. Sior o ajută pe Sirona s-o încalece pe Agape. Fata era slăbită atât din pricina magiei pe care o folosise, cât şi din pricina luptei. Însă teama îi rămăsese în suflet; încă nu scăpaseră de urmăritori, iar paşii lor grei deveneau tot mai apăsători.

Sior încerca să găsească drumul prin întuneric dar, din păcate, ochii lui nu erau la fel de agili ca ai lui Liort, iar Sirona nu mai era în stare, cu siguranţă, să mai creeze un nou bulgăre. Acum îi părea cu adevărat rău că nu se pricepea măcar puţin la magie, măcar pentru a crea lucruri simple.

Câteva luminiţe se zăriră în depărtare. Sior simţi cum inima i-o ia la trap. Cine ştie peste ce aveau să dea de data asta? Tio, însă, îl împingea înainte încrezător. Lumina felinarelor se apropia tot mai mult, iar tânărul constată că abia dacă-i ajungea la nivelul genunchilor, însă era bine şi aşa, căci îi lumina drumul. În cel mai scurt timp un grup de cinci pitici cu bărbi lungi şi capete chele apăru în faţa lor. Doar unul era mai deosebit, singurul care avea ceva păr pe cap.

Sirona deschise ochii la vederea luminilor şi un zâmbet plăcut îi apăru pe faţă:

– Orett! Ce mă bucur să te revăd.

Sior o privi îngrijorat. Nu ştia dacă fata vorbise serios sau avea vreo vedenie, însă piticul plecă capul în semn de respect.

– Mă bucur şi eu de asemenea, se auzi vocea lui uşor răguşită. Dar acum trebuie să mergem.

– Sper că nu mergem la... se impacientă fata.

– Nu îţi face griji, nu vă conduc la Turzd, oricum nu mai sunt în serviciul lui. Urmaţi-mă!

T trase cu putere de Agape care era moartă de oboseală şi abia mai reuşea să-şi care stăpâna. Paşii grumilor încă se mai auzeau undeva în spate, dar mult mai departe. Orett i-a dus pe drumuri mult mai înguste, pe cărări dosnice pe care doar un cunoscător le-ar fi putut parcurge.

După încă puţin timp de mers, o lumină orbitoare îi întâmpină. Pereţii erau plini de cristale ce se înălţau până

dincolo de privire. O sală mare, numai din cristale ce ieşeau haotic din pereţi, li se întinse la picioare. Marmura de pe jos strălucea asemenea pietrelor, câteva mese negre erau aşezate cu gust, iar de jur împrejur se aflau scaune construite dintr-o bucată de marmură neşlefuită. O altă masă, mai micuţă, se afla pe un piedestal acoperit cu aur şi argint. Piticul le făcu semn să se aşeze oriunde doresc, apoi le făcu semn însoţitorilor săi să-i lase singuri şi aceştia se supuseră fără nici o vorbă.

– Imediat o să vină cineva să se ocupe de cai, îi anunţă el. Aşadar, Păstrătorul şi Gardianul sunt aici. Legenda este adevărată.

Gemenii îl scrutară:

– De ce întrebi asta? se minună Sirona. Doar...

– Ah, nu! Cum vă poate trece aşa ceva prin cap? râse nervos piticul. Doar că mi se pare impresionant. Odinioară se zvonea că Păstrătorul se va naşte sub forma unei pisici negre, dar nimeni nu a crezut una ca asta. Se ştie prea bine că pisicile le sunt destinate vrăjitoarelor. Dar, dacă stau bine să mă gândesc, Sirona chiar este o vrăjitoare şi motanul ăsta i se potriveşte de minune.

Liort nu se sinchisi să-i dea nici cea mai mică atenţie preferând să-şi continue somnul binemeritat, de data asta în poala Sironei.

Tio părea îngrijorat şi, în cele din urmă, dădu glas îngrijorărilor sale:

– Crezi că grumii ne vor ajunge aici?

– Doar dacă cunosc drumul. Iar eu ştiu că nu sunt prea inteligenţi, râse cu poftă piticul.

Sirona mai avea puţin şi adormea acolo, pe scaun. Toate acele vrăji îi luaseră din putere, iar lupta cu spada fusese o adevărată povară pentru ea. Pentru prima oară o simţise grea şi parcă nu răspunsese întocmai dorinţelor ei. Dar puse totul pe seama oboselii din ultimul timp. Apoi gândul îi fugi spre Norian şi Troten: „Oare cum se descurcă ei acum? Ce fac?". Gândul că erau împreună o mai liniştea, dar îi era dor de liniştea ce dăinuia în Ör'ala şi de sentimenul acela de protecţie. Auzi ca prin vis că în jurul ei se discută însă nu a mai fost în stare să deschidă ochii. Şi-a băgat palmele în blana lui Liort şi a adormit fără nici un gând.

CAPITOLUL VIII
SECRETUL LUI FAWRR

Turnul Morții se înălța deasupra norilor negri. Luna abia străbătea prin pătura întunecată trimițându-și o rază spre cel mai înalt turn. Lumina se aprinse plăpândă la fereastră, iar vântul șuieră nervos. Fawrr s-a înălțat până la baza geamului scoțând același sunet: lung, profund, dureros. Lumina s-a clătinat pentru o clipă, parcă nesigură pe ea, apoi s-a stabilizat. Umbra cea mare s-a ridicat greoi. Se ținea cu ambele mâini de abdomen, iar printre degete îi șiroia un sânge la fel de negru ca și ea.

Fawrr țipă și mai tare trezind toți monștrii întunericului. Umbra se întoarse spre el și îl privi un timp, apoi cu ultimele puteri a apucat o coală gălbuie. Și-a dat mănușile negre jos, descoperindu-și niște degete lungi și uscate ce se terminau cu niște unghii lungi și ascuțite. Și-a înmuiat unghia în propriul sânge și cu ultimele puteri a scris câteva rânduri. A împăturit foaia și i-a înmânat-o păsării apoi s-a prăbușit trăgând după sine lampa. Fawrr s-a înălțat chiar înainte ca flăcările să cuprindă camera. Întreg întunericul a fost învins de focul ce se ridica cu repeziciune.

Pasărea scoase un ultim sunet, un sunet ce anunța moartea. Pentru un timp luna reuși să iasă din întuneric și să-i aducă un ultim omagiu celui ce-o privise atâta timp din turnul său înalt.

Fawrr mai aruncă o ultimă privire spre flăcările ce de acum au cuprins întreg turnul apoi a dispărut în întuneric însoțit de același sunet de jelanie.

*

Sior s-a trezit primul. Camera lui era cea mai mare. Era înconjurată de cristale de toate culorile ce străluceau în luminile palide ale torțelor fixate într-un mod bizar pe un singur perete de piatră. Patul era mic, atât cât să încapă în el un pitic, dar

suficient de lat. Era pufos, acoperit de blănuri de urşi polari ce încă mai păstrău mirosul proaspăt al zăpezilor.

Într-o altă parte existau doi pereţi ce ascundeau un coridor de unde veneau mirosuri îmbietoare. Urmând calea Sior a descoperit un izvor cu apă caldă, uleiuri pentru corp, prosoape curate şi un costum de mătase cum nu văzuse nici la casele regale. Profită din plin de ocazia ivită. Avea nevoie de puţin răsfăţ, mai ales după ziua precedentă. În ultimul timp începuse să se simtă mai bine, ba chiar tot mai bine pe zi ce trecea, de parcă forţele îi renăşteau. În schimb, îl chinuiau amintirile lui Fawrr. Încerca din răsputeri să nu le bage în seamă; chiar dacă era doar o pasăre simţea că poate să-i invadeze intimitatea. Atunci când vreo frântură din acele amintiri i se scurgea prin faţa ochilor încerca din răsputeri să o alunge, să îi lase lui Fawrr amintirile nepătate.

Dar lucrurile nu stăteau aşa precum dorea el, căci acele amintiri i se întipăreau în memorie şi se confundau cu ale lui. Începuse să-l cunoască pe Fawrr şi să-i ştie cele mai profunde secrete, dar cu toate astea nu îndrăznea să-i dezvăluie identitatea. Nu avea acest drept. Era o pasăre sacră şi asta înţelesese abia acum. O pasăre cum nu avea să se mai nască. Era unica de acest fel şi aşa avea să rămână, iar soarta nu-i scrisese că va avea urmaşi. Aşa că, orice ar fi făcut, Fawrr nu trebuia contestat. Era mai presus de ei şi poate chiar mai presus de zeii lor.

A îmbrăcat noul costum care îi venea ca turnat. Avea pantaloni bufanţi până la genunchi, de un verde deschis cu câteva paiete pe margini. Brâul era mult mai lat decât cel pe care îl avuse, din mătase lucrată manual, împletit, cu modele complicate de culoare albă. Tocul spadei s-a înfipt la fix în brâul lat dându-i şi posibilitatea de a respira. Cămaşa avea mâneci lungi şi uşor evazate de aceeaşi culoare cu pantalonii, iar pe deasupra îşi puse o tunică albă cusută cu fir de argint. Cizmele erau negre şi lungi până la nivelul genunchiului, aveau câţiva pinteni, iar sub aceştia erau ascunse cuţite ce păreau că ies din talpă. Tânărul se privi în oglinda de ape ce curgea pe un perete lateral. Se schimbase mult de când plecase de acasă: părul i se mai închisese, iar ochii căpătaseră o strălucire ciudată, bărbătească; pieptul i se lăţise, iar picioarele îi erau mai musculoase. Era evident: crescuse, iar asta îl făcea să se simtă cu adevărat bine; acum era bărbat în toată puterea cuvântului.

Orett l-a luat pe nepregătite atunci când l-a anunțat că este așteptat în Sala Cristalului Roșu. Tânărul aproape că roși, nu credea că o să fie surprins vreodată atunci când se privește în oglindă. Dar piticul păru că nici nu observă, chiar părea destul de preocupat de ceva anume. Abia mai târziu și-a aruncat privirea asupra tânărului:

– Văd că fetele noastre ți-au croit costumul cu mare măiestrie.

– Vrei să spui că... se minună Sior.

– Piticuțele din Orașul de Cristal sunt foarte pricepute la așa ceva. În doar câteva clipe pot croi un costum întreg. Așa ne câștigăm existența sau ne-o câștigam, spuse cu regret.

Sior îi simți durerea din glas.

– Ce vrei să spui?

În timp ce-i făcea semn să-l urmeze pe unul dintre coridoarele secrete începu să-i povestească:

– Turzd era legătura noastră cu oamenii. Noi croiam costume, rochii și bijuterii pentru casele regale, iar Turzd le dădea omului său de bază să le vândă. În schimbul acestora, ne aduceau produse și mătăsuri din cele mai fine. Trăiam bine, dar am înțeles că am fi putut să trăim și mai bine, căci Turzd își lua jumătate din banii pe care îi primeam noi. Soția mea a fost cea dintâi care s-a revoltat și a spus că nu mai muncește în aceste condiții. Atunci a apărut Sirona, de nicăieri, iar eu am ajutat-o să fugă. Am înțeles atunci că nu mă mai pot întoarce în fața lui Turzd decât dacă nu îmi mai plăcea cu capul pe umeri. Dar nu asta a fost marea nenorocire. Am hotărât să luăm singuri viața în piept așa că am scris epistole caselor regale și le-am spus cu ce ne ocupăm și că vrem să le vindem hainele și bijuteriile în mod direct. Majoritatea regilor au fost încântați de idee și asta pentru că nici unul nu-l prea plăcea pe Turzd. Dar n-a fost să fie. Sorian a început să asuprească Șiarul și Gildamanul și a pus taxe pe tot ceea ce mișcă. Atunci nici celelalte Imperii nu au vrut să mai aibă de-a face cu cei ce vin din zonele afectate și oricum gărzile lui Sorian au blocat orice cale de acces spre libertate. Iar acum trăim de pe o zi pe alta. Ne strecurăm noaptea prin pădurile Ösеatului pentru a găsi vânat și fructe proaspete. Din croitori și bijutieri a trebuit să ne adaptăm la vânătorit și cules, iar pentru noi este cu adevărat greu. De când ne-am născut asta am învățat

să facem. Dacă lucrurile nu se vor schimba nu ştiu ce se va alege de noi.

Piticul se opri exact când o uşă mare şi roşie se deschise în faţa lor producând un zgomot asurzitor. Şapte pitici de o parte şi şapte de cealaltă trăgeau de scripeţii mari ce făceau ca uşa, mult prea mare chiar şi pentru un om, să se deschidă. Numele sălii îi era pe deplin meritat: un singur diamant, imens, neciobit, neşlefuit, de culoare roşie, se întindea pe pereţii groşi. Sior nu îşi putea imagina cum de se dezvoltase o astfel de piatră încercuind sala neuniformă; aici trebuia să fie vorba de vrăjitorie, cu siguranţă. Într-un colţ strâmb se afla o masă. Sirona şi Tio aşteptau deja. Ambii aveau costume noi şi arătau cu adevărat odihniţi.

Orett îi făcu semn lui Sior să li se alăture. Din spatele mesei, o perdea groasă, la fel de roşie ca încăperea, că abia putea fi zărită, se trase ca prin minune. Un pitic mult mai scund ca Orett şi mai îndesat, cu barba până în pământ şi cu părul în ochi, apăru de dincolo de perdea. Stătea cocoţat pe un jilţ mult prea mare pentru el, iar picioarele îi rămăseseră suspendate în aer. Piticul îşi suflă cu buza de sus, mare şi cărnoasă, părul din ochi, dar acesta căzu la loc.

– Aşa deci, aceştia sunt cei promişi, murmură el.

Orett dădu din cap afirmativ. Cei trei s-au întors studiindu-l cu mare atenţie, dar şi piticul îi studia pe ei la fel de atent:

– Păi dacă ei sunt... dădu din cap deloc impresionat, ei bine, asta e.

Sirona se înroşi simţind că vrea să-i pocească mutra însă făcu o plecăciune politicoasă şi zâmbi:

– Eu sunt Sirona, i se adresă pe cel mai politicos ton, iar el e fratele meu, Sior. Acesta este Tio, însoţitorul nostru...

Piticul îi făcu semn din mână să tacă:

– Ştiu cine sunteţi voi, dar mă aşteptam la doi voinici. În schimb voi păreţi a fi doi copii, iar Tio arată ca un moş neîngrijit, chiar dacă costumul ăla îl mai scoate din monotonie.

Sior zâmbi, însă Tio se simţi cu adevărat jignit:

– Un moş zici! Păi coboară de-acolo dacă eşti în stare şi dă piept cu moşul. Îţi arăt eu ţie, dovleac cu cap.

Orett se făcu la fel de roşu precum camera, aproape că nici nu se mai vedea. Piticul de pe jilţ îşi înlătură părul din ochi cu mâna şi descoperi două mingi de un albastru intens mărite la maxim:

– Dovleac cu cap?! Dovleac cu cap?! Bine măi, moşule, lasă că-ţi arată ţie dovleacul de ce este în stare.

Se întoarse cu spatele la ei încercând să se dea jos de pe jilţ, dar se vedea că pentru asta are nevoie de ajutor aşa că Orett sări îndată pentru a-i oferi sprijin. De îndată ce atinse pământul păru şi mai gras, şi mai bondoc, iar burta îi atârna până peste genunchi. Nu era mai mare decât o şchioapă, abia dacă-i ajungea lui Tio până la genunchi.

Îşi supse burta şi o trase în sus cu ambele mâini apoi luă o poziţie ciudată uşor aplecat de spate şi îşi strânse pumnii care nu erau mai mari decât două bile. Cei trei pufniră în râs.

– E suficient să-ţi fac vânt, îl necăji Tio. Hai s-o lăsăm baltă că nu aş vrea să te spargi.

Sirona, chiar dacă era amuzată de această imagine, ştia că ceea ce se întâmplă nu este bine. Îşi înăbuşi surâsul prostesc şi luă un aer serios şi superior:

– Gata! Ajunge! Nu e nevoie să vă certaţi ca doi copii. Ce-ar fi să luăm cu toţii loc la masă şi să încercăm să ne înţelegem?

După câteva priviri fulgerătoare cu toţii consimţiră să ia loc.

Se lăsă o linişte stânjenitoare între ei, dar Orett se hotărî să o rupă:

– Am onoarea să vi-l prezint pe cel mai bătrân pitic din neamult nostru, Oran. Sunt mândru să vă informez că eu sunt unul dintre descendenţii direcţi ai lui Oran.

Oran dădu din cap în semn de respect, dar din gesturile lui se citea mai degrabă dezgustul:

– Mă bucur... mormăi îmbufnat.

Gemenii îi zâmbiră binevoitori în timp ce Tio stătea bosumflat în capătul celălalt al mesei:

– Oran, continuă Orett, datorită faptului că este cel mai bătrân este şi conducătorul nostru. Este cel mai înţelept dintre noi şi e singurul care poate descifra pasajele *Şaramei*.

Tio făcu o grimasă, dar se chinui pe cât posibil să o ascundă, însă gemenii fură captaţi imediat de această destăinuire:

– Oran, chiar poţi să citeşti din *Şarama*? se interesă puţin neîncrezătoare Sirona.

– Da, răspunse sec, fără elan.

– Dar asta este minunat, se entuziasmă Sior.

Discuţia fu întreruptă de o bubuitură puternică. Uşa se

deschise larg şi în mijlocul încăperii ateriză fără vlagă Fawrr.

*

Era de prea mult timp inconştient şi nici unul dintre cei prezenţi nu ştiau cum să-l readucă în simţiri. Sirona îi ţinea capul în sus, fiindu-i teamă să nu se înece aşa cum văzuse odată că i se întâmplase unui bătrân. Oran îl înveli repede cu una dintre mătăsurile de pe tronul său şi astfel descoperi şi scrisoarea ce-o avea legată la picior. Pentru o clipă nu a fost sigur că trebuie s-o citească, dar s-a hotărât că trebuie, poate că în felul acesta avea să afle ce i s-a întâmplat.

De cum a deschis epistola chipul i s-a înnegrit. Recunoştea limba bizară, dar recunoştea şi sângele cu care a fost scris. Ceea ce aflase era cu adevărat descumpănitor:

– *Şarama* a fost furată, iar Spiritul Păzitor a fost ucis.

Sior îi aruncă o privire piezişă lui Tio. Ştia el că aşa se întâmplase, doar văzuse în visul lui, dar cum era, totuşi, posibil? Îl întâlniseră pe Fawrr chiar în ziua în care avusese acest vis. Să se fi întâmplat şi altceva între timp? Ar fi vrut să-l descoasă pe Oran, dar piticul dispăruse după ce i-a înştiinţat despre nenorocirea ce se abătuse asupra lor. Şi, oricum, nu ar fi fost cel mai potrivit moment.

Sirona înţelegea că ceea ce se întâmplă este destul de grav, însă nu avea putere să dea frâu liber gândurilor. Şi cu toate astea, nu putea să nu se gândească la Sorian; dar cum să fi reuşit el să o fure? Şi Spiritul Păzitor, oare nu era cel care ieşise prin oglindă şi încercase s-o ucidă? Erau lucruri pe care nu avea să le afle acum şi ştia asta. Dar acum prioritatea era Fawrr. Trebuia să-i vină o idee, măcar una.

*

– Şi-a revenit, i-a anunţat Orett pe un ton grav. Vrea să te vadă, Oran.

Gemenii se ridicară în speranţa că vor avea ocazia să mai afle

câte ceva despre starea lui Fawrr, însă Orett le făcu semn, autoritar, să se aşeze:

– Nu, voi nu!

Se resemnară şi îşi reluară locurile.

Orett şi Oran urmară coridoarele întortocheate. Cristale de diverse culori apăreau după fiecare colţişor ca într-o încântare a ochiului. Ei mergeau abătuţi, nici unul nu scotea vreun cuvânt, pentru că doar ei cunoşteau gravitatea celor întâmplate.

O uşă mare, tot pe scripeţi, se deschise, dar de data aceasta, erau mai mult de şapte pitici ce ajutau pentru a o mişca. Dinăuntru se răspândi o lumină galbenă şi lucitoare asemenea unui soare cald într-o zi de vară. Nu era una din acele încăperi mari, ci doar o cămăruţă în care, de obicei, îşi petreceau timpul cei ce făureau bijuterii. Acum era aproape goală, doar un trup alb acoperit cu câteva mătăsuri se zărea într-un colţ.

Oran s-a apropiat cu grijă descoperind ochii de un verde-smarald şi părul de un negru lucios al tânărului. Acesta clipi câteva secunde, de parcă nu s-ar fi obişnuit încă cu acea lumină năucitoare şi trase mătăsurile mai mult peste el, încercând să nu îşi lase la vedere nici o parte a trupului. Pe chipul, alb ca varul, i se întipărise o durere ce părea să dureze de ani de zile. Trăsăturile fine i se înăspriseră, iar ochii trădau o durere misterioasă, aproape divină. Privea spre cei doi cu milă, ca şi cum totul se sfărâma atunci. Însă aşa privea el, căci de-a lungul timpului văzuse numai nenorociri. Toate necazurile lumii le adunase în sufletul lui, totul era acolo, înăuntru.

Oran şi-a plecat capul într-un gest de supunere, dar chipul tânărului nu trădă nici un sentiment în afară de cele ce i se întipăriseră de-a lungul anilor.

– Văd că vă simţiţi mult mai bine, Mărite!

Tânărul aprobă din cap şi îşi îndepărtă privirea de parcă ar fi privit prin el. Glasul i-a sunat dulce ca muzica scoasă din gâtul unei păsări:

– Vreau s-o văd pe ea.

Piticii rămaseră uşor uimiţi, iar Oran luă atitudine:

– Nu se poate, Mărite. Nu acum. Nici măcar nu ştie. Măcar lăsaţi-mă s-o pregătesc. Şi mai bine spuneţi-mi ce se întâmplă. Cum de s-a întâmplat asta?

– În cele din urmă tot avea să se întâmple. Nu mi-am pierdut

puterea, dacă la asta te gândeşti, o să-mi revin. Dar, înainte să redevin ca înainte, vreau să-i vorbesc, să-i explic.

– Dar de ce? se miră Oran. Ea are un alt destin, separat de al Măriei voastre.

– A fost separat de al meu. Acum totul se va schimba. *Şarama* îi dă dreptul să-şi schimbe destinul, dar mie nu. Ce mi s-a întâmplat a fost scris şi dacă nu-mi rescriu destinul inevitabilul va veni înainte de-a mai apuca să fac ceva.

Piticul rămase o vreme pe gânduri:

– Cred că înţeleg, spuse dintr-o dată. Ea vă poate ajuta.

Tânărul aprobă din cap:

– Acum adu-o aici!

– Prea bine.

*

Cele două siluete rămăseseră singure, doar o lumânare mai ardea între ei. Femeia, aceeaşi din visul lui Sior, îşi dădu gluga jos dezvelindu-şi chipul. Bărbatul făcu acelaşi lucru. Era bătrân, iar anii îşi puseseră amprenta pe fiecare fir de păr. Ochii îi erau limpezi, dar trişti.

– De ce tu, tată? i se adresă femeia. De ce a trebuit să faci asta?

– Oricum am să mă sfârşesc. Ce contează dacă mă sacrific? Şi, pe urmă, mă sacrific pentru o cauză dreaptă. *Şarama* trebuie să fie rescrisă, altfel destinul tuturor va fi doar o iluzie.

Chipul femeii nu trădă nici un sentiment, dar sufletul i se zvârcolea ca într-un furnal.

CAPITOLUL IX
MAGIA LUI FAWRR

La început, camera păru goală, în afară de cristalele roşii nimic altceva nu o deosebea de celelalte. Căuta cu privirea spre ceva ce ar fi putut să o intereseze cu adevărat, însă nu era nimic special, chiar nimic... Apoi, unul dintre cristale reflectă un chip şters şi palid. Fata se dădu câţiva paşi în spate, era înmărmurită, dar şi fermecată în acelaşi timp, poate din pricina acelui chip ce exprima atâta durere sau poate doar pentru că şi-a dat seama că imaginea ei nu se reflectase în nici una dintre pietre.

Simţi o atingere uşoară pe umăr. Nişte degete lungi şi albe i se plimbau de-a lungul mâinii. Nu îndrăzni să se mişte, nici măcar nu îşi dorea să se întoarcă, chiar dacă până în acea clipă o curiozitate debordantă o împinsese să înainteze cât mai mult. Acum, ar fi vrut să fugă sau cel puţin să fi fost însoţită. Dar acea voce caldă şi totuşi sobră îi mai luă din teamă:

– Sirona!

Fusese mai mult o şoaptă, o îngânare a numelui ei, o chemare. Fata s-a întors, era aproape palidă, iar mâinile îi tremurau din toate încheieturile. În acel moment nu îşi mai amintea nici măcar cum ar trebui să facă un bulgăre de foc în cazul în care ar fi fost în pericol.

Cele două chipuri erau acum faţă în faţă. Sirona era uimită, semăna atât de mult cu cineva, dar nu ar fi ştiut să spună cu cine. Toată durerea, tot misterul care se întipărise pe chipul mult prea alb, ochii aceia ce îi dezgoleau sufletul, privirea profundă, chiar adâncă – totul era năucitor, el era altfel, mult prea... altfel.

– Sunt Sir Hollw, s-a prezentat tânărul după care tuşi uşor, parcă pentru a-şi regla vocea. Tu mă cunoşti sub numele de Fawrr, şi păli în momentul în care rosti numele.

Dar Sirona nu părea impresionată, de parcă s-ar fi aşteptat la asta. Chiar şi siguranţa de sine îi revenise, acum parcă recunoştea în privirea tânărului acea sclipire pe care o deţinea... Fawrr. Făcu o plecăciune, însă nu spuse nimic, dar nici nu îşi

îndepărtă privirea de a lui. Îi studia fiecare muşchi al feţei, fiecare trăsătură. Era altceva la el, ceva misterios, dar atât de cunoscut. Ştia că îl mai văzuse undeva, dar unde? Unde?

În cele din urmă Hollw îşi retrase privirea uşor ruşinat şi i se adresă pe acelaşi glas cald, dar sobru:

– Voiam să-ţi vorbesc, înainte de-a porni din nou la drum. Destinul meu nu este aici, cel puţin nu acum.

– Adevărul este că nu prea înţeleg, mărturisi fata. Eşti o pasăre şi, totuşi, eşti un om...

Tristeţea ce apăru în ochii lui o făcu să tacă. Poate că greşise. Poate că nu trebuia să-i spună una ca asta. Însă el schiţă un zâmbet; e drept că ar fi fost mult mai bine să n-o facă, căci faţa nu îi era făcută pentru a zâmbi.

– Sunt un om blestemat să trăiască sub înfăţişarea unei păsări. Doar astfel de momente tragice îmi mai permit să ies de sub penele acelea stranii. Şi, cu toate astea, mă simt mult mai bine în pielea lui Fawrr decât în pielea lui Sir Hollw.

Fata ar fi vrut să-i spună că îl înţelege, dar nu era adevărat. Dintr-un motiv sau altul nu putea să-l compătimească, poate că din pricina chipului lui sau poate din pricina ei.

– În ce constă acest blestem, reuşi să-l întrebe în cele din urmă, şi cum poate fi dezlegat?

– Dacă încerci să afli cine mi-a făcut asta, nu aş şti să îţi dau un răspuns. Eram încă în faşă când mi s-a întâmplat. Cât despre dezlegat...hmm, ar fi cu adevărat greu. Doar o dragoste adevărată m-ar putea salva. Dar cine să se îndrăgostească de o pasăre?

Acum începea să-l înţeleagă. Era magic, chiar dacă împotriva voinţei, dar şi trist. Sirona aproape că-i zări o lacrimă scurgându-se pe pielea fină, netedă, însă aceasta dispăru prea repede în reflexiile de un roşu aprins.

– Povesteşte-mi despre tine, îi ceru ea. Şi, mai ales, spune-mi cum îl pot salva pe Sior de amintirile tale. Chiar dacă nu îmi spune, este din ce în ce mai evident că îi dau târcoale.

– Cred că Sior a ales să-mi păstreze secretele, iar ăsta este un lucru bun. Dar nu vor mai fi pentru mult timp păstrate, căci am de gând să ţi le destăinui. Odată ce îţi voi destăinui totul, Sior va scăpa de amintirile mele, iar eu am să revin la forma iniţială. Tu trebuie să-mi promiţi că vei fi Păstrătorul meu, căci doar pe tine te-am ales dintre alte sute de persoane. Tu şi Sior, căci el le cunoaşte deja.

Sirona încuviință din cap. Se așezară unul lângă celălalt pe un covoraș albăstrui. Tânărul îi luă mâinile într-ale sale, iar ea putu să simtă răceala. Era atât de rece, cum numai un om mort poate fi. Mii de cioburi de gheață trecură prin ea ajungându-i parcă în inimă, apoi se opriră, iar ea simți o ușoară căldură ce se răspândea din trupul interlocutorului. Chiar și ochii tânărului păreau că-și schimbaseră culoarea, iar obrajii prinseseră o ușoară culoare roșiatică.

– Tot ceea ce am să-ți mărturisesc, reluă tânărul, pentru urechile tale va suna, poate, ca o frântură ruptă dintr-un vis. Dar, totul este adevărat. Totul!

O mai privi o dată în ochi, cu privirea aceea profundă și rece, apoi începu să relateze tot ceea ce i s-a întâmplat de-a lungul vieții:

– Când mi-am dat seama că sunt un om în trupul unei păsări eram încă prea mic pentru a înțelege de ce. Nu mi-am pus întrebări deoarece am crezut că așa este normal. Cu timpul mi-am dat seama că păsările din jurul meu nu gândesc la fel ca mine, în interior nu erau la fel. Sigur, m-am speriat, am început să mă tem că eu nu sunt unul de-al lor și pe bună dreptate. Nici o altă pasărea nu creștea așa de mult ca mine și nu era atât de colorată. Apoi un spirot m-a găsit și după câteva luni a început să-mi cunoască taina. El a fost cel ce m-a descoperit.

La început a fost totul bine, voiau să mă salveze, pe urmă și-au dat seama că nu o pot face. Dar am rămas printre ei pentru că eram unul de-al lor. Am învățat, de departe, tot ceea ce învățau tinerii lor: magie. Apoi au început visele ce anunțau războaie și mii de trupuri neînsuflețite mi se așterneau la picioare. Dar nu erau picioarele lui Fawrr, în vis apăreau picioarele lui Hollw. Apoi, acea femeie a apărut ca din senin în mintea mea și ea mi-a spus despre blestem și despre faptul că sunt om. Doar o durere profundă putea să-mi redea înfățișarea umană pentru câteva zile. Fawrr nu avea să aibă moștenitori, căci Fawrr, ca pasăre, nu exista, era unic.

Atunci am început să înțeleg cât sunt de singur. Gândesc la fel ca tine, dar nu mă pot exprima decât prin cântecul durerii. Iar cântecul ăsta îmi sfâșie inima, trupul, mintea. Cred că ultima oară mi le-a sfâșiat de tot, căci abia am ajuns în casa lui Oran, după cum bine ai văzut și tu.

Hollw se ridică. Privirea lui se opri asupra cristalului din față. Părea că atunci îl vede pentru prima oară, însă Sirona ghici. Încerca să-şi înece lacrimile şi durerile pentru a-şi putea continua relatarea:

– Un timp mi-a fost bine ca pasăre, dar pe urmă am descoperit magia. Magia cu care m-am născut. Era altceva decât magia pe care am învățat-o de la spiroți; aceasta îmi aparținea. Înțelegi? Aşa cum sperienii au fiecare propria magie, eu am descoperit că pot deveni invizibil doar dacă îmi doresc asta, pot să ajung dintr-un loc în altul doar gândindu-mă la acel loc şi cine ştie ce aş mai putea face dacă aş fi om. Când au înțeles spiroții că sunt magic mi-au dat o sarcină pe care doar eu puteam s-o împlinesc, iar sarcina mea era aceea de-a supraveghea Turnul Morții, Supraveghetorul şi *Şarama*. Astfel eu şi Supraveghetorul am devenit foarte apropiați. Îi simțeam fiecare gând şi ori de câte ori îmi cerea ajutorul mă duceam la el. M-a chemat de multe ori doar pentru a fi martorul unor întâmplări cu adevărat... nu aş şti cum să le numesc, poate doar întâmplări bizare.

Cu timpul am devenit Supraveghetorul din umbră, căci eu ştiam şi auzeam tot fără să fiu văzut sau auzit. După un timp m-am alăturat lui Jahmm pentru că am înțeles că ceea ce încearcă el să facă are legătură cu schimbarea destinului; în mod indirect avea legătură şi cu mine, căci eu supravegheam *Şarama* din umbra întunecată a turnurilor. Şi astfel, destinul meu a fost să vă întâlnesc pe voi; iar voi vă puteți schimba destinul dacă îl veți mânui cu înțelepciune. M-am gândit că, poate, datorită vouă, şi al meu se va schimba – forțat ce-i drept – dar se mai întâmplă.

– Crezi că dacă stai în preajma noastră condiția ta va fi alta? s-a alarmat Sirona.

– Trebuie să cred asta, căci nu pot să sper că o tânără se va îndrăgosti de o pasăre.

– De ce ți se spune Sir Hollw?

Tânărul oftă, iar oftatul lui era mai profund şi mai îndurerat decât al oricui:

– Am să-ți spun mai târziu. Acum vreau să aflii altceva. Acum cinci ani am intrat pe tărâmul Morții. Acolo unde numai ea şi sufletele pot intra. Am cunoscut durerea lor, durerea atâtor suflete şi de atunci am început să citesc în fiecare suflet ce-mi

ieşea în cale. Poate că ţi se pare o prostie. dar nu mă mai pot apropia de nimeni fără să-i cunosc mai întâi durerile. De aceea sunt atât de rece, pentru că trupul meu se hrăneşte doar cu durere, iar durerea aduce moarte sufletului. Da, sufletul meu e mort şi a mai murit încă odată atunci când a aflat despre Sir Hollw. Am fost fiul unor oameni importanţi ce trăiau odinioară pe lângă curtea regelui Aratt. Pe mama am văzut-o chiar înainte să moară şi singurul meu regret a fost că nu am putut să-i spun că sunt acolo şi că o voi conduce pe ultimul drum. Ceea ce am citit în inima ei nu am mai citit în nici o alta. Durerea de a mă fi pierdut era înfiorătoare. Atunci am murit pentru a doua oară şi mor în fiecare zi atunci când mi-o amintesc. Acum ar trebui să lăsăm poveştile şi ar trebui să-ţi explic ce s-a întâmplat. Fratele tău a fost acolo, în vis. Dar visul a fost real şi el a văzut tot, aşa cum a povestit. Supraveghetorul a fost doborât, iar *Şarama* a fost furată. La început am crezut că Supraveghetorul a fost ucis, dar apoi i-am simţit gândurile. Nu şi-a dat duhul până când nu a trimis un bilet către Oran şi către Jahmm, apoi totul a fost mistuit. Dar mâine turnul va reveni la normal, căci asemeni păsării Phoenix renaşte din propria-i cenuşă. Faptul petrecut este grav. Cei ce au furat cartea cu siguranţă că ştiu şi s-o folosească. Dacă nu o găsim repede, mii de destine pot fi schimbate; de fapt totul se va schimba, iar destinul omului nu va mai fi decât o iluzie.

Hollw se aşează la loc lângă ea. Părea obosit, iar pe trup începuseră să-i crească pene colorate. O privi cald pentru prima oară, iar zâmbetul ce-i marca chipul nu mai păru nelalocul lui. Sirona citi eliberarea din privirea lui. Probabil că era fericit. Reuşise să se destăinuie. Dar nu era tot, căci încă nu era Fawrr:

– Un ultim lucru mai am să-ţi spun, dar nu înainte de a-mi lua la revedere; poate că nu ai să mă mai vezi niciodată. Aşadar de fiecare dată când am să-ţi aduc câte o scrisoare ai să ştii că nu sunt aievea şi că undeva pe lume sunt şi eu: Sir Hollw. Însă, dacă o să ne mai revedem, aşa ca astăzi, să ţii minte că tot ceea ce am făcut a fost pentru omenire şi pentru destinul ei. Poate că ăsta a fost şi scopul transformării mele, cine ştie? Dar, indiferent de ceea ce vor spune alţii, ţine minte că eu am luptat pentru *Şarama*, iar de-acum încolo am să lupt pentru ca profeţia să se adeverească. Voi fi alături de voi ori de câte ori o să aveţi nevoie.

Trebuie să-ţi mărturisesc că pietrele destinului, cele pe care i

le-ai dat lui Sior prin intermediul oglinzii, sunt făcute din ghearele mele şi eu i le-am dat lui Ingvarr pentru a ţi le da. Şi ultimul lucru despre care vreau să-ţi vorbesc... Când s-a dat lupta între tine şi umbra misterioasă am venit pentru că fără să-ţi dai seama m-ai chemat. Eu renasc din foc la fiecare zece ani, căci aşa mi-a fost scris. Ori de câte ori invoci focul într-un fel sau altul mă chemi şi pe mine, căci sunt legat de el prin viaţă... grau, grau.

Fawrr se înfăţişa de acum în faţa ei. Aceiaşi ochi trişti, dar misterioşi îi găsi şi aici. Aceeaşi tristeţe întipărită pe chip. Doar penele nu făceau parte din Hollw, căci ele erau calde şi mătăsoase la atingere. Sirona lăsă să-i cadă o lacrimă. Sărută pasărea şi, cu inima frântă, îşi luă la revedere.

Fawrr făcu două cercuri prin aerul stătut şi se înălţă tot mai sus până când tavanul încăperii se pierdu în întuneric, dar ea rămase acolo cu ochii plini de lacrimi aţintiţi spre abis.

*

Nu vorbise cu nimeni despre cele întâmplate, chiar dacă ştia că ar fi trebuit să-i spună lui Sior. Era încă nesigură. Poate că destinul ei era Sir Hollw, cel ce a impresionat-o atât de mult. Poate că îl iubea, dar în ce fel? Nu ştia dacă simte pentru el aceeaşi dragoste pe care o simţea pentru Ing, dar cu siguranţă simţea ceva. În acea noapte se gândise de mai multe ori să-l cheme la ea, dar nu îndrăznise.

După o lungă absenţă, Liort încercă să-i vorbească dar fata i-a închis orice cale spre gândurile sale. Stătea, acolo, într-un colţ întunecat fără să spună nimic. Era în aceeaşi poziţie chircită, cu picioarele la piept, strânse între mâini, de mai multe ore. Privirea îi era goală, pustie şi fixată în acelaşi loc, dar nu dorea să se mişte. Aproape că se simţea la fel de singură ca şi Fawrr.

*

Sior simţi că amintirile păsării îl părăsesc, dar asta nu însemna că el îi uitase secretul – secret despre care nu pomenise nimănui. De fapt, nici nu-i venea să creadă că aşa ceva este

posibil. Nu putea spune că se simte mai bine, doar că mintea îi era din nou protejată şi putea să pună liniştit capul pe pernă. Se săturase de toate nopţile acelea nedormite doar din pricina faptului că încercase să-l ajute pe Fawrr. Nu considera că a greşit cu ceva, nu avea de unde să ştie că se va întâmpla una ca asta.

Se aruncă pe pat şi îşi scormoni cu mâinile buzunarele pantalonilor noi. Găsi cele două pietre despre care îi povestise Sirona. Nu ştia exact cum i le înmânase sora lui, iar povestea cu oglinda era destul de incredibilă; nu ştia sigur nici la ce folosesc, dar asta nu însemna că dorea să scape de ele. Într-o bună zi avea să descopere despre ce e vorba sau, poate, chiar ele aveau să-l atenţioneze la un moment dat.

Întreaga cameră începu să se învârtească cu el ca într-un joc ameţitor. Închise ochii încercând să alunge acea senzaţie stranie, dar ea persista. După un timp, începu să nu-l mai deranjeze. Gândul la Sirona îi luă orice urmă de ameţeală. Oare ce era cu ea? De ce nu vorbea cu nimeni? Ce încerca să ascundă? Toate aceste întrebări îl chinuiau, nici Liort nu ştia să-i răspundă, ba chiar era la fel de dezorientat ca şi el. Nimeni nu ştia ce s-a întâmplat atunci când l-a văzut pe Fawrr. La un moment dat, Sior s-a gândit şi la posibilitatea unui blestem, însă Liort a scos din discuţie una ca asta. Motanul îi tot repeta că trebuie să aibă răbdare, căci până la urmă avea să-şi revină.

– Poate că a hipnotizat-o, spuse din nou Sior.

Boabele verzi ale motanului se micşoară, iar Sior ştia ce avea să urmeze, dar spre surprinderea lui pisica rămase calmă:

– Eu zic să nu îţi mai faci atâtea probleme. Poate că ceea ce i-a dezvăluit a fost uşor şocant sau poate că vrea doar să-şi analizeze gândurile. Las-o puţin. Sunt sigur că până mâine vei afla tot ceea ce vrei să afli şi oricum mâine plecăm, am întârziat şi aşa prea mult. Acum du-te şi caută-l pe Tio. Cine ştie prin ce butoi a nimerit bătrânul ăla.

Tânărul îl ascultă şi părăsi încăperea, dar bineînţeles că aceasta era un petext pentru Liort ca să rămână singur cu Sirona. S-a apropiat de ea şi s-a frecat uşor de mâna ei. Fata reacţionă imediat mângâindu-l la rândul ei:

„Nu ştiu ce să fac, ce să cred, i se adresă ea. Îmi este teamă de ceea ce ştiu şi de ceea ce simt. Sunt atâtea sentimente şi atâta durere. Învaţă-mă, Liort! Învaţă-mă!".

Motanul i se strecură în poală şi o privi drept în ochi:

„Inima te învaţă, draga mea. Ascult-o! Dar nu exagera. Uită pentru o clipă de toate astea. Vorbeşte cu Sior. Cine ştie, poate că împreună veţi înţelege adevărul. Dar nu te mai ascunde în tine. Sior aşteaptă măcar un gest din partea ta. Nu înţelegi? Foarte mulţi depind de tine pentru că tu eşti cea care le poate duce în „cârcă". Tu eşti cea puternică, dar şi cea înţeleaptă. Eşti singura ce poate găsi adevărul, singura ce poate avea grijă de Sior, singura ce-i poate înţelege pe arkadios, pe spiroţi sau pe practicanţii Zoharului, singura care poate înţelege pe cine iubeşte. Nu te gândi prea mult la asta, ci atunci când vine momentul ia-le ca atare. Cu cât te gândeşti mai mult, cu atât te afunzi. Lasă ca totul să se întâmple de la sine. Vino-ţi în fire. Mâine pornim spre închisori, iar drumul prin Ös„seat e destul de periculos. Toţi trebuie să fim în formă şi cu mintea limpede".

Sirona îl mângâie după ceafă însă lacrimile o năpădiseră:

– Mulţumesc Liort! O să încerc să-mi revin, murmură fata.

Tio şi Sior tocmai intrară în cameră, iar motanul zvâcni din braţele fetei. După încă un timp de tăcere Sirona i-a povestit fratelui întreaga sa întrevedere, apoi ambii au rămas gânditori pentru mai mult timp.

CAPITOLUL X
CRISTALUL VORBEŞTE

Gemenii îşi înşeuau caii în linişte. De când fuseseră conduşi în grajduri nici unul dintre ei nu mai scosese vreun cuvânt fiind mult mai preocupaţi de proprii cai. Grajdul era singura încăpere din care lipseau cristalele. De fapt, ele nu lipseau în totalitate, erau doar acoperite de cuverturi colorate dintr-un motiv sau altul. Podeaua nu era din pământ nivelalt, iar pe alocuri se observau pâlcuri de fân aşezate într-o ordine dezordonată.

Felix şi Agape stăteau pe nişte covoraşe moi, ţesute din fire groase, ce ţineau de cald. Aveau legată de bot câte o găleată din piele, iar pe spate li se puseseră pături mari ce atârnau aproape până la pământ. Sirona îndepărtă pătura de pe spatele calului ei. Se vedea cu ochiul liber că Agape nu fusese prea mulţumită de felul în care a fost tratată. În schimb, Felix părea chiar mândru de noua sa ţinută şi cu greu s-a despărţit de ea.

În grajd nu se mai aflau alţi cai, în afară de cel al lui Tio, iar cei ce erau acolo nu semănau cu caii lor. Într-un colţ, închişi cu un gard metalic, se aflau câţiva ponei ce îşi făcuseră culcuş unul în celălalt. Într-o altă parte se aflau alte animale ce nu puteau fi asemuite cu un cal sau un ponei. Erau mai mici decât poneiul şi aveau o culoare roz, exagerată; câteva fire de păr atârnau pe spatele lat de vreo şase palme, iar picioarele erau scurte şi păreau a fi încălţate cu un fel de cizmă tăiată în zeci de bucăţele. Aveau chipuri ciudate, o combinaţie stranie între un porc şi un iepure sălbatic: rât roz cu două nări mari ce fumegau, urechi lungi şi delicate, ochi mici şi migdalaţi.

Sior a studiat cu mare atenţie creaturile; în cele din urmă a ajuns la concluzia că aceştia trebuiau să fie caii piticilor. Şi de ce nu ar fi fost? Aveau mărimea potrivită, iar chipul le era la fel de ciudat ca şi al stăpânilor.

Tio îşi făcu şi el apariţia îngrijindu-se de calul său. Părea trist sau îngrijorat. Ochii i se micşoraseră anormal de mult, iar chipul părea să-i tremure din toate încheieturile:

– Vom coborî şi mai mult prin Vârful Zeilor, glăsui Tio. Trebuie să le dau de veste prietenilor mei, altfel vom fi pierduţi, căci neghiobii ăştia de pitici nu vor să ne conducă.

Sirona ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic. Era evident că nu credea în vorbele bărbatului, dar acum nici nu îi prea păsa de ceea ce spunea. Încă se mai gândea la cristalul ce-i descoperise chipul lui Hollw dar nu şi pe al ei. Evident că aceste cristale se întinseseră pe pereţii peşterilor de cine ştie când, era clar că nu erau şlefuite şi nici prea preţioase în forma brută, dar să fi avut oare acelaşi proprietăţi ca oglinzile ei magice? Să fi putut comunica printr-o formă atât de barbară? Ar fi dorit să facă o încercare înainte de-a pleca. Voia să-şi testeze limitele.

Tio se opri din ţesălatul calului şi îşi aruncă privirea spre gemeni:

– Dar voi, ce puneţi la cale?

Sior încă era fascinat de misterioasele creaturi şi nu observă remarca bătrânului, în schimb Sirona se simţi vinovată pentru gândul ei şi roşi uşor:

– Nimic. Ce ţi se pare că punem la cale? Ne pregătim caii de drum.

– Am impresia că în mintea ta cloceşte ceva şi ar fi bine să nu fie vreo năzbâtie, i se adresă pe un ton aspru bătrânul.

Fata dădu din mână făcându-i semn că e nebun şi-şi văzu în continuare de treabă până când Orett li se alătură:

– Ar trebui să veniţi la masă. Oran vă aşteaptă. Oricum nu veţi pleca astăzi pentru că cei din capătul de jos al vârfului au pornit o revoltă şi nu vrem să fiţi implicaţi şi voi.

– Ce fel de revoltă? s-a interesat Sior.

– Păi cei din fundul pământului nu sunt tocmai paşnici. Uneori se împart în două şi pornesc revolte unii împotriva celorlalţi. Alteori se ridică împotriva conducătorului sau mai ştiu eu cui. Ei găsesc mereu motive de scandal, important este să aibă un imbold. De aceea armatele Şiarului evită partea aceasta a vârfului, pentru că pot cădea în mijlocul unei revolte şi nici chiar ei nu i-ar putea face faţă.

– Interesant, murmură Sirona, însă capul nu îi era deloc la povestea piticului.

Tio rămase mut pentru o clipă apoi se băgă în vorbă:

– Cine sunt cei de dedesubt?

– O adunătură de creaturi. Cei mai mulți sunt criminali, hoți sau răpitori, dar mai sunt și creaturi pașnice printre ei care au ajuns acolo din pură întâmplare. Vă sfătuiesc să-i evitați. Nu cred că ar avea milă dacă v-ar prinde.

Cei trei se priviră, dar în ochii lor nu se întrezărea nici un mesaj ascuns. Îl urmară pe Orett spre sala de mese care nu era niciodată aceeași. Întotdeauna mergeau pe coridoare întortocheate ce dădeau senzația unui labirint fără de scăpare. De data aceasta pereții nu mai erau îmbrăcați în cristale, ci în macaturi cusute de mână cu modele complicate. Unul din ele înfățișa chipul unei domnițe. Sirona nu putut să nu observe asemănarea dintre ea și chipul cusut. Femeia de pe perete era mai în etate, dar nu cu mult, pe chip i se citea suferința asemenea lui Hollw, iar bărbia era un pic mai alungită. O privi pentru câteva clipe și i se păru că femeia îi răspunde pierzându-se la rândul său în ochii ei. Avea ceva viu în ea, ca și cum i-ar fi căutat privirea intenționat.

Sior o trase de mânecă întrerupând contactul dintre ea și femeia cusută. O ușă micuță, de data asta, s-a deschis fără prea mult zgomot introducându-i într-o sală viu colorată, dar de dimensiuni normale. În mijlocul sălii se afla, întinsă, o masă, iar în capătul acesteia stătea, într-un costum negru, Oran. Piticul le aruncă câte o privire scurtă și zâmbi înfundat dar nici unul nu păru să bage de seamă comportamentul bizar. Se așezară în jurul mesei și, în scurt timp, mâncarea fu servită.

Oran se ridică în picioare, și-a dres vocea și a spus:

– Dragi prieteni, mă bucur că în cele din urmă ați ajuns și în orașul meu. E drept că nu mă bucur în totalitate, și îi aruncă o privire rece lui Tio care se strâmbă la rândul său. E o mare onoare pentru mine să îi ajut pe cei cărora destinul le-a fost scris într-o profeție. Și, drept dovadă a loialității mele, am să vă dau zece din piticii mei, cei mai buni, să vă conducă spre închisori. Unul dintre ei va fi Orett pentru că am înțeles că Sirona îl îndrăgește.

Fata îi mulțumi plecându-și capul și zâmbindu-i. Piticul făcu asemenea la rândul său apoi porni de-a lungul mesei cu pași mici:

– Cred că nu este nevoie să-ți spun că ceea ce s-a întâmplat în Sala Roșie rămâne între tine și fratele tău. Acel secret poate spulbera întreaga lume dacă l-ar afla știu eu cine. De fapt, dacă

ar afla ceea ce ascunde. În sufletul Sironei am citit incertitudinea în această privință, așa că am să-ți dau un sfat: lasă-ți inima să decidă, nu lua hotărâri în locul ei. Rațiunea nu este întotdeauna cea mai bună cale spre adevăr, iar în cazul acesta chiar nu este. El va trăi ca și până acum, iar tu nu trebuie să te simți vinovată în nici un fel dacă altele îți sunt sentimentele.

Sirona își plecă capul lăsându-și privirea să-i cadă în farfuria cu mâncare:

– Cred că înțeleg ce vrei să-mi spui. Fii fără griji, oricum doar o dragoste adevărată l-ar putea salva, iar eu nu cred că am iubit pe cineva mai mult decât pe Sior și nu cred că aș fi în stare, cel puțin pentru moment, să dăruiesc atâta dragoste încât să-l scap de blestem. Acum să și vreau, să și simt și nu aș reuși. Tot ce îmi doresc în momentul de față este ca fuga noastră să ia sfârșit, să ne stabilim într-un loc al nostru alături de cei ce ne sunt dragi, pe urmă om vedea. Dar visul acesta poate că nu se va împlini niciodată sau, oricum, mai e mult până acolo.

– Asta tu decizi, murmură piticul. Inimii tale nu-i poate comanda nimeni, tocmai de aceea decizia îți aparține în totalitate. Și acum hai să mâncăm, mâine veți porni la drum și credeți-mă că nu este deloc o călătorie ușoară.

*

Era aproape de miezul nopții, iar Sirona nu se putea decide în privința cristalelor. Îi era teamă și era normal după ultima aventură avută în oglindă. Putea să i se întâmple același lucru și cu cristalele; până la urmă din ele se confecționau oglinzile și tot ele le dădeau puterea. Într-un fel, ele ar fi trebuit să dețină mai multă magie în formă brută, căci așa se „născuseră".

Dar nu putea să stea deoparte fără să le afle secretul. Iar cel mai rău o intriga faptul că imaginea ei nu apărea, cel puțin nu în cristalele roșii. A decis să-l trezească pe Sior pentru a o însoți. Îi era teamă să meargă singură; cine știe ce altceva se mai putea întâmpla.

Sior se trezi cu greu și nu fu de acord cu fata sub nici o formă, dar în cele din urmă cedă rugăminților ei și o însoți. S-au avântat pe coridoare încercând să găsească camera corectă însă

nici una nu părea să fie cea pe care o căutau, iar coridoarele se tot afundau şi se intersectau încât la un moment dat au şi uitat de unde au pornit. Nu merseseră niciodată neînsoţiţi prin locurile acelea şi nu fuseseră prea atenţi la drum.

Gemenii se opriră convinşi că recunosc una din uşile mari, trase de scripeţi.

– Nu te-ai gândit că acea cameră roşie este păzită? întrebă Sior la un momentdat.

– Sigur că m-am gândit. Cum era să uit aşa ceva?

Tânărul îi aruncă o privire, dar nu o mai întrebă nimic, părea că e destul de stăpână pe situaţie şi destul de hotărâtă. După câteva minute de linişte fata zâmbi liniştită:

– Uite-o! arătă spre o uşă înaltă cu câteva firicele roşii.

Bătu de două ori, iar uşa începu să se deschidă producând un zgomot infernal în toată acea linişte şi parcă se rupse în două oferindu-le imaginea dorită. Doi pitici cu sulițe înaintară nervoşi.

– Nu aveţi voie aici neînsoţiţi, îi anunţă unul dintre ei pe un ton rece şi respingător. Întorceţi-vă în camerele voastre.

Fata părea că nici nu-i aude, îşi întinse degetele spre ei, din vârfurile albe ieşi o sclipire albăstruie şi cei doi căzură ca trăsniţi.

– Sirona?! îşi înăbuşi Sior un ţipăt.

– Sunt doar adormiţi, îl informă ea pe un ton nepăsător.

– Sirona, începi să mă sperii.

– Este doar o vrajă simplă practicată mai tot timpul de spiroţi, nu îţi mai face atâtea griji.

Fata înaintă cu grijă privind fiecare bucată de cristal ce învăluia peretele. Îl putea vedea pe Sior venind în spatele ei, dar pe ea nu se vedea. Imaginea ei nu se reflecta:

– Ciudat, murmură fata. Priveşte, Sior! Imaginea ta se reflectă ca într-o oglindă, dar a mea nu, oare de ce?

Tânărul privi surprins; într-adevăr doar imaginea lui se reflecta, cea a surorii nu era niciunde. Fata îi spuse să rămână pe loc în timp ce ea se afunda tot mai mult în roşul acela incandescent. O bucată mare de cristal sprijinită de un perete se ridică ca un cub de gheaţă. Cristalul nu avea o formă anume, iar numeroasele sale colţuri păreau a fi mii de oglinzi. Fata se apropie. Doar imaginea ei nu apărea la fel ca şi până atunci. Studie pentru câteva clipe bucata mare învârtindu-se în jurul ei. De acum nu mai putea să dea

înapoi, avea să încerce să intre în contact cu muntele de cleştar.

Închise ochii pentru câteva clipe în timp ce bolborosi un descântec, însă nimic anume nu se întâmplă. Încercă din nou, dar de data asta încercă să intre în contact la fel cum făcea în cazul oglinzilor. Dar nici de data asta nu s-a întâmplat nimic. Sirona mai studie o dată obiectul, însă nu îşi dădea seama cum l-ar putea face să-i „vorbească".

Era deja plictisită şi extenuată, dar tot voia să găsească explicaţia şi nu avea să se lase bătută sub nici o formă. Se lăsă în jos sprijinindu-se de muntele de cristal. Dintr-o dată simţi o strângere rece ca a două mâini. Nu era o strângere grosolană, ci una plăcută ce părea să o alinte. Sări în picioare şi făcu câţiva paşi în spate. Cristalul începuse să prindă formă umană. Doi ochi mari se conturară, parcă trasaţi de un creion, un nas lung şi două buze alungite spre nişte urechi inexistente. Cei doi ochi clipiră de mai multe ori până ce se deschiseră şi descoperiră două bile rotunde ce se afundau în culoare. Gura i se alungi şi mai mult în încercarea de a schiţa un zâmbet. Sirona nu îşi putu da seama dacă acel zâmbet este unul de bun augur sau unul răutăcios. O voce cristalină umplu întreaga încăpere lovindu-se, parcă, de fiecare perete în parte:

– Mă bucur să te cunosc personal, Sirona. Eu sunt Grah, stăpânul speculelor de orice natură.

Fata mai făcu un pas în spate şi chiar atunci Sior veni lângă ea înspăimântat de glasul auzit, însă Grah păru fericit că-i vede împreună.

– Acum sunteţi un tot, spuse glasul din cristal. Mă bucur să vă văd împreună.

– Ce vrei de la noi? întrebă Sirona pe un glas stins.

– Vreau doar să vă ajut, aşa cum am încercat s-o ajut şi pe mama voastră. Dar am dat greş, s-a întristat el. Foriniana era o femeie deosebită ce şi-a dăruit întreaga iubire semenilor săi. A preferat să plece de lângă neamul său crezând că astfel va reuşi să aducă iubirea şi pacea, dar s-a înşelat. Am fost alături de ea de-a lungul timpului şi pentru mulţi ani i-am fost confident. Asta până când am început să-i arăt adevărata faţă a jumătăţii sale, de atunci nu a vrut să mă mai asculte. A renunţat la magia oglinzilor şi la mine. Am văzut-o cum se sfârşea în fiecare zi, cum valorile ei rămân undeva în urmă şi nimic nu mai avea sens cu adevărat.

Asta până când a rămas însărcinată. Abia atunci a început să observe pericolul ce se abătea asupra voastră, asupra Şiarului...

– Este vorba despre Aratt? se interesă Sior.

Grah strânse uşor din ochii lui desenaţi, iar gura i se strânse făcându-se mică-mică:

– Păi... nu ştiu dacă ar trebui să vă spun. Există lucruri pe lumea asta pe care nu ar trebui să le ştim.

– Dar este vorba despre tatăl nostru, protestă Sirona.

Cristalul se clătină cu totul parcă vrând să nege această afirmaţie:

– Păi nu prea este. Vedeţi voi, copiii născuţi din arkadios nu se înrudesc decât cu aceştia; din punctul lor de vedere, dacă tatăl nu face parte din neam, nici copiii nu fac parte din neamul tatălui. Din pricina asta sunteţi şi nu prea sunteţi fii lui. Până la urmă voi veţi decide dacă sunteţi arkadios sau simpli oameni.

Sior îl privi cu coada ochiului:

– Şi cum am putea decide una ca asta dacă nici măcar nu îl cunoaştem? Dacă nu ştim nimic despre el?

– De obicei nu mă implic în problemele oamenilor, dar vă pot arăta dacă doriţi.

Gemenii îşi încrucişară privirile. Sior era convins că îşi doreşte asta, dar Sirona nu era prea sigură. Ezită puţin, însă văzu înverşunarea fratelui şi decise să accepte propunerea lui Grah.

Acesta nu mai aşteptă răspunsul, cunoscându-l dinainte ca ei să poată spune ceva. Cristalul se limpezi devenind albastru ca o apă întinsă. „Apa" se tulbură uşor apoi începu să contureze o imagine. Era Aratt, îmbrăcat sărăcăcios, cu barba plină de pământ uscat ce-i lăsase firele de păr cleioase. Ochii îi erau obosiţi, iar mâinile îi tremurau din toate încheieturile. În faţa lui se afla o oglindă care nu-i arăta nici o imagine dar, cu toate astea, părea că el vede ceva dincolo de acea bucată de geam. Chipul îi era crispat şi câteva lacrimi s-au prelins pierzându-se în barbă.

Sirona lăsă şi ea să-i scape o lacrimă. Imaginea bătrânului o impresionă.

Aratt întoarse spatele speculului şi se întinse într-un pat sărăcăcios din paie acoperit de o cârpă veche şi găurită pe alocuri. Părea că toate gândurile lui se comprimă într-unul singur.

O uşă se deschise zgomotoasă făcând ca în cameră să apară

o namilă de om îmbrăcat în haine ostăşeşti. Acesta îi aruncă o farfurie plină cu orez şi dispăru aşa cum apăruse. Imaginea dispăru şi se mută într-un alt timp, mult mai îndepărtat, înainte ca ei să se fi născut.

Aratt era alături de alt bărbat. Ambii erau mai tineri şi cu toate astea gemenii îl recunoscură pe Sorian alături de părintele lor. Cei doi păreau abătuţi, însă în privirea lui Sorian se citea aceeaşi înverşunare:

– Aratt, trebuie să îţi dai seama că profeţia asta ne va distruge pe amândoi. Ai greşit încă de când te-ai însurat cu o arkadios. Gândeşte-te că neamul ei îţi va fi mereu potrivnic dacă nu faci ceea ce este bine, iar în acest moment tu nu poţi să faci ceea ce este bine, dar nici nu poţi să-ţi atragi duşmănia poporului ei. Arkadios sunt puternici şi nimeni nu îşi doreşte duşmănia lor.

– Mă pui într-o situaţie disperată, Sorian. Mă pui în situaţia de a-mi trăda familia, copiii, regatul. Şi toate astea pentru ce? Pentru a stăpâni întreaga lume? Ce rost are să ai lumea la picioare fără cei ce te iubesc lângă tine?

– Crezi că Foriniana te iubeşte? Crezi că îţi va dărui un fiu care să te iubească? Arkadios sunt numai pentru ei. Gândeşte-te! Este un popor care nu se iubeşte decât pe sine. Tu nu faci parte din lumea lor şi nici nu vei face vreodată.

Aratt rămase gânditor; doar el ştia ce sentimente îl încearcă în acele momente. Fără să fie prea convins de ceea ce auzise se lăsă dus acolo unde Sorian dorise să-l ducă:

– Fie, Sorian. Vom face aşa cum spui tu că e mai bine.

Imaginea dispăru, iar Grah îşi contură din nou chipul. Gemenii erau muţi de uimire. În cele din urmă li se confirmase trădarea părintelui. Şi nu-i trădase doar pe ei, ci pe toţi cei care îl iubiseră şi avuseseră încredere în el. Sorian îl convinsese şi cine ştie câtă muncă de convingere o fi dus înainte de a avea acea discuţie. Dar nu puteau să uite nici cea dintâi imagine ce le înfăţişase propriul tată în închisoare. Părea atât de bătrân şi atât de trist... Însă asta nu mai conta prea mult. Nu acum.

Bineînţeles că se simţeau trădaţi. Oricine s-ar fi simţit astfel. Sorian era vărul tatălui lor, dar, de acum încolo, Aratt va fi pentru ei doar fostul rege al Şiarului şi vor urma calea arkadios până când cei din neamul mamei vor fi pregătiţi să-i cunoască. Însă Grah interveni parcă citindu-le gândurile:

– Poate că s-a căit între timp. Poate că a înțeles că a greșit. Oricine poate greși atunci când este sfătuit prost. Știu că nu înțelegeți cum poate un om să-și trădeze familia doar pentru a da ascultare unei terțe persoane. Dar gândiți-vă că atunci când v-ați născut v-a dat șansa de a vă salva, iar acum... cine știe ce chinuri îndură.

– Nu îmi pasă de faptul că ne-a trădat pe noi, a intervenit Sirona a cărei mânie crescuse peste măsură. Dar a trădat-o pe mama, pe cea care a plecat din sânul neamului ei pentru a fi lângă el. I-a dăruit toată viața, toată dragostea. El a trădat tot ceea ce înseamnă iubire. Nu îmi pasă că acum trece prin chinuri groaznice. Trebuie să plătească.

Grah plecă ochii:

– Viața te va face să gândești altfel, cu timpul. Acum ești încă tânără și nu ai învățat să ierți și nici să asculți dincolo de cuvinte. Nu te grăbi să tragi concluzii până când nu ești sigură de consecințele acestora.

– Am hotărât împreună, a intervenit Sior. Omul ăsta este un trădător, iar noi nu ne înrudim cu el.

Grah schiță un zâmbet larg și clipi de câteva ori:

– Eu nu mă pot amesteca în deciziile voastre. Dar să nu le regretați cu trecerea timpului. Acum trebuie să mă întorc „acasă"; oricând veți avea nevoie de mine, strigați-mă, însă rostiți-mi numele clar și tare, pentru ca eu să vă aud. Aveți grijă de voi, tinerii mei! Și chipul creionat dispăru cu totul de pe suprafața cristalului.

Gemenii rămaseră unul lângă celălalt. Sirona nu aflase de ce imaginea ei nu se vedea iar a fratelui da, dar ceea ce aflase în acea seară îi rupsese inima în mii de bucățele. Nici unul dintre ei nu voia să se gândească la iertare sau să înțeleagă această decizie. Acum sufletele le erau zdrobite și nu voiau să mai audă, pentru un timp, nimic despre Aratt.

PARTEA III
ŐSSEATUL

CAPITOLUL I
RĂSCOALA

Întunericul părea să fi pus stăpânire în totalitate pe acele locuri. Turnul nu se mai vedea nici la un pas depărtare, doar vârful ascuțit se mai contura în razele slabe ale lunii și vântul mai îndrăznea să șuiere; totul părea pustiu.

Fawrr privea prin întuneric spre ceva anume. Nu mai era speriat, iar aripile lui învăluiau întunericul ca într-o cortină luminată. Și le deschisese larg, încercând să întâmpine pe cineva sau ceva anume. Dar liniștea se lăsă. Vântul tăcu, lăsând ca întunericul să devină tot mai rece și mai sumbru. Mult timp nimic anume nu se întâmplă, apoi lumina din cel mai înalt turn se aprinse. O nouă umbră apăru la fereastră privind în abisul nesfârșit.

Pasărea scoase un urlet de bun venit, apoi își luă zborul spre o lume mai primitoare.

*

Renunțaseră la cai, oricum nu ar fi reușit să meargă prin grotele înguste și joase. Oran le-a promis că o să facă în așa fel încât caii să-i aștepte la Pasul Șarpelui, acolo unde Ősseatul se rupea în două dând ocazia celor rătăciți să găsească calea spre libertate.

Cinci pitici conduși de Orett deschideau drumul, iar alți cinci îl închideau. Piticii știau destul de bine scurtăturile, dar asta nu însemna că drumul nu este la fel de periculos pe oriunde ar fi pornit. Pereții aceia de piatră, pe care crescuseră mușchi verzi ce

împrăştiau mirosuri diabolice, nu erau tocmai primitori. Din loc în loc crescuseră spini ameninţători ce se căţărau pe piatra bătută de umezeală şi frig şi se repezeau spre trecători ca nişte sulițe, bine ascuţite, gata de atac. Aerul era închis şi înecăcios, abia dacă se putea respira prin catacombele mici pe unde cu greu putea trece şi o singură persoană. Culoarele deveneau tot mai strâmte, iar pentru pitici era din ce în ce mai greu să-şi facă loc. Nici pentru gemeni sau pentru Tio nu era tocmai o plăcere, iar aerul acela le lua tot mai mult din elan.

După ce au trecut printr-o serie de grote şi tuneluri, care mai de care mai bizare, în faţă li s-a deschis un culoar ce se asemăna mai degrabă cu o mare sală de dans lăsată în paragină. Încă se mai observau mesele, acum pline de praf şi rupte. Câteva scaune zăceau dezasamblate şi aruncate în colţurile încăperii. Cuverturi, altădată strălucitoare, acum erau rupte şi aruncate de-a valma; în cel mai întunecat colţ era un trepied de fier ce se ridica aproape până deasupra lui Sior. Dar nici pe acesta timpul nu îl iertase, ci îşi pusese amprenta învăluindu-l în pânze de păienjeni.

Gemenii priviră uimiţi. Cu siguranţă că acolo a existat cândva o încăpere sau chiar un orăşel.

– Se pare că cel ce stătea pe trepied era foarte înalt, remarcă Sior.

– Într-adevăr, răspunse Orett fără să dea alte explicaţii şi grăbindu-i pe pitici să înainteze.

Gemenii ar fi vrut să se oprească, măcar pentru o clipă; drumul până în acel punct nu fusese tocmai uşor, iar acum aveau ocazia să îşi tragă suflul. Orett, însă, îi tot zorea fără să le dea vreo explicaţie.

T începu să mârâie furios, arătându-şi toţi colţii. Orett încerca să găsească ieşirea corectă, căci de acolo drumul se împărţea în patru. Broboane mari de transpiraţie curgeau pe chipul său, acum alb ca varul. T continua să mârâie, iar Liort se zburlise tot scoţându-şi la iveală ghearele ascuţite. Tio îşi trase de la brâu spada fluturând-o în aer şi aruncând priviri în fiecare colţ. Gemenii îl urmară, scoţându-şi spadele ce acum păreau că luminează în întuneric. Spada Sironei începu să lumineze tot mai mult până când o fâşie albicioasă de lumină se îndreptă către una din ieşiri. Orett nu era sigur că este cea corectă, însă îi zori s-o apuce pe-acolo, cu toate că revelaţia li s-a arătat prea târziu.

T sări furios către o siluetă mare, gigantică ce se îmbina aproape perfect cu întunericul din peşteră. Sirona îşi îndreptă spada spre silueta enormă reuşind s-o orbească pentru câteva clipe, suficient pentru ca Tio să sară asupra bestiei.

T aproape că zbură, lovindu-se de peretele rece al încăperii. Sirona nu văzuse ce s-a întâmplat, dar era sigură că bestia se „eliberase" de câine. Sior sări şi el să-l apere pe Tio de forţa gigantului în timp ce piticii scoaseră bucăţi de aţă chinuindu-se să lege monstru de lăboaiele bizare, ce nu aveau decât trei degete grase ca nişte cârnaţi. Uriaşul făcu un singur pas şi toată munca piticilor se duse de râpă. Aţa s-a rupt în zeci de bucăţele lăsându-i picioarele libere. Câţiva dintre ei aproape că rămăseseră sub tălpile groase în care se putea vedea fiecare vinişoară de culoare sângerie. Bestia se smuci şi mai mult ieşind din întuneric şi arătându-şi chipul albăstrui cu colţi proeminenţi şi ochi mari, perfect rotunzi, de culoarea cerului senin.

Creatura urlă cât o ţinu gura aruncându-i pe Sior şi pe Tio în acelaşi perete în care se poticnise şi T. Câinele, care abia îşi revenea din lovitura primită, mai mult ameţit, sări asupra adversarului, dar se opri în braţul gros şi plin de ţepi. Animalul începu să sângereze instantaneu.

Orett şi trei pitici îl luară din calea bestiei încercând să-i oprească sângerarea. Alţi trei pitici se chinuiau să se prindă de gleznele monstrului, pregătiţi cu un alt ghem de aţă. Sirona se văzu nevoită să înainteze cu spada îndreptată spre bestie. Nu era sigură că vrea să-i ţină piept, pe lângă ea arăta ca un adevărat munte. Făcu doi paşi înainte împleticindu-se uşor, apoi ridică spada încercând să-l atingă în stomac. Se ridică pe vârfuri după care îşi luă elan şi sări până la nivelul buricului înfigând spada în carnea tare. Dar tăişul abia dacă îi făcu o zgârietură bestiei care a tras un ţipăt de spaimă. Ţipătul cutremură încăperea şi câteva pietricele căzură ici şi colo.

Piticii îi scoaseră pe răniţi pe intrarea marcată de spada fetei, dar Sirona era încă în pericol, iar singurul rămas lângă ea era Liort şi acesta nu o putea ajuta prea mult. Uriaşul se înfuriase şi încerca din răsputeri să o prindă pe fată în mâinile sale mari. Făcu doi paşi răcnind furios, apoi, ca prin minune, se opri privind-o curios.

Sirona nu ştia ce să facă. Parcă nu îi venea să înfigă spada în

el; o privea cu atâta curiozitate şi blândeţe. iar ochii aceia albaştri păreau atât de drăgăstoşi şi de curioşi în acelaşi timp. Colţii i se ascunseră în spatele unor buze mari şi cărnoase şi un zâmbet cald i se afişă pe întreaga faţă. Sirona se relaxase sperând că va putea stabili o legătură cu uriaşul, dar acesta răcni furios şi îşi întinse mâna spre ea, surprinzându-i pe toţi. Tio vru să pornească în ajutorul fetei, dar se împiedică de o piatră ce-i stătea în drum şi tot trupul i se făcu una cu pământul. Uriaşul fu curios să vadă ce se întâmplă şi uită pentru moment de fată.

Sirona profită de moment şi sări cât putu de sus înfigându-i spada în coaste. De data aceasta lama intră cu uşurinţă. Urletul bestiei zgudui toţi pereţii şi un sânge negricios ţâşni prin deschizătură. Piticii îl legară repede de glezne făcând cât mai multe ronduri în jurul picioarelor şi un nod destul de complicat. Nici unul nu mai stătu pe gânduri şi o luă la goană pe intrarea ce le-o indicase spada.

Alergau sperând că bestia nu îşi va reveni curând. Cu toţii erau ameţiţi, iar picioarele abia dacă îi mai ţineau. Fata se opri aruncându-i o privire lui T:

– Gata, ne oprim, îi anunţă ea. T nu va reuşi şi are nevoie de îngrijiri. Rămânem aici câteva ore, indiferent unde am fi, spuse cu glas scăzut.

Orett o privi cu milă. Ochii fetei erau plini de lacrimi, cu toate că se chinuia să le ascundă. Se aplecă asupra marelui ciobănesc încercând să-şi facă loc prin blana groasă pentru a ajunge la una dintre răni. Sirona privi cu atenţie. Nu părea să fie o rană prea adâncă şi, cu toate astea, era destul de dureroasă şi foarte mult sânge curgea cu înverşunare.

– Am nevoie de apă, spuse fata cu un glas răguşit. Şi de una dintre hainele voastre.

Sior îi dădu imediat, din desagă, un petic rămas dintr-o cămaşă, iar Orett i-a dat apa pe care o ţinea într-o butelcuţă la brâu.

Fata nu le aruncă nici o privire încercând din răsputeri să îşi facă loc prin blană şi să oprească sângele ce şiroia cu încăpăţânare. Sior se aşeză şi el lângă câine încercând să urmeze exemplul surorii cu toate că avea o migrenă îngrozitoare.

T nu scoase nici un sunet aşteptând, cuminte, ca gemenii să termine ceea ce începuseră. În cele din urmă. T se trezi bandajat

aproape în întregime, iar blana îi erau udă. Fata îl mângâie uşor pe cap privindu-i ochii de un albastru profund.

– Cred că-l doare, spuse ea cu amărăciune aşteptând, poate, ca Sior să-i infirme spusele.

Băiatul nu dădu nici un semn, iar ea înţelesese că bănuiala îi era reală. S-a aşezat cu grijă lângă T cuprinzându-l în braţele sale firave. Ar fi vrut să aibă curaj să folosească una dintre vrăjile învăţate, dar dintr-un motiv oarecare nu se putea hotărî să facă una ca asta. Ceva îi spunea că nu e pregătită să facă o vrajă fără ajutorul unei oglinzi, exceptându-le pe cele pe care le încercase deja.

– Ce s-a întâmplat de fapt? i s-a adresat ea lui Orett. Cine era bestia aia?

Piticul dădu câteva ordine în jurul său punând gărzile în puncte strategice în timp ce alţii aveau permisiunea să se odihnească pentru câteva ore.

– Hioram, spuse sec. Hioram e jumătate om, jumătate uriaş. Doar că jumătatea de uriaş a avut întotdeauna influenţă asupra lui. Odinioară, în locul acela, se strângeau cele mai bizare creaturi. Îl considerau pe Hioram regele lor, iar lui nu-i displăcea absolut deloc. Dar lucrurile s-au schimbat atunci când uriaşul s-a înfuriat pe propriii adepţi şi i-a mâncat pe toţi. De atunci a rămas singur. Simte că nu este iubit şi tot încearcă să-şi creeze un nou grup care să vină în vizită şi să-i aducă diverse cadouri. De cele mai multe ori nici măcar nu se sinchiseşte să vadă cine îi calcă pământul. Noi... am avut doar ghinion.

Fata simţea că îl urăşte cu toată fiinţa sa pe Hioram. Nu s-ar fi aşteptat vreodată ca un astfel de lucru să-i ia pe nepregătite.

– Dacă ne-ai fi spus de la început, Orett, poate că am fi ştiut cum să ne apărăm, răbufni dintr-o dată. Ar fi fost prea greu să ne spui şi nouă?

Tio, care încă îşi masa capul, ridică privirea:

– Sirona, calmează-te! Totul o să fie bine. Ai să vezi.

– Cum spui tu, Tio. Şi ce o să se întâmple? O să vină prietenii tăi misterioşi în ajutorul nostru?

– Surioară... încercă să intervină Sior, dar se simţi dat la o parte cu o simplă palmă.

Fata îi privea pe toţi de parcă ar fi fost cei mai mari criminali ai istoriei. Nici nu-i mai păsa ce caută, care era scopul pentru

care ajunsese acolo. Voia doar să-l ştie pe T în siguranţă. Avea impresia că de Gardian avea să depindă totul de acum încolo.

– Să nu încercaţi să găsiţi scuze, se îmbufnă ea. Să nu încercaţi să-mi spuneţi că lucrul acesta nu ar fi putut fi prevenit. Nici măcar nu aţi fost în stare să ridicaţi spada prea sus şi, totuşi, aveţi curajul să-mi spuneţi că totul va fi bine. Nu vedeţi? Totul este un dezastru.

Sior dădu să o calmeze însă Tio îi făcu semn să o lase. Fata se aplecă lângă T şi începu să plângă de parcă acesta mai avea doar o clipă până avea să îşi dea duhul. Liniştea se lăsă apăsătoare până când Sirona adormi cu lacrimile şiroindu-i.

– Ce bizar! spuse Sior privindu-i chipul, acum, calm.

– Va fi bine, adăugă Orett. A fost doar speriată şi destul de obosită. Pe semne că o să-şi revină atunci când o să se trezească. Dar spune-mi, T ce spune?

Sior nu era sigur că vrea să mai vorbească, însă murmură printre dinţi:

– Se simte ceva mai bine. O să-i mai schimbăm încă o dată bandajul atunci când ne vom trezi şi poate că Sirona o să facă în aşa fel încât să-i treacă.

Nimeni nu mai scoase nici un cuvânt. Gărzile se schimbară între ele lăsându-i pe cei ce vegheaseră până atunci să se odihnească, iar Sior adormi în timp ce îi urmărea pe pitici cum se organizează.

*

Urletele din mintea Sironei se înteţeau auzindu-se din ce în ce mai aproape. Deschise ochii brusc, parcă trezită dintr-un coşmar prelung. Îşi fixă privirea asupra gărzilor ce dormeau, apoi îl cercetă pe T. Părea că se simte mai bine, iar sângerarea i se oprise. Scotoci repede în sacul său şi scoase o bucată de brânză. Câinele deschise ochii aproape mecanic, iar fata îi dădu bucata ei de mâncare pe care câinele o mâncă pe nerăsuflate. Apoi îşi întinse la loc botul pe labe simţindu-se încă slăbit.

Un zgomot îndepărat trecu fugar pe lângă urechea fetei. Se uită speriată spre lampa unuia dintre piticii adormiţi, dar zgomotul dispăru, iar ea gândi că a fost doar în închipuire. Îşi aşeză

capul în palme încercând să mai aţipească câteva minute, dar acelaşi zgomot înfundat se auzi din nou.

De data asta era sigură că a auzit bine. S-a ridicat tiptil şi s-a îndreptat spre unul dintre coridoare. Aici era doar o beznă profundă prin care nu putea pătrunde cu privirea. Îşi ciuli urechile încercând să asculte cât mai bine, dar la fel ca data trecută zgomotul dispăru. Se relaxă pentru moment dând din nou vina pe imaginaţia prea bogată. Dar nu! Zeci de voci înfundate se auzeau acum destul de clar, dar la o distanţă apreciabilă. T veni imediat lângă ea arătându-şi colţii fioroşi.

– Treci la loc, îl mustră pe un ton mieros. Stai acolo, am să mă duc să văd ce se întâmplă.

Câinele păru că nu este de acord, însă se resemnă atunci când Liort apăru din spatele lui şi îi dădu de înţeles că o s-o însoţească el. Sirona luă repede unul dintre felinarele piticilor şi se afundă în beznă alături de motan.

Zgomotele apăreau şi dispăreau fără nici o logică. Uneori se auzeau ţipete stridente ce se stingeau într-o linişte profundă, alteori părea că o mulţime alerga furioasă; se mai auzeau şi scandări în diverse limbi şi pe urmă... linişte. Era destul de straniu şi înfricoşător. Fata îşi scoase spada ce lumină slab.

La capătul culoarului se zări o pată de lumină, dar nu părea a fi nici lumina soarelui şi nici lumina unui felinar. Înaintă destul de speriată strângând cu putere spada. Nici un zgomot nu părea să se mai audă şi dintr-o dată un urlet de ajutor veni din depărtare şi se stinse la fel de repede precum izbucnise.

De cum ajunse lângă lumină a înţeles. Zeci de scuturi ce se reflectau în lumina slabă a unei torţe aruncau raze puternice ici şi colo semănând tot mai mult cu razele soarelui. Fata îşi acoperi ochii pentru o clipă apoi privi în dreapta scuturilor. De acolo se vedea un drum abrupt; părea să fie o vale, destul de adâncă, dar cu drumuri uşor de parcurs şi cărări suficient de largi. O siluetă mică şi pricăjită apăru pentru o clipă apoi dispăru în întuneric. O altă siluetă o urmă, însă totul se desfăşura în linişte. După câteva minute alte creaturi înarmate cu bâte şi torţe parcurseră acelaşi traseu. Din nou un urlet înfundat, de data asta mai aproape, se auzi. Sirona tresări pentru o clipă. Însă, înainte de a-şi reveni, un puhoi de creaturi, destul de gălăgioase, înarmate cu spade şi tot felul de alte arme, năvăliră în jos urlând ca din gură de şarpe.

Sirona nu înțelese imediat ce se întâmplă, dar știa că trebuie să se întoarcă și să-i anunțe pe ceilalți. Alergă pe coridor încercând să nu facă prea mult zgomot, urmată îndeaproape de Liort care aproape că nici nu se vedea în bezna din spatele ei.

– Trezirea, spuse mai mult șoptit.

Câțiva pitici se treziră aproape mecanic, sărind să-și reia locurile de care evident că uitaseră. Tio fu următorul care deschise ochii și îi aținti asupra fetei. Chiar atunci o bubuială puternică îi făcu și pe ceilalți să se trezească.

– Pe toți demonii, blestemă Orett. Trebuie să găsim un loc sigur.

Ceilalți îl priviră surprinși, însă piticul părea cu adevărat disperat, la fel ca și cei ce-l însoțeau:

– Doar v-am spus despre răscoală. Nu-i așa?

Cu toții își amintiră că Oran nu îi lăsase să plece cu o zi în urmă din pricina unei revolte și ei picaseră tocmai în mijlocul ei.

Sirona îi grupă repede încercând să facă în așa fel încât nimeni să nu rămână descoperit. Apoi privirea îi fugi înapoi spre peștera lui Hioram:

– Ne întoarcem, spuse ea repede.

Zeci de voci înăbușite se auziră în apropiere. Piticii stinseră felinarele și rămaseră nemișcați într-o beznă profundă. Un grup furios trecu pe un coridor lateral lăsând în urmă doar câteva gemete. Sior bâjbâi pe întuneric și îl prinse pe Tio de tunica lungă, sperând să o găsească în același mod și pe Sirona.

Dintr-o dată o lumină slabă apăru din neant. Dal'rot strălucea palid arătându-le cât de cât pe unde să pună piciorul. Sirona păși hotărâtă spre locul unde își făcea veacul bestia însă nu reuși să parcurgă prea mult din drum.

O creatură mică, grasă și păroasă, îi sări în față făcând-o să scoată un țipăt înăbușit. Imediat, alte câteva creaturi asemănătoare i se alăturară celei dintâi încolțindu-i pe cei din față. Nu apucară să își coată spadele că fură împânziți de tot felul de creaturi: mici, mari, slabe, grase, cu fețe turtite și înspăimântătoare sau cu capete mici și destul de normale. Fata a înțeles că nu avea rost să se opună. Privi spre Sior care părea resemnat și spre T care nu mai îndrăznea să-și arate colții.

Creatura păroasă rânji batjocoritor.

– Prizonieross! strigă cât îl ținu gura.

Îi smulse Sironei spada din mână dezarmându-o, apoi făcu la fel cu toți ceilalți. Piticii fură legați de picioare cu lanțuri mult mai grele decât ei, iar ceilalți fură legați de mâini cu niște zale de oțel ce le strângeau încheieturile cu toată puterea. T avu parte de un tratament mai special, mulțumindu-se să-l împingă de la spate. Doar Liort lipsea și singurul care îi observă lipsa fu Sior.

Nici unul nu scoase nici un sunet și nu își aruncară nici o privire. În schimb creaturile urlau și strigau fiecare pe limba ei creând un haos total. După chipurile schimonosite ce încercau să mimeze zâmbete, toți cei de față și-au dat seama că de data asta intraseră într-o încurcătură fără de scăpare.

I-au condus pe coridoare mici și întunecate lovindu-i și batjocorindu-i în fel și chip. Sirona simțea cum i se urcă sângele în vine și pentru o clipă simți că dacă va scăpa, nici unul din ei nu va rămâne în viață. Ceva se născuse în ea. Poate un monstru sau, poate, dorința de răzbunare. Și atunci... ca printr-un vis, își aminti de Asch. Fără să își dea seama ce face creă în palme un bulgăre de foc pe care îl aruncă undeva între două tuneluri. Focul lovi cu putere făcând să se producă o avalanșă de pietre ce astupară ambele ieșiri. Torțele s-au stins, de parcă un vânt puternic ar fi trecut pe acolo, iar câteva dintre creaturi scoaseră țipete prelungi. În haosul creat Sirona reuși să se elibereze și să fugă spre peștera lui Hioram, acolo unde era sigură că nimeni nu o va urmări.

După câteva clipe panica se risipi. Torțele s-au aprins din nou iar creaturile rămaseră cu gura căscată când observară lipsa Sironei. O femeie, mult prea înaltă, cu pletele încâlcite și nespălate se apropie de Sior fixându-l cu o privire glacială.

– Unde e? rosti apăsat.

Băiatul ridică din umeri. Femeia se învârti pe loc de câteva ori și începu să urle nebunește în aplauzele celorlalți. Tio și Sior simțeau nevoia să își astupe urechile însă nu aveau cum. T lătră de câteva ori și își făcu loc prin mulțimea euforică fără să fie băgat în seamă. Femeia tăcu. Se apropie din nou de băiat, de data asta cu o privire mult mai aprigă:

– Unde e?

– De unde vrei să știu eu?

– Trebuie să știi. Știu că știi.

Se pregăti din nou să urle, însă Sior dădu din cap făcându-i

semn că va vorbi. Nu credea că va mai suporta încă o dată urletul acela ce părea că scoate din om şi ultima fărâmă de suflet:

– Cred că s-a întors în peştera lui Hioram.

Toate glasurile se opriră privindu-l cercetător, însă femeia nu părea intimidată dând de înţeles că ea este liderul grupului:

– Doar un nebun s-ar duce în peştera lui Hioram.

Cu toţii tăcură. Liniştea se lăsă ameninţatoare în timp ce femeia îi cerceta pe fiecare în parte.

– E vrăjitoare, înţelese în cele din urmă. Ea a creat haosul şi îl ţine pe Hioram sub stăpânirea ei.

– Ar fi mai bine să le dăm drumul, se auzi o voce piţigăiată din mulţime.

– Da, se auzi alta şi alta.

Femeia le făcu un semn şi cu toţii tăcură:

– O, nu! O vom atrage pe vrăjitoare pe urma prietenilor ei şi atunci... haţ, făcu un gest din pumn în timp ce maxilarul i se descleştă într-un râs prostesc. O s-o facem provizii.

Ceilalţi părură mai degrabă înspăimântaţi de această variantă decât fericiţi, căci nici unul nu îndrăzni să scoată vreun sunet de bucurie sau de contrariere. Dar ei nu-i păsa. Ştia ce are de făcut şi asta i se citea destul de clar în privirea rece şi calculată. Porunci să fie eliberat drumul pentru a putea ajunge la „Grotă" – aşa îşi numea căminul – iar cei de faţă o ascultară fără să facă nici un comentariu.

*

Hioram gemea. Părea mai degrabă adormit decât rănit, însă sângele, gros şi negru, încă îi ţâşnea printre degetele butucănoase. Nu îi mai păsa de nimic. Nici măcar nu s-a sinchisit să le arunce vreo privire celor ce treceau pe lângă trupul masiv. Le-a simţit respiraţia şi inimile ce băteau ca nişte ceasuri, dar nu s-a mişcat. A scheunat de câteva ori părând de fiecare dată că îşi va da ultima suflare. Strângea din ochi de parcă nu ar fi vrut să vadă atunci când ultima lovitură i se va aplica şi apoi îi deschise brusc, atunci când simţi o atingere caldă.

Chipul fetei îi păru angelic. Era un înger întrupat într-un demon. Demonul care l-a răpus, demonul ce a făcut ca tot acel

sânge să curgă. Nu era speriat. Dacă stătea să se gândească bine, ochii aceia erau mai îndureraţi decât sufletul lui. Ridică mâna mare şi o atinse pe cea a fetei, uşor. Din acea privire albastră se scurse o lacrimă ce îngheţă aproape în acelaşi moment. Fata scotoci în sacul ei de mână şi găsi o batistă curată pe care nu o mai folosise până atunci. Turnă puţină apă şi îi îndepărtă degetele butucănoase de pe rană. Bestia nu schiţă nici un gest. Se lăsă pe mâna celei ce-i adusese suferinţă, dar asta pentru că ştia că el fusese de vină. Dacă ar fi renunţat la purtarea aceea... cine ştie, poate că acum încă ar mai fi avut prieteni.

O pisică neagră îl studia dintr-un colţ. Nu-i distingea decât ochii ce luminau în întuneric. Sirona făcu un bulgăre de foc şi-l postă undeva deasupra ei. De îndată locul se lumină descoperind pe rând fiecare masă, scaun sau lemn aruncat. Hioram gemu scurt lăsându-şi mâna să-i cadă pe lângă trup. Privirea îi rămase aţintită într-un punct, iar gura i se deschise uşor parcă vrând să ceară ajutor.

Un lătrat scurt se auzi undeva în spate. Şi bestia, şi fata tresăriră:

– T, ai scăpat! murmură Sirona. Trebuie să facem ceva. Trebuie!

Uriaşul îşi prinse un deget de mâna ei şi încercă să îngâne ceva, însă cuvintele nu-i ieşiră. Îşi scutură capul de câteva ori încercând să alunge ameţeala apoi se chinui să schiţeze un zâmbet:

– Îmi... îmi pare rău! reuşi să spună, însă durerea îl străpungea.

Sirona îi făcu semn să tacă şi se îngriji în continuare de rană. Părea trist. De-abia acum începea să înţeleagă. Rămăsese singur... atâta timp. Probabil că toţi cei în care a crezut vreodată l-au trădat, iar el s-a ascuns în spatele înfăţişării monstruoase uitând să se mai arate încrezător.

T scheună uşor atunci când se aşeză lângă motan, durerea încă îi mai amintea de chinul prin care trecuse şi toate astea din cauza monstrului care acum zăcea la rândul său. Dar nu părea să-i poarte pică, poate doar milă. Marele câine se întinse, dar nu-l scăpă din ochi pe monstru şi nici pe Sirona care, în ciuda faptului că părea destul de calmă, lăsa lacrimile să-i împăienjenească privirea.

După ce dădu o luptă cumplită în adâncul ei, încercând să îl readucă la viaţă pe cel ce-l rănise pe T şi abandonându-şi fratele,

se întinse pe spate încercând să se liniştească pentru câteva clipe. Mai mult, s-a târât până la T înfigându-şi mâinile în blana lui şi lăsându-şi capul să-i alunece pe lespedea rece.

Nu ştia cât timp trecuse, dacă dormise, visase sau pur şi simplu stătuse într-o stare de semiconştienţă, în momentul în care uriaşul se ridică, clătinându-se uşor. Nici ea şi nici cele două animale nu făcură nici o mişcare în timp ce monstrul se îndrepta spre ei cu mers legănat. Îşi întinse palma spre chipul fetei şi o atinse cu reţinere. Apoi, de parcă ar fi fost pişcat, o retrase privind-o încă încântat:

– Îmi pare rău! murmură din nou.

Sirona clipi de câteva ori ca într-un vis. Nu era convinsă nici acum că totul era aievea. Se ridică aproape mecanic simţind un aer rece ce-i netezea pielea.

– Hioram! şopti.

Uriaşul făcu un pas în spate, poate pentru a nu o speria, după care se aşeză pe un scaun, deja rupt.

– Nu sunt aşa, îngână uriaşul. Nu am vrut să îţi rănesc prietenii.

– Ştiu! spuse fata cu lacrimi în ochi. Ştiu! Nici eu nu am vrut să te rănesc.

– Doar te-ai apărat. Ai avut curajul de a-i apăra pe cei pe care îi iubeşti, curaj pe care eu nu l-am avut atunci... S-a oprit încercând să îşi ascundă lacrimile, dar era prea târziu, picături mari cât bobul de mazăre se prelingeau pe chipul său slinos.

Fata încercă să-l liniştească, însă el părea mult prea îngropat în amintiri. Ochii aceia albaştri, atât de trişti, atât de goi... Gemu uşor ducându-şi mâna în dreptul rănii, apoi o pipăi încet fiindu-i teamă să nu se fi deschis din nou.

– O să te faci bine, îi spuse Sirona. Dar noi va trebui să plecăm. Prietenii noştri sunt în pericol.

– Vă ajut! răcni uriaşul.

Fata zâmbi în sinea ei. De fapt, cam asta îşi dorise: să îl atragă de partea ei. Nu îşi închipuise că îi va fi aşa de uşor.

– Nu-i nevoie!

– Eşti singura prietenă pe care am avut-o, de secole.

Sirona rămase surprinsă. Asta chiar o duru într-un fel. Simţea că profită de un suflet pentru nevoile ei:

– Nu îţi sunt prietenă. Nu m-aş fi întors dacă nu aş fi avut probleme...

– Sigur, dar m-ai ajutat! Ai avut grijă de mine. M-ai însănătoşit.

Nu ştia ce să-i răspundă. Se simţea vinovată. Dar sigur că l-ar fi ajutat. Doar... era o fiinţă.

– Ştii, este o răscoală...

– Din două în două zile, spuse uriaşul. Ar fi un mare noroc să treacă două zile fără câte o răscoală.

– Fratele şi prietenii mei au fost capturaţi. Eu, motanul şi câinele am scăpat, dar ei sunt încă acolo.

Uriaşul schiţă un gest de durere, dar privirea îi rămase limpede şi calmă:

– O să vă ajut. Tu ai fost singura care a îndrăznit să mă atingă. Într-un fel mi-ai redat speranţa şi apoi, dacă nu vă ajut, fratele şi prietenii tăi s-ar putea să ajungă micul dejun al animalelor ălora.

– Mic dejun?!

– Nu prea au cu ce se hrăni în locurile astea, aşa că, uneori, se mănâncă şi între ei. De aici încep răscoalele, în mare parte. Dar acum că au pus mâna pe carne proaspătă... îmi e greu să cred că le va da drumul să se plimbe prin Ősseat în voie.

Fetei nu-i venea a crede. Era cea mai mare absurditate pe care o auzise:

– Nu pot să cred aşa ceva...

– Asta nu-i nimic. Uneori folosesc craniile pentru ritualuri bizare. Odinioară îi ţineam în frâu, dar de când s-a întâmplat... se opri pentru a-şi şterge lacrimile, nu m-am mai băgat în treburile lor. Nu mi-a mai păsat. Dar tu cum ai scăpat?

– Dacă îmi spui ce s-a întâmplat, o să-ţi povestesc cum am scăpat.

Uriaşul îşi fixă privirea cercetătoare pe chipul fetei apoi râse zgomotos:

– Se pare că ştii cum să pui problema. Dar ţi-aş fi spus oricum. Doar eşti prietena mea, şi pentru câteva clipe îşi căută cuvintele. Se citea pe chipul său că îi e greu să-şi amintească de acele timpuri, timpuri în care, probabil, fusese fericit. Dar continuă pe un ton destul de calm:

– Odinioară Ősseatul era doar o legendă. Legenda criminalilor, a bestiilor fără seamăn. Dar oamenii se înşelau. Doar cei ce erau alungaţi din Imperii, fără dreptate, se ascundeau aici. Toţi cei care s-au adunat aici trăiau ca într-o comunitate. Atunci

nu se cunoştea ura între noi, eram loviţi de aceeaşi soartă. Când m-am născut – m-am născut în Ţinutul Zânelor – toţi m-au privit ca pe un monstru. M-au alungat, şi-au bătut joc de mine. Când am ajuns aici am fost primit cu braţele deschise. Nu conta că sunt urât, frumos, deştept sau prost, eram la fel ca ei. Un nelegiuit. Apoi ura dintre noi a început să ne macine şi încet-încet ne-am despărţit în grupuri. Doar cei ce m-au iubit cu adevărat m-au urmat. Ah... îşi duse mâna la rană; dar nu îl durea, era doar un gest involuntar pentru a alunga acea tristeţe. Apoi continuă, dar pe un ton mult mai scăzut:

– Se temeau de mine... ceilalţi adică. Eram Cel Temut. Aşa mi se spunea, şi râse cu poftă de parcă făcuse vreo boacănă. Celelalte creaturi nu îmi prea ieşeau în cale şi ascultau de cuvântul meu. Asta până într-o zi.

O privi pe Sirona după care îi aruncă o privire lui T care scânci de durere. Liort venise din ce în ce mai aproape studiindu-l pe uriaş cu ochii săi mari şi verzi.

Hioram îşi şterse o lacrimă şi continuă să povestească:

– Tot atunci s-au format două tabere putenice. Eu şi Turzd. Turzd e şi acum unul din cei puternici, dar a avut grijă să-mi distrugă sufletul. O creatură nouă s-a prezentat în faţa mea spunându-mi o poveste tristă. Normal că am primit-o cu braţele deschise, nu aveam suflet să îi las pe cei ce aveau nevoie de ajutor. După un timp am început să simt că oamenii mei nu mă mai iubeau ca odinioară. Nu mi-am dat seama că cel nou e un spion. Un nenorocit care mi-a distrus sufletul. Inima!

Sirona îi făcu semn să se oprească. Restul putea să deducă şi singură şi apoi nu voia să îl mai silească să îşi amintească. Asemenea amintiri puteau să fie o povară, iar ea ştia destul de bine lucrul acesta. Îi zâmbi încercând să-i alunge durerea, iar el păru că-i răspunde cu un zâmbet grosolan, dar sincer.

– Ei, acum îţi sunt datoare cu un răspuns. Ştiu să folosesc, într-o oarecare măsură, magia. Aşa am scăpat. Am provocat un mic cutremur şi m-am eliberat. Dar nu i-am putut ajuta şi pe ceilalţi, căci luminile s-au stins şi nu mi-am putut da seama unde sunt. Dacă mă întrebi cum a scăpat T, asta nu aş putea să îţi spun. Dar bănuiesc că a profitat de neatenţia lor.

Pe chipul uriaşului păru să se instaleze tristeţea. Poate din pricina amintirilor pe care fusese silit să le readucă la viaţă sau

poate din pricina Sironei care îi arăta atât de multă bunătate. După un scurt moment de tăcere Hioram o întrebă:

– Eşti un fel de vrăjitoare?

Fata tresări. Chiar aşa, direct, nu mai fusese numită. Oare chiar era o vrăjitoare? Ce ştia cu precizie despre arkadios? Rămase pe gânduri câteva clipe. Nu era sigură că ştia răspunsul:

– Nu ştiu ce să-ţi spun. Dar cred că îţi pot dezvălui un secret.

Chipul bestiei păru să se umanizeze dintr-o dată:

– Sigur că poţi!

– Sunt o arkadios. Orice ar însemna asta.

Liort se adăposti mai lângă Sirona încercând să îi surprindă cât mai bine trăsăturile uriaşului. Fata îl primi în braţele sale şi îl dezmierdă afectuoasă.

– Păi, făcu uriaşul uşor încurcat. Din câte ştiu eu ăsta e un lucru bun. Dar nu ţi-aş putea spune cu precizie, eşti prima din neam pe care o întâlnesc, cu toate că trăiesc de trei sute de ani. Am auzit multe poveşti despre neamul tău, dar nu am ştiut niciodată dacă le-aş putea da crezare.

Sirona îl gâdilă pe Liort pe sub barbă, însă gândul îi era cu totul în altă parte:

– Vezi, aşa mă simt şi eu. La fel ca tine. Nu ştiu aproape nimic despre ei, doar poveşti. Şi, cu toate astea, simt că fac parte dintre ei, dar nu ştiu în ce fel.

– Într-o zi vei înţelege, spuse el cu un aer plin de înţelepciune. Acum contează doar clipa şi clipa îmi spune că nu trebuie să mai zăbovim. Dacă aşteptăm până în zori prietenii tăi vor fi deja un mic dejun gustos.

Fata suspină, iar Liort sări din poala ei îndreptându-se agale spre T. Motanul nu părea deloc potrivnic uriaşului, cel puţin aşa simţise Sirona. Nu era, însă, sigură. De la o vreme Liort nu-i mai vorbea; poate că tot drumul ăsta îl obosise sau pur şi simplu nu mai avea ce să-i spună. Glasul uriaşului o trezi:

– Şi acum... să-i dăm bătaie.

CAPITOLUL II
BESTIA FACE LEGEA

Zeci de făclii luminau un drum strâmt şi rece. Nici de o parte, nici de cealaltă nu existau ziduri, ci totul era un hău fără de fund ce parcă avertiza trecătorul. De pe margini se auzeau zgomote înfiorătoare ce păreau că urcă şi coboară în întunericul fără de scăpare, apoi se întorc încercând să ajungă pe drumul mic şi prăfuit. De dincolo de zidurile ce se ridicau în faţă se auzeau glasuri ce picoteau, urlau sau râdeau fără ruşine. Părea să fie o petrecere în toată puterea cuvântului.

O adiere rece, mult prea rece, trecu grăbită aducând cu ea izul morţii şi al disperării, al mizeriei şi al mişeliei. Se simţea peste tot acea mizerie ce dăinuie în sufletele reci, sufletele ce au uitat să iubească, să creadă, să aibă speranţă. Moartea era înfăţişată peste tot pe marele zid ce se ridica asemenea unei fortăreţe; cranii umane sau ale unor fiinţe necunoscute atârnau în şteanguri groase sau în sulițe înfipte cu precizie în piatră. Pete vechi de sânge încă străluceau în lumina felinarelor, urme de mâini, chiar şi urlete înfundate, se mai puteau citi în istoria zidului acum acoperit doar de durerea şi suferinţa celor răpuşi.

T se dădu câţiva paşi în spate adulmecând un miros atât de binecunoscut. Vocea lui se contură în mintea fetei ca o amintire:

„Sunt după uşa asta. Îi simt."

Sirona nu spuse nimic. Nu se putea gândi decât dacă Hioram va reuşi, căci drumurile lor se despărţiseră fiecare apucând pe o cale diferită pentru a reuşi să-i încolţească pe nelegiuiţi. Şi, totuşi, Şiarului îi scăpase acest aspect. Poate că nimeni nu ştia adevărata poveste a acestor locuri. Oare câţi aflaseră despre durerea ce se ascundea în interiorul muntelui? Odinioară fuseseră creaturi respectabile care au fost alungate poate chiar batjocorite. Nu putea nimeni să le înţeleagă durerea, neîncrederea. Era un sentiment de milă pe care nu îl mai încercase în privinţa unor duşmani. Nici Aratt nu îi inspira atâta emoţie şi înţelegere. Poate că sufletele lor uitaseră de unde începuseră. Dar nu era

momentul să cadă pradă sentimentelor, iar zidul din faţa ei i-o spunea clar şi răspicat. Nu era loc de milă, aici nu era altă cale decât războiul.

Se uită întrebătoare către Liort. Cum avea să treacă de zid?

– Învaţă-mă, Liort!

Motanul privea şi el, întrebându-se, probabil, acelaşi lucru. Sirona nu aşteptă vreun răspuns, ştia că trebuia să-l găsească singură. Nu avea asupra ei decât o oglindă şi cele două coliere. În plus, mai avea o desagă cu prea puţine merinde şi o eşarfă ce nu îşi amintea să o fi pus acolo, în rest nimic. Nimic ce ar fi ajutat-o cu adevărat. Însă văzu cum colierul ce i-l dăruise felianul scoate o scânteie. Îl scoase din desagă şi îl îndreptă spre zid. Spre uimirea ei văzu clar dincolo, ca şi cum peretele ar fi fost doborât. Lumina îi înfăţişă pe Tio şi pe Sior legaţi spate în spate cu nişte frânghii late. Un pic mai la dreapta se afla Orett şi cei zece pitici, cu toţii legaţi de picioare, aşa cum Sirona îi văzuse deja. O femeie nespălată cu hainele rupte şi murdare, cu părul vâlvoi şi încurcat părea să dea ordine în stânga şi în dreapta. Stătea cocoţată pe un maldăr de gunoi, părând a fi o adevărată regină a mizeriilor.

Fata simţi cum stomacul i se întoarce pe dos. Ar fi vrut să-i arate ea cine e mai puternic, dar pentru asta trebuia să găsească o intrare. Lumina dispăru şi o dată cu ea şi imaginea. Apoi se auzi o bufnitură şi un ţipăt ascuţit. Alte voci, furioase, păreau trezite. Zidul se clinti, probabil că cineva fusese aruncat cu destul de multă putere. Sirona îşi luă avânt şi lovi în zid, dar ea nu avea puterea de al clinti. Zgomote din ce în ce mai asurzitoare se auzeau de dincolo. Îşi privi pentru o clipă umărul ce, în urma loviturii, se umflă. Nu avea timp să simtă durerea, luă cât mai multe sulițe pe vârful cărora atârnau craniile şi începu să dea cu putere în zid. În cele din urmă o pietricică se mişcă, doar una, lăsând ca sunetele de disperare să se audă cu şi mai mare înflăcărare. Acum ştia ce trebuia să facă, doar că atenţia nu o mai ajuta. Cum de nu se gândise?

Încercă să ignore durerea ce aproape că o răpunea. Făcu un bulgăre mic de foc, dar nu reuşi să-l arunce cu suficientă putere, iar zidul abia dacă se mişcă, în schimb câteva pietricele venite de sus o loviră fără milă. Nu era asta soluţia. Risca să se blocheze de tot.

– Ascultaţi-mă bine! li se adresă animalelor. O să încerc să fac o nebunie. Să nu cumva să vă mişcaţi de aici orice s-ar întâmpla.

Animalele o priviră speriate, dar ei nu-i păsa. Scoase oglinda din piept şi o aşeză pe pământ. Privi pentru câteva clipe gândindu-se cu înverşunare că îşi doreşte să fie dincolo. Oglinda se limpezi arătându-i o imagine, imaginea uriaşului, apoi se tulbură şi ea ştiu că e momentul. Întinse întâi o mână şi, într-adevăr, funcţiona. Mâna se afundă cu totul în oglindă trecând de partea cealaltă. O trase mai mult bucuroasă decât înspăimântată şi călcă cu ambele picioare speculul. Reuşi! Simţi cum mii de mâini trag de ea, apoi vântul care şuiera cu înverşunare. Pentru o secundă văzu un turn întunecat şi apoi se trezi faţă în faţă cu femeia nespălată ce o văzuse dincolo de zid. Hioram era acolo, însă bestiile mici reuşiseră, oarecum, să-i lege picioarele. Femeia urla ca din gură de şarpe ridicând în sus spada Sironei. Fata îşi reveni şi se duse drept spre adversara sa.

Femeia nu reuşi să se dezmeticească când o zări, iar pumnul care îi strivi nasul aproape că nici nu avu timp să-l observe. Fata îşi luă spada şi, fără să se gândească la ce face, o înfipse în inima scorpiei. Alte trei bestii cu chipuri umane se repeziră spre ea. Toţi ridicau deasupra capului topoare bine ascuţite, însă Sirona le ţinu piept aruncându-i cât colo. Spada începu să lumineze şi pentru o clipă toţi cei de faţă rămaseră înmărmuriţi:

– Atacaaaaţţţţiiiiii! se auzi o voce din mulţime şi cu toţii îşi reluară poziţiile de luptă.

Fata făcu o tumbă ajungând la picioarele uriaşului. Cu o simplă lovitură îl eliberă din strânsoare. Hioram începu să urle furios, iar pereţii aproape că se cutremurară. Îşi aplecă mâinile şi prinse două creaturi o dată pe care le strânse până când îşi dădură sufletul. Alţi câţiva răzvrătiţi alergară spre el, însă făcură drum întors când acesta aruncă leşurile peste un grup mic ce o atacase pe Sirona.

– Eliberează-i! urlă fata. Mă descurc eu cu bestiile astea.

Uriaşul mai dădu câteva creaturi din cale până să ajungă la Tio şi Sior pe care-i eliberă repede. Se îndreptă, apoi, spre pitici, dar cu ei era mult mai greu. Avea nevoie de o cheie pentru a-i elibera din lanţurile grele, de oţel.

Tio şi Sior făcură rost de câte un topor şi săriră în ajutorul Sironei. De acum fata aproape că nu mai făcea faţă. Simţea că

durerea o doboară, simțea că leșină. O lovitură, ce-o nimeri drept în spate, o lăsă latră. Ochii îi rămaseră ațintiți asupra spadei ce se rostogolea, fără zgomot, printre picioarele neghiobilor, apoi totul se scufundă în întuneric.

Tio sări imediat să recupereze corpul fetei însă trei bestii, mult mai înalte decât el, îi blocară calea de acces. Hioram urlă în spatele lui, dar nu păru să impresioneze. Uriașul îl prinse între mâini pe unul dintre cei trei și îi suci gâtul cu cea mai mare ușurință. Tio încerca să le facă față celorlalți doi care știau, într-adevăr, să mânuiască spada.

Hioram își făcu loc și o ridică pe Sirona sub privirea îngrozită a fratelui ei. Dintr-o săritură fu lângă zid și-l izbi cu putere, de câteva ori, până când acesta cedă. T și Liort se dădură un pas în spate încercând să-i facă loc uriașului. Hioram o întinse pe fată pe pământ și i-o dădu în grijă câinelui, după care se întoarse mai furios ca niciodată. Sior sări lângă sora sa abandonând lupta pentru câteva momente.

Văzu trupul femeii întins pe jos. Nu părea moartă, dar cu siguranță că era inconștientă. Se repezi spre ea și căută în buzunarele murdare. O găsi! Cheia lanțurilor. Plecă în grabă,se repezi spre pitici și îi înmână cheia lui Orett. În scurt timp piticii fură liberi. Găsiră cu ușurință câteva arme și intrară în luptă.

Uriașul era din cale afară de furios. Pe chipul său se puteau observa lacrimi mari ce îi acopereau întreaga față. Aproape că nici nu se mai uita pe cine striveşte, doar o făcea, fără să simtă pic de milă. Sior le ținea piept celor ce dădeau să fugă pe drumul proaspăt făurit, în timp ce Tio încerca să-i apere spatele lui Hioram.

Orett se duse spre fată abandonându-și armata.

– Am eu grijă de ea, îi spuse lui Sior. Tu apără-l pe Tio. Fugi!

Băiatul se mișcă aproape mecanic. În timp ce se îndrepta spre Tio își zări pe jos propria spadă, iar ceva mai departe pe cea a Sironei. Le recuperă repede punând-o pe-a fetei la brâu, iar cu cealaltă porni atacul împotriva unei creaturi cu cap turtit, ce încerca să înfigă spada în bătrân. Piticii făcură cerc în jurul celor doi apărând cu înverșunare. Oricine se apropia prea mult risca să fie doborât de câte o secure sau o spadă. Unul dintre ei se rostogoli pe sub picioarele uriașului ajungând drept în groapa de gunoi a celei ce părea a fi conducătoarea. Scotoci repede și dădu peste câteva arme bizare, dar foarte bine ascuțite. Luă cât de

multe putu şi şi le legă de trup păstrând doar una singură pentru a se apăra. Hioram urlă din nou, de data aceasta de durere. Rana i se deschise şi un val de sânge începu să şiroiască umplându-i pe toţi cei din jur de un lichid vâscos şi destul de negru.

Tio îi făcu semn lui Sior să se retragă. Băiatul a înţeles şi şi-a făcut loc printre creaturile ce apăreau din neant; ieşi prin gaura din zid şi se opri doar lângă Sirona.

– Ne întoarcem, Orett. Nu vom face faţă.

Piticul i-a dat de înţeles că aşa e cel mai bine. Îşi smulse curelele de la pantaloni şi o legă pe Sirona de mâini şi mai apoi se legă chiar el de încheieturi.

– Tu împinge-o, îl sfătui pe Sior. Eu am s-o trag. Mergi cu grijă, pe margini e doar „nimic".

Băiatul fu convins că o s-o poată căra de unul singur, dar îşi dădu seama că soluţia piticului e cea mai bună. Făcură doar câţiva paşi şi un alt pitic li se alătură. Şi acesta făcu asemenea lui Orett: îşi smulse bretelele şi le legă de fată şi mai apoi de el.

Tio şi alţi nouă pitici îi apărau spatele uriaşului care devenise destul de lent în mişcări. Bătrânul îşi înfigea toporul în oricine nimerea. Nu mai vedea în faţa ochilor decât creaturi de diverse forme şi mărimi ce încercau să îl răpună.

Ca printr-o minune, creaturile s-au oprit privind uimite spre ceva anume. Bătrânul întoarse privirea şi o zări pe cea care părea a le fi conducătoare ridicându-se ameţită. Profită de acest moment de linişte şi îi înfipse spada în rana pe care i-o făcuse Sirona. Urletul ei fu îngrozitor şi păru că dură câteva ore, cu toate că se termină repede. Bestiile aruncară armele privind dezamăgite. Hioram se prăbuşi de durere strivind sub trupul său câteva creaturi ce nu apucaseră să se retragă.

*

– Cum e? se auzi vocea lui Sior.

Bătrânul se trânti de perete extenuat. Nu mai avea putere, nu mai ştia ce să facă. Ambii erau în stare de inconştienţă. Dacă nu s-ar fi auzit gemetele slabe, ar fi crezut că sunt morţi.

– Nu cred că aş putea să fac mai mult. Nu aş şti ce să mai fac. Acum nu ne rămâne decât să aşteptăm.

Sior se trânti lângă T şi Liort. Parcă şi-ar fi dorit ca ei să-i spună că va fi bine, dar nu dădură nici un semn în privinţa asta. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Ce zi ciudată! Nu îşi închipuise vreodată că pot exista atâtea fiinţe atât de diferite între ele. Se aşteptase să găsească ceva creaturi, dar reuşise să numere peste o sută doar în câteva ore; unde mai punea că toate erau canibale. Ce gând înspăimântător! Poate că dacă Sirona s-ar fi chinuit mai mult să-l înveţe despre magie... Dar ce rost mai avea acum? Nu ştia ce să facă şi, chiar dacă ar fi ştiut, nu era sigur că ar fi rezolvat cu ceva situaţia. Într-un fel, simţea că *Şarama* nu le este tocmai prietenă. De cele mai multe ori le era potrivnică, se încăpăţâna să le ţină piept dintr-un motiv sau altul. Acum credea tot mai mult că profeţia ascunde ceva. Vedea pe zi ce trece că ei, gemenii, nu vor reuşi să ducă misiunea la capăt împreună. Era cu adevărat imposibil.

Clinchetul metalic, făcut de Orett, îl trezi. Piticul stătea deasupra unui tuci şi amesteca, cu o lingură mult mai mare decât el, într-un lichid vâscos ce făcea bule verzi şi sărea în sus, atingând aproape tavanul. Alţi doi pitici făceau o cusătură invizibilă, în timp ce un al treilea punea în ordine tot felul de arme ce le furase de prin gunoaie. Tio o studia cu atenţie pe Sirona în timp ce T şi Liort stăteau lângă uriaş.

Dacă îşi amintea Sior cât de greu îl căraseră pe Hioram... Şi acum îşi simţea braţele grele cuprinse de o febră de nedescris. Nu înţelegea prea bine cum îl convinsese Sirona să li se alăture şi cum de monstrul nu-i purtase ranchiună pentru că îl rănise. Dacă nu ar fi fost rana pe care i-o făcuse chiar ea, Hioram ar fi fost încă în picioare luptându-se cu înverşunare. Era de departe cel mai fioros „animal" pe care îl văzuse. Şi se luptase cu atâta sălbăticie încât aproape că îi tremura inima şi acum când îşi amintea.

Sirona scoase un geamăt prelung, iar chipul ei, alb ca varul, se schimonosi. Sior sări drept lângă ea, dar fata a leşinat la loc rămânând inconştientă. Orett se apropie grăbit băgându-i cu forţa pe gât lichidul vâscos după care făcu acelaşi lucru şi cu uriaşul. Piticul avea o expresie ştearsă şi, de când se întâmplaseră toate astea, nu mai scosese nici un cuvânt. Avea ochii goi şi acum părea mult mai bătrân decât era în realitate. Nici ceilalţi nu scoseseră prea multe cuvinte, iar Sior şi-ar fi dorit să afle

ceea ce gândeau. Cu siguranță că ei știau mult mai mult decât el și Tio, poate că de aceea Tio îi lăsase să pregătească licoarea misterioasă ce nu avea un miros tocmai plăcut...

– Poțiune încăpățânată! urlă Orett. Niciodată nu face cum îi poruncesc.

Sior vru să-l întrebe care e problema, dar și-a dat seama că nu ar fi primit vreun răspuns. A rămas lângă fată urmărindu-i chipul cu atenție, așteptând ca din clipă în clipă să facă un gest.

Au trecut câteva ore până ce Sirona începu să tușească nebunește și să scuipe lichidul verde, ce acum semăna tot mai mult cu acidul sulfuric. Ori de câte ori atingea piatra începea să sfârâie și să scoată un fum bizar. Orett veni repede cu o sticuță ce conținea un lichid roșu pal pe care i-l vârî pe gât.

– Scuipă! o îndemnă piticul. Dă tot afară!

În câteva clipe uriașul fu și el cuprins de tuse. Orett făcu același lucru și pentru el. Ceilalți pitici se dădură la o parte din calea lui atunci când începu să scuipe, pe semne că nici unul nu uitase ce ghinion avuseseră creaturile ce rămâseseră sub el atunci când s-a prăbușit:

– Scuipă! se auzi din nou vocea piticului.

Hioram scoase un sunet macabru părând că mai e puțin și își dă sufletul, apoi scuipă o cantitate mare de lichid și toate simțurile i se eliberară. Își duse mâna, automat, la rană constatând că e închisă. Cu grabă se îndreptă spre Sirona care încă mai încerca să își elibereze trupul de durere.

– Hai, pitico! șopti uriașul. Hai că poți!

Și, într-adevăr, fata scuipă un ghem de soluție ce se evaporă în piatră.

– Mulțumesc, uriașule! șopti fata. Sior, Tio, toată lumea, sunteți bine?

Sior se apropie de ea strângându-i mâna cu putere într-a sa:

– Suntem bine. Tu cum te simți?

– Ca și cum aș fi aruncat venin, râse ea.

– E încă slăbită, spuse Orett pe un ton îngrijorat. Ar fi bine să mai rămânem pe loc...

– Nu e cazul, se împotrivi Sirona. Și, oricum, am găsit soluția pentru a merge înainte la Ing.

Tio își aruncă spada pe jos creând un zgomot violent:

– Ai folosit-o, nu-i așa?

Cu toții îl priviră pierduți, doar Sirona părea destul de relaxată:

– Da, am folosit-o! Și, ce-i cu asta?

Fața bătrânului se schimonosi de o durere necunoscută:

– Ai trecut prin fața turnului? întrebă pe o voce mult mai calmă.

– Cred... că da!

Din nou liniștea se lăsă apăsătoare. Nimeni nu îndrăzni să scoată vreun sunet până când Tio nu reluă:

– Oricum... dacă ai făcut-o o dată, nu mai contează. Aș fi preferat să o faci cu cap. Dar nu mai contează.

– Despre ce tot vorbești? se răsti Sior.

Bătrânul ridică din umeri și se așeză pe piatră într-o poziție bizară:

– Ce mai contează? Sora ta tocmai a fost înregistrată în registrul morții.

– Și, ce-i cu asta? întrebă fata. Nu toți suntem înregistrați acolo?

– Da, suntem! Dar suntem înregistrați ca muritori. Tu, din păcate, nu o să-ți cunoști sfârșitul decât ca paznic al Șaramei. Toți cei ce „trec" sunt predestinați aceluiași destin și nu cunosc pe nimeni care să fi scăpat. După cum bine vezi, ți-ai scris un viitor destul de sumbru.

– Despre ce tot vorbiți? întrebă Sior pe un glas sfâșiat.

Sirona nu îndrăzni să-l privească în ochi. Înțelegea: doar paznicii treceau prin oglinzi fără teamă. Oricum, ce teamă ar mai fi putut să aibă? Destinul lor era acolo. Tio îl bătu prietenește pe umăr pe Sior și murmură:

– Sora ta a trecut prin oglindă. Ar fi trebuit să îi spun, dar nu am crezut că are vreuna asupra ei. Acum e prea târziu... dar cine știe, poate că există un leac... undeva.

Se lăsă liniște. O liniște apăsătoare. Acum ce mai putea crede Sior? Oare nu destinul le jucase această festă? Cine avea să știe? Oare ce se va întâmpla cu ei? O lacrimă i se scurse rebelă, dar o ascunse cu ușurință în lumina palidă a felinarelor. Orett privea aproape înmărmurit, iar motanul părea îngrijorat. Doar Hioram o mângâia ușor, cu un deget, pe cap, încercând să alunge o suferință ce nu putea fi văzută.

*

Mii de luminițe înconjuraseră ascunzătoarea uriașului. Se simțeau dincolo de pereții scorțoși zeci de perechi de ochi iscoditori. Hioram părea că privește prin zidurile groase. Avea o privire greu de descris și un zâmbet ce nu insufla nimic bun, ca și cum și-ar fi dorit să înghită toate acele ființe cu o singură sorbitură.

Uriașul păși ușor spre intrare și se puse în dreptul acesteia ca o ușă. Privi în jur, iar luminițele începură să dispară rând pe rând. Hioram râse zgomotos, dar nu se mișcă din loc. Sirona, Sior și Tio își pregătiseră spadele. Evident că aceea nu era singura intrare, iar creaturile ar fi putut ataca de oriunde. În schimb, piticii erau destul de relaxați. Majoritatea se cuibăriseră lângă T și Liort încercând să se apropie cât mai mult de câine pentru a se încălzi.

Răgetul uriașului îi făcu pe toți să se cutremure. O suliță, cam cât un ac pentru Hioram, îl înțepă în picior. Uriașul întinse mâna și îl prinse, probabil, pe cel ce îndrăznise să-l zgârie. Îl cercetă pentru o clipă: o ființă mică, mai mică decât un pitic, bărboasă și cu două perechi de ochi, îl privea cu regret. Se gândi pentru o clipă apoi îl aruncă la picioarele lui Orett care sări cât colo.

– Pentru *Șarama*, nu mai invita toate arătările, se plânse piticul.

Alte două creaturi aterizară în același mod la picioarele piticului. De data asta era o ființă înaltă cât Sirona, cu ochii duși în fundul capului și un corp scheletic și o alta ce părea a fi de sex feminin, cu o droaie de păr în ochi și cu un trup de un albastru imaculat.

– Hioram! strigă Sirona. Ce faci?

Uriașul nu-i răspunse. Încă mai străpungea întunericul în căutarea vreunui curajos, dar se părea că ceilalți se ascunseseră și își țineau până și răsuflarea. Zâmbi mulțumit și se întoarse spre captură.

– Și acum... sorbi dintr-o cană mare ce-o ținea în mână, să trecem la negocieri. Prăpăditul ăla care a încercat să mă rănească să iasă în față.

Creatura se clătină de câteva ori. Picioarele slăbănoage începură a-i tremura fără voie. Aruncă spada, cât un briceag, din mână, și făcu o plecăciune:

– Ier... ier... iertare! sughiță zgomotos.

Hioram zâmbi, dar nu era pe deplin satisfăcut. Mai luă o înghiţitură din lichidul misterios şi se aplecă cât mai mult spre creatură:

– Tu ce mai eşti?

– A... a... a, sunt un hort, spuse într-un glas în timp ce înghiţi zgomotos lăsând să i se vadă un nod cât un măr.

– Hort! repetă uriaşul.

Se lăsă liniştea. Hioram îl studia pe micul hort gândindu-se, parcă, la ceva de demult.

– Ce caută un hort aici? se interesă pe un ton binevoitor.

Piticania îşi trase sufletul şi îşi reglă glasul:

– Am fost alungat din Ţinutul...

– Zânelor, completă uriaşul. Acolo erau mulţi horţi. Îmi aduc aminte că unul mi-a dat să mănânc atunci când se arunca cu pietre în mine şi nimeni nu mă voia prin preajmă. Dar ce te-a făcut pe tine să ajungi un... un criminal cu sânge rece? Un canibal fără scrupule? Eu am trăit aici, în singurătate, mai bine de un deceniu şi tot nu am ajuns asemenea vouă. Cel puţin eu nu îmi mănânc prada.

Hortul îşi plecă capul:

– Nici eu nu îmi mănânc prada. De fapt horţii nici nu mănâncă carne. Cât despre modul în care am ajuns aici, presupun că la fel ca toţi ceilalţi. Eram prea sărac ca să rămân în Ţinutul ăla afurisit şi poate că şi cel mai urât din rasa mea. Ştii bine cât de pretenţioase sunt ele. Cât de perfecte se cred. Am fost alungat şi m-am alăturat lor. Viaţa asta plină de întuneric m-a făcut aşa. Regret în fiecare minut ziua în care am ajuns aici şi crimele pe care le-am comis, dar ei sunt tot ce am.

Hioram rămase o clipă pe gânduri apoi îşi îndreptă privirea spre creatura scheletică:

– Tu ce eşti?

Creatura râse zgomotos. Nu părea să simtă teamă în faţa uriaşului, dar nu era nici dispreţuitoare.

– Crezi sau nu, sunt om, şi râse din nou cu putere. Eu am trăit o vreme în Altamnn, la nord de Ôsseat. Când eram tânăr şi nesăbuit m-am înrolat în armata Şiarului, pentru că Altamnnul este un Imperiu paşnic, după cum cred că ştii, şi nu îţi oferă prea multe posibilităţi. Atunci îmi doream să lupt pentru o cauză, oricare ar fi fost aceea. Doar că mi-am ales cauza greşită şi am luptat pentru

Sorian. Când mi-am dat seama că am luptat pentru ca un nebun să pună mâna pe un Imperiu şi pe oamenii nevinovaţi ce locuiau acolo, m-am simţit copleşit de vină. M-am retras aici şi de acum încolo cred că ştii povestea.

Uriaşul îl privi cu interes. Era drept că nu prea arăta a om, dar cine ştie de când nu mai mâncase, cine ştie câte vrăji şi necazuri îndurase de-a lungul timpului. Privirea i se mută asupra femeii cu trup albastru:

– Dar tu?

Creatura îşi dădu pletele de pe faţă descoperind nişte trăsături fine, demne de orice regină. Avea privirea goală, însă chipul îi lumina de frumuseţe:

– Sunt o niandră. Mi-am pierdut magia la vârsta de zece ani şi părinţii mei m-au aruncat în gunoi. Aşa am ajuns aici.

Sirona o privi cu regret. Aproape că simţea acelaşi lucru şi în privinţa lui Aratt. Se simţea ca şi cum ar fi fost îngropată şi obligată să ducă o viaţă de fugară. Uriaşul părea de asemenea emoţionat, însă încerca să nu lase să se vadă lucrul acesta.

– Din câte îmi dau seama, continuă Hioram, aici sălăşluiesc mult mai multe fiinţe decât mi-am închipuit eu. Sunteţi organizaţi în dezordine şi habar nu aveţi cum să supravieţuiţi de unii singuri. Eh, asta nu e o problemă. O să învăţaţi mai întâi de toate să trăiţi organizat, să vă respectaţi, şi o să renunţaţi la comportamentul ăsta barbar.

– Cum o să facem asta? se interesă hortul.

Uriaşul îi făcu semn să tacă şi continuă:

– O să învăţaţi să vă hrăniţi cu ceea ce găsiţi şi nu cu carnea unor fiinţe. O să trăiţi organizaţi şi o să învăţaţi să vă iubiţi, spuse apăsat. Eu vă voi învăţa toate astea şi voi avea grijă de voi. Iar voi va trebui să mă ascultaţi şi să nu-mi ieşiţi din cuvânt. Acum dispăreţi de aici şi discutaţi şi cu ceilalţi. Dacă propunerea mea nu vă place aţi face bine să plecaţi în partea de Vest a muntelui pentru că eu nu am de gând să vă mai tolerez.

Cei trei ieşiră fără să scoată nici un sunet dispărând în întuneric. Hioram privi în urma lor întrebător în timp ce Sirona se apropie de el:

– Crezi că e bine s-o iei de la capăt?

Uriaşul scoase un oftat prelung însă privirea îi rămase aţintită tot spre intrare:

– Nu pot trăi aşa la nesfârşit. În curând o să se vorbească despre mine ca despre cel mai mare monstru al Össeatului. Trebuie să-mi recapăt sentimentele şi demnitatea şi, cel mai mult, încrederea în ceilalţi şi în mine.

Fata îl atinse uşor pe degete reuşind cu greu să apuce două dintre ele:

– Foarte bine, uriaşul meu! Foarte bine!

Hioram îi zâmbi cu bunăvoinţă:

– Trebuie să îmi mai dau o şansă şi mie, şi lor. Dar până una alta voi trebuie să vă continuaţi drumul. M-am gândit să vă conduc până la închisori, eu ştiu un drum bun şi destul de ferit de ochii iscoditori, aşa că în zori pornim la drum.

– Cam cât durează acest drum? se interesă Sior.

Hioram calculă în gând:

– Câteva ore, dacă nu întâmpinăm dificultăţi.

Gemenii îşi intersectară privirile.

– Atunci, cred că pot să mă duc înainte, spuse Sirona. Doar că nu ştiu ce am făcut cu oglinda.

Orett se ridică greoi de lângă T, băgă mâna în sân şi scoase speculul:

– Ţine, am recuperat-o pentru tine.

Fata îl sărută pe frunte şi privi mulţumită spre fratele ei:

– După ce mă odihnesc puţin o s-o fac...

– Nu Sirona! spuse Sior. Fără mine nu ai s-o faci.

– Dar... sări Tio.

Însă băiatul îi făcu semn să tacă.

– Destinul nostru e să fim împreună până la moarte. În cazul ăsta trebuie să fiu şi eu înregistrat în registrul morţii. Chiar şi dincolo de moarte va trebui să fim împreună.

Uriaşul şi bătrânul îl priviră stupefiaţi.

– Sior, tu nu ştii ce faci, încercă Tio să intervină. Nu ştii ce înseamnă asta cu adevărat. O moarte fără de moarte. E cel mai trist lucru ce ţi se poate întâmpla.

Băiatul era calm. Pe figura sa nu se citea teama sau dispreţul, ci doar o bucurie pe care ceilalţi nu ar fi avut cum s-o înţeleagă:

– E viaţa mea. Decid singur. Şi apoi prefer ca profeţia să se îndeplinească întru totul. După cum bine vezi, de data asta aleg de bunăvoie să-mi schimb destinul şi nimeni nu are voie să intervină. Nimeni!

Sirona avea lacrimi în ochi. Ar fi vrut să-l oprească, să-l facă să înțeleagă, dar știa că până la urmă tot o va face cu sau fără voia ei. Îi sări în brațe și-l îmbrățișă cu putere. Nu mai avea cuvinte pentru a-și exprima starea sufletească și, chiar de ar fi avut, nu ar fi știut să se exprime.

CAPITOLUL III
ÎNCHISOAREA MORȚII

Soarele se revărsa ca o mantie cenușie deasupra marelui deșert. Vântul se potolise de mai bine de cinci minute, iar vegetația, mărăcinii, abia dacă se zăreau în imensitatea gri ce cuprinsese întreg nisipul în mreje misterioase. O căldură plăcută cuprinsese locul simțindu-se în respirația fiecăruia. Toți cei prezenți se simțeau copleșiți, poate de durere sau de nerăbdare.

Bărbații erau îmbrăcați în negru iar siluetele abia dacă li se distingeau. Chipurile le erau acoperite, doar mâinile mult prea albe ieșindu-le de sub mantia lungă. Femeile erau îmbrăcate în alb, unindu-se într-un mod inevitabil cu razele înșelătoare. Și ele aveau chipurile acoperite nelăsând să se vadă nici o sclipire dincolo de glugi. În mijloc era înălțat un altar din lemn pe marginea căruia erau așezate, într-un mod fermecător, flori de toate felurile și culorile. În mijlocul altarului era o măsuță cu modele complicate în mijlocul căreia se afla chipul unui dragon cu un rânjet malițios. Pe măsuță era așezată Cartea. Marea Carte, Cartea ce ascundea cele mai neomenești secrete, cele mai înfiorătoare gânduri. Coperta își schimbase culoarea, acum era maro închis; părea mult mai veche ca înainte și mult mai tainică, de parcă aștepta în tăcere ca destinul să-și urmeze cursul, de parcă viața ei se termina aici și începea totodată cu mai multă forță.

Bărbații îngenuncheară în jurul altarului plecându-și capetele. Soarele aproape că a apus lăsând doar o dungă gri să se întrevadă la orizont. Femeile rămaseră în picioare privind, parcă, spre necunoscut. Mâinile lor, acoperite de mănuși albe, se ridicară deasupra capului ca într-un joc sacru. Rămaseră așa, fără să se miște, sau să scoată vreun sunet. Acum cu toții păreau doar statui de ceară lăsate acolo de veghe.

O mișcare greoie strică peisajul. O femeie se mișcă plăpând și porni spre altar însoțită de două copile bălaie. Înghenunche greoi în fața Cărții și rămase așa timp de câteva clipe. Apoi se

ridică şi se strecură în spatele altarului. De acolo, silueta îi părea mare şi impunătoare în cea din urmă rază a soarelui. Privi spre ceilalţi cu o uitătură scurtă, apoi vorbi cu glas jos şi tremurat:

– Fie ca *Şarama* să ne asculte!

Acelaşi îndemn se auzi într-un glas de câteva ori. Le făcu semn să se oprească ridicând o mână, apoi îşi îndreptă arătătorul spre o siluetă gârbovită. Bărbatul păşi încet, nu cu regret, doar cu o durere acută de spate. Nu mai era tânăr şi nici în formă. Trecuse printr-o sumedenie de întâmplări de-a lungul vieţii, iar cele mai multe îi marcaseră corpul ce se gârbovise mai devreme decât se aşteptase, iar durerile erau mai acute decât ar fi fost normal. De aceea, nu grăbi pasul pentru a ajunge lângă Ea, Cartea Mare, ci îşi duse picioarele aşa cum putu mai bine.

Femeia, de dincolo de altar, scoase un cuţit mic cu lamă fină şi mâner argintat. Îl aşeză pe carte şi rosti câteva cuvinte, mai mult şoptit. Pe măsură ce bătrânul se apropia cartea începea să se deschidă. La început, parcă un vânticel îi întorcea paginile îngălbenite de vreme, pe urmă păru că venise un adevărat uragan, iar paginile păreau că vor zbura din clipă în clipă. Nimic din toate astea nu se întâmplă. Cartea a rămas deschisă la pagina şase sute acolo unde era reprezentat, destul de stângaci, un zeu al morţii.

Bătrânul îngenunche în faţa Cărţii. Cartea despre care auzise atâtea, Cartea pe care o adorase atunci, în tinereţe, şi pe care acum o privea ca pe un diavol ieşit din străfundurile cele mai întunecate. Femeia îi înmână cuţitul cu un uşor tremur al mâinii, iar el îl acceptă fără nici o ezitare. Alte cuvinte au fost rostite, la fel de încet, fără nici un înţeles pentru cei din jur, şi după ce acestea au fost spuse, sânge roşu se prelinse pe pagina şase sute. Bătrânul căzu, iar soarele apuse lăsând ca tot deşertul să se învăluie în lumina unei singure stele: Steaua Morţii şi-a Învierii.

*

„Şi toate încep cu un adevăr şi se termină cu o minciună. Toate lucrurile, gândurile, sentimentele, se vor strânge într-o îmbrăţişare, caldă, rece şi vor trece asemenea vremii şi se vor întoarce asemena copilului abia născut. Iar când soarele va

apune pentru ultima oară, toate se vor afunda în întuneric. Dar nu în întunericul morții, ci în cel al spaimelor și al tulburărilor. Și apoi, toate se vor sfârși într-o durere fără de margini, iar lumea se va naște iar și iar, din durere, și va trăi în durere pentru eternitate."

Șarama

*

Gemenii treceau prin cele mai aprige senzații. Pentru câteva clipe avură impresia că timpul s-a oprit în loc și că vor rămâne acolo pentru eternitate, apoi zăriră turnul. Părea mai mare ca de obicei. Nu era nici ca în visul lui Sior și nici ca atunci când Sirona trecuse pe lângă el. Era mult mai mare și mai straniu în lumina caldă a lunii ce se revărsa asupra lui ca o matie palidă. Acum distingeau destul de clar șase turnuri mici și unul stăpân peste ele. Înalt, dar deloc falnic, era ușor aplecat ca un bătrân ce și-a purtat soarta în cârcă. De la cea din urmă fereastră se zări matia neagră a Gardianului, a celui ce păzea acum doar noaptea cea înfricoșătoare și rece, cu stelele abia vizibile, și ceața deasă ce forma nori. Li se păru că totul rămase pe loc mai mult de câteva ore, mai mult de un veac chiar, și apoi totul începu să alerge în jurul lor. Doar umbre dese și neconturate, fără sens sau însemnătate, se profilau de-a lungul unui șir nesfârșit de momente scoase parcă din cărți vechi și aruncate de prea mult timp în negura uitării.

Simțiră cum se strecoară prin cioburi reci ce se unduiau pe trupurile lor intrându-le în trupuri. Erau apăsătoare, dar deloc dureroase. Doar reci și stranii, treceau prin ei cu repeziciune și cu o răceală ce le rămase în suflet mai mult timp.

Când totul s-a sfârșit s-au trezit într-un întuneric aprig; aproape că se simțeau la fel ca în oglindă, la fel ca în timpul acela rece, dureros. Dar aici nu era frig, doar în sufletul lor rămăsese o umbră a acelei răceli diabolice. S-au obișnuit greu cu mirosul și bezna, de parcă se trezeau dintr-un coșmar în altul. Fata a fost prima care și-a revenit, simțind mâna fratelui strângând-o cu putere. Îl cercetă cu privirea și constată că e destul de bine. Poate că se simțea mult mai bine decât se simțise

ea atunci când făcuse călătoria pentru prima oară. Îi mângâie uşor mâna şi şi-o retrase pe a ei simţindu-se uşor ameţită.

Privi în jur de câteva ori şi abia mai târziu observă chipul crispat ce se afla într-un colţ îndepărtat. Părea că personajul ce se afla dincolo nu observase nimic. Stătea în propria mizerie şi în gânduri ce îl conduceau spre nenorocire. Îi făcu un semn fratelui şi se ridică întinzându-i mâna. Cu paşi şăgalnici se apropie de personajul pe care îl simţea ca o barieră între ea şi destinul său. Simţea mult mai multe în ultimul timp, aproape că putea să citească în suflete ce se aflau la distanţe destul de mari, însă nu dorea să recunoască asta. Nu dorea să îşi lase sentimentele să îi invadeze mintea şi sufletul. Voia să rămână lucidă; dar oare cum să rămână lucidă când totul în jurul ei era mistic, enervant de bizar?

Se apropiară uşor de necunoscut, iar pe Sirona o străfulgeră ideea aceea a morţii, a durerii. Privirea lui era caldă, dar destul de ştearsă, inumană şi îndurerată. Barba îi era haotică...şi atunci îşi aminti chipul lui Ing văzut dincolo de oglindă, dincolo de specul, acel chip şters şi plin de durere. Îmbătrânise, ăsta era cuvântul, îmbătrânise înainte să-i vină vremea. Chiar trupul părea să-i fie chircit de o durere ce se afla dincolo de piele, dincolo de ceea ce se vede.

Îl mângâie uşor pe creştet, dar el nu reacţionă. Nu, nu era mort, aşa cum moare un om, cu toate că era rece la atingere. Ochii îi rămaseră nemişcaţi. Nu privea spre ea, privea spre altceva, parcă spre un cer necunoscut, spre o lume nouă, spre o siluetă nevăzută. Ea nu ştia dacă simte compasiune sau altceva, dar ştia cu siguranţă că trebuie să facă ceva pentru el. Într-un fel era responsabilă pentru tot ceea ce i se întâmplase.

Bărbatul scoase un geamăt abia perceptibil, dar nu se clinti. Între acest geamăt şi o clipă de răgaz fata observă că erau încercuiţi de gratii, însă erau diferite de tot ceea ce văzuse ea până atunci. Erau negre, într-adevăr, dar păreau, în acelaşi timp, construite din umbre. Umbre ce aduc prevestiri funebre şi încercări grele. Sior privi aproape în acelaşi timp cu ea spre gratiile din umbre. Ar fi vrut s-o întrebe ce înseamnă toate astea dar glasul stins al bărbatului îl făcu să-şi înghită cuvintele:

– „Şi toate încep cu un adevăr şi se termină cu o minciună", rosti Ing ca într-o incantaţie magică.

Fata îi aruncă o privire scurtă, dar nu îl băgă în seamă. Momentan nu se putea gândi decât cum vor scăpa de acolo. Sigur că nu avea de gând să se apropie prea mult de barele grele, simţea că nu trebuie să facă asta şi cel mai rău se temea de gărzile ce aveau să vină în cele din urmă. Cum îşi vor justifica prezenţa? Oare de ce nu se gândise înainte de toate astea?

Se aşeză lângă Ing care acum îşi schimbase poziţia capului privind spre bezna de dincolo de gratii. Ar fi vrut să-i aline cumva durerea, căci o simţea, dar se auzi spunând cu totul altceva:

– Ing, mă vezi?

Sior îi căută privirea, dar nu i-o întâlni. Aşteptară câteva clipe ca vorbele ei să-şi piardă ecoul lăsat în negură şi nimic nu se întâmplă.

– Cred că este în stare de şoc, spuse Sior mai mult pentru el.

– Nu pot să cred. El, care e un practicant al... însă cuvintele i se scurseră pe buze atunci când auzi glasul bărbatului de lângă ea:

– „Şi toate încep cu un adevăr şi se termină cu o minciună."

– Ce o vrea să spună cu asta? se interesă Sior.

Fata ridică din umeri. Era la fel de necunoscătoare ca şi el. Nu cunoştea sensul cuvintelor, dar era sigură că în spatele lor se află o enigmă.

– Cred că ai dreptate, îl privi pe Sior. A înnebunit.

Băiatul aprobă din cap. Privea prin vechiul său prieten ca printr-o umbră ce se agăţa de-un ultim fir de viaţă. Şi parcă îşi dorea să părăsească acel trup şi acea minte. Parcă îşi dorea să dea totul uitării şi să scape de durere. Acum era altul. Ceva murise în el, de fapt murise cu totul într-un fel şi, totuşi, era acolo, într-un alt fel.

– Ing! ţipă Sior lăsând ca toată liniştea aceea să se spulbere sub cuvintele lui. Nu îţi aminteşti de noi?

Pentru prima oară bărbatul mişcă capul şi clipi, apoi rămase aşa pentru mai mult timp după care scoase un oftat profund şi pronunţă clar, strident:

– Sunt viu!

Gemenii se priviră îngroziţi. Vocea lui avea ceva anume, ceva neomenesc şi, totuşi, avea o forţă vie, cristalină. Sirona îşi trecu mâna prin părul lui, iar bărbatul tresări prinzându-i mâna mică şi firavă într-o „labă" mare, păroasă şi aspră. Fata nu îşi

retrase mâna şi nici nu tresări, ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta. Pentru o clipă sau două nu se întâmplă nimic, apoi Ing se smuci violent întorcându-şi privirea şi căutând-o pe-a ei:

– „Şi toate încep cu un adevăr şi se termină cu o minciună", rosti din nou, dar mult mai clar şi mai insistent.

– Ce vrei să-mi spui Ing?

Dar el se relaxă şi rămase aşa pentru mult timp.

*

Trecuseră vreo două ore de când gemenii intraseră în închisoare. Până atunci nu se întâmplase mai nimic, în afară de reacţiile scurte şi de neînţeles ale lui Ing, de aerul greu şi de bezna misterioasă. Însă acum, după mai bine de două ore, paşi grei şi apăsaţi se auzeau în depărtare. Un glas din apropiere – „vreun deţinut", gândi Sirona – chiţăi speriat. Apoi liniştea se sparse sub sunetul unei tobe. Ing sări ca ars urcându-se pe patul de scânduri ce nu avea nici măcar o pernă sau o pătură. Sunetul era tulburător, rece, inuman.

Se auzea tot mai tare şi tot mai aproape. Paşii grei păreau că duc o adevărată luptă în contact cu pământul rece şi mâzgos. Gemenii se înghesuiră unul în altul într-un colţ întunecat sperând că nu vor fi observaţi. Sunetul se apropie ca un zbucium. Se auzi uşa ce se deschise cu un sunet strident, dar nu metalic. Doi grumi – unul ţinea o tobă, iar celălalt o suliţă de război – păşiră apăsat. Pământul se lăsă sub tălpile mari acoperite de cizme metalice. Sunetul se opri brusc lăsând în urmă doar o amintire grea în urechile gemenilor.

Un grum se apropie de Ing şi îl dădu jos din vârful patului aşezându-l cu grijă în şezut. Acesta se supuse fără vreo vorbă. Bruta se aşeză în faţa lui analizându-i trăsăturile, apoi vocea apăsătoare umplu întunericul:

– Este în regulă, dar astăzi nu-i mai dăm seruvitum. I-am administrat cam mult.

– Oricum, s-a ţinut tare. Nu a spus aproape nimic în afară de chestiile alea fără sens, se auzi a doua voce.

Cel dintâi se ridică greoi analizând pentru ultima oară figura bărbatului.

– În câteva zile va scuipa tot. i se adresă camaradului. Fără mâncare şi apă încă două zile şi – pocni din degete – va fi ca şi al nostru. Ne va destăinui şi ce a mâncat de la mumă-sa, râse zgomotos şi i se răspunse în acelaşi mod.

Toba îşi reluă muzica sordidă şi se îndepărtă lăsând o uşoară tresărire de-a lungul celulelor ce se întindeau pe zeci de holuri. Abia acum gemenii reuşiseră să observe imensitatea locului. Părea să fie celulă în celulă, şi tot aşa la nesfârşit. Nu erau aşezate după vreo regulă, pur şi simplu existau într-o dezordine ordonată. Aceleaşi gratii fantomatice se ridicau peste tot, în stânga, în dreapta.

Gemenii ieşiră din ascunzătoarea lor. Acum, Sior era alb ca varul, iar mâinile îi tremurau din toate încheieturile. Fata îl privi aspru spunându-i parcă: „Păstrează-ţi cumpătul, pentru Şarama!". Dar el nu citi în privirea fetei decât teama care, de fapt, era propria-i teamă ce se oglindea în privirea ei.

Fata îl studie pe Ing asemenea grumului. Nu părea să se fi schimbat cu nimic, poate doar privirea îi era mai limpede, ca şi cum ar fi ieşit dintr-un şoc şi mantia cenuşie se ridicase cu încetinitorul:

– I-au dat o poţiune, şopti. O să-şi revină. Până atunci trebuie să facem în aşa fel încât să-l scoatem de aici.

– Ce bine ar fi fost ca oglinda să vină o dată cu noi, oftă Sior.

Fata aprobă din cap. Dar oglinda nu era cu ei şi nici altcineva. Hioram şi piticii ar fi trebuit să apară, dar cine ştie ce greutăţi or fi întâmpinat. Tio cu siguranţă că îi grăbea, dar nu era vina lor că întârziau şi apoi Hioram nu a spus niciodată că va fi uşor să ajungă la închisori. Până atunci trebuia să înţeleagă secretul gratiilor. Era convinsă că acestea nu o vor lăsa să treacă cu una cu două. Dar, dacă se gândea mai bine, nu îi văzuse pe gardieni deschizând vreo uşă, însă îi auzise sunetul. Oare să fi fost doar toba? Nu, sigur că auzise clar, tare şi clar, cum uşa s-a deschis, dar nu o auzise închizându-se. Asta trebuia să fie. Ori au uitat s-o închidă... ori nu îl considerau suficient de periculos pentru a evada.

Fata formă în palmă o bilă de foc. Era mică, dar suficientă pentru a face o rază de lumină. Se apropie periculos de mult de gratii. Acum simţea şi mai mult mirosul greu, ca şi cum umbrele acelea emanau... dar nu, ce idee, şi râse în sinea ei. Înconjură de câteva ori locul şi apoi... exact trei gratii lipseau, era loc cât

pentru o uşă. Temătoare, întinse mâna. Răsuflă uşurată, nu i se întâmplă nimic. Totul era în ordine. Acum trebuia să vadă doar încotro duce coridorul şi cum pot scăpa de acolo. Se întoarse spre Sior cu o figură gravă:

– Rămâi aici şi orice s-ar întâmpla să nu te mişti!

Băiatul o privi dojenitor:

– Sirona, să nu uităm că eu sunt bărbatul aici.

Aproape că-i veni să râdă, însă îşi reţinu acest exces şi încercă să pară serioasă:

– Nu uit, Sior! Doar că eu mă mişc mai repede, şi apoi, dacă mi se întâmplă ceva, va avea cine să-mi sară în ajutor.

Băiatul fu aproape convins:

– Bine, dar să te întorci repede.

Fata confirmă din priviri: „Să fim serioşi, gândi ea. Nu că nu te-aş iubi sau nu aş avea încredere în tine doar că... pe toţi diavolii, Sior, chiar dacă suntem gemeni, tu eşti încă un copil. Nu mi-aş permite să te pierd". Ieşi pe ceea ce părea a fi uşa şi se afundă în întunericul coridorului.

Părea mare, lat şi parcă toate celule se adăposteau dincolo de un zid protector. Câte un prizonier mai gemea încercând să alunge durerea, ceilalţi priveau asemenea lui Ing, lăsând întunericul să le pătrundă până în măduva oaselor. Doar din când în când se mai auzea câte o tuse înfundată asemănătoare cu cea a muribunzilor.

Nu tresări nici atunci când un deţinut îşi scoase degetele albe printre gratii. Mâna îi era scheletică, iar ochii îi străluceau bizar. „Poţiuni", gândi fata fără să dea semne de nervozitate sau de compasiune. Înaintă fără să arunce nici măcar o privire în spate. Îi era teamă că în curând va dori să-i elibereze pe toţi, iar asta nu se putea. Ar fi trebuit ca pe cei mai mulţi să-i care în spate. Unde mai pui namilele de grumi, ce sigur că nu le vor da voie să părăsească închisoarea, şi mai era şi Ing. Nu putea, oricât şi-ar fi dorit asta; undeva în adâncul sufletului, mai bine se prefăcea că nu observă durerea celorlalţi. Era prea greu, mult prea greu.

Întunericul devenea tot mai aprig. Nici o luminiţă nu se vedea la capătul a ceea ce credea că ar fi un coridor. Îi era teamă să facă bulgări de foc; dacă vreun grum ar fi zărit? Continuă să pipăie pereţii ce deveneau tot mai reci şi mai lipicioşi. Un gând fugar o străfulgeră: „Drumul oaselor", dar îl alungă cu un zâmbet abia schiţat pe buzele îngheţate. Ar fi dat orice să scoată măcar

spada. Da, spada... Dar cum s-o facă fără ca lumina să se zărească? Nu putea. Se cufundă în beznă tot mai mult. Ochii nu i se mai puteau obişnui, acum dibuia de-a binelea, nu putea decât să spere că nu o să găsească nimic ne la locul lui sub picioare.

Sunetul tobei se auzi din nou, dar de undeva din dreapta. Se apropia repede. Se lipi de perete încercând să îşi dea seama pe unde vin paşii grei. Apoi o lumină ştearsă se zări pe un alt coridor strâmt. Nu aveau cum s-o zărească din locul în care erau, dar inima nu înceta să bată neregulat şi haotic. Lumina, cu tobă cu tot, şi paşii grei se îndepărtară. Fata sări în urma lor ca o umbră şi păşi pe coridorul din dreapta. Undeva într-un capăt se zări o lumină palidă, abia perceptibilă. Trebuia să meargă să vadă ce e dincolo, dar nu era sigură că va mai nimeri drumul înapoi.

Trase aer în piept, chiar dacă nu era cel mai bun aer pe care îl respirase, şi îşi făcu curaj. Grăbi pasul ştiind că din clipă în clipă cei doi se vor întoarce. Nu mai pipăia locul, ştia cu siguranţă că în capăt va găsi ceva – orice, dar va găsi. Nu se aştepta să dea peste lucruri foarte bune, dar se aştepta să găsească o ieşire, o speranţă. Şi tot mări pasul, iar inima îi tresărea la fiecare zgomot aşteptând ca din clipă în clipă cei doi grumi să se întoarcă.

Îi păru că mergea de vreo câteva ore; în realitate nu trecuseră mai mult de cinci minute. Se opri extenuată de parcă ar fi alergat-o o haită de câini. Se lipi de perete şi un râs straniu i se întipări în minte. Râdea cu puterea minţi, un râs isteric fără de sens: „Cred că am înnebunit", gândi. Nu era neapărat frică ceea ce simţea, ci mai degrabă o forţă stranie ce încerca să o încătuşeze sau... o chema, oare? Să fi fost ceva ce o chema?

Se dezlipi de perete şi se simţi lipicioasă. Afişă o grimasă. Era dezgustător, acelaşi gând îi veni în minte: „Drumul oaselor"; râse isteric în sinea ei, dar continuă să se apropie de lumină şi aceasta devenea tot mai strălucitoare şi se apropia tot mai mult. Deodată holul se sfârşi, iar lumina îi intră în ochi orbind-o pentru câteva secunde. Când privirea i s-a acomodat, zări o cameră mică, cu câteva piese de mobilier, şi un seif ascuns în perete. Trebuia să fie camera gardienilor. În cealaltă parte era o uşă ce dădea spre un alt hol, de data asta luminat de torţe mari. Se gândi pentru câteva secunde. Sunetul tobei începu să se audă în depărtare.

Îşi trase spada şi lovi în lacătul ce încătuşa seiful. Lovi de vreo patru ori înainte ca lacătul să sară cât colo provocând un zgomot

şters. Toba se apropia, dar paşii grei încă nu se auzeau. Deschise seiful şi privi cu iuteală. Poţiuni. Sticluţe de diferite forme şi mărimi ce conţineau lichide colorate. Altele păreau a fi goale, însă fata şi-a dat seama că de fapt sunt poţiuni invizibile. Întinse mâna şi luă cât de multe apucă, după care încercă să pună lacătul la loc atât cât putu de bine. Toba se auzea tot mai aproape şi de data asta şi paşii sfârtecau pământul afundându-se cu putere.

Sirona nu ştia ce să facă. Trebuia să iasă cumva de-acolo, dar cum? Ochii i se rotiră de câteva ori asupra locului şi singura scăpare pe care o întrezări fu masa. Sub masă, sigur. Ei erau prea mari pentru a o zări acolo. Strânse la sân sticluţele şi se băgă sub masă sperând că nu va fi observată. Toba se opri, dar paşii îşi continuară mersul firesc, până când ajunseră în dreptul ei. Unul dintre gardieni se trânti pe un scaun înalt ridicându-şi picioarele pline de nămol deasupra mesei; celălalt se aşeză direct pe masă şi scoase un râset sumbru:

– Ce patetic, rosti. Atâţia prizonieri şi nu ne putem bucura de ei. Ce plictiseală!

– Mda, murmură celălalt fără nici un chef.

– Asta nu este puşcărie, e mai de grabă loc de odihnă. Le dăm poţiuni, iar ei se odihnesc acolo înăuntrul lor. Habar nu au unde sunt, habar nu au ce le facem. Mi-aş dori să-i aud implorând, strigând, zbierând. Ah... s-au dus vremurile alea când prizonierii se împotriveau. Acum Stăpânul doreşte să-i chinuie mental. Ce nebunie! Îmi amintesc...

– Las-o moartă, i-o reteză celălalt! Nu te mai văicări ca o domniţă la ananghie. Mai bine du-te şi spune-le celorlalţi să ne schimbe. S-a terminat tura noastră.

– Mă duc, mă duc, mormăi grumul. Să verifici seiful înainte.

Sirona simţi cum sângele îi curge cu repeziciune şi întreg trupul îi arde. „Nu seiful!", gândi cu disperare. Se auzi uşa trântită în spatele grumului, dar celălalt nu avea de gând să-şi dezlipească picioarele de pe masă. Abia după câteva minute se ridică, puse toba într-un colţ şi ieşi după camaradul său.

Sigur că inima îi zvâcnea, însă nu ratã momentul şi se furişă în linişte, alergând apoi până când lumina aproape că se pierdu în urma sa. Se opri o clipă pentru a pune poţiunile prin buzunare după care făcu un bulgăraş şi o luă din nou la trap într-o viteză uimitoare.

*

Lumina s-a stins în turnul cel mare. Cerul a rămas la fel de impenetrabil, doar luna reușea să străpungă câte un colțișor. Vântul se înteți mai mult ca altădată. Lacrimi grele se scurgeau din ochii lui Fawrr și simțea că, dincolo de fereastră, aceleași lacrimi curg și din ochii Gardianului. Ținutul avea să rămână mort mai bine de două veacuri de-acum încolo. *Șarama* nu mai era a lor. Nu mai era a nimănui. Marea Carte era sub stăpânire și așa avea să rămână până când un suflet nobil avea să o scoată din robie.

Ultima rază a lunii se stinse retrăgându-se ușor dincolo de pătura groasă a norilor. Doar vântul și ploaia aveau să mai rămână acolo. Doar Fawrr și Gardianul aveau să mai simtă durerea, căci din clipa aceasta totul era destinat pieirii. Nimeni, nici cei favorizați, nu mai erau stăpâni pe propriul destin și zile lungi de agonie și înrobire aveau să vină de-acum în colo: *„Și toate încep cu un adevăr și se termină cu o minciună. Toate lucrurile, gândurile, sentimentele, se vor strânge într-o îmbrățișare caldă, rece și vor trece asemenea vremii și se vor întoarce asemenea copilului abia născut. Iar când soarele va apune pentru ultima oară, toate se vor afunda în întuneric. Dar nu în întunericul morții, ci în cel al spaimelor și al tulburărilor. Și apoi, toate se vor sfârși într-o durere fără de margini, iar lumea se va naște iar și iar, din durere, și va trăi în durere pentru eternitate"*.

Glasul lui Fawrr se înalță dincolo de ceruri, plânsul lui avea să se audă peste întreaga lume. Acum totul era aproape pierdut.

CAPITOLUL IV
UN GRAM DE NOROC

Când Sirona s-a întors l-a găsit pe Sior într-o stare deplorabilă. Era lipit de zid, tremura din toate încheieturile şi arăta ca un cadavru în viaţă. I-au trebuit câteva minute bune fetei pentru a-l scoate din starea aceea şi pentru a-l convinge că pericolul a trecut, cu toate că nu ştia cum să-i spună că vor trebui să treacă prin cabina gardienilor şi mai departe pe un hol, probabil plin de grumi şi sperieni. Îl lăsă să se liniştească. În acest timp el îi povestea cum grumul acela oribil se uita exact spre locul în care era ascuns. Sironei îi veni să zâmbească, doar ştia că grumii nu văd prea bine pe întuneric. Sunt precum caii care văd doar alb-negru. Aşa şi ei: noaptea, întunericul erau în defavoarea lor. Totuşi i-ar fi putut simţi respiraţia. Cu siguranţă ar fi putut, doar *Şarama* ştie prin ce forţă nu a fost descoperit.

Scoase sticluţele de prin buzunare şi le aşeză pe pământ în cerc. Sior o privi întrebător, dar nu îndrăzni să dea glas, însă fata îi răspunse oricum:

– Erau într-un seif (nu îndrăzni să-i spună că era cât pe aici să fie prinsă), m-am gândit că una dintre poţiunile astea l-ar putea readuce pe Ing la viaţă.

– Posibil, scânci băiatul. Dar cum ştii care este cea corectă?

Sirona ridică din umeri. Privirea îi părea goală, dar destul de prinsă. Cerceta sticluţele aşezate în cerc, de parcă acestea aveau să-i dea răspunsul corect. Rămase aşa mai mult timp, dar nu se întâmplă nimic. Toba începu din nou să se audă. De data asta sunetul era altfel: mai greu, mai apăsător, ca o chemare, o strigare. Zgomotul era cutremurător. Fata ascunse repede sticluţele şi îl trase pe Sior în partea întunecată a celulei. Se ruga în sinea ei ca acesta să leşine, măcar aşa nu i-ar mai fi tremurat în braţe ca un animal speriat. Toba se apropia, era atât de aproape... dar paşii grei nu se auzeau, cu toate că lumina torţei era acum aproape de celula lui Ing.

– Sperieni, şopti Sirona aproape disperată.

Nu putea să nu își amintească cât de greu sunt aceștia de doborât. Nici cu zece vrăji făcute în același timp nu ar fi reușit. De data asta și ea începu să tremure necontrolat. Ce putea să facă? Știa că îi vor descoperi. Sperienii erau diferiți, speciali. Puteau să vadă dincolo de aparențe. Duse mâna la spadă instinctiv, dar nu își pierdu firea. E drept, tremura din fiecare încheietură și nu se simțea deloc bine. Poate că, de ar fi reușit să se liniștească... dar era prea târziu:

– Oa...oa...oameni, reuși să spună o voce cutremurătoare.

Nu era sigură că la ei se referă, cu toate că scruta întunericul, și privirea lui parcă o străpunse pe a ei. Din sperietură s-a trezit sărind în fața lor cu spada ațintită în sus. Probabil că făcuse cea mai mare prostie din viața ei, dar, gata, era făcută și nu mai putea da înapoi. Spada luci misterios emanând o culoare de un verde aprins. Sperienii rămaseră, pentru o clipă sau două, fără suflare, apoi își traseră spadele ce păreau a fi de două ori mai mari decât a sa. Sior sări și el din beznă ținând în mână un pietroi. Aruncă spre cel mai apropiat, dar nu reuși să-i atingă semnul, iar piatra îi trecu pe lângă obraz. Sperianul scoase un urlet alarmant și sări asupra băiatului în timp ce celălalt își încrucișa spada cu a Sironei.

Băiatul se dădu câțiva pași înapoi și încercă să tragă spada din teacă. Părea să i se fi blocat, însă reuși în cele din urmă. Aceasta îi sări din mână și îl lovi pe sperian direct în stomac. Se chirci un moment după care își revni. Sior se aruncă pe burtă încercând să-și recupereze spada, dar mâna simți strivitura unei cizme grele. Cizma se răsuci de câteva ori în încercarea de-ai rupe oasele firave. Mii de sudori îl trecură în momentul acela și, cu toate astea, întinse cealaltă mână și apucă mânerul spadei. Încercă să-i taie picioarele, dar armura era mult prea groasă și de acum își simțea dosul palmei sângerând. Oasele îi trosneau tot mai tare, simțea că acum sunt precum cioburile – mii și mii, atârnând acolo, în mâna lui.

Sperianul rânjea în timp ce-i zdrobea mâna. Rânjea. Sior era atât de furios încât, de i-ar fi dat drumul, ar fi putut să-i smulgă capul cu totul.

Un zgomot înfundat și o zdruncinătură puternică. Sirona tocmai trecu pe lângă el, mai mult „zburând", și se lipi de perete cu chipul încleștat într-un zâmbet. Sperienii se priviră pentru o clipă și râseră zgomotos, dar Sior nu scăpă de sub cizma

animalului, iar acum până şi „cioburile" i se sfărâmau fără milă provocând o durere apropiată de leşin.

Sirona sări în picioare. Buza de jos îi era spartă şi un firicel de sânge curgea prelingându-i-se pe bărbie, până dincolo de gât. Dal'rot se afla la picioarele sperianului. Fata făcu o tumbă, recuperându-şi (în timp ce era cu capul în jos) spada. Aproape că se lovi de celălalt perete, dar se opri în mâini simţind în palmă o piatră mare cu margini tăioase. Rămase nemişcată o clipă, răsuflând greoi şi privind spre sperian. Un zâmbet crunt i se întipări pe chip în timp ce bărbatul îşi întorcea chipul schimonosit. Calculă o clipă traiectoria pietrei şi o aruncă... drept în ochiul sperianului care scoase un ţipăt îngrozitor. „Cel puţin o să-ţi scot ochii", gândi ea. Camaradul său se repezi spre el uitând cu totul de mâna lui Sior. Băiatul scoase la rândul său un urlet, acum simţind durerea paralizându-i întreaga mână.

Sirona nici nu auzi. Culese repede o altă piatră de pe jos şi o aruncă în capul bărbatului ce urla de durere.

– Pe toţi diavolii! blestemă încruntată.

Celălalt sperian scoase şi el un ţipăt înfundat. Sior tocmai îi trecuse spada prin coaste. Se întoarse pe-o parte şi îşi ridică spada grea în aer aruncând-o spre băiat, dar fără să-l nimerească. Sirona se repezi la gâtul adversarului său şi-l lovi cu putere în semnul învăluit într-o ceaţă maronie din care se observau doi ochi ca de felină. Acesta scoase un răget şi se prăbuşi. Sior făcu asemenea, culegând o piatră suficient de mare şi lovindu-şi adversarul cu cea mai mare putere.

Ing scoase un sunet ca de fiară turbată, apoi îşi aţinti privirea spre un alt loc rămânând aşa pentru cine ştie câtă vreme. Gemenii se lăsară pe pământ gâfâind. Boabe reci de transpiraţie le treceau pe şira spinări ca într-o competiţie. Râsul strident al fetei umplu încăperea dându-i un aer omenesc.

– Eşti bine? îl interogă pe Sior în timp ce gura i se lărgise până la urechi.

Băiatul o privi îngrozit.

– Tu eşti bine? întrebă speriat.

Fata tăcu. Tăcu brusc, de parcă abia acum simţea durerea pumnului primit. Îşi duse mâna la buză; sângele i se închegase rămânâd ca o pojghiţă. Privi spre mâna lui Sior ce sângera din toate părţile.

– Sior?!... dar nu reuşi să-l întrebe nimic pentru că observă toba ce stătea tăcută lângă patul lui Ing. Inima i-o luă la trap. Oare ce o să se întâmple?

– Ce vrei să spui?

– Toba, Sior. Trebuie să batem nenorocita aia de tobă, altfel îşi vor da seama şi vor veni mai mulţi...

– Nu toba! se auzi glasul înfundat al lui Ing, după care rămase în aceeaşi poziţie cu ochii aţintiţi în întuneric.

*

Sirona simţea o durere crâncenă ce i se plimba fără jenă prin întreg capul. Pielea părea să-i ia foc, iar durerea o cuprinse întru totul. Încă mai simţea pumnul pe care îl primise în stomac, la fel de tare precum îl simţea pe cel pe care îl primise în buză. Spre norocul ei, cel de-al doilea pumn fusese destul de şters, altfel ar fi rămas fără câţiva dinţi, iar faţa ei ar fi arătat ca o vânătă. Însă, în momentul în care s-a lipit de zid, toată viaţa i-a apărut în faţa ochilor ca un film ce se derula tot mai repede. O văzuse pe Niara cu şorţul ei negru, îl văzuse pe Troten ce încerca din răsputeri să-i arate un nou exerciţiu şi pe Sior ce încerca să mânuiască un arc, dar destul de stângaci. Chiar şi atunci, în clipele acelea, gândi că fratele ei nu-i seamănă deloc. Chiar şi atunci simţi că ar fi trebuit ca ea să fie băiatul şi că se făcuse o greşeală la naşterea lor. Ce putea ea să facă? Îl iubea pe Sior, dar era evident că ea avea puterea necesară de-a trece prin toate astea, iar el nu. Se văzuse aceasta chiar din ziua în care Niara îi anunţase că aveau să plece să-şi întregească armata. Blestemata aia de armată care nici măcar nu exista! Totul era blestemat în jurul lor. Totul!

Lăsă să i se vadă întreaga dantură atunci când schiţă o grimasă provocată de vederea mâinii lui Sior. Era mai rău decât s-ar fi aşteptat. Dar el, de data asta, era curajos. Nu spunea nimic. Poate că nu îndrăznea, poate că îl cuprinsese frica, iar spaimele sunt mai reale decât durerile. Sau, poate, pur şi simplu nu voia s-o mai bată la cap şi cu problema asta, cu toate că era destul de grav, după cum constată fata. Dar nu avea timp acum de mâna lui. Trebuia să-l facă pe Ing să meargă pe picioarele lui, altfel nu ar fi avut cum să iasă şi blestematul ăla de Tio. Oare

unde întârzia atât? Dar nu avu timp să-şi finalizeze gândul, căci un sunet ca bătaia unui picior în piatră se auzi din depărtare.

Sior îngălbeni pe loc. Parcă îmbătrânise cu cel puţin zece ani, aşa, deodată. Sirona îi puse degetele pe buze şi-l îndemnă să-i toarne pe gât lui Ing una din băuturile misterioase. Băiatul şovăi pentru o clipă. dar ea nu-i dădu timp să se tocmească prea mult aruncându-i o privire rece.

Mâna lui Sior tremura pe sticluţa în formă de pară cu lichid albastru. Se tot întreba dacă chestia aia nu l-ar fi putut face pe Ing şi mai mototol decât era. I-o duse la gură cu teamă şi atunci... poc! Sticla se sparse pe pardoseala de piatră provocând un zgomot sinistru. Sirona îi aruncă o altă privire, de data asta ucigătoare. Tânărul îngheţă, dar luă repede o altă sticlă în care nu se zărea nimic şi i-o puse la gură.

Nu era sigur că Ing a înghiţit ceva, dar nici de contrariu nu era prea convins aşa că aşteptă cu sufletul la gură să se întâmple ceva.

Bong... poc, poc, poc, poc... bong, bong, se auzea tot şi tot mai aproape. Fata îi făcu semn să facă linişte şi dispăru în bezna coridorului. Făclia sperienilor lumina din spate, dar ea nu a avut timp să observe. Pardoseala avea umbre misterioase în bătaia focului, ce-i călăuzeau paşii cu înşelăciune. O scurtă adiere trecu pe deasupra făcliei şi pentru o clipă totul păru schimbat, apoi reveni la normal. Zeci de umbre dansau pe pereţi fără noimă producând un spectacol sinistru şi apoi iar: bong... poc, poc, poc, poc... bong, bong. Fata rămase nemişcată. Era clar că sunetul venea spre ea chiar mai repede decât s-ar fi aşteptat. Şi-a scos spada şi s-a lipit de perete. De acum sunetele se trasformară în şuierături, asemănătoare cu cele ale unui şarpe. „Fă să nu fie un şarpe", gândi îngrozită.

Liniştea se lăsă apăsătoare, apoi un ecou mai mult şoptit se zbătu între pereţi ajungând direct la ea:

– Sirona, Sior...

Pentru o clipă strânse cu şi mai multă putere spada în mână după care se relaxă lăsând mâna să-i cadă pe lângă corp. „Tio", gândi, fără să poată rosti cuvântul, şi un zâmbet i se întipări pe faţă. Erau ca şi salvaţi.

– Tio! ţipă cât putu de tare. Aici, urmează-mi vocea!

Paşii apăsaţi se auzeau tot mai aproape, iar de lângă una din celule se profilă o umbră firavă şi uşor aplecată. Sigur, l-ar fi

recunoscut oriunde! Şi, fără să cugete, se aruncă în braţele bătrânului trântindu-l aproape pe spate.

– Gata! o mângâie el. Suntem aici.

Ah... glasul lui. Niciodată nu fusese mai fericită să-i audă glasul şi să-i vadă chipul îmbătrânit. Nu! Cu siguranţă că nu existase o bucurie mai mare. Şi câte se adunaseră în mintea ei! Îşi închipuise că vor apărea alte şi alte gărzi la nesfârşit şi până la urmă trupul i-ar fi rămas acolo, dar nu înainte de a da tot ce era mai bun din ea. Acum ştia că sunt salvaţi.

– Unde sunt ceilalţi? întrebă fata.

Dar chipul lui... Şi dintr-o dată şi-a dat seama că ceva s-a întâmplat. Ceva groaznic.

– Păzesc intrarea, şovăi bătrânul. Să plecăm de aici. L-aţi găsit pe Ing?

Ea aprobă din cap; ar fi vrut să-l întrebe, însă nu reuşi. Îl conduse fără să şovăie în celulă.

Sior era la fel de palid precum îl lăsase, iar Ing la fel de inconştient. Tânărul sări în braţele bătrânului asemenea Sironei, doar că el lăsă să-i scape câteva lacrimi pe care nu şi-ar fi permis să le verse în compania surorii. Tio îi studie mâna cu repeziciune apoi privi la cei doi sperieni ce erau întinşi ca nişte covoare de proastă calitate.

– Urâtă treabă! constată în timp ce îi cerceta mâna lui Sior. Foarte urâtă!

Ing deschise ochii larg, dintr-o dată, şi privi spre Tio. Faţa i se destinse lăsând barba să-i acopere în întregime trăsăturile. Apoi o căută pe Sirona. Era acolo. Ştiuse el că îi auzise vocea. Ştiuse!

– Sirona... îngână abia-abia.

Nu îl lăsară să vorbească. Tio îl sprijini de umărul său, aşa cum sprijini un beţiv, şi îl ajută să se ridice. Sirona îl sprijini de partea cealaltă ducându-i mâna moale de după gât. Avea să fie istovitor, constată fata, Ing atârna destul de greu.

– Şi ce s-a întâmplat? catadicsi în cele din urmă să întrebe.

Tio nu o privi. De altfel, nici nu ar fi putut, însă scoase un oftat cutremurător:

– Şarama... suntem pierduţi!

– „Şi apoi, toate se vor sfârşi într-o durere fără de margini, iar lumea se va naşte iar şi iar, din durere, şi va trăi în durere pentru eternitate", şopti Ing.

Sior se opri brusc. Privi spre cei doi ce păreau să nu fi auzit mare lucru din ceea ce spusese Ing.

– Ce a spus? întrebă acesta.

Tio oftă din nou. De data asta era un oftat ce îți rupea sufletul în mii de bucățele:

– *Șarama* este prizonieră! Destinele nu ne mai aparțin!

*

Bineînțeles că *Șarama* era prizonieră. Destinul fiecăruia era prizonier. De acum totul avea să se schimbe. Oameni a căror viață ar fi trebuit să fie roditoare aveau să sufere și să moară. Luptători ce ar fi trebuit să câștige lupte aveau să piardă. Acum totul avea să fie pe dos și asta doar din pricina nenorocitei ăleia de cărți.

– Trebuie să putem face ceva, spuse Sior cu convingere după care scoase un sunet înfundat de durere. Trebuie!

Tio se opri pentru o clipă. Ing era destul de greu și avea nevoie să-și odihnească, doar puțin, picioarele.

– Noi, voi, nu putem să facem nimic. Asta nu mai depinde de voi.

– Dar de cine? se alarmă tânărul.

– „Și apoi, toate se vor sfârși într-o durere fără de margini, iar lumea se va naște iar și iar, din durere, și va trăi în durere pentru eternitate", șopti din nou Ing.

Tio îi aruncă o privire scurtă:

– Poate că de el. Cine știe? Asta e o altă profeție.

– Dar ce tot bombăne acolo? întrebă Sirona.

Bătrânul îi înșfăcă din nou brațul bărbatului și se puse în mișcare.

– Păi, cred că spune ceva din vechea *Șarama*.

Fata se opri ca trăsnită. Pe chip i se citi disperarea, uimirea și înțelegerea:

– Vrei să spui că mai există o Carte?

– A existat, replică tăios bătrânul. A avut aceeași soartă ca și asta. „Și apoi, toate se vor sfârși într-o durere fără de margini, iar lumea se va naște iar și iar, din durere, și va trăi în durere pentru eternitate". Asta înseamnă durere. *Șarama* este îndurerată

şi... se opri ca trăsnit privindu-l lung pe Ing. Pe toţi diavolii, de ce-i vorbeşte lui?

– Îi vorbeşte?! se minună Sior.

Gemenii îşi încrucişară privirile uimite.

– Sigur, murmură fata. Şi când am ajuns aici tot asta făcea. Recita ceva din vechea *Şarama*. Sigur că da, Cartea îi vorbeşte.

– Dacă suntem norocoşi, adăugă Tio, atunci îl avem chiar lângă noi pe cel ce trebuie s-o dezrobească.

– Ăsta da noroc, conchise Sior.

– Dacă nu mai are inelul tău, se înfurie fata care îşi aminti adevăratul motiv pentru care îl salvaseră, s-ar putea ca *Şarama* să rămână fără salvator.

Ajunseră în camera de gardă fără ca măcar să îşi dea seama. Sirona îl lăsă pe Ing să cadă pe lespede în timp ce-şi întindea spatele. Doi ochi sticloşi o priveau de sub masă cu mare interes.

– Liort, murmură ea. Mă bucur să te văd.

Motanul le sări în braţe şi-i mângâie pe ambii cu afecţiune. De dincolo de uşă se auzi o bubuitură şi apoi strigătul de victorie al piticilor:

– O să-l chem pe Hioram să-l care pe Ing! îi anunţă Tio. Pericolul nu s-a terminat aici, iar noi avem nevoie să ne folosim spadele.

Sior îşi privi palma ce nu se oprise din sângerat:

– Nu ştiu dacă... încercă să se justifice.

– O să faci faţă, i-o tăie scurt bătrânul.

Dincolo de uşă un grum bloca trecerea şi un sperian rămăsese agăţat de perete. Abia acum Siorna constată că nu greşise atunci când s-a gândit la: „Drumul Oaselor". Pereţii erau tapaţi cu oase ale căror cartilagii supurau. O cuprinse o greaţă frenetică. Dacă stătea să-şi amintească... Mai bine nu, dar nu se putu abţine. Hainele ei erau pline de chestia aia. Îi veni să urle de groază, de silă, de spaimă. Abia-abia îşi înăbuşi un urlet venit de undeva din afara ei. Oare ce trebuia să mai îndure?

Când Hioram îşi făcu apariţia, uită pentru o clipă de oasele ce tapetau pereţii în modele complicate. Uriaşul părea mai grotesc decât ultima oară când îl zărise. Chipul îi era mai grav, iar trupul parcă îi crescuse. Nici măcar nu a catadicsit să-i zâmbească. Îi era silă. Silă! De tot ceea ce o înconjura, de tot ceea ce... Poate că, până la urmă, Sior era mai cu capul pe umeri

decât ea. Încercă să se îmbărbăteze, dar, de cum păşi pe holul luminat, scârba şi dezgustul o cuprinseră şi mai tare. Avea să moară în locul ăla blestemat fără să mai vadă vreodată lumina soarelui. Şi cel mai rău era că avea să moară gândindu-se la oase şi la lichidul ce se scurgea din ele.

*

Marea Carte se închise. Avea să rămână închisă şi plină de sângele celui sacrificat până când cel destinat să o salveze avea să vină. Se schimbase cu totul. Nimic nu mai aducea a vechea *Şarama*. Nimic nu mai era aidoma. De acum întunericul avea să se lase, iar lumea avea să cunoască agonia.

*

„Întunericul se va abate. Pentru o zi sau pentru o eternitate. Durerea se va transforma în haos, în ură, în nimicire şi totul va pieri încet-încet, ca scâncetul unui copil. Şi când lumea va renaşte, păcatele îi vor fi mai mari, căci va renaşte din sângele jertfit, sângele ce va aduce blestemul noilor generaţii."

Morde (Cartea Spiroţilor)

CAPITOLUL V
LUPTA DIN ŐSSEAT

Pescarii îşi aruncară năvodul şi se întinseră pe iarba umedă. Stelele se încrucişaseră într-un joc nebunesc:

– Prevestesc ceva rău, şopti, pescarul mai bătrân, pentru a nu speria peştii.

– Cum pot stelele să prevestească? se interesă tânărul în timp ce aruncă un al doilea năvod.

Bătrânul scoase pipa şi o aprinse în linişte, dar fără să îşi ia privirea de la cer:

– Destinul poate fi citit în stele, îl informă. Iar acesta se transformă în cuvinte şi în litere ce mai apoi sunt scrise de mâna nevăzută a *Şaramei*. Dar în seara asta nu cred că mâna nevăzută va scrie ceea ce văd eu.

Tânărul pufni în râs. Bineînţeles că nu credea o vorbă, dar interlocutorul său părea să nu observe şi continuă pe acelaşi ton şoptit şi grav:

– În noaptea asta... Salvatorul va muri.

*

Nu mai era lumină pe coridoarele de piatră. Doar torţa Sironei mai lumina slab aruncându-şi flăcările roşiatice asupra siluetelor mici ale piticilor ce înaintau obosiţi. Hioram îl căra pe Ing ce din când în când dădea semne că îşi revine după care cădea în aceeaşi visare profundă.

Sior încă simţea cum venele îi zvâcnesc de durere. Sângele se închegase pe mâna ce acum semăna cu ceva pământiu. Nu mai simţea foamea sau frigul ce se abătuse în fundul muntelui. Nu mai simţea nici oboseala, durerea dându-i prea multă bătaie de cap în acele momente. Ar fi dorit s-o roage pe Sirona să facă una din vrăjile ei, dar nu îndrăznea. Fata părea mai mult moartă decât vie. Ochii albaştri acum erau injectaţi cu firicele roşii, iar

chipul îi era alb ca laptele. Abia dacă își mai putea ridica picioarele, iar mâinile i se bălăngăneau fără noimă pe lângă corp. Nici Tio nu arăta mai bine. În ultimul timp bătrânețea i se accentuase. Ochii îi ieșiră din orbite făcându-l să semene cu un brotac, bătrân și posac.

Nici unul nu era prea însufleţit. Drumul părea mai greu acum, iar ieșirea părea să fie undeva la capătul infinitului. Din când în când se opreau încercând să-și recapete puterile. Doar apa, destul de clocită, le mai alina cât de cât suferințele. Mâncarea era mult prea tare și, cu toate astea, încercau să își aline foamea ori de câte ori aveau ocazia.

Flacăra pâlpâi de câteva ori și se stinse lăsând întunericul să pună stăpânire.

Mergeau în liniște, doar respirația greoaie lăsând în urmă mici sunete. Nu mai știau cât timp trecuse de când mergeau pe holuri înguste, largi, luminate sau neluminate. Poate că trecuseră ore sau poate zile, nimeni nu mai avea noțiunea timpului.

În realitate, nu trecuse decât o oră, dar greutatea din picioare nu îi mai lăsa să simtă asta. Oboseala se făcea simțită și, cu toate astea, continuau să meargă și să meargă.

*

Turzd privea în gol în sala tronului. Nimic nu îl mai mulțumea în ultimul timp. De când o pierduse atât pe Rufina, cât și pe Sirona, nu se mai putea gândi la altceva decât la răzbunare. Nu era sigur pe care din cele două o ura mai mult. Poate că pe nici una sau poate că pe ambele. Pletele îi crescuseră rebele acoperindu-i ochii ce păreau foarte obosiți. Se întinse pe tron alungindu-și picioarele lungi. Oare cât timp avea să mai aștepte până când le va întâlni pe cele două? Și, oare, ce avea să facă atunci cu ele?

Pe Rufina cu siguranță că avea s-o ucidă fără să cugete. Trădătoarea aia nenorocită! Vrăjitoarea aia fără minte! Oare unde i-o fi fost capul Sironei atunci când a ajutat o vrăjitoare periculoasă să evadeze? Poate că era și vina lui pentru că nu îi vorbise despre asta, cu toate că era aproape sigur că nu l-ar fi crezut. Sirona nu l-a plăcut din prima clipă, ce șansă să fi avut

să o convingă de ceva destul de evident? Şi trădătorul ăla de pitic... o, ho... el avea să plătească mult mai scump, el şi toată naţia aia de creaturi minuscule ce le-ar fi putut strivi doar cu talpa goală.

Sigur că se gândise să le declare război doar că nu era genul lui să îşi avertizeze inamicul. Avea să-i ia prin surprindere, dar până atunci trebuia să descopere locul în care erau ascunşi. Şi atunci, când îi va descoperi, (dinţii i se dezgoliră într-un zâmbet perfid), Orett avea să fie primul cu capul agăţat în suliţă. Asta doar aşa, să le dea o lecţie despre ce înseamnă să-l trădezi pe Turzd. Turzd cel Brav, cel Viteaz, cel Invincibil. Atotputernicul Rege Turzd, cel ce nu poate fi învins, cel ce ţine întregul Ősseat în palme...

– Mărite! i se adresă o creatură mică speriindu-l. Mărite, Orett şi alţi zece pitici însoţit de doi tineri, un bătrân şi de uriaşul Hioram, au fost zăriţi în culoarele de sud, spuse totul dintr-o suflare, iar atunci când termină îşi trase suflul clătinându-se uşor.

Regele mări ochii, iar faţa i se înseninâ. Îşi dădu pletele la o parte lăsând privirea liberă:

– Eşti sigur?

– Da, Stăpâne, se înclină politicoasă creatura.

– Fantastic, fantastic. Toate armatele mele să fie gata de plecare. Dacă sunt pe coridoarele sudice în cele din urmă vor ieşi în Sala de Est. Îi vom aştepta acolo..., da, da.

– Prea bine, Stăpâne, se supuse creatura pornind să-i anunţe pe ceilalţi.

Regele rămase înmărmurit. Ăsta da noroc: să îi prindă în muntele lui pe toţi. Nu se aşteptase la aşa ceva, se pare că *Şarama* îl iubea în mod deosebit de-i scrisese una ca asta în destin.

Sări din jilţ şi îşi studie spada cu atenţie. Marea spadă a Regelui Turzd avea să guste, din nou, din plăcerea luptei.

*

Sala de Est era altfel decât întreg muntele. Pe pereţii de piatră îşi făcuseră loc mici râuleţe ce se scurgeau într-un ochi de apă limpede. Câţiva peşti colorati se aventurau în această călătorie reuşind în cele din urmă să se odihnească în ceea ce

părea o mică apă stătătoare. Sala era perfect rotundă, fără nici un colţişor scos în afară sau afundat prea mult în perete. O rază caldă pătrundea prin tavanul nisipos, ceea ce le dădea de înţeles că urcaseră în ultimul timp şi acum se aflau destul de aproape de vârf. Poate că de aceea şi simţeau frigul mai aprig, iar apa era atât de rece că nici nu o puteai sorbi fără ca întreaga gură să nu simtă răceala urmată de o amorţeală deloc plăcută.

Sirona adormi imediat după ce se răcori, urmată de T şi de Liort. Piticii făceau de pază, doi câte doi, în timp ce ceilalţi încercau să aţipească pentru câteva minute.

Tio avea grijă de mâna lui Sior. I-o bandajă rupând fâşii scurte din haina sa, dar nu înainte de a i-o spăla în apa rece. Bătrânul nu credea că mâna tânărului îşi va mai reveni vreodată. Din câte îşi dăduse seama toate oasele fuseseră rupte şi doar printr-o minune avea să se mai refacă.

Hioram îl lăsă pe Ing cu stările lui bizare şi se întinse pe pământ încercând să adoarmă. Ing nu se simţea prea bine. Din când în când avea fierbinţeli ce-i colorau obrajii, iar alteori era rece ca moartea. Uneori părea că ştie unde se află şi vorbea destul de coerent, iar alteori vorbea în dodii şi dădea de înţeles că habar nu are cine e sau unde e. Nimeni nu se chinuise să afle ce se întâmplă, de fapt, cu el. Nimeni nu-i acordase atenţie, fiecare fiind mult mai preocupat de sine şi de stările personale.

Ing visă. Îşi visă părinţii ce o legănau pe surioara lui într-un pătuţ făcut din nuiele colorate. Cerul era limpede şi stăteau cu toţii în grădină lângă copacul cel bătrân pe care regele îl tăiase cu câţiva ani în urmă. Zeci de flori îi umpluseră nările cu parfumul lor. Stătea în braţele regelui şi cântau împreună un cântec de leagăn pentru surioara lui. Ce ochi mari avea şi ce privire, de parcă toate stelele se adunaseră într-însa! Cerul se întunecă, iar el rămase singur. Undeva mai în faţă zeci de persoane îmbrăcate în hainele morţii conduceau pe cineva pe ultimul drum. Se trezi bulversat, iar stigătul lui îi trezi şi pe cei doi pitici ce adormiseră în timpul străjii:

– Aurora!!

Sirona se ridică greoi şi se duse lângă el. Ardea! Mult mai rău decât până atunci. Rupse o fâşie din cămaşa ei murdară şi o înmuie în apă. I-o puse pe frunte şi aşteptă ca tânărul să deschidă ochii.

– Sirona! rosti atât de calm.

– Sunt aici. Taci şi odihneşte-te!

– Inelul e la mine, încercă să zâmbească. Nu am cedat nici o clipă, şi băgă mâna în buzunarul de la piept scoţând inelul bizar. Fata îl luă şi îl ascunse bine printre hainele ei.

– Linişteşte-te Ing! îi şopti ea. Totul va fi bine.

Din figura lui se vedea că nu o crede sau, poate, că el nu credea asta. Nu! Nu credea asta. În curând avea să se întâmple ceva şi el ştia. Simţea.

*

„Întunericul se va abate. Pentru o zi sau pentru o eternitate. Durerea se va transforma în haos, în ură, în nimicire şi totul va pieri încet-încet, ca scâncetul unui copil. Şi când lumea va renaşte, păcatele îi vor fi mai mari, căci va renaşte din sângele jertfit, sângele ce va aduce blestemul noilor generaţii."

*

Făcliile înconjurară Sala de Est, acolo unde toată lumea era afundată într-un somn profund. Sior scânci ceva şi se întoarse pe partea cealaltă simţind răceala pardoselii. Hioram sforăia în timp ce piticii se băgaseră unul în celălalt încălzindu-se.

T se trezi buimac. Mirosul! Mirosul nu îl înşela, erau în pericol. Îl trase pe Liort de coadă trezindu-l.

– Crezi că a venit timpul? întrebă câinele.

– Cred doar că destinul ne va aduce nenorociri şi acestea vor începe în seara asta.

Motanul se arcui armonios şi îşi făcu loc printre trupurile adormite oprindu-se lângă Sior.

– E timpul să te trezeşti, miorlăi uşor. E timpul să ne trezim cu toţii.

Băiatul deschise ochii şi vru să alunge pisica cu o mână, dar se răzgândi atunci când zări o mică pată de lumină dincolo de sală. Sări în picioare, dar fără să facă zgomot, şi încet-încet îi trezi pe toţi.

Hioram era cel mai nedumerit. Se obişnuise atât de mult cu întunericul şi cu spaimele acestuia că nu mai era în stare să facă

diferența dintre acesta și lumină. Vru să spună ceva, dar fu oprit cu un stttt nervos din partea celorlalți.

Sirona și Tio își traseră spadele când auziră pași îndreptându-se spre ei. Pentru o clipă zăriră o siluetă deșirată în capătul intrării, apoi Sirona îl recunoscu...

– Turzd!

– Prințesă, făcu o reverență politicoasă.

Orett sări în fața fetei ridicând deasupra capului o spadă mică și ușor ruginită în vârf.

– Nu îți dau voie să-i faci rău, zbieră piticul.

– Nici nu ți-am cerut ție voie, spuse acesta pe un ton impertinent. Prințesă, i se adresă din nou fetei pe un ton mieros, am două variante pentru tine: ori vii cu mine de bunăvoie, ori luptați.

Fata făcu o grimasă. Își roti privirea în jur și îl zări pe Ing în picioare cu spada în mână. Încă se clătina, dar era posibil să reușească.

– Să vin cu tine să ce? întrebă ea ușor ironic.

Regele se sprijini în spadă și o privi drept în ochi:

– După cum știi, m-ai privat de mireasa mea. Cred că trebuie să-i iei locul. Așa mi se pare corect.

– Peste cadavrul meu, urlă Ing din spatele Sironei.

– Oh... dacă ăsta e prețul, țin să îl onorez, zâmbi Turzd cu bunăvoință.

Sior încă mai încerca să țină spada în mână, dar nu era nici o șansă. Nu avea decât să se descurce cu stânga atât cât putea de bine. Din locul în care stătea nu îl vedea prea bine pe Turzd, dar bănuia că nu i-ar fi prea greu să-l omoare.

Regele îi cerceta cu privirea când a simțit că pornește în zbor către perete. Lovitura fusese dură și venise direct din pumnul uriașului. Zeci de creaturi apărură de după ziduri când își auziră suveranul urlând de spaimă și durere. Hioram îi prinse pe doi dintre ei și îi aruncă lângă Turzd. Aceștia se opriră în perete cu un sunet înfundat.

Regele se ridică și își recuperă spada în grabă sărind asupra lui Orett. Piticul încrucișă spada cu cea a regelui. Știa să mânuiască destul de bine acea unealtă și nu avea de gând să se lase bătut. Fusese prea mult timp asuprit de acest tiran al muntelui. De ambele părți se simțea dorința răzbunării. Lupta devenise destul de aprigă într-un timp relativ scurt.

Hioram continua să strivească câte doi-trei deodată şi, cu toate astea, armatele erau tot mai numeroase, iar numărul creaturilor creştea impresionant de mult. Sior se descurca greu, dar nu se dădea bătut. E drept că mişcările îi erau mai greoaie din pricina faptului că mânuia spada cu stânga, dar avea să se obişnuiască în scurt timp. Sirona lupta cu înverşunare, aşa cum făcuse întotdeauna. Mâna îi era fermă şi mai puternică ca niciodată şi avea aceeaşi dăruire şi aceeaşi ură faţă de duşmanul său. Nimic nu ar fi putut-o îndupleca în aceste momente.

Tio făcea faţă la fel de bine ca înainte. Mâna lui nu cunoştea bătrâneţea, părea tânăr şi în formă şi ori de câte ori mânuia spada părea că întinereşte cu cel puţin zece ani. Ing se descurca tot mai greu. Fierbinţeala persista şi îşi simţea picioarele moi. Nici chiar mâinile nu îl mai ascultau, lăsând de nenumărate ori ca spada să-i cadă din mână, dar fără urmări neplăcute. Doi dintre pitici căzură seceraţi de sulițe cu vârfuri groase ce le străpunseră trupurile mici lăsându-i fără suflare.

Orett începuse să obosească, în timp ce Turzd abia ce se încălzea. Lupta dintre cei doi devenise tot mai aprigă. Săbiile li se încrucişau scoţând sunete metalice ce umpleau întreaga sală. Piticul avea avantajul de-a fi mic şi astfel spada lui Turzd îl atingea mai greu. Se strecură pe sub picioarele Regelui şi îl tăie cu înverşunare la pulpă. Acesta căzu în genunchi urlând de durere şi blestemând, dar se ridică repede într-un picior simţind cum tăişul spadei îi urmăreşte ceafa. Pară lovitura piticului cu chiu cu vai. Trebuia să se ţină într-un picior, dar asta nu îl împiedica să mânuiască sabia ca un adevărat maestru. Piticul zâmbi răutăcios când încercă să îl atingă cu vârful spadei în stomac, însă Turzd făcu o mişcare agilă şi reuşi să se ferească din calea loviturii ce ar fi putut să-i fie mortală.

Ing începuse să ameţească de-a binelea. Ochii i se împăienjeniseră şi abia dacă îşi mai putea vedea duşmanul. Tio se duse lângă el, intuind ceea ce se întâmplă, şi scăpă repede de cei doi atacatori, ajutându-l apoi pe Ing să se aşeze. Bătrânul se aventură din nou în luptă acolo unde victimele căzeau ca secerate sub lama spadei lui.

Sior începuse să se descurce tot mai bine cu mâna stângă. Sabia îi asculta comenzile, iar capetele creaturilor căzeau unul după altul.

Sirona îşi pierduse răbdarea şi începuse să arunce asupra lor cu mici bulgăraşi de foc, ce-şi extindeau flăcările odată intraţi în contact cu trupurile creaturilor. Gemete şi urlete împânziseră întreaga încăpere. Unii se aruncau în apă încercând să scape de agonie, în timp ce alţii alergau înnebuniţi pe coridoarele ce duceau în aripa de Nord a muntelui. Fetei îi plăcea la nebunie lupta aceasta. Din punctul ei de vedere, avusese o idee strălucită atunci când a creat primul bulgăre; privea cu cât repeziciune se întind flăcările pe trupurile inamice.

În cealaltă parte, Hioram şchiopăta. Una dintre sulițe îi intrase în pulpă făcându-i piciorul să sângereze destul de abundent. Nu reuşise să o scoată şi nici nu ar fi avut timp, căci zeci de creaturi se năpusteau asupra lui încercând să îl atingă cu sulițe sau spade. Uriaşul scoase un răget înfiorător făcându-i pe câțiva să fugă unde vedeau cu ochii. Cei mai curajoşi, însă, rămaseră pe loc, uşor înspăimântaţi, dar destul de dornici să doboare bestia.

Orett reuşi să îi mai facă o rană superficială Regelui deasupra abdomenului. Turzd se simțea destul de rău, dar nu voia să se dea bătut. Apoi lovitura veni ca un fulger. Ing se ridicase şi, cu ultimele puteri, îl lovi în moalele capului cu cotorul spadei. Regele simți cum picioarele îi fug de pe pământ, iar în faţa ochilor se lăsă o mantie neagră, după care căzu provocând o bubuitură puternică. Ing căzu în genunchi lângă Turzd. Acum se simțea şi mai ameţit. Orett îl trase din mijlocul luptei ducându-l lângă unul din pârâiaşele din perete. Îl stropi cu apă asigurându-se că poate să aibă gijă de sine şi se avântă în luptă.

Hioram căzu în genunchi zguduind pământul. O suliță îl nimerise în umăr şi apoi alta şi alta, una lângă alta, ca nişte ace înfipte în ghem. Furia uriaşului deveni orbitoare, de acum lovea în tot ceea ce mişca mişcându-şi braţele cu frenezie. Creaturile se dădură din calea lui simțind pericolul, doar câteva mai înalte şi mai puternice mai încercau să îi strivească trupul cu vreo lamă. Tio veni îndată lângă uriaş încercând să-i înlăture atacatorii, dar în scurt timp şi el fu rănit la braţ şi fu nevoit să se retragă până avea să-şi panseze rana.

Sior încă le făcea faţă chiar dacă valuri-valuri de creaturi mici, înalte, urâte, schimonosite se abăteau asupra sa. Se năpusteau ca nebunii, urlând şi ţipând ca din gură de şarpe. De

acum tânărul începu să simtă dureri în tot trupul, dureri precum cele provocate de vânătăi. Îi aruncă o privire rugătoare Sironei ce tocmai îi reteza capul unei creaturi bizare după care veni lângă el. Alți trei pitici fură răpuși și căzură pe pardoseală lângă celelalte trupuri ce zăceau răpuse. Orett încerca să facă față, dar simți o împunsătură ce-i străbătu întreg stomacul. O suliță, ceva mai mică, îi străpunse stomacul și îi trecu prin spate. Dar el nu simțea decât o strălucire mică; dar nu, nu semăna cu o durere adevărată. Sirona îl privea încremenită. Aproape că nici nu mai vedea altceva. Orett se mișca în ciuda suliței care îi străpungea trupul. Dădea cu spada în stânga și în dreapta fără să-i pese de absolut nimic, nimic.

Fata se năpusti spre el și-l trase din luptă ajutându-l să se așeze lângă Ing:

– Orett! rosti înlăcrimată. Ești rănit.

Piticul zâmbi. Abia acum simțea acea durere năprasnică. Acum vedea cum îi șiroiește sângele printre degete, vedea vârful suliței ce îl privea amenințătoare. Simțea că leșină.

– Sirona... și căzu ca și mort.

Fata îi căută inima. Încă mai bătea. Trebuia să facă ceva, acum, repede. O namilă se năpusti asupra lor. Ing sări în picioare amenințând-o cu spada. Și atunci căzu. Căzu strălucerat de o săgeată ce venea din celălalt colț al camerei. Săgeata intră direct în inimă, iar sângele începu a curge vijelios. Sior veni lângă ei ținând piept bestiei. Fata privea pierdută. Se duse lângă Ing. Ochii lui erau larg deschiși, iar gura i se mișca spasmodic. Chipul Sironei se umplu de lacrimi. Nu putea să fie adevărat. Nu accepta asta.

– Nu te-am trădat, șușoti Ing și își dădu și ultima picătură din suflet, dar nu înainte de a-și revedea întreaga familie. Pereții, tapetați cu tablouri, din ascunzătoarea felienilor. Și o ultimă voce îl conduse spre moarte: „ Stigandr a fost cel din urmă Rege", zâmbi.

Privirea îi rămăsese ațintită asupra ei. Nu era o privire înspăimântată, ci mai degrabă resemnată. Fata îi sărută fruntea. Nu mai auzea zgomotul din jur, nu mai vedea decât privirea lui Liort, calmă și înțelegătoare. Se lăsă pe spate lăsând apa să-i șiroiască pe chip. Pierduseră. De data asta pierduseră. Iar ochii i se închiseră acoperiți de lacrimi grele.

*

Hioram încă îi mai strivea pe cei ce se apropiau de el. Durerea din braţ şi din picior aproape că dispăruse. Doar furia îl mai alimenta şi avea suficientă. Turzd şi-a revenit şi privea ameţit în jur. Încercă să se sustragă simţind cum durerea din picior nu-i dă pace, dar T îl aştepta. Îşi scoase colţii la iveală şi mârâia fără oprire. Regele se târî mai în spate încercând să scape de fiară, când simţi zeci de gheare coborându-i pe şira spinării. Liort îl încolţise. Îl zgâria cu putere lăsând dâre adânci, usturătoare şi sângeroase. Turzd încercă să smulgă pisica din spatele său, dar aceasta îşi înfipse bine „armele", aşa că se lăsă bătut şi leşină.

Armata regelui se împuţinase. Doar câteva creaturi mai stăteau în picioare. Tio le secera fără milă, la fel şi Sior. Hioram îşi strivi ultimele victime după care îşi trase sulițele din braţ şi din picior aşezându-se zgomotos lângă apă. Sior şi Tio îi speriaseră şi ei pe cei din urmă. Doar cei cinci pitici rămaşi în viaţă mai ţineau piept câtorva ameţiţi. Când totul se termină, Sala de Est arăta ca un câmp de luptă. Abia dacă mai aveau pe unde trece de trupurile răpuse.

Într-un colţ o zăriră pe Sirona ce părea inconştientă. Tio se repezi spre ea. Era în viaţă, iar asta îl linişti. Lângă ea îl zări pe Orett, zbătându-se între viaţă şi moarte, şi pe Ing...

Bătrânul îşi scoase pălăria şi ţinu un scurt moment de tăcere. Apoi făcu din hainele atacatorilor un foc mic în care încinse lama spadei. Rupse vârful lancei, ce-l chinuia pe Orett, iar restul îl scoase prin spate. Puse lama încinsă pe rană în încercarea de a o cicatriza. Piticul scoase un ţipăt îngrozitor şi leşină.

– E mort, mormăi şi Sior ce nu îşi putea stăpâni lacrimile. Dacă aş fi ştiut că-l ducem direct la moarte... şi sughiţurile nu îi mai dădură voie să vorbească. Piticii se strânseră în jurul lui încercând să-l îmbărbăteze.

Pierderile erau mari, iar rănile sufleteşti erau cele mai dureroase.

*

„Când Salvatorul va muri, omenirea va descoperi durerea. Căci întreaga lui durere se va revărsa asupra lor, dar vor cunoaşte şi dragostea şi compasiunea. Doar Cartea va rămâne înlănţuită până când pasărea va redeveni om."

Cartea Cunoaşterii

CAPITOLUL VI
MORMÂNTUL

Camerele piticilor le oferiseră încă o dată adăpost. Orett îşi revenise, datorită intervenţiei lui Tio, dar nu definitiv, iar acum stătea la căpătâiul Sironei care refuzase să mai deschidă ochii. Pe Hioram îl găzduiseră într-un fel de hambar, dar aveau grijă de el şi se îngrijeau ca nimic să nu-i lipsească.

Sior, de asemenea, căzuse într-o depresie din care cu greu avea să mai iasă. T şi Liort erau lângă el, dar nu îl alina cu nimic lucrul acesta. De când se afla acolo, îl visase de nenumărate ori pe Ing căzând cu săgeata înfiptă în inimă. Se trezea în miez de noapte încercând să se convingă că a fost doar un vis, dar când redevenea conştient îl năpădeau lacrimile ce nu se mai opreau până la ora micului dejun.

În schimb, sora sa era mult mai rău. Mintea ei refuza să se mai trezească. Refuza să iasă din acea stare. Visa mai tot timpul că se află în cea mai înaltă cameră a Turnului. Turnul Morţii. Învăluit în ceaţă deasă şi beznă. Mister şi agonie. Doar pe sine se vedea acolo în lumina palidă a unei lămpi ce pâlpâia în bătaia vântului. Cântecul lui Fawrr o întrista şi mai tare. Umplea întunericul cu glasul său trist, umplea nimicul cu vaietul său. Chiar şi vântul se oprea în loc din când în când ascultând vorbele pline de mister pe care le purta melodia.

Sirona a văzut masa – masa mică din lemn vechi pe care odinioară stătea *Şarama*. Praful încă îi mai contura forma. Era mare! Aşa o vedea ea. Mai mare decât orice altă carte. Aproape că o putea vedea cu ochii minţi. Probabil că, de cele mai multe ori, se deschidea asupra unui suflet şi-i studia destinul. Uneori intervenea, alteori aştepta să vadă ce se întâmplă. Pe pardoseala veche, din lemn şi piatră, era aruncată o pelerină neagră. Pesemne că acolo fusese ucis Gardianul. În dreapta ei zări o oglindă. Era spartă în trei. Nu era o oglindă asemănătoare celor pe care le ştia. Era una obişnuită, ce-i arăta chipul în cele trei spărturi.

Fereastra se deschise şi vântul pătrunse în încăpere. Parcă auzi cum *Şarama* îşi răsfoieşte foile şi se opreşte asupra destinului. Sigur! Se oprise, doar că Ea, cea mai mare dintre cărţi, nu era acolo. Şi totuşi, parcă ar fi fost vie, sau, moartă fiind, îşi lăsaseo parte din suflet în Turn. Ea ştia că s-a deschis. Ba chiar vedea şi asupra cui s-a deschis. Putea să citească literele de foc ce luminau, invers, în oglindă: INGVARR – SALVATORUL A MURIT. Imaginea se schimbă. Doar în mijlocul speculului îşi mai putea vedea chipul. În celelalte două părţi erau două imagini diferite. Cea din dreapta îi arăta un mormânt. Era un mormânt diferit, mare, făcut din sticlă. Ea era acolo doar că arăta altfel. Cu siguranţă că arăta altfel. Oarecum ştia că este cea care veghează mormântul. Avea părul mult mai lung şi alb ca neaua, chiar şi ochii îi erau albi, şi pielea, şi veşmântul – veşmântul său, rochia aceea ce nu-i acoperea umerii şi se strângea pe corp ca o mătase neprelucrată. Era bizar. Prea bizar!

În partea stângă era imaginea a doi pescari ce priveau cerul înstelat. Cel bătrân părea trist, ca şi cum ar fi ştiut că de acum încolo întunericul avea să domnească.

Atunci şi-a dat seama. Nu avea să mai vadă lumina soarelui pentru mult timp de acum încolo. *Şarama... Şarama... Zoharul... Morde* dispăruseră toate. De parcă... nu, nu, nu... şi sunetul lui Fawrr aduse din nou durerea. Era durerea ei, durerea *Şaramei*, durerea omenirii:

– Beznăăăăăăă! se trezi urlând. Beznăăăăăă!

Se trezi înspăimântată. Avea mâinile albe. Albe ca moartea. Degetele i se alungiseră anormal de mult, iar unghiile îi crescuseră, la fel de albe ca ale unui cadavru. Închise ochii: „Totul este în mintea mea", încercă să se calmeze. „Doar în mintea mea!".

Trase pătura de pe ea. Veşmântul... şi leşină înainte de a-şi duce gândul la capăt.

*

Mormântul Doamnei Albe!

*

„Moartea își va arăta chipul alb ca neaua, cald precum dorința, veșnic și frumos. Moartea va coborî printre noi și ne va arăta calea."

Cartea Cunoașterii

*

Sirona deschise ochii. Camera era cufundată în beznă, doar flacăra din șemineu pâlpâia plăpând. Își privi mâinile. Erau zgâriate și pline de vânătăi, dar erau normale. Își lăsă capul pe spate răsuflând ușurată. „Ce mai coșmar", gândi. Da, ce mai coșmar! Nu știa cât de real fusese, dar cu siguranță îl simțise. Simțise totul, ca și cum ar fi fost acolo. Oh... cât fusese de bizar. Dar acum era mai liniștită. Doar gândul că Ing nu mai e o mai chinuia. De fapt, o durea, o durea teribil. Își simțea inima plină de ură și durere. Aproape că simțea junghiul ce o înțepa cu răutate, junghiul ce nu îi dădea pace.

Privi pentru câteva minute flacăra ce se ridica din șemineu. Cât și-ar fi dorit să fie lângă Niara. Cât și-ar fi dorit să fie în casa ei din Tiar, acolo unde visele erau întotdeauna frumoase; acolo unde ziua începea cu razele soarelui și se termina cu razele lunii, între stâncile blestemate și binecuvântate totodată, unde visele se împlineau, iar fantezia devenea realitate.

Flacăra începea să se stingă conturând umbre mișcătoare pe pereți – umbre ce le asocia cu diferite personaje din viața ei. Se lăsă din nou pe spate simțind cum îi trosnesc oasele. Durerea! Durerea era aproape insuportabilă. Nu știa dacă îl iubise, dar cu siguranță că nu ar fi dorit să moară. Bietul Ing! Și cel mai rău... se simțea atât de vinovată. Poate că nu ar fi trebuit să se ducă după el. Ea îi adusese moartea... Se căută prin buzunare. Era acolo! Inelul era acolo! Pentru prima oară îl studia cu atenție. Două lacrimi se scurseră rebele. A vrut s-o revadă. De aceea l-a păstrat. Începu să plângă aprig...

Ușa s-a deschis lăsând o rază plăpândă să pătrundă în

cameră. Fata tresări. Îşi şterse lacrimile şi privi spre silueta mică ce se tot alungea pe pereţi:

– Durerea e cumplită, glăsui Orett. Cea mai cumplită dintre toate este moartea. Dar tu eşti puternică. Vei putea trece şi peste asta.

Nu spuse nimic. Puternică! Nu se mai simţea atât de puternică. Acum se simţea mai slabă ca oricând. Încă avea ochii înlăcrimaţi, dar el nu putea s-o vadă. Lăsă şiroaiele să-i umple obrajii şi oftă.

Orett îi mângâie părul:

– Trebuie să îţi revii. Mâine îl vom înmormânta pe Ing aşa cum merită un prinţ. Acum va fi lângă familia lui. Felienii vor veni să-l ia în noaptea asta. Doar ei i-au mai rămas. Acum ei vor fi familia lui pentru eternitate.

Mormântul! Mormântul! Să se întâmple oare... aidoma visului. Asta o speria cu adevărat; da, o speria.

– Mâine vom pleca, i se auzi vocea plângăreaţă. Nu vom fi aici să ne luăm rămas bun. Nu vom merge la înmormântare.

– Te temi! pricepu piticul. Te temi şi asta nu îţi face bine. Trebuie să-ţi înfrunţi temerile. Ştiu că e greu să-ţi iei rămas bun de la cineva atunci când o faci pentru vecie, dar trebuie s-o faci. În fiecare zi mor mii de fiinţe ce lasă în urma lor durere. Mai gândeşte-te! Sior ar fi bucuros să îşi poată lua rămas bun, la fel şi Tio. Nu lăsa teama să te doboare! Nu lăsa durerea să-ţi ucidă sufletul. Fii alături de el pe ultimul drum.

Aproape că-i venea să râdă. În gândul ei, râdea. Acelaşi râs isteric ce o cuprinsese după moartea sperienilor. Acelaşi râs ce o înspăimânta cum nimic altceva nu mai reuşise s-o facă. Era doar teama. „S-o ia dracu! S-o ia dracu!", se răţoi la sine.

– Mă voi gândi, spuse pe o voce calmă ce nu semăna cu a ei.

Piticul îi sărută obrajii şi se îndepărtă.

– Să nu faci vreo prostie, Sirona! Totul va fi bine, şi dispăru în spatele uşii lăsând, doar pentru o secundă, ca lumina din hol să se alungească pe deschizătura uşii.

*

Dimineaţa începu agitată. Auzea glasuri de-a lungul holului, tropăieli, şuşoteli. Când deschise ochii, Sior era lângă ea. Arăta

oribil, de parcă pe el urmau să-l înmormânteze. Nu îndrăzni să-i vorbească, doar îl atinse uşor cu vârful degetelor şi îi dădu de înţeles că e alături de el. Tânărul schiţă un zâmbet sec, fără nici o însemnătate.

Abia mai târziu fata observă că purta un costum roşu cusut cu aţă albastră. Avea cizme maronii şi manşete de aceeaşi culoare. Pe partea cealaltă a patului se afla o rochie, la fel de roşie ca şi costumul lui Sior. Vru să întrebe, dar nu avea sens. Cu siguranţă că aşa se făcea înmormântarea la felieni. Din moment ce avea să fie înmormântat după datina lor... Dar nu putea. Simţea cum un nou val de lacrimi o năpădesc... nu, nu putea să meargă. Îşi ascunse faţa în palme şi îşi lăsă lacrimile să curgă nestingherite. Sior îi mângâie părul şi se ridică:

– O să trecem şi peste asta.

Lacrimile i se opriră brusc. Vocea lui... Fusese atât de rece cum nu o simţise vreodată. Părea atât de departe de realitate. Atât de departe de trupul lui.

Se aruncă din pat şi prin câteva mişcări îşi aranjă rochia. Chipul îi părea şi mai alb acum, aproape că semăna cu imaginea din vis. Uşa se deschise din nou. De data asta intră Tio îmbrăcat asemenea lui Sior. Părea şi mai bătrân în costumaţia roşie ce-i scotea în evidenţă ridurile şi spatele aplecat. Sirona aproape că simţi milă faţă de bătrânul prieten, cel ce le-a oferit ajutorul necondiţionat.

– Prinde-mă de braţ! o îndemnă Tio. Sior îi va purta sicriul. Aşa a decis Gorka. Tu îi vei fi Preoteasă.

– Preoteasă! şi gândurile acelea îi veniră din nou în minte. Aproape că-i venea să urle: „Nu vreau să mă transform! Nu vreau!" Schiţă, însă, un zâmbet.

– Da, o să te înveţe Gorka ce trebuie să faci. O să-ţi fie mai uşor să-ţi iei la revedere de la el. O să vezi. Felienii nu cred în moartea sufletului, o să fie deosebit, rosti bătrânul cu mândrie în voce.

*

Înmormântarea se ţinea în Sala Mortuară a Ősseatului. După ce tot ritualul avea să se încheie, trupul neînsufleţit avea să fie transportat alături de familia sa, în cimitirul secret al felienilor.

Întreaga sală era acoperită de catifea roşie. De jur împrejur se

aflau felieni ale căror trupuri erau acoperite de mantii lungi, maronii. În mâini aveau lumânări roşii ce împrăştiau mirosuri îmbietoare. În mijloc se afla sicriul. Scriul de sticlă, asemenea celui din visul Sironei. Înăuntru se vedea trupul prinţului îmbrăcat în straie albe. Chipul îi era liniştit, părea că zâmbeşte către toţi cei ce-l privesc. Atât de calm, atât de resemnat. Capacul de sticlă îl făcea să pară de neînvins, veşnic, nemuritor. Toată lumina încăperii se revărsa asupra lui învăluindu-i chipul şi scoţându-i în evidenţă trăsăturile tinere.

Gorka se afla în spatele sicriului. Se vedea suferinţa pe chipul său. Lacrimi grele îi îngroşaseră venele ce treceau pe sub ochi. Avea cearcăne, iar buzele mari îi erau uscate. Mâinile sale puternice tremurau. Abia dacă mai putea să ţină torţa din aur. Îi făcu semn. Sirona i se alătură acolo, în spatele sicriului, de unde chipul lui Ing îi zâmbea cu şi mai multă îngăduinţă. Sior li se alătură şi el împreună cu Tio.

Ceremonia a început. La început, cu toţii s-au cufundat în linişte – linişte ce le acapara sufletele, le răcea şi le dădea un sentiment macabru. Apoi, felienii ce înconjurau încăperea au început să murmure un cântec. Înfiorător! Dureros! Cântecul a început să se înalţe, cutremurând încăperea, apoi cuvintele au prins contur devenind din ce în ce mai aprige, mai clare. Totul dură câteva minute. Triluri minunate ieşeau din gâturile felienilor. Cântau pe două voci, într-o limbă doar de ei ştiută, dar ce părea să aibă atâta însemnătate. Melodia s-a oprit şi ea a văzut-o. Sau s-a văzut. Stătea acolo, în spatele tuturor, cu chipul calm, alb, impenetrabil. Semăna atât de mult cu ea! Parcă ar fi fost una şi aceeaşi persoană, doar că cealaltă era anormal de albă. Dar era frumoasă, misterioasă şi plăcută.

I-a aruncat o privire plină de dragoste şi de compasiune. Apoi şi-a făcut loc printre ceilalţi fără să-i atingă, fără să facă zgomot, până când a ajuns în dreptul sicriului. Sirona amuţi. O privea cu ochii larg deschişi, fără a-i veni să creadă. Părea că nimeni altcineva nu o vede, căci ceilalţi începură să se plimbe în jurul camerei şi să rostească cuvinte ciudate.

Femeia în alb se aplecă asupra sicriului şi suflă de trei ori. Ca prin minune capacul s-a deschis, fără nici o atingere. O privi din nou cu bunăvoinţă, apoi făcu un gest de chemare din mână. Trupul neînsufleţit părea că se zbate, apoi o lumină albă părea să

se desprindă. Şi se desprinse, urcând încet-încet spre mâna „zeiței". Lumina începu să se contureze luând înfățişarea lui Ing, doar că acum era acoperit de o aură misterioasă.

Tânărul se ridică şi se îndreptă spre cea care îl chema. Făcu doi paşi apoi se întoarse. Părea atât de real! I-a zâmbit. Chipul i s-a luminat şi mai mult într-un zâmbet larg, plin de voioşie.

– Să nu mă uiți! rosti cel mort, după care se îndepărtă.

Doamna Albă îi zâmbi la rândul său. L-a prins pe Ing de mână şi au dispărut în spatele zidurilor. Sirona simți că leşină.

*

„Mormântul se ridica dincolo de colinele Gildamanului. Lumina în razele lunii aruncând săgeți de lumină dincolo de nori. Era cel mai frumos mormânt, mormântul de cleştar. Doamna Albă îl veghea. Acelaşi chip cald şi calm o întâmpină.

– Lumea se va schimba, rosti femeia, destinul se va schimba. Doar gemenii vor rămâne de-a pururi veşnici, cu suflet pur. Doar ei vor reuşi să ducă la bun sfârşit ceea ce alții nu au putut. În mai puțin de zece zile întunericul ne va stăpâni. Dar într-o zi se va ridica şi lucrurile vor reveni la normal. Păşeşte, Sirona, şi nu-ți fie teamă. Destinul te va călăuzi. O să pierzi suflete dragi, dar în final vei câştiga o mare dragoste şi un mare Imperiu, apoi îmi vei urma.

Femeia rămase calmă şi caldă, dar se îndepărta tot mai mult şi mai mult făcându-i semn de rămas bun."

– A leşinat! se auzi o voce gravă.

Îi recunoscu glasul lui Gorka. Ar fi vrut să-i spună că e bine, mult mai bine decât se aştepta. Durerea dispăruse, dar nu şi dorul. Acum vedea totul mai limpede.

– A leşinat! se auzi şi Orett.

Fata deschise ochii. Tio sări imediat lângă ea. Văzu că o altă mulțime de oameni, felieni şi pitici s-au adunat în jurul cuiva.

– Sior?! a întrebat fata şovăitor.

– Şi-a revenit, i-a anunțat Gorka.

Gemenii au fost transportați într-o încăpere mică, dar primitoare.

– Ce ai pățit? o interogă Sior.

Fata zâmbi. Îi era teamă să-i spună. Dacă o va crede nebună?

Liort şi T li s-au alăturat privindu-i curioşi. Motanul sări în braţele băiatului şi-l întrebă:

– Ai văzut-o?

Tânărul aprobă din cap.

– Şi Sirona? continuă motanul.

Sior şi-a fixat privirea pe chipul alb al surorii.

– Ai văzut-o? întrebă el.

– Şi tu?! se minună fata.

– Mda! mormăi Sior.

Motanul interveni:

– Se pare că sunteţi aleşii. Acum nu mai e nici un dubiu. Şi cel mai important este că şi tu, Sior, eşti un arkadios. Ţi s-a dat dreptul de a le purta numele, ceea ce este un privilegiu pentru un bărbat. Doar arkadios o văd pe Doamna Albă.

Sior îi spuse Sironei ceea ce i-a spus motanul, iar fata interveni imediat:

– Cine e ea?

Motanul le aruncă o privire ironică:

– Adică nu v-aţi dat seama?

Gemenii negară:

– Ea este Moartea.

– Moartea?! tresări Sirona. Cum poate fi moartea?

– Da. Cum se poate? Mi s-a părut atât de drăguţă, spuse Sior.

– Sunt convins de asta, îi lămuri motanul. Sunt convins, pentru că fiecare ne-o închipuim pe Doamna Albă ca pe o bătrână vrăjitoare învеşmântată în negru şi purtând o coasă. Ei bine, voi tocmai aţi văzut-o. Pare a fi înfiorătoare?

Gemenii se priviră. Erau îngroziţi dar şi fascinaţi. Într-adevăr, nu era înfiorătoare.

– Trebuie să înţelegeţi că moartea nu e cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unei fiinţe. Fiecare suflet este dus acolo, în împărăţia ei albă şi îşi continuă o altă viaţă. O viaţă mai bună, lipsită de griji, dureri şi greutăţi. Fiecare are posibilitatea să trăiască fericit după moarte. Acum depinde şi de cât de mult ne dorim asta. Ing, însă, e fericit.

Sior îşi descleştă degetele din blana motanului. Era drept. Tot ceea ce spunea el era drept.

– Dar cum vom mai salva *Şarama* fără Ing? se auzi întrebarea fetei.

Liort mări ochii.

– Spune-i, i se adresă lui Sior, că asta nu e treaba voastră. Altcineva a devenit acum Salvatorul. Totul depinde de întorsătura pe care o va lua destinul lui.

– Doamna Albă, spuse Sior, mi-a spus că în mai puțin de zece zile se va lăsa întunericul.

Liort se zgudui și sări din brațele lui:

– Din păcate, are dreptate, iar noi nu vom putea face nimic. Morții vor fi treziți din morminte și războaie cumplite se vor abate asupra tuturor Imperiilor, cunoscute sau necunoscute. Întreaga lume va trăi în haos. Voi trebuie să-l învingeți pe Sorian, de restul se va ocupa Salvatorul.

Gemenii nu înțelegeau mare lucru. Știau doar că trebuie să își îndeplinească destinul, chiar dacă acesta li se opunea. Nu mai erau la fel de motivați ca altădată și oboseala era mai acerbă ca niciodată. Știau că trebuie să meargă până la capăt, măcar să încerce. Nu mai simțeau frică sau teamă în fața pericolului, doar că nu se mai simțeau în stare și, oricât de mult se resemnaseră în fața morții lui Ing, parcă se simțeau mai singuri și mai triști.

T și Liort se retraseră într-un colț și păreau să pună ceva la cale, dar tinerii nici nu observară; se priveau încă nedumeriți, triști, stingheri. Sior nu se putea abține să nu se gândească la cât de fericit trebuia să fie Sorian în acele momente. Câștigase! Sigur! Acum lumea va deveni rece și întunecată, iar el tocmai asta își dorea: să creeze panică, să creeze războaie. Cu siguranță că acum plănuia să cucerească întreaga lume. Cine știe câte gânduri negre avea să pună în aplicare. Ar fi vrut să-l omoare și să termine cu tărăboiul ăsta. Oare de ce nu îl omorâse atunci când a avut ocazia? Pentru că, de fapt, nu a fost ocazia potrivită... de aia. Oare de ce nu au împiedicat toate astea, în loc să alerge după cai verzi? Dar cum, cum să fi știut ei... Dar e logic: visul. Visul lui fusese real. O văzuse pe hoață, pe criminală. Trebuia să își fi dat seama că lucrurile aveau să ia o întorsătură urâtă. Trebuia!

Nu făcuse nimic pentru a schimba situația. Se ascunsese în spatele Sironei, sperând că ea va rezolva tot, la fel ca atunci când îi lăsase pe sperieni să o ia de lângă el. Până la urmă, ea avea dreptate să râdă. Știa că în sinea ei râde de naivitatea lui, de frica lui, de neîncrederea lui. Ar fi dat orice să poată schimba situația. Și cine era misteriosul Salvator care i-a luat locul lui Ing? Unde

era? Oare el ştia de schimbarea asta sau avea să afle atunci când va fi prea târziu? Sigur că nu ştia. Că doar nici ei nu ştiuseră, atâta amar de vreme, că sunt fii unui mare rege trădător. Da, era un trădător. Simţea asta cu tot sufletul lui. Trădător! TRĂDĂTOR! Şi-a trădat poporul, familia, tot, s-a trădat şi pe el. Şi-a trădat sentimentele. Om fără minte. Iar el trebuia să trăiască cu povara asta. Dacă oamenii aveau să-l arăte cu degetul şi să strige după el: „Fiul trădătorului!", şi aveau să-i râdă în nas? În cazul ăsta, ar mai putea el să îndrepte situaţia în Şiar? Nici el, nici Sirona nu aveau să fie priviţi vreodată ca nişte regi adevăraţi. Lumea nu îi va accepta nici cu zece inele, nici cu zece medalioane. Ei vor fi întotdeauna fiii trădătorului şi aşa vor rămâne.

Iar *Şarama*... Cum de uitase de Şarama? Cum de o lăsase în mâna duşmanului? Era cel mai nenorocit om din lume. Când lui i s-au arătat atâtea semne... Cât putuse să fie atât de prost, de inconştient, de uituc? Nu, adevărul este că nu îi dăduse importanţă. *Şarama* nu fusese destul de importantă pentru el, iar acum era prea târziu. Îi făcuse o favoare lui Sorian şi el era singurul vinovat. Cât de prost putuse să fie!

Liort se mângâie, afectuos, de piciorul său. Băiatul îl mângâie pe cap.

– Nu are rost să te mâhneşti, i se adresă motanul. Nu are nici un sens să te gândeşti la ce ai fi putut face, pentru că, de fapt, nu ai fi putut face nimic, chiar dacă ţi-ai fi dorit. Destinul omului e uimitor, niciodată nu ştii ce ţi se poate întâmpla. În schimb destinul unui animal e întotdeauna ştiut dinainte. Toate animalele îşi cunosc calea, chiar dinainte de a se naşte. Ele pot face ceva, voi nu. Aşa stă scris.

Sior râse înfundat, iar Sirona îi zâmbi din colţul camerei ca şi cum ar fi înţeles ce se întâmplă.

– Dar şi tu eşti un animal. De ce vorbeşti despre ele ca şi cum ar fi altă naţie?

Motanul îşi zbârli părul.

– Pisicile nu sunt animale, i-o spuse tăios. Suntem spirite evoluate. Şi, oricum, eu nu sunt un animal la fel cum nu e nici T. Noi suntem spirite încredinţate cu sarcini. Avem diverse forme, culori, şi mai ştiu eu ce. În funcţie de cel pe care trebuie să-l ajutăm.

– Mda, făcu Sior sceptic. Pisicile sunt nişte „zeiţe", cum de nu m-am gândit?

– Nu râde, neghiobule, se înfurie motanul. Omul nu o să înțeleagă niciodată. Pisicile sunt spirite libere, ceea ce un câine, un cal, un păsăroi sau un om, nu va avea șansa să cunoască. Libertatea spiritului este cea mai mare bucurie a unei ființe. Bagă bine la cap. Căci o pisică face întotdeauna ce vrea, niciodată nu i se impune. Și dacă nu crezi asta, sau dacă nu poți să înțelegi, atunci ai trecut degeaba prin suferință și durere. Spiritul liber este o binecuvântare.

Tânărul rămase pe gânduri. Poate că de asta avea și el nevoie: De un spirit liber care să nu îl poată îndruma greșit sau în vreo direcție pe care el nu o dorește. Dar cum avea să își elibereze spiritul? Râse în sinea lui. Da! Pisicile înțelegeau viața altfel, dar el era om, până una alta, și așa avea să rămână.

– Da, Liort, ai dreptate! Pisicile sunt spirite libere, imprevizibile și foarte deștepte. Întotdeauna tu ai știut mai multe decât noi toți la un loc.

– Vezi Sior? Vezi? Tu chiar nu înțelegi. Oare de ce mă complic? oftă îndurerat. Eu știut totul pentru că mi s-a comunicat totul. Pisicile nu sunt atotștiutoare, sunt doar ceva mai deștepte. De fapt sunt intuitive.

– Ce rost au toate astea? întrebă Sior mai mult pentru sine.

Motanul își roti ochii și spuse șoptit:

– Ești, încă, copil. Dar într-o zi vei înțelege. Îți dau un sfat: să nu te încrezi în nici o mâță până nu îți jură că e sinceră. Dar când jură, păi să știi că nu ar îndrăzni să te mintă. Și acum, hai! Hai să-l conducem pe Ing pe ultimul drum. Ceremonia trebuie să ia sfârșit, iar noi trebuie să-i fim alături.

Pentru o clipă Sior își aminti de durere, apoi de Doamna Albă și agonia dispăru. Sirona părea a fi bine. Acum era bine. Poate că sentimentul de vină nu avea să dispară prea repede, nici de o parte, nici de cealaltă, dar aveau să treacă peste asta.

*

Jilțul se ridica în umbra camerei. Mânerele aurite sclipeau în întuneric scoțând în evidență mâinile ridate. Bătrânul se ridică. Era singur. Camera era goală. Nici o altă piesă de mobilier nu o mai înfrumusețea.

Barba îi atârna până dincolo de piept. Era zbârlită şi nepieptănată, poate de ani întregi. Chipul îi era alb şi tras. Zeci de riduri se înghesuiau pe faţa mică şi rotundă, pe mâini, pe degete. Tremura de durere, de bătrâneţe, de tristeţe. Ochii trădau suferinţa cruntă. Îşi duse mâinile la piept, parcă aşteptând ca moartea să-l salveze, dar nu avea să vină. Nu acum.

Strigătul păsării se ridică în ceruri, iar el tresări:

– Fawrr! Bătrânul meu prieten!

*

Sorian se ridică în mijlocul celor zece.

– Soartă, destin, râse el. Totul mi se închină mie. Photine o să-mi aducă şi Ţinutul Zânelor, prin căsătorie, dacă nu... război.

Un tânăr înalt, îmbrăcat în armură, se ridică, făcu o reverenţă şi vorbi:

– Mărite! Poate că a venit timpul să declarăm război întregii lumi. Acum, când *Şarama* ne aparţine, am putea să schimbăm mii de destine.

Regele râse şi râse şi râse:

– Prea bine! Eşti un tânăr deştept. Cred... că aşa vom proceda!

*

„Et vatna damun ocliotis. Et dumines, sironios Şiar. Van deumenit arkadios lutiotos semprare la sfera dell'a humanita. Munala'alam poro las sacrificatos."

CAPITOLUL VII
FAWRR SE FACE AUZIT

Sicriul a fost purtat pe braţe de felieni, dincolo de întunericul Ősseatului. Aveau să-l ducă acolo unde îi era locul, lângă micuţa surioară şi lângă părinţii săi. Gemenii şi-au luat rămas bun cu lacrimi în ochi. Acum ştiau că el nu murise cu adevărat, dar parcă despărţirea era tot atât de grea. Era bizar să se gândească că nu aveau să mai audă de el, că nu le va mai fi aproape. Bineînţeles că se gândeau şi la locuitorii Gildamanului care îşi pierduseră cel din urmă rege şi o dată cu el şi speranţa.

În ziua aceea sosise o telegramă din partea unchiului lor, Norian. Nu le aducea veşti proaste. De fapt nu le spusese nimic despre Őriat. Dorise doar să-şi exprime condoleanţele şi să-i îmbărbăteze pe gemeni. Le povesti despre Troten ce părea că întinereşte văzând cu ochii. Sirona şi-a dat seama că Norian era foarte mulţumit de bătrânul profesor. Le vorbise frumos despre el şi se mândrea cu ceea ce reuşise să facă atât din soldaţii experimentaţi, cât şi din ţăranii care nu ţinuseră altă armă în mână decât furca sau sapa. Le-a povestit că până şi copilele şi femeile învăţaseră să se apere, atât de bun era Troten.

Tio fu bucuros să afle veşti despre vechiul său tovarăş. Probabil că şi lui îi era dor de Tiar şi de stâncile lui înalte, de oameni, de hanuri, de vânzătorii ambulanţi care duceau dincolo de oraşul dintre stânci poveşti înspăimântătoare, ireale de-a dreptul. De câte ori nu se înfuriase pe ei şi de câte ori nu se amuzase! Părea că viaţa aceea nu avea să mai revină vreodată. De fapt, era sigur că nu va mai reveni. Acum, Tiarul era doar o ruină. Nu mai era păzit de porţile sale întunecate şi misterioase, ce ghiceau în sufletul trecătorului, ce-i înspăimântau până şi pe cei mai mari tirani. Tiarul era acum aidoma celorlalte oraşe – o ruină.

Spre seară lucrurile se mai calmară. Piticii strânseseră în urma felienilor lăsând Sala Mortuară goală şi tristă. Nici pe holuri nu se mai auzeau glasuri, decât, din când în când, mici

paşi grăbiţi. Tio, gemenii şi cele două animale erau în camera Sironei pregătindu-se de plecare. Era ultima noapte ce aveau să şi-o petreacă în Ősseat. Nici unul nu voia să se mai întoarcă vreodată, dar nu dădură glas acestui gând, ca şi cum ar fi fost rostit cu mult timp în urmă.

Sirona îmbrăcă un nou costum bărbătesc ce îi venea foarte bine. Cel puţin acum era curată şi nu mai simţea mirosul de clei de oase pe tot trupul. Rămase gânditoare. Voia să mai facă o încercare în camera roşie. Voia să se întoarcă acolo şi să-l caute pe Ing. Nu îndrăzni să spună asta cu voce tare. Tio şi Sior ar fi împiedicat-o, dar ea voia să afle. Cel puţin va încerca să descopere de ce chipul ei nu se vede în cristalele roşii. Avea o vagă bănuială, căci atunci când trecuse prin oglindă umbrele din Turnul Morţii îi vorbiseră, iar asta o îngrijora.

Orett intră în încăpere. Încă se mai simţea rău, iar durerea din stomac îl cocoşa din când în când. Cu toate astea, părea stăpân pe situaţie. Se îndreptă spre Sirona şi scoase de la piept oglinda furată din palatul lui Norian. I-o întinse cu un zâmbet:

– Nu am avut timp să ţi-o dau mai repede. Bănuiesc că o să mai ai nevoie de ea.

Fata se aplecă şi-l sărută pe frunte:

– Eşti cel mai viteaz dintre toţi piticii pe care i-am cunoscut şi... cel mai bun prieten pe care o fată îl poate avea.

Orett roşi abia vizibil însă emoţia i se simţea în glas. Se întoarse spre ceilalţi şi vorbi încercând să-şi stăpânească lacrimile:

– Dacă aş mai fi fost întreg aş fi venit cu voi. Dar, pentru mine, aventura a luat sfârşit. Voi fi doar un alt pitic croitor ce îşi duce zilele de azi pe mâine. Dacă, cumva, vă întâlniţi cu fraţii noştri mai aprigi: piticii luptători, atunci să le spuneţi că sunteţi prietenii lui Orett, iar ei vă vor primi cum se cuvine. Cu toate că nu cred că îi veţi vedea. Au dispărut cam în acelaşi timp cu arkadios şi cu spiroţii.

Îşi şterse o lacrimă fugar şi îşi drese glasul.

– În afară de veşmintele cele noi, aş vrea să vă mai dăruiesc ceva: câte un diamant pentru fiecare, ca să vă poarte noroc. Atunci când vă veţi recăpăta tronul, le veţi pune în vistieria voastră pentru a vă spori averea. Dar să aveţi grijă, să le folosiţi cu înţelepciune. Să nu vă asupriţi poporul şi să încercaţi mereu să menţineţi pacea şi ordinea.

Orett le înmânã bijuteriile, nu mai mari de o palmã, apoi se îndreptã spre Sirona:

– Când vei ajunge la arkadios – sunt sigur cã vei ajunge – s-o cauţi pe Bree. Ai sã înţelegi atunci de ce te-am trimis la ea...

Nu apucã sã îşi termine gândul, cãci camera se cutremurã sub apãsarea unor paşi imenşi. Uşa se deschise. O pereche de picioare enorme se aratã dincolo. Apoi picioarele îngenuncheará şi, în dreptul tocului, apãru figura lui Hioram ce avea ochii înlãcrimaţi.

– Dragii mei prieteni! Singurii mei prieteni! izbucni acesta în lacrimi.

Gemenii furã imediat lângã el încercând sã-i aline lacrimile.

– Acum cã voi o sã plecaţi... Dar nu mã luaţi cu voi? se lumină dintr-o datã la faţã.

Sirona îl privi cu regret:

– Am vrea sã putem. Dar tu eşti atât de mare cã ai atrage atenţia, iar noi avem multe lucruri de fãcut. Dar nu eşti singur, dragul meu uriaş. Piticii îţi sunt prieteni. Mai sunt şi creaturile alea pe care trebuie sã le ţii în frâu. Şi apoi, dincolo de stâncile Ősseatului, e o altã lume, o lume care nu te va primi. O lume care nu ne vrea nici pe noi.

Lacrimile lui începurã sã şiroiascã din nou udându-i pe gemeni pe costumele noi:

– Gata, uriaşule, îl atenţionã Sior, altfel o sã avem o inundaţie. Ascultã! Într-o zi vei veni şi tu în ajutorul nostru şi atunci ne vom revedea. Ziua aceea e aproape. Pânã atunci pregãteşte o armatã pentru noi, îi fãcu el cu ochiul.

Hioram pãru mai liniştit. Parcã dintr-o datã avea un scop în viaţã.

– Pãi, fiţi siguri cã aşa o sã fac. O sã vã pregãtesc cea mai bunã armatã, chiar de-ar fi sã-i antrenez zi şi noapte fãrã încetare.

– Hei! urlã Tio. Nu trebuie sã-i omori.

Hioram râse zgomotos cutremurând pereţii:

– Dacã va fi nevoie, am s-o fac şi pe asta.

Sirona se ridicã pe vârfuri şi îi sãrutã obrajii plini de lacrimi:

– Uriaşul meu!

*

Noaptea s-a lăsat apăsătoare. Cu toţii s-au retras prin camerele lor lăsând liniştea să pună stăpânire pe micul oraş al piticilor. Gemenii nu reuşiseră să adoarmă până la miezul nopţii şi atunci când somnul îi fură, şăgalnic, un pendul mare bătu zgomotos în întreaga încăpere.

Sirona sări din patul ei de mătase gata îmbrăcată şi pregătită să-şi înfrunte temerile. Aceasta putea să fie cea din urmă ocazie pe care o avea să se familiarizeze cu cristalele roşii şi să le cunoască secretele. Îl zări pe Sior în patul lui, în capătul opus al încăperii; nu părea să doarmă. Nu mai avea rost să se furişeze, Sior o văzuse deja şi o urmărea cu mare interes.

– Ies puţin, îl anunţă ea.

– Te duci la cristalele roşii, nu-i aşa?

Fata îl privi aproape înspăimântată. Sior avea să se opună, ştia asta.

– Poate... şovăi ea în întuneric.

– Bine! Vin cu tine!

– Nu! tună ea. Nu, nu e bine. Vreau să mă confrunt singură cu...

– Suntem împreună, Sirona. Nu vreau să ne mai confruntăm singuri de acum încolo.

Fata îl privi pentru o clipă, aproape că-i veni să cedeze, dar ştia – nu ştia de unde anume – simţea că trebuie să se confrunte singură cu temerea ce-o nutrea în suflet.

– Nu! Te rog, Sior! Acum e altceva. Nu o să fiu în pericol nici o clipă. Acum e vorba despre mine şi doar despre mine.

– Vreau să fiu ca tine, mărturisi tânărul cu glas scăzut. Nimeni nu crede în mine aşa cum crede în tine. Toţi ştiu că tu eşti cea puternică, cea de încredere, şi nu îi vei dezamăgi. Vreau să fiu ca tine.

Fata se aşeză lângă el fără să îl privească. Îi prinse mâna într-a sa şi-i spuse cu voce scăzută:

– Tu eşti mai bun ca mine. Sufletul tău e curat. Tu eşti curat. Ştii ce am aflat despre femeile arkadios?

Băiatul îi făcu semn să vorbească:

– Povestea sună cam aşa: Acum mulţi ani, poate chiar mii, o stea s-a spulberat şi a căzut pe pământ. Din ea s-au născut trei vrăjitoare, cele mai de temut. Ele le-au povestit oamenilor cum

s-au născut din pulberea unei stele şi cum fuseseră înzestrate cu puteri nemărginite. Au început să le arate dovezile făcând tot felul de vrăji: vorbeau cu copacii, chemau vântul, ploaia, ceaţa, făceau ca ziua să se schimbe în noapte şi altele asemenea. Apoi, una dintre ele a descoperit un diamant. Un diamant mare, frumos şlefuit. Surorile ei îşi vedeau chipul în el şi se admirau zi de zi, dar ea, nu. În cele din urmă a descoperit cea mai mare formă de magie, magia oglinzilor. Şi asta nu este tot. A început să folosească această magie doar pentru ea şi nu cu cele mai bune scopuri. În scurt timp a devenit cea mai rea vrăjitoare pe care a cunoscut-o omenirea. Era aşa de rea şi se urâţise într-atât încât nici surorile ei nu o mai doreau prin preajmă. Dar destinul le-a făcut să rămână împreună. Şi-au ales bărbaţi cu care au întemeiat familii, doar că băieţii ce se năşteau nu aveau parte de aceleaşi privilegii ca şi fetele, doar cei pe care ele îi considerau speciali. Fetele au început să deprindă magia oglinzilor, dar niciodată pe cea a cristalelor.

Fata se opri să-şi şteargă lacrimile:

– Îmi e teamă Sior. Ceva se întâmplă cu mine. Chiar şi bărbaţii arkadios au învăţat magia oglinzilor, dar magia cristalului a rămas un mister. Eu trec prin ceva asemănător. Vezi tu, cea care a învăţat această magie malefică nu se născuse cu un suflet pur. Sunt atâţia ani de când nu s-a mai născut cineva asemenea ei. Îmi este teamă să nu fiu eu urmaşa cea rea a neamului.

– De unde ai scos povestea asta? se minună băiatul.

Fata suspină:

– Din păcate nu e o simplă poveste. Chiar aşa s-a întâmplat. Povestea mi-au şoptit-o umbrele din Turnul Morţii. Abia astăzi mi-am amintit. De aceea cred că este ceva important. Foarte important. Înţelegi? E important pentru mine şi atât. Tu trebuie să priveşti înainte cu sufletul curat. Să fim sinceri, eu nu sunt cea mai bună persoană din lume...

– Nu vorbi aşa. Chiar dacă Hioram ne-a atacat tu ai avut puterea să-l ierţi şi să-l vindeci. Până la urmă, ai avut curajul să vezi dincolo de beţia lui Tio şi să-i dai o şansă.

– Sior! îl opri fata cu glasul rece. L-am salvat pe Hioram pentru că aveam nevoie de el; cât despre Tio, nu i-am dat niciodată vreo şansă şi nici nu vreau s-o fac. Instinctul îmi spune că trebuie să mă folosesc de oricine e mai puternic ca mine. Eu nu văd

în sufletele lor așa cum faci tu. Eu văd doar ce îmi convine. Chiar și forța îmi vine din furie. Sunt furioasă pe toată lumea de când am părăsit Tiarul, chiar și pe Niara, pe Aratt, pe oricine m-a făcut cât de cât să sufăr. În momentul ăsta sunt furioasă și pe mine. Nu înțelegi? Sunt sentimente pe care nu le vreau și, cu toate astea, le nutresc și le alimentez.

Băiatul o îmbrățișă, dar ea s-a desprins brutal din brațele fratelui.

– Nu vreau compasiune și înțelegere de la cei din jur, tună ea. Vreau să mă pot înțelege singură, iar în camera aia se află ceva, ceva ce mă poate schimba în bine sau în rău. Nu sunt sigură, dar știu că vreau să încerc. Vreau să aflu.

– Bine, Sirona! Nu voi insista. Încă de la început nu am crezut că destinele noastre vor fi la fel. Nu ar avea cum, suntem total diferiți, chiar dacă suntem gemeni.

– Ăsta nu e un lucru rău. Toți suntem diferiți. Nu cred să conteze dacă ne-am născut odată sau nu. Nu cred că s-au născut două persoane, în toată lumea, care să împartă același destin. Ar fi imposibil. Dar îți spun ceva, Sior. Noi suntem legați prin sângele nostru. Orice s-ar întâmpla, vom fi împreună. Asta nu înseamnă că trebuie să fim întotdeauna de acord unul cu celălalt, viețile noastre vor avea, din când în când, rosturi diferite.

– Adică ai să mergi în continuare pe drumul profeției?

– Sigur că asta am să fac. Doar nu am trecut prin atâtea ca să mă întorc din drum. Doar că în noaptea asta voi încerca să mă cunosc. Eu trebuie să mă cunosc. Tu te cunoști deja.

Fata îi strânse mâna într-a sa și îl sărută pe frunte.

– Nu mă aștepta, îi zâmbi ea. Ne vom întâlni de dimineață.

– Șarama fie cu tine! îi ură Sior.

Fata se întunecă la chip, dar nu avu curaj să se răstească la el.

– Șarama nu mai e cu nimeni, îi spuse cu tristețe în timp ce părăsea încăperea.

Sior rămase singur în bezna din încăpere. Focul nu mai ardea de câteva ceasuri și frigul începuse să se simtă. Uneori i se părea că aude curentul cum îi șuieră pe la urechi. Încercă să alunge senzația de rece cu mâna, dar ea nu pleca. S-a hotărât să aprindă focul. Lângă șemineu se afla un coș plin cu lemne și o lumânare. Își strânse halatul din lână, dăruit de pitici, pe lângă corp și păși prin beznă. Găsi repede coșul cu lemne și lumânarea. Căută în

buzunar şi găsi chibritul pe care îl primise de la Orett cu o seară în urmă. Azvârli doi buşteni mici în şemineu şi aprinse lumânarea. În cele din urmă focul zvâcni aprinzând buştenii şi luminând încăperea. Un vânticel îi şuieră pe la urechi ca o melodie. Apoi un glas, şi altul, şi altul se ridicară de undeva din încăpere. Sau nu. Sior privi înnebunit, dar în afară de umbrele ce jucau pe pereţi nu se vedea nimic altceva.

Un glas suav se ridică peste celelalte şi altul, şi altul, parcă apăreau de peste tot înconjurând camera. După un timp de încordare şi plăcere un alt sunet luă locul vocilor plăcute. Semăna cu sunetul unui metal ce tocmai se şlefuia. Pe urmă două spade încrucişate îşi făcură apariţia umplând încăperea cu melodia lor metalică.

Sior privea înspăimântat. Nu ştia de unde veneau zgomotele, glasurile, melodiile. Apoi tristeţea puse stăpânire pe el şi un cântec mortuar se ridică de dincolo de tavan. Vocea era atât de caldă, suavă, dureroasă! Umplea aerul de miresme dulci, amărui, triste. Inima tânărului se strânse de durere. Vedea chipurile oamenilor răpuşi, câmpuri întregi de luptă scăldate în sânge. Soarele purpuriu se revărsa în raze reci peste câmpuri întregi acoperite cu trupuri neînsufleţite. Scălda sângele celor morţi în culori aprige, prevestitoare de rău. Chipurile femeilor şi ale copiilor ce îşi pierduseră bărbaţii, taţii, într-o luptă mârşavă şi nedreaptă... O fetiţă stătea ascunsă sub un vâsc ţinându-şi picioarele strânse lângă piept. Chipul îi era răvăşit şi plin de lacrimi amare. Nu se mai cunoştea frumuseţea şi bunătatea, doar suferinţa.

Cântecul prinse aripi, iar versul răsună şi mai aprig şi mai dureros. Acum Sior se afla în mijlocul Tiarului. Dar nu mai era Tiarul de altădată. Vite, cai, oi, oameni căzuţi laolată. Durerea încă se mai înalţa din trupruile lor până aproape de nori acoperind cerul de negură şi nefericire. Satul! Tot satul era doar o movilă de case dărâmate, doar praf şi ură.

Cântecul se înalţă şi mai mult aducând cu sine triluri minunate, dar şi triste. Acum Sior se afla într-o încăpere mare şi întunecată. Doar un jilţ cu mânere aurite se vedea prin beznă. Păşi încet, dar oricât ar fi încercat să nu facă zgomot, vechea podea scârţâia sub tălpile lui. Ceva se mişcă în jilţ. Nu fu o mişcare bruscă, ci mai degrabă una greoaie. Băiatul mai făcu

câțiva pași. O lumină plăpândă dezvălui, pentru o clipă, un chip bătrân. Sior se trase în spate, ușor înspăimântat, apoi se apropie din nou. Era un bătrân. Un bătrân ce gemea de durere. Băiatul dădu să-l atingă, dar simți cum trupul i se îndepărtează și se trezi din nou în camera pusă la dispoziție de pitici, lângă șemineu.

Cântecul dispăru, la fel și sunetele bizare, doar o coală îngălbenită cădea ușor, parcă purtată de un vânt nevăzut, spre el.

Sior o prinse din zbor. Literele de aur străluciră vesele:

„Regele Ținutului Mort vă așteaptă.

Fawrr"

Băiatul băgă scrisoarea la piept. Acum pricepea. Fawrr îi vorbise. Ar fi trebuit să înțeleagă; doar trăise pentru un timp cu amintirile și durerile lui. Bietul Fawrr...blestemat să păzească Turnul Morții și să strângă toată durerea până când dragostea adevărată avea să-l salveze.

În noaptea aceea nu s-a mai gândit la pățania bizară și nici la Ținutul Mort despre care habar nu avea unde ar putea fi; pur și simplu s-a lăsat purtat de somn într-o altă împărăție, a viselor veșnice.

*

Sirona găsi cu greu camera roșie și, la fel ca și ultima dată, fusese nevoită să-i adoarmă pe paznici pentru a putea intra nestingherită. Camera cristalelor roșii părea și mai mare și mai încurcată față de data trecută. Rătăcise cam o oră până să ajungă în fața „blocului" de cristal. Se simțea bizar, dar și bine, în camera aceea. Era ca și cum puterile ei prindeau rădăcini ce se dezvoltau într-un ritm alarmant și îi dădeau senzația de putere nemărginită. Simțea că ar putea face orice vrajă, simțea că poate să leviteze, să se ridice până la nori și să coboare în ritm amețitor, să spulbere tot în jur și multe alte lucruri.

Simțea cum puterea îi dă aripi, se simțea fericită. Aproape că uitase toată povestea începutului și uitase și de ce se afla acolo. Ca și cum secretul nu ar mai fi contat.

S-a întins lângă cristalul cel mare lăsând vitalitatea să-i pătrundă prin fiecare mușchi, lăsând puterea s-o învăluie. Era minunat! Niciodată nu se simțise mai bine ca acum. Trupul îi

fremăta de plăcere, iar mintea i se cufundase într-o liniște incredibilă. Acum nu mai vedea doar cristale roșii în jurul ei; vedea mai mult, mai mult decât îndrăznise vreodată. Fiecare cristal în parte îi arăta câte o parte din viața ei și a nemului ei. Pe peretele din față zări trei vrăjitoare. Și cât erau de frumoase și de cochete! Cu siguranță, nu mai văzuse niciodată așa ceva. Atâta armonie și noblețe în mișcările tinerelor! Hainele erau dintre cele mai frumoase. Cu siguranță, în Tiar nu văzuse niciodată asemenea straie. Rochii lungi, nu pe crioline complicate, așa cum obișnuiau să poarte doamnele de la curte. Erau croite pe trupul lor, se mulau precum mătasea fină scoțându-le în evidență formele și mai ales chipurile. Doar una era brunetă și avea ochii căprui, celelalte două erau bălaie cu priviri calde. Se aflau într-un cimitir, iar luna le veghea de pe cer. Păreau să culeagă plante ce nu se găseau decât în jurul celor morți, plante ce aveau să servească la prepararea licorilor magice sau la vreun descântec.

Cea brunetă smulgea plantele cu rădăcini cu tot și le vâra în desagă fără să se chinuie să le curețe de pământul moale ce se împletea prin formele rădăcinilor. Celelalte două le tăiau cu grijă și le aranjau frumos fiind gata pentru a scoate sucul magic din ele. Nu își vorbeau una alteia, ci doar culegeau în timp ce închinau o melodie zeiței Nasina. Vocile li se contopeau cu razele lunii și păreau că fac ocolul cimitirului și se înalță până la nori. Apoi luna le răspundea trimițând raze strălucitoare și calde. Vântul se prindea și el în joc învăluindu-le cu un aer călduț și purtându-și propria melodie în cinstea zeiței.

Peretele din spate îl arăta pe bătrânul Aratt. Părea și mai bătrân decât atunci când îl văzuse ultima oară. Era obosit și destul de slab. Stătea într-o încăpere mică și întunecată în care nu intrau razele soarelui, nici măcar ale lunii. Pe jos erau doar paie, multe paie, de parcă ar fi trăit într-un grajd plin de cai. De jur împrejur erau oglinzi vechi sau foarte vechi. Unele erau sparte pe la colțuri și aveau rame mâncate de vreme. Bătrânul dormea pe dușumeaua plină de paie învelit cu o pătură găurită și roasă de molii. Barba răvășită aproape că îi cuprindea întreaga figură și era mult mai albă și mai neîngrijită. Ochii abia dacă se mai zăreau, iar buzele îi erau acoperite în întregime. Era murdar și singur, poate doar în compania unor șobolani ce abia așteptau să-i roadă oasele bătrâne.

Sirona simţi că puterea îi părăseşte trupul în faţa acestei imagini. Acum ştia că, orice ar fi, omul ăla îi dăduse viaţă. O salvase de la moarte şi din cauza asta şi-a atras furia lui Sorian. Fusese un simplu pion pe tabla de şah a nemernicului. Cum de nu înţelesese până atunci? Se folosise de Aratt ca de un copil fără minte şi în cele din urmă îi furase tot, dar nu şi pe ei. Poate că în profeţie se vorbea şi despre Aratt sau poate că cei din neamul arkadios ştiau ceva. Trebuia să le dea cineva o explicaţie mai îndrăzneaţă, mai realistă. Voia să afle ce s-a întâmplat cu Regele Şiarului – cel ce nu cerea taxe de la oameni, cel ce îşi iubea poporul, soţia, copiii şi tot ceea ce are viaţă.

Îşi retrase privirea simţind cum lacrimile îi năpădesc obrajii.

Peretele din stânga arunca raze luminoase, iar roşul prindea din când în când câte o pată galbenă sau portocalie. Fata îşi îndreptă privirea într-acolo şi zări cea mai frumoasă cascadă scăldată în razele fierbinţi şi drăgăstoase ale astrului. Apele curgeau repezi întinzându-şi poalele până în vale. Parcă putea să simtă aerul înmiresmat şi rece. Oare unde era locul acesta? Sau... ce voia cristalul să îi spună? Îşi îndepărtă privirea şi zări pe peretele din dreapta cum Turnul Morţii se ridică dincolo de norii negrii. Nu îl văzuse niciodată mai sus de nori şi de ceaţă. Fawrr îi dădea ocol cântând misterios. Uneori se apropia atât de mult de cristal încât fata avu senzaţia că avea să iasă şi să-i cadă direct în braţe. Cânta misterios şi înduioşător. Ea nu îl mai auzise cântând. Cu toate că acum îl auzea pentru prima oară, i se părea ceva firesc, ca şi cum toate astea ar fi făcut parte din ea şi din el. Melodia o învăluia, nici măcar Turnul Morţii nu mai arăta la fel de înspăimântător. Acum părea doar un turn vechi acoperit de o aură stranie şi, totuşi, atât de încântătoare.

Sirona rămase în faţa imaginii mai mult decât şi-ar fi dorit. Din când în când le mai privea şi pe celelalte: cele trei vrăjitoare, Aratt, cascada şi apoi Turnul şi Fawrr ce se contemplau şi se ridicau în „nimicul" creat de întuneric.

Deodată simţi cum ceva sau cineva o priveşte. Îndată şi-a amintit de Grah, spiritul oglinzilor. S-a întors spre blocul de cristal. Doi ochi mari, cu gene lungi, şi o gură lungă, căscată într-un zâmbet, o priveau înlăcrimaţi. Nu era Grah, dar era ceva asemănător. Fata făcu o plecăciune:

– Bună seara! Eu sunt Sirona.

Ochii se măriră şi mai mult, iar zâmbetul se lărgi pe toată suprafaţa cristalului.

– Domniţă, spuse o voce răguşită, dar plăcută, mă bucur atât de mult să te cunosc!

– Ai uitat să te prezinţi, îi aminti fata.

– Ah, da, ai dreptate. Dacă cristalul ăsta nu ar fi fost atât de roşu cu siguranţă că aş fi roşit. Eu sunt Vallh, spiritul feminin al oglinzilor. De fapt eu sunt creată de o arkadios.

Fata îşi plecă capul în semn de respect:

– Vallh, mă bucur că eşti aici!

– Te simţeai singură şi stingheră în preajma atâtor imagini. Ia să le facem noi să dispară.

Gura nălucii se rotunji şi suflă spre cameră. Cei patru pereţi de cristal păreau că îngheaţă şi apoi totul dispăru lăsând dâre lungi ca de rouă.

– Acum e mai bine, spuse Vallh.

– Cred că da, spuse şi Sirona.

Imaginea chicoti:

– Ia să vedem de ce te aflii tu aici. Am văzut că ai simţit puterea, am văzut că te chinuie gândul că ai putea fi ca prima vrăjitoare, cea ce a creat neamul arkadios, şi am mai văzut că, în pofida tuturor acestora, imaginea lui Aratt ţi-a alungat răutatea.

– Răutatea?! se minună fata.

– Sigur! Când acea putere te cuprinde doar răutatea o poate alimenta. Eu ţi-am oferit prilejul de a o alunga şi tu ai făcut-o fără să mă dezamăgeşti. Dar asta nu înseamnă că vei reuşi întotdeauna.

– Sunt moştenitoarea ei? se interesă fata pe un ton speriat.

Liniştea s-a lăsat apăsătoare pentru câteva clipe, apoi năluca vorbi pe acelaşi glas, calm şi răguşit:

– Nu cred că te poţi numi aşa. Ea nu a avut moştenitori, nici măcar unul. Singurul copil căruia i-a dat naştere a murit după vreo câţiva ani. Dar, e drept, nimeni nu s-a mai născut ca ea. Nimeni, din neamul arkadios, nu a mai trecut prin asta. Cu toţii reuşesc să îşi vadă imaginea în cristalele roşii. Tu eşti specială...

– Atunci sunt ca ea, oftă fata cu durere.

Vallh îşi strânse buzele:

– Nu, nu este aşa. Şi ea a avut de ales şi a ales răul. Nu e obligatoriu să alegi aceeaşi cale, trebuie să îi ţii piept. Nu neg că

răul s-ar putea să te atragă, dar tu trebuie să lupți mereu și mereu.

– Dar eu nu sunt bună, oftă ea.

Imaginea râse zgomotos lăsând ecoul să se lovească de pereți:

– Ești doar cunfuză, draga mea. Nici un arkadios, în afară de ea, nu e rău. Tu ai, încă, suflet de copil. Nu ești rea, doar că ești altfel. Nu îți face griji. O să înțelegi cu timpul că răutatea se manifestă altfel.

Fata se lăsă pe vine, dar fără să își ia ochii de la cubul de cristal:

– Vallh, moartea e rea?

Ochii desenați se măriră foarte tare:

– De unde îți vin ideile astea, copilă? Moartea nu e rea. E doar ceva firesc și necesar.

– Nu, nu la asta mă refer. Mă refer la Doamna Albă.

Imaginea se cutremură, apoi își lărgi buzele într-un zâmbet cald:

– Încă mă întreb de unde îți vin ideile. Nu, draga mea. Doamna Albă nu este rea. Este doar un suflet superior ce își face datoria. Fie că îi place sau nu, acesta îi e destinul; atunci când unei ființe îi vine rândul să moară ea vine și-i conduce spre Palatul de Gheață, acolo unde locuiește.

– Acum se explică de ce e așa albă și frumoasă. Poate că ai putea să mă lămurești într-o privință.

– Cu mare drag.

Sirona trase aer în piept și privi spre pereții de acum goi:

– Mi-a spus că îi voi preceda. Crezi că a vrut să spună că...

– Nu neapărat. Doamna Albă dă alt sens cuvintelor. Cine știe ce-a vrut să spună. Dar, cu siguranță, nu asta. Vezi tu, nu îi poți preceda decât dacă ai ceva din sângele ei. Nu cred că Marea Carte a Morții a decis să schimbe regula, îi zâmbi binevoitor.

Sirona nu se simțea mai liniștită, doar puțin mai încrezătoare și, cu toate astea, tot nu aflase secretul.

– Totuși, începu ea, de ce nu îmi văd imaginea în cristale?

– Nu știu, spuse calmă Vallh. Eu nu am de unde să știu asta. Doar arkadios ți-ar putea destăinui acest secret.

– Sigur, doar că arkadios nu mă vor.

Imaginea scoase un strigăt de surprindere:

– Sirona, ești încă un copil. Cel puțin în viziunea lor. Tu nu

poți trece testele pentru că nu ai vârsta potrivită. Abia după șaptesprezece ani or să te cheme la ei. Știu că nu ți-a spus nimeni asta, dar nu ți-au spus-o pentru că nu au crezut cu adevărat. Eu am trăit atâta timp alături de ei că știu cu siguranță ce trebuie să faci: să aștepți și să nu te plângi. Va veni și ziua aceea. Dar, până atunci, tu ai altceva de făcut. Trebuie să ajungi în Șiar înainte de a fi prea târziu.

– Dar cu ce armată?

– Cu Sior și cele două animale. Pentru moment e tot ce îți trebuie.

– Și ce să facem noi acolo?

– Asta o să-ți spună Fawrr când va veni momentul.

Imaginea începu să dispară, parcă ștearsă de o gumă invizibilă. Sirona vru s-o oprească. Avea atâtea să o întrebe, dar nu, Vallh pleca spre alte locuri, poate spre cineva care o striga.

Rămase singură și acum camera i se părea goală și rece. Un cântec suav începu să se ridice și să se ridice. Îl recunoscu pe dată, era Fawrr. Îl căută prin încăpere, dar nu reuși să-l vadă niciunde. Apoi o foaie îngălbenită căzu spre ea purtată de o pală de vânt. Fata o prinse și citi literele aurii:

„ Regele Ținutului Mort vă așteaptă.

Fawrr"

Sirona bagă hârtia în buzunarul tunicii și se îndreptă spre ieșire.

CAPITOLUL VIII
ULTIMA RAZĂ DE SOARE

Despărțirea a fost grea. Orett și Hioram reușiseră să plângă cât pentru toate creaturile din Össeat ceea ce i-a amuzat mai degrabă pe gemeni. Nici lor nu le fusese ușor să îi părăsească, iar acum timpul petrecut în interiorul muntelui parcă nu li se mai părea așa de înspăimântător. Până la urmă petrecuseră lângă prieteni, trăiseră și învățaseră alături de ei mai mult decât s-ar fi așteptat. Acum începea o nouă aventură și un drum întunecat avea să-i conducă spre Tărâmul Mort și spre regele ce îi aștepta. De acum totul avea să se schimbe. Poate că ultima rază de soare chiar se stinsese, iar ei nu aveau să-l mai vadă mult timp de acum încolo.

Oran i-a condus până la Pasul Șarpelui, cel ce dădea direct în Pădurea cea neagră, mai neagră decât însăși moartea. Pasul Șarpelui era cel ce făcea trecerea din munții Össeatului spre libertate. Era un drum lung și șerpuitor – de unde și numele – ce i-a condus prin munte dezvăluindu-le panorame diverse: ținuturi înverzite peste care abia se pogora câte o rază de soare, stânci impunătoare ce nu păreau deloc prietenoase și zone sterpe și noroioase. În cele din urmă au ieșit în Pădurea Neagră, acolo unde îi întâlniseră pentru prima oară pe urieni, piticii aceia bizari. Gemenii și-au amintit că trebuie să urmeze cărarea și că orice s-ar întâmpla nu trebuie să bage nimic în seamă.

Tio recuperase cei doi cai ai gemenilor, iar Orian, în ciuda antipatiei ce i-o purta, îi dăruise și lui unu – nu la fel de frumos ca Fulg de Nea, care fugise cu câteva zile în urmă, dar era destul de puternic și de deștept.

Cu toții pășiră în liniște spre inima pădurii. De data asta gemenii nu mai simțeau aceeași teamă ca la început. Mai trecuseră prin asta și nu li se mai părea chiar atât de înfricoșător. Pentru o clipă Sirona a realizat că aceasta va fi bezna ce îi va însoți până în Ținutul Mort și apoi până în Șiar. Întreaga lume avea să arate ca acea pădure. Întunericul avea să îi facă pe toți monștri – monștri cu chipuri umane ce nu vor putea fi zărite din pricina beznei profunde. Nu aveau să se mai vadă unii pe alții și

nu aveau să își mai cunoască, în veci, sentimentele. Lumea va fi plină doar de monștri.

Fata oftă, dar nu prea tare de teamă să nu trezească cine știe ce monstru. Și acum încerca să uite imaginea pe care o zărise atunci când intrase pentru prima oară în pădure. Gândul o înnebunea: „Copacii sunt vii. Sunt vii". Încercă să își alunge gândul și să se concentreze asupra copitelor ce îi indicau cursul cărării. Ultima oară totul se petrecuse anapoda. Acum nu aveau timp de așa ceva. Nu putea decât să spere că nu se va întâlni cu urienii și că nu va mai vedea vreun alt foc sau vreun copac ce își mișcă crengile grosolane.

Tio le șopti să se oprească. La fel ca și ultima oară vântul începu să urle acompaniat de cântecul funebru al animalelor ce le tot dădeau ocol. Bătrânul simți cum ceva sau cineva îi atinsese piciorul. După ce se asigură că nici T și nici Liort nu făcuseră una ca asta inima începu să i-o ia la trap. Simțea cum toate puterile îl părăsesc și bezna i se înfiripă în suflet. Sior pipăi prin beznă și îl prinse de umeri:

– Nu trebuie să te lași descurajat, îi șopti. Nimic rău nu se va întâmpla atâta timp cât urmăm cărarea și nu vedem ceea ce ne înconjoară. Nimeni nu o să ne facă nimic.

– Am îmbătrânit, Sior, se auzi vocea lui caldă. Nu mai am tăria din tinerețe. Mulți dintre noi nu vor suporta întunericul ce se va abate asupra noastră, dacă nu s-a abătut deja.

– Să nu ne gândim acum. Hai mai bine să străbatem nenorocita asta de pădure și apoi vom vedea cum o vom rezolva.

Mai rămaseră câteva minute pe loc pentru ca Tio să își poată trage sufletul, apoi porniră spre lumină. Drumul avea să fie lung și plin de sunete dintre cele mai teribile și mai macabre.

Gemenii reușiră să treacă peste urlete și peste gemetele animalelor ce se tot apropiau, dar caii nu păreau la fel de împăcați cu toate astea. Nechezau furioși și încercau să se elibereze din hățuri. Drumul era și mai greu din pricina lor. Sunetele parcă se întețeau o dată cu fiecare nechezat, iar crengile trosneau undeva deasupra lor sau în lateral.

Sirona ar fi dat orice să poată aprinde un bulgăre de foc, dar știa că așa ceva nu este permis în Pădurea Neagră. Aici se ascundeau prea multe secrete ce nu se descopereau în fața oricui.

Le-au trebuit două zile, fără pic de odihnă, ca să ajungă în

capătul celălalt al pădurii: doar că drumul îi înşelase şi, în loc s-o i-a spre Sud, spre drumul ce ducea în Şiar, s-au trezit în Valea Spiritelor. Nu au recunoscut de îndată locul, poate şi din pricina faptului că era noapte. Nu erau siguri că bezna nu se lăsase între timp, aşa cum nu ştiau cu siguranţă unde se află.

Tio le ceru să se odihnească pentru o clipă şi să mănâce ceva, iar ei consimţiră.

– Ceva îmi spune că suntem în Valea Spiritelor, spuse bătrânul în timp ce mânca o bucată din şunca făcută de pitici; doar că am mers în sus, spre Vest, şi am intrat prin altă parte.

Gemenii priviră în jur. Aici nimic nu aducea cu acea vale deşertică ce îi speriase de moarte. În locul în care poposiseră era vegetaţie, vântul nu urla şi nici şerpi uriaşi nu doreau să îi doboare.

– Eşti sigur? se interesă Sior.

– Cam sigur, răspunse Tio.

Sirona oftă, dar nu de teamă. Îşi amintea cum fugiseră din Varna şi nimeriseră în vale şi cum Ing o salvase de şarpele uriaş ce ar fi dorit să se încolăcească în jurul ei şi s-o soarbă dintr-o înghiţitură. Îşi amintea cât de curajos fusese şi cum o salvase de la pieire îndemnând-o să fugă, iar apoi a acoperit-o cu o pătură şi a ţinut-o în braţe. Aproape că regreta că nu muriseră atunci, îmbrăţişaţi, ca doi îndrăgostiţi. Dar timpul acela trecuse şi pe cât privea în urmă pe atât i se părea a fi tot mai departe şi se îndepărta din ce în ce mai mult.

– Oare unde o fi peştera lui Aingeriu? se întrebă mai mult pe sine.

Tio îi răspunse promt:

– Mai spre Nord, acolo unde se vede Ősseatul.

Oftă din nou:

– Cum o să ajungem în Varna?

Tio puse şunca la loc în geantă şi privi spre cele câteva stele:

– Nu mergem în Varna. Mesajul vostru vă spune să mergeţi în Ţinutul Mort şi, ca să ajungem acolo, trebuie să mergem tot spre vest până vom ajunge în pădurile pitice ce se zăresc dincolo de Şiar. Vom străbate pădurile – care nu sunt periculoase din câte ştiu – spre Sud-Vest şi gata, vom ajunge în Ţinutul Mort.

– Era să mor ultima oară când am încercat să străbat valea asta, îşi aminti Sior. Cum o să reuşesc de data asta?

Tio urmări o stea ce se repezea spre Vest în cădere:

– Păi, vom reuşi, dar trebuie s-o luăm din loc şi să ne rugăm ca Angeriu să îşi ţină spiritele în frâu. Oricum, nu aveţi de ce vă teme, sunt doar spirite ce iau forma coşmarurilor voastre.

– Şarpele ăla mi s-a părut destul de real, spuse Sirona certăreaţă.

– Sigur că părea real, doar ce ai fi vrut?

– Sper să ai dreptate, şuşoti Sior fără să se facă auzit.

*

Au pornit chiar în acea noapte spre Sud-Vest fără să simtă oboseala sau frigul ce începuse să coboare asupra pământului. Era luna septembrie. Timpul trecuse precum un fulger. De acum avea să se răcească, iar ei nu erau pregătiţi să înfrunte iarna. Cu toate că, aşa cum bine remarcase Sior, dacă bezna avea să se pogoare asupra lumii, atunci avea să vină şi frigul. Fără soare nu va mai fi vegetaţie şi nici căldură, iar asta era inevitabil. Îşi dorea din tot sufletul să afle cine e Salvatorul, noul Salvator.

În scurt timp au recunoscut Valea Spiritelor. Deşertul începu să se ridice în faţa lor cu aceeaşi vegetaţie stearpă. Atât caii, cât şi Liort – ce nu mai trecuse pe aici – simţiră cum fiori reci le trec pe şira spinării. Gemenii erau şi ei destul de agitaţi. Simţeau cum zeci de ochi îi urmăresc din întuneric şi nici măcar nu puteau să se ascundă. Mii de spirite erau acum pe urmele lor încercând să-i bage în sperieţi. Doar Tio părea anormal de calm, fiind convins că spiritele erau doar spirite şi, în afara faptului că aveau să le tragă o sperietură, nu puteau să le facă nimic altceva.

Vântul şuieră din ce în ce mai tare, iar nori de praf se ridicau ameninţători. Gemenii îşi aminitiră că aşa începuse şi ultima oară şi, ca şi cum nu ar fi fost de-ajuns, râsete răzleţe se auzeau o dată cu vuietul. Sior o strânse de mână pe fată sperând, doar, că de data asta nu vor fi despărţiţi. Sirona făcu, repede, un bulgăre de foc ce îl ridică ameninţător deasupra capului. Avea de gând să-l folosească dacă cineva avea să se apropie. O...ho, nu numai că îl va folosi, va face prăpăd dacă cineva va ţine cu tot dinadinsul să le apară în cale.

Vârtejuri de praf se ridicau ameninţătoare. Abia dacă mai zăreau la doi paşi în faţă. Tinerii încercau să alunge teama; „frica

cheamă monştrii", îşi repeta Sirona. Aşa îi spunea Niara când avea doar patru ani şi coşmarurile dăduseră năvală în nopţile ei. Tot timpul îi spunea că atunci când frica pune stăpânire pe un om atunci cu siguranţă nu avea să mai scape de ea. Poate că nu fuseseră cele mai încurajatoare vorbe pentru un copil, dar se potriveau prea bine cu situaţia. Niara o învăţase multe lucruri, lucruri ce nu credea că le-ar fi învăţat vreodată dacă ar fi crescut la palat. Din păcate, doar în astfel de momente îşi mai amintea de ea; de parcă trecuse un veac de când o văzuse ultima oară şi amintirea aceea s-a şters cu totul.

Acum, când nisipul se ridica şi cobora ca într-o vâltoare, când gemete şi urlete îi înfundau urechile, şi-o amintea. Şi-o amintea stând în pragul uşii cu ochii scăldaţi în lacrimi. Atunci, pentru prima oară, îi văzuse sufletul ce tot timpul păruse a fi de neclintit, atunci îi văzuse frumuseţea şi suferinţa. Poate că nu fusese mama ei – la drept vorbind, nu o considerase niciodată mamă, ca şi cum ar fi ştiut acest lucru din instinct – dar acum doar ea îi era mamă. O crescuse şi o învăţase cât de bine putuse să se apere din calea unor astfel de tragedii, căci ceea ce se ridica în faţa ei, ameninţător, nu putea să fie decât o tragedie.

Trebuia să îşi stăpânească frica şi să alunge nălucile ce ţipau ca din gură de şarpe; măcar pentru Niara să aibă această putere. Cu siguranţă femeii i-ar fi plăcut să ştie cât e de curajoasă. Aproape că-i veni să plângă. Nu era curajoasă. Era înspăimântată, poate mai înfricoşată decât prima oară.

Un nou val de nisip se ridică şi căzu brusc deasupra lor lovindu-i cu putere asemenea unui bici. Gemenii îşi feriră privirile, dar mult prea târziu. Ambii s-au ales cu zgârieturi usturătoare pe obraji. Sângele ţâşni pe dată atrăgând şi mai mult urletele spiritelor ce le tot dădeau ocoale.

Sirona ridică bulgărele sus, sus de tot, atât de sus cât putu, şi îl aruncă cu putere. Pentru o clipă acesta rămase în aer, parcă ţinut de o mână invizibilă, apoi porni cu forţă spre vârtejuri şi se împrăştie în mii de flăcări ce luminară cerul.

De îndată, liniştea s-a lăsat apăsătoare; doar câte un vânticel mai îndrăznea să adie. Sirona se lăsă în genunchi. Se simţea extenuată. Alergase prea mult încercând să scape de urlete, vuiete şi spaime. Acum nu mai putea. Sior o trase de mânecă încercând să o ridice, dar ea refuza. Tio se repezi şi el:

– Eşti bine?

Ea râse. Atât ieşi din creierul ei: un râs lung şi înfricoşător. Aproape că se sperie de sine şi îşi acoperi gura cu ambele mâini. Apoi îşi desfăcu degetele şi începu să şoptească:

– Cred că am obosit.

Bărbaţii o priveau speriaţi, lucru ce o făcu să râdă şi mai tare chiar dacă încerca să îşi astupe gura.

– Urc-o pe Agape! Mai avem puţin, Sirona. Nu ceda!

Abia o convinseră amândoi să se urce pe iapă. Şi, într-adevăr, nu mai avea mult, iar zorii începeau să mijească undeva la orizont. Sior a fost primul care a observat dunga roşiatică ce se contopea cu pământul.

– Încă mai e soare! spuse exaltat.

Tio nu îl băgă în seama. Începu să tragă de Agape pentru a ajunge cât mai repede la destinaţie. Până şi el se săturase de valea aceea, mai ales când îşi amintea ce păţise ultima oară. Bineînţeles că nu le spusese nimic gemenilor pentru a nu-i speria. Undeva în sufletul său ştia că într-o zi o vor străbate din nou, iar ei ar fi fost de-a dreptul înspăimântaţi dacă ar fi aflat ce grozăvie văzuse. Normal că nu găsise el drumul aşa ca prin minune, ci alergase ca nebunul, pierzându-şi până şi rezerva de vin, pentru a scăpa de monstrul cu trei capete ce îl urmărea. Încercase cu tărie să creadă că e doar un spirit răutăcios, dar Sirona avea dreptate, era atât de real şi de înfricoşător că picioarele lui nu se mai opriră până nu ajunseră pe piatra muntelui. Atunci furtuna se potolise, la fel şi urletele urmăritorilor, bestia dispăruse lăsând în urmă doar praf, iar el simţi că nu trebuie să mai bea. Evident că nu avusese vedenii din pricina beţiei, în care se afunda mai tot timpul, dar prefera să creadă asta decât să îşi recunoască sieşi că totul fusese adevărat.

Pe măsură ce soarele se ridica, vântul se înteţea ridicând ceaţa deasupra capetelor lor. De acum spiritele prindeau şi mai multă putere, iar Tio ştia asta. Trăgea de Agape cu înverşunare în timp ce Sior trăgea de ceilalţi doi cai. Nisipul începuse să se ridice iar şi iar, ca o pătură. Norii se înghesuiau să ascundă razele în timp ce şuieratul spiritelor îi înnebunea.

Sior a fost cel dintâi care a pus piciorul pe verdeaţă urmat de T şi Liort. Tio încă trăgea de Agape ce nu voia să mai înainteze. Aproape că zărea ochii monştrilor, roşii şi înfiorători, de după

perdeaua de nisip. Îi venea să țipe de teamă, dar nu reușea să scoată vreun sunet. Siluete se conturau tot mai înfiorătoare. Apoi simți că talpa nu i se mai afundă. Trase cu putere de Agape. Erau salvați. Copacii aceia, nu mai mari de un picior, le-au adus alinarea.

*

Restul zilei și-au petrecut-o în Pădurea Pitică. De acum soarele îi dezmierda bucuros. Parcă fiecare rază a sa avea menirea să descopere minunile naturii și să-i învăluie în ele. Lucea mai tare și mai neobosit ca niciodată, ca și cum le-ar fi zâmbit.

Sirona și-a mai revenit, dar încă îi mai umblau prin minte gânduri bizare ce mișunau cu înverșunare, ca și cum nu-și doreau să-i redea liniștea. Nu știa ce se întâmplase cu ea. Nu credea că focul ce luminase tot cerul fusese pricina; avea impresia că în momentul acela un spirit o lovise și ceva din el rămăsese acolo, în trupul ei, și nu dorea să se mai desprindă.

Când a zărit soarele și-a dat seama că mai există o salvare. Undeva, departe, exista un Salvator și nu va renunța până ce nu îl va găsi. Viața era reprezentată prin lumină, ca și moartea. Până la urmă tot ceea ce avea să se întâmple era mai rău ca moartea, mai rău ca viața sau ca orice altceva. Dar ea nu se va da bătută, asta dacă nu cumva nebunia o va răpune. Îi veni să zâmbească la acest gând, dar se abținu. Nu ar fi fost prea omenesc să înceapă din nou criza aceea. Sior s-ar fi speriat. Un gând îi străfulgeră mintea:

„Revino-ți!" se auzi glasul motanului. „Și eu m-am speriat de moarte, dar tu ai ceva anormal în tine."

Fata îl căută cu privirea. Era destul de departe de ea, lângă un copac mic și subțire ce îi ținea umbră:

„Liort! Vezi-ți de treaba ta, care, oricum, nu știu care este."

„Copilă, începi să nu îți mai vezi lungul nasului" îi răspunse Liort. „Trebuie să îți mențiii mintea limpede, pentru Șarama" blestemă el.

„Te-aș sfătui s-o lași baltă, motane. Știu eu mai bine ce am de făcut."

Motanul miorlăi și se apropie de ea:

„Tu nu mai eşti... tu! Îţi pierzi minţile. Nu îţi dai seama? Sirona, dacă nu faci ceva...".

„Ce, Liort? Ce? Nebuna o să te tragă de coadă sau ce o să se întâmple? Mă simt foarte bine, am trecut printr-o criză trecătoare şi atâta tot."

„Nu uita, nesăbuito, că îţi pot citi gândurile. Nu e prima oară când ţi se întâmplă. Şi în închisoare ai avut o criză după ce i-aţi răpus pe sperieni. Îţi aminteşti?"

Fata rămase pe gânduri. Nici măcar nu se mai gândise la acel episod, îl şterse din memorie. De fapt, nu-i dăduse nici o importanţă.

„Am uitat! Am uitat cu desăvârşire. Liort? Liort? Crezi că o iau razna?".

„Nu aş fi aşa de drastic în locul tău. Doar că aş încerca să alung crizele astea."

Eh... sigur că el asta ar fi făcut. Dar el era o pisică. O blestemată de pisică care nu înţelegea nimic.

Liort îşi arcui spatele în semn de protest:

„Nu sunt pisică, sunt motan. Şi, nu sunt blestemat. Pentru numele Şaramei...".

„Şarama nu mai există" îi aminti fata. „Iartă-mă, Liort! Nu ştiu ce se petrece cu mine. Poate chiar înnebunesc. Sau poate că nu. Dar... nu sunt în stare să mai gândesc limpede. Poate că moartea lui Ing m-a tulburat sau poate că toate astea m-au scos din minţi. Nu pot să le fac pe toate. Nici măcar nu îmi doresc asta. Ştii, Liort, nu vreau să devin regina Şiarului. Nu ştiu de ce, dar nu vreau."

„Dacă nu vrei nu trebuie să devii. Ţine minte că îţi poţi scrie singură viitorul. Şi nu cred că profeţia nu s-ar mai împlini dacă ai renunţa de bunăvoie la tron. Dar ce ai să faci? Cum ai să-ţi continui viaţa, dacă, să zicem, toate astea s-ar termina cu bine?"

Fata rămase pe gânduri. Nu îşi pusese problema aşa, dar în sufletul ei ştia ce ar vrea să facă.

„Cred că m-aş întoarce în Tiar şi aş ajuta la reconstrucţia lui. Sau, dacă arkadios mă vor chema, m-aş întoarce la neamul meu."

Liort râse înfundat:

„Arkadios sunt buni şi răi. Sunt oameni, până la urmă. Cu toate astea nu cred că ţi-ar plăcea politica lor".

„De ce nu?!" se miră fata.

„Nu vreau să îți stric plăcerea de-a descoperi de una singură. Cred că e mai bine să îți faci o idee despre ei fără să fii influențată de mine".

Sirona îl luă în brațe:

„Credeam că arkadios nu se consideră oameni".

„Ei se consideră atotștiutori. Unii cred că sunt stele" râse tare „alții zic că sunt zei, iar cei mai mulți se cred spirite sosite pe pământ cu o misiune. Dar, crede-mă, sunt oameni. Poate că sunt mai inteligenți și mai frumoși și, cu siguranță, au puteri pe care nici cei mai mari vrăjitori nu le dețin, dar sunt oameni. O să vezi asta cu ochii tăi. Dacă mama ta nu ar fi fost om, nu crezi că ar fi trebuit să te naști diferită?"

„Dar am deprins magia oglinzilor și pe cea..." încercă să protesteze Sirona.

„Și Aratt a deprins magia oglinzilor și ar fi putut s-o deprindă și pe a spiroților și mai știu eu pe-a cui, doar că i-a fost suficient. Până și eu pot citi în oglinzi. Și nebuna de Alfsigr poate să cheme focul... După cum vezi, nu e necesar să te naști într-un neam pentru a deprinde magie. Dacă nu te naști cu ea în suflet o înveți, și tot așa. Până la urmă e știință, o știință evoluată. Și magia are reguli. Asta nu înseamnă că oricine rostește un cuvânt în limba veche e mai presus de ființe. Să fim serioși".

Poate că Liort avea dreptate. Cel puțin ei îi convenea această variantă. Îi era mult mai ușor să își vadă neamul ca pe sine, să vadă în ei omul simplu, doar că ceva mai învățat.

Tio îi chemă la masă, iar Liort dispăru în spatele lui T. Fata merse mai aproape de locul unde cei doi aranjaseră masa.

– E o zi minunată! remarcă fata.

Și chiar era. Soarele se revărsa peste întreg ținutul, fierbinte și îmbătător. Cerul era plin de culori purpurii și câțiva nori, ca spuma laptelui, se întinseseră nestingheriți.

Întreaga zi au savurat-o în liniște. Nu lăsară să le scape nici un moment din feeria acelei zile. Când seara amenința să vină, cu toții își ațintiră privirile spre cer. Parcă simțeau că va fi ultima rază de soare ce aveau s-o vadă pentru mult timp de acum încolo.

Astrul se contopi cu cerul într-o dungă roșie-argintie. O ultimă rază scăpără din depărtare, iar întunericul veni în urma ei. Era ultima rază de soare.

*

Pescarii trăgeau de năvod atunci când soarele se îndepărta. Cel bătrân lăsă năvodul şi îl privi, parcă urându-i rămas bun. Astrul se afunda în apă creând culori îmbietoare.

– Priveşte! anunţă bătrânul. E cea din urmă rază de soare, şi tânărul îşi ridică privirea lăsând năvodul să-i scape. Era mai frumos ca niciodată. Cel mai reuşit apus din câte văzuse. De data asta inima îi spunea că bătrânul avea dreptate. În acea seară Soarele avea să dispară.

*

Şarama s-a închis. Două lanţuri de aur o ferecară. Femeia privea cu lacrimi în ochi, dar lacrimi de bucurie. Îşi aruncă privirea spre cer şi zâmbi mulţumită. Prinsese ultima rază; de acum întunericul avea să domnească, iar ea avea să-i fie stăpână.

Din adâncul Şaramei păru că se aude un suspin. Un suspin adânc şi îndurerat, ca şi cum înăuntrul ei ar fi sălăşluit o fiinţă.

Un cântec de jale se pogorî asupra lumii. Fawrr îşi plângea soarta, pe a lui şi pe a omenirii.

Aici s-a închis un alt capitol din *Şarama* şi, o dată cu ferecarea lui, avea să înceapă o nouă viaţă, mai rea şi mai întunecată.

*

„Şi toate încep cu un adevăr şi se termină cu o minciună. Toate lucrurile, gândurile, sentimentele se vor strânge într-o îmbrăţişare caldă, rece, şi vor trece asemenea vremii şi se vor întoarce asemena copilului abia născut. Iar când soarele va apune pentru ultima oară, toate se vor afunda în întuneric. Dar nu în întunericul morţii, ci în cel al spaimelor şi al tulburărilor. Şi apoi toate se vor sfârşi într-o durere fără de margini, iar lumea se va naşte iar şi iar, din durere, şi va trăi în durere pentru eternitate."

Şarama

CUPRINS

ŞARAMA Vol. I
– PROFEŢIA –

PARTEA I – DESTINUL / 5
PROLOG / 5
CAPITOLUL I – Stâncile Tiarului / 7
CAPITOLUL II – Mărturisirea / 17
CAPITOLUL III – Spre drumuri necunoscute / 25
CAPITOLUL IV – Vocile / 36
CAPITOLUL V – Întrebări / 47
CAPITOLUL VI – Elpidius / 58
CAPITOLUL VII – Prinţul Ingvarr / 71
CAPITOLUL VIII – Varna / 79
CAPITOLUL IX – Fuga / 90
CAPITOLUL X – Pădurea Neagră / 102
CAPITOLUL XI – Captura / 112
CAPITOLUL XII – Închisoare în libertate / 120
CAPITOLUL XIII – Cărări bifurcate / 131
CAPITOLUL XIV – O nuntă cu scântei / 145
CAPITOLUL XV – Pasajul de sub pământ / 157
CAPITOLUL XVI – Veşti de la suprafaţă / 173
CAPITOLUL XVII – Zohar / 179
CAPITOLUL XVIII – Valea adâncă / 195
CAPITOLUL XIX – Forţele / 209
CAPITOLUL XX – Presentimente / 222
CAPITOLUL XXI – Pietrele destinului / 235
CAPITOLUL XXII – Un rege diferit / 245

PARTEA II – MAGIA / 248
CAPITOLUL I – Trei tipuri de magie / 248
CAPITOLUL II – Şarama se rescrie / 256
CAPITOLUL III – Liort se face înţeles. / 265
CAPITOLUL IV – Lupta vrăjitorilor. / 274

CAPITOLUL V – Ajutor pentru rege / 283
CAPITOLUL VI – Greşeala / 292
CAPITOLUL VII – Confruntarea / 302
CAPITOLUL VIII – Secretul lui Fawrr / 311
CAPITOLUL IX – Magia lui Fawrr / 319
CAPITOLUL X – Cristalul vorbeşte / 327

PARTEA III – ŐSSEATUL / 248
CAPITOLUL I – Răscoala / 336
CAPITOLUL II – Bestia face legea / 351
CAPITOLUL III – Închisoarea morţii / 364
CAPITOLUL IV – Un gram de noroc / 375
CAPITOLUL V – Lupta din Ősseat / 384
CAPITOLUL VI – Mormântul / 395
CAPITOLUL VII – Fawrr se face auzit / 407
CAPITOLUL VIII – Ultima rază de soare / 420

Contravaloarea timbrului literar
se depune în contul Uniunii Scriitorilor
din România nr. 45101032 - B.C.R.
filiala sector 1. Bucureşti

Redactor: RODICA DIACONU
Corector: IULIANA RIZEANU
Bun de tipar: 18.07.2006
Apărut 2006

Universul genului *Fantasy* este animat de ființe care dețin superputeri, uneori pentru că le-au avut dintotdeauna (zei, demoni, ființe fabuloase, mitologice), alteori pentru că le-au căpătat confruntându-se cu probe, îndeplinind niște ritualuri de trecere. Este un univers de vis, unde magia și feericul există la tot pasul: colțuri uitate de lume, viitor mitic, lumi paralele. Fantezia eroică este, în momentul de față, genul cel mai la modă din literatura fantastică și a fost ilustrat de cărți precum *Stăpânul inelelor*, *Belgariada* sau ciclul *Porțile Morții*. Genul *Fantasy* este la fel de vechi ca însăși literatura.

*

Lacrimi grele se scurgeau din ochii lui Fawrr și simțea că, dincolo de fereastră, aceleași lacrimi curg și din ochii Gardianului. Ținutul avea să rămână mort mai bine de două veacuri de-acum încolo. *Șarama* nu mai era a lor. Nu mai era a nimănui. Marea Carte era sub stăpânire și așa avea să rămână până când un suflet nobil avea să o scoată din robie.

Ultima rază a lunii se stinse retrăgându-se ușor dincolo de pătura groasă a norilor. Doar vântul și ploaia aveau să mai rămână acolo. Doar Fawrr și Gardianul aveau să mai simtă durerea, căci din clipa aceasta totul era destinat pieirii. Nimeni, nici cei favorizați, nu mai erau stăpâni pe propriul destin și zile lungi de agonie și înrobire aveau să vină de-acum încolo: *„Și toate încep cu un adevăr și se termină cu o minciună. Toate lucrurile, gândurile, sentimentele, se vor strânge într-o îmbrățișare caldă, rece și vor trece asemenea vremii și se vor întoarce asemenea copilului abia născut. Iar când soarele va apune pentru ultima oară, toate se vor afunda în întuneric. Dar nu în întunericul morții, ci în cel al spaimelor și al tulburărilor. Și apoi, toate se vor sfârși într-o durere fără de margini, iar lumea se va naște iar și iar, din durere, și va trăi în durere pentru eternitate"*.

ISBN 973-22-1029-X
9789732210291

Colecția FANTASY

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025